

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author of *Magic Bleeds*

ILONA ANDREWS

"Fans of urban fantasy will
delight in Iлона Andrews's
alternate-universe Atlanta."

—*Fresh Fiction*

MAGIC SLAYS

A KATE DANIELS NOVEL

~NIAGIC SLAYS

I F O N A A N D R E W S

ACE BOOKS, NGW YORK

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı Sayfası](#)
[İthaf](#)
[Teşekkür](#)

[BÖLÜM 1](#)
[BÖLÜM 2](#)
[BÖLÜM 3](#)
[BÖLÜM 4](#)
[BÖLÜM 5](#)
[BÖLÜM 6](#)
[BÖLÜM 7](#)
[BÖLÜM 8](#)
[BÖLÜM 9](#)
[BÖLÜM 10](#)
[BÖLÜM 11](#)
[BÖLÜM 12](#)
[BÖLÜM 13](#)
[BÖLÜM 14](#)
[BÖLÜM 15](#)
[BÖLÜM 16](#)
[BÖLÜM 17](#)
[BÖLÜM 18](#)
[BÖLÜM 19](#)
[BÖLÜM 20](#)
[BÖLÜM 21](#)
[BÖLÜM 22](#)
[BÖLÜM 23](#)

[EPILOG](#)
[Teaser bölümü](#)
[YAZAR HAKKINDA](#)

KATE DANIELS ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER

SİHİRLİ KANAMALAR

"Zaman zaman kitaba ara vermem gerektiğini hissettim çünkü [kitap] benim için çok sürükleyici, çok parlaktı. tıpkı Belçika çikolatasını mideye indirirken olduğu gibi. Magic Bleeds bu serinin şimdiye kadarki en iyisi!"

-Night Owl Yorumları

"Ilona Andrews, kitapları her geçen gün daha da iyi olan az sayıdaki yazardan biri. Sihir Kanıyor gibi kitaplar, televizyon ve filmlerin daha aşağı bir eğlence biçimi gibi görünmesine neden oluyor."

-Romance Reviews Today

"Bu kitabı okudum ve tekrar okudum ve mükemmel. Aksiyon, romantizm, olay örgüsü ve gerilim. Serinin beşinci kitabı için sabırsızlanıyorum."

-Smexy Books

"Zaten olağanüstü olan bir serinin beklentilerinizi aşması nadir ve harika bir şeydir, ancak Andrews bu şaşırtıcı okuma ile tartışmasız bir şekilde bunu başarıyor."

Andrews'un uzmanlık alanlarından biri olan dehşet verici tehlikeyi acı mizahla dengelemek, okuyucuları hem sırtarak hem de soluk soluğa bırakıyor. Bu kitabı hemen otomatik satın alma listenize ekleyin!"

-Romantic Times

"Bu kitaplar kalıcı olacak. Sadece daha iyi olacaklar. Hiç bitmelerini istemiyorum."

-Lurv a la Mode

"Dünya kurgusu tek kelimeyle harika. Hikaye hızlı ve heyecanlı bir okuma sunuyor."

-Mrs Giggles

"'Çok iyi bir okuma' vaadini yerine getiriyor. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız!"

-ParaNormal Romance.org

SİHİRLİ VURUŞLAR

"Andrews'un keskin diyalogları ve katmanlı karakterizasyonu, bu birinci şahıs heyecan yolculuğunun yürek burkan aksiyonunu daha da yoğun hale getiriyor ... büyüleyici."

-Romantic Times (4½ yıldız)

"Andrews, aksiyon dolu fanteziyi efsane ve mitlerle harmanlayarak okuyucuları kendine hayran bırakıyor. Sihirli Saldırıları büyüleyici karakterleri tanıtıyor, çok sayıda paranormal çatışma sunuyor ve hayranlarını romantik bir kimya ile kışkırtıyor."

-Darque Yorumları

"Ilona Andrews'un bugüne kadarki en iyi romanı, aksiyonu, tehlikeyi ve büyüü doruğa çıkarıyor. Cesur, kılıçların çarpıştığı aksiyon ve kusursuz karakterizasyonlar hem eski hem de yeni hayranlarını büyüleyecek."

-Sacramento Book Review

"Mizah dozları, bu canlı çizilmiş, vurucu serinin gerilimini ve gergin aksiyonunu hafifletmeye hizmet ediyor."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Magic Strikes ilk sayfasından son sayfasına kadar sürükleyici, yürek hoplatan bir yolculuktu. Hikaye ilerliyor, gerçekler itiraf ediliyor, ilgi çekici karakterler tanıtılıyor ve Kate ve Curran arasındaki romantizm, tek kelimeyle keyifli bir tatlılığa dönüşüyor."

-Sevgili Yazar

"Sürükleyici, mükemmel yazılmış bir şehir fantezisi serisi."

-Lurv a la Mode

"Daha hızlı yaz . . . Curran ve Kate arasındaki ilişkiye kesinlikle bayıldım, esprili içnelemelere kahkahalarla güldüm.

ve tek satırlık replikler ve çiftler arasında gelişen cinsel gerilim beni dizlerimin üzerine çöktürüyor, başka bir kitabı beklemek zorunda kalacağımı biliyorum."

-SFRevu

SİHİRLİ YANIKLAR

"Carrie Vaughn ve Patricia Briggs hayranları bu hızlı tempolu, aksiyon dolu, sihirle, vampirlerle, arılarla ve maceralarla dolu şehir fantezisini çok beğenecekler. Gece."

-Canavarlar ve
Eleştirmenler

"Tüm sorunları, sırları ve hem savaşçı hem de büyülmüş yetenekleriyle Kate harika bir kahraman, kalbi olan sert bir kız ve maceraları . . kesinlikle okumaya değer."

-Locus

"[Magic Burns] beni tamamen kendine bağladı. Büyüleyici, zorlayıcı bir olay örgüsü, esprili, zeki bir kadın kahraman, şeytani bir kötü adam ve baştan sona zekice, alaycı bir mizahla bu hikayede her şey var."

-Fresh Fiction

"Şehir fantezisi türüne yeni bir bakış açısı getiren Kate'in yaşadığı dünya, cesur büyü ve tehlikeli gizemin bir karışımı."

-The Parkersburg News and Sentinel

"Kate'in yaydığı cinsel gerilim dişlerimi sıkmama neden oluyor."

-SFRevu

"Laurell K. Hamilton'ın ilk dönem Anita Blake'lerini ya da Patricia Briggs ve Kim Harrison'ın eserlerini seviyorsanız, Ilona Andrews'u okuma listenize eklemelisiniz."

-LoveVampires

"Andrews ... kara mizah, zekice gizem ve doğaüstü tehlikeleri dengelemedeki ustalığını gösteriyor. Andrews tam bir paket!"

-Romantic Times

SIHİRLİ BİTLER

"Kendinizi muhteşem yeni bir şehir fantezisiyle ödüllendirin. Ben Serinin bir sonraki kitabını ya da Ilona Andrews'un yazacağı diğer kitapları dört gözle bekliyorum."

-Patricia Briggs, New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı
İşaretli Nehir

"Andrews büyük umut vaat ediyor. Laurell K. Hamilton ve Patricia Briggs hayranı okurlar Andrews'un eserlerini yeni bir okuma zevki kaynağı olarak görebilirler."

-SFRevu

"Andrews'un keskin serisi benzer fantezilerden ayrılıyor. . . karmaşık dünya kurgusu ve yetenekli karakterizasyonlar."

-Library Journal

"Şehir fantezisi hayranları Ilona Andrews'un alternatif evren Atlanta'sına bayılacak."

-Fresh Fiction

"Mükemmel bir tempoyla ilerleyen doğaüstü gizem, kara mizah ve -eğer kelime oyununu mazur görürseniz- biraz da ısrırganlık içeriyor."

-Rambles.[net](https://www.rambles.net)

"Karmaşık bir alternatif tarihle birleşen güçlü hikaye örgüsü ... okuyucuların daha fazlasını beklemesini sağlayacak."

-Canavarlar ve
Eleştirmenler

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR SIHIR
YAKAR SIHIR
VURUR SIHIR
KANAR SIHIR
ÖLDÜRÜR

The Edge Romanları

KENARDA BAYOU
MOON

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group
(USA) Inc. tarafından
yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario
M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) Penguin
Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books
Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,
Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi
-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank,
Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal
gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle
benzerlik tamamen tesadüfidir. Yayıncının yazar veya üçüncü taraf web siteleri
veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve bunlar için herhangi bir
sorumluluk kabul etmez.

SIHİRLİ ÖLÜMLER

Bir Ace Kitabı / Ilona Andrews, Inc. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

BASIM TARİHİ
Ace kitlese pazar baskısı / Haziran 2011

Telif hakkı © 2011 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi
bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarların haklarını
ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya
teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için adres: The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA)
Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-51525-9

ACE

Ace Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından
yayımlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguinroup.com>

Helen Kirk'e.
Kitaplarımızı okuduğunuz için teŖekkür ederiz.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, çoğu kitap gibi, ilk başta tahmin edilenden çok daha fazla zaman ve çaba gerektirdi. Birçok insan bize bu süreçte yardımcı oldu.

Bu arada. Yardımları, sabırları ve uzmanlıkları için aşağıdaki kişilere teşekkür ederiz:

Editörümüz Anne Sowards, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen bize inandığınız için teşekkür ederiz;
Temsilcimiz Nancy Yost, tereddütsüz desteği ve bizim adımıza hırçın mücadelesi için;
Michelle Kasper, yapım editörü ve Andromeda Macri, yardımcı yapım editörü - taslağımızı bir kitaba dönüştürdüğünüz için ve
teslim tarihlerini kaçırdığımız için büyük zihin güçleriyle bizi psikolojik olarak yok ediyorsun;
Judith Murello Lagerman, sanat yönetmeni; Annette Fiore DeFex, kapak tasarımcısı; ve Chad Michael Ward, sanatçı, muhteşem bir kapak yarattıkları için;
Amy J. Schneider, metin editörü, çılgın metin düzenleme becerileri için;
Kat Sherbo'ya çok teşekkür ederiz, Anne'nin editörlüğü asistan- e-postalar yalan söylemez, biz aslında deliyiz; ve reklamcı Rosanne Romanello'ya çalışmalarımızı her zaman desteklediği için teşekkür ederiz.

Ayrıca, Sürü'nün sahip olduğu en iyi hukuk ekibi olan Skye ve Aubrey'e şekil değiştiren emlak yasaları konusundaki yardımları için ve Noa Rubenstein'a Roland'ın masalının yorumlanmasındaki yardımları için minnettarız. Her zaman olduğu gibi, yarı pişmiş taslaklarla defalarca işkence görmemize rağmen cömertlikleri ve harika önerileri için cesur beta okuyucularımıza teşekkür ederiz. Teşekkürler, Beatrix Kaser, Ying

Chumnongsaksarp, Reece Notley, Hasna Saadani, Jeanine Rachau, Michael Finn ve Chrissy Peterson.

Jeaniene Frost ve Jill Myles'a teşekkür ederim. Siz harika arkadaşlarırsınız.

Doğru kaynak kitapları rekor sürede bulmamıza her zaman yardımcı olarak bizi büyük bir hayal kırıklığından kurtardığı için Peter Honingstock'a teşekkür ederiz.

Son olarak, birbirimize teşekkür etmek istiyoruz. yol boyunca kendimizi öldürüyoruz ve A&E programları -Seçtiğimiz meslekteki becerilerimiz konusunda gerçekten depresyona girdiğimizde, bize her zaman daha da depresif bir şey gösteriyorsunuz.

PROLOGUE

Telefonun çalması beni uykumdan uyandırdı. I gözlerimi açtım ve yatağımdan yuvarlandım. Her nedense birisi zemini beklediğimden birkaç metre daha alçaltmıştı ve ben bir gümbürtüyle düşüp yere çakıldım.

Ow.

Sarışın bir kafa yatağın kenarından fırladı ve tanıdık bir erkek sesi "Aşağıda iyi misin?" diye sordu.

Curran. Canavar Lord yatağımdaydı. Hayır, dur bir dakika. Yatağım yoktu, çünkü deli teyzem evimi yok etmişti. Canavar Lord'la çiftleşmişim, bu da Kalede, Curran'ın odasında ve onun yatağında olduğum anlamına geliyordu. Bizim yatağımızda. Üç metre yüksekliğindeydi. Doğru ya.

"Kate?"

"Ben iyiyim."

"Sizin için şu çocuk parkı kaydıraklarından birini kurmamı ister misiniz?"

Onu tersledim ve telefonu açtım. "Evet?" "Günaydın Konsolos," dedi bir kadın sesi.

Eş mi? Bu yeni bir şeydi. Genellikle şekil değiştirenler bana Alfa ya da Leydi, bazen de Eş derlerdi. Mate diye çağrılmak, ekşi süt içmekle kanal tedavisi Nefret Ettiğim Şeyler listemdeydi, bu yüzden çoğu insan bundan kaçınmayı öğrenmişti.

"Müdür Yardımcısı Parker hatta. Acil olduğunu söylüyor."

Julie. "Ben alırım."

Julie benim vesayetim altındaydı. Dokuz ay önce kayıp annesini bulmam için beni "tuttu". Annesinin cesedini bulduk.

Bunun yerine, Atlanta'nın ortasında ortaya çıkıp bir tanrı özentisini diriltmeye karar veren Kelt deniz iblisleri tarafından yenildi. İblisler için işler iyi gitmedi. Şeytanlar için de iyi gitmedi.

Julie'yi de, ve ben onu, Greg'in, benim şimdi Merhum vasım, yıllar önce babam vefat ettiğinde beni yanına almıştı.

Etrafımdaki insanlar genellikle korkunç ve kanlı şekillerde ölüyordu, bu yüzden Julie'yi bulabildiğim en iyi yatılı okula gönderdim. Sorun şuydu ki, Julie okuldan binlerce güneş kadar ateşli bir tutkuyla nefret ediyordu. Son altı ay içinde üç kez kaçmıştı. Son seferinde Müdür Yardımcısı Parker Okulun soyunma odasındaki bir kız Julie'yi sokakta geçirdiği iki yıl boyunca fahişelik yapmakla suçlamıştı. Çocuğum buna itiraz etti ve

Bunu da suçlunun kafasına sandalye geçirerek anlatırdı. Bir dahaki sefere karnına vurmasını söyledim, daha az kanıt bırakıyordu.

Parker arıyorsa, Julie'nin başı yine beladaydı ve sabahın altısında aradığına göre, bu belanın büyük bir T'si vardı. Julie nadiren bir şeyi yarım bırakırdı.

Etrafımdaki oda kasvetle doluydu. Biz Keep'in en üst katındaydım. Sol tarafımdaki pencere Sürü topraklarının manzarasını sunuyordu: şafakla birlikte hâlâ el değmemiş uçsuz bucaksız karanlık bir gökyüzü ve onun altında geceye doğru uzanan karanlık ormanlar. Uzakta yarı yıkık şehir ufku boyuyordu. Büyü tüm hızıyla devam ediyordu.

telefon hatları ve uzaktaki endüstriyel güçteki fenerler, yıkık dökük binaların arasında minik mavi yıldızlar gibi parlıyordu. Bir siperlik pencereyi koruyordu ve ay ışığı pencereye doğru vurduğunda, tüm manzara yarı saydam tül bir perdenin arkasına gizlenmiş gibi soluk gümüş renginde parlıyordu.

Kadın sesi tekrar çevrimiçi oldu. "Eşin?" "Evet?"

"Beni beklemeye aldı."

"Yani acil olduğu için arıyor ve sizi beklemeye mi alıyor?"

"Evet."

Jackass.

"Kapatayım mı?" diye sordu.

"Hayır, sorun değil.

Bekleyeceğim."

Dünyanın nabzı bir anda attı. Pencereyi koruyan nöbetçi ortadan kayboldu. Duvarda bir şey vızıldadı ve Sol taraftaki elektrikli yer lambası yanıp sönerek hayata geçti ve gece masasını sıcak sarı bir ışıltıyla aydınlattı. I uzandı ve kapattı.

Uzakta, mavi feylan yıldızlarının varlığı göz kırptı. Bir nefes için şehir karanlığa gömüldü. Yıkıntılar arasında beyaz bir ışık parladı, bir ışık ve ateş patlamasına dönüştü. Bir an sonra bir gök gürültüsü geceyi yuvarladı. Muhtemelen patlayan bir trafo

sihirli dalga çekildikten sonra. Zayıf kırmızı bir parıltı ufku aydınlatıyordu. Bunun güneşin doğuşu olduğunu düşünebilirsiniz ama son kontrol ettiğimde güneş güneybatıdan değil doğudan doğuyordu. I

gözlerini kısarak kırmızı ışığa baktı. Evet, Atlanta yanıyordu. Yine yanıyordu.

Büyü dünyadan çekilmişti ve teknoloji bir kez daha üstünlüğü ele geçirdi. İnsanlar buna post- Shift rezonansı diyordu. Büyü istediği gibi geldi ve gitti, Dünyayı bir tsunami gibi sular altında bırakıyor, tuhaf canavarları gerçekliğimize sürüklüyor, motorları durduruyor, silahları bozuyor, yüksek binaları yiyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar ortadan kayboluyordu. Kimse bize ne zaman saldıracağını ya da her dalganın ne kadar süreceğini bilmiyordu. Eninde sonunda büyü bu savaşı kazanacaktı, ama şimdilik

Teknoloji büyük bir mücadele veriyordu ve biz de kaosun ortasında kalmış, yarı yıkık bir dünyayı yeni kurallara göre yeniden inşa etmeye çalışıyorduk.

Telefon çaldı ve Parker'ın bariton sesi kulağıma doldu. "Günaydın, Bayan Daniels. Julie'nin tesisimizden ayrıldığını bildirmek için arıyorum."

Yine mi?

Curran'ın kolları etrafımı sardı ve bana sarıldı. Ben de ona yaslandım. "Nasıl?"

"Kendisi postaladı."

"Pardon?"

Parker boğazını temizledi. "Bildiğiniz gibi tüm öğrencilerimizin günde iki saat okul hizmeti yapması gerekiyor."

Julie posta odasında çalışıyordu. Burayı en iyi yer olarak gördük çünkü neredeyse sürekli gözetim altındaydı ve binadan ayrılma fırsatı yoktu. Görünüşe göre, büyük bir sandık almış, bir nakliye etiketinde tahrifat yapmış ve kendisini bu sandığın içinde postalamış."

Curran kulağıma kıkırdadı.

Döndüm ve başımı birkaç kez göğsüne çarptım. En yakın sert yüzey orasıydı.

"Sandığı ley hattının yakınında bulduk."

En azından sihirli akıntıya kapılmadan önce sandıktan çıkacak kadar akıllıydı. Benim şansımla, Cape Horn'a gönderilecekti.

"Buraya geri gelecek," dedim. "Onu birkaç gün içinde geri getireceğim."

Parker kelimeleri çok dikkatli telaffuz etti. "Buna gerek kalmayacak."

"Ne demek gerekli değil?"

İçini çekti. "Bayan Daniels, biz eğitimciyiz. Hapishane gardiyanı değiliz. Geçtiğimiz okul yılı içinde Julie üç kez kaçtı. O çok zeki bir çocuk, çok yaratıcı ve burada olmak istemediği çok açık. Onu duvara zincirlemekten başka hiçbir şey onu tesislerimizde tutamaz ve ben bunun bile işe yarayacağına ikna olmadım. Önceki soygunundan sonra onunla konuştum.

kaçmaya devam edeceğini düşünüyor. Bu okulun bir parçası olmak istemiyor. Onu isteği dışında burada tutmak kaynaklarımızın önemli ölçüde harcanmasını gerektiriyor ve Julie'nin bu kaçış girişimlerinde maruz kalabileceği herhangi bir yaralanmadan sorumlu tutulmayı göze alamayız. Okul ücretinin geri kalanını iade ediyoruz. Çok üzgünüm."

Eğer telefona ulaşabilseydim, onu boğardım. On ikinci bir düşünce, eğer bu tür bir psişik güce sahip olsaydım

Julie'yi bulunduğu yerden alıp
Odanın ortasında. Ben bitirene kadar o lanet okula geri
dönmek için yalvaracaktı.

Parker tekrar boğazını temizledi. "Size önerebileceğim
alternatif eğitim kurumlarının bir listesi var. . ."

"Buna gerek kalmayacak." Telefonu kapattım. Elimde zaten
alternatif eğitim kurumlarının bir listesi vardı. Onu
koymuştum

Julie'nin ilk kaçıışından sonra birlikte. Hepsini vurdu.

Curran'ın yüzünde geniş bir
sırıtiş belirdi. "Hiç komik değıl."

"Bu çok komik. Ayrıca, böylesi daha iyi."

Pantolonumu sandalyeden çekip aldım ve üzerime
geçirdim. "Çocuğumu okuldan attılar. Bu nasıl olur da
daha iyi mi?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Julie'yi bulacağım ve güneşin neye benzediğini unutana
kadar kışını yere sürteceğim, sonra da o okula gidip
bacaklarını çekeceğim."

Curran güldü.

"Hiç komik
değıl."

"Bu onların hatası da değıl. Ona yardım etmeye çalıştılar
ve onu çok rahat bıraktılar. O lanet okuldan nefret ediyor.
Bunu yapmamalısın.
onu ilk etapta oraya koydu."

"Ebeveynlik kararlarımla ilgili bu eleştiriniz için teşekkür
ederim, Kürklü Hazretleri."

"Bu bir eleştiri değıl, bir gerçeğin ifadesidir. Çocuğunuzun
şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz? Hayır,
bilmiyorsunuz. Nerede olmadığını biliyorsunuz: okulda değıl
ve burada değıl."

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. "Hatırladığım
kadarıyla, güvenlik şefinizin ve tüm ekibinin neredeyse bir
hafta boyunca nerede olduğunu bilmiyordunuz.
hafta." Balıkçı yakamı çektim.

"Tam olarak nerede olduklarını biliyordum. Seninle
birlikteydiler. Bu durumu düzeltebilirdim ama özenti bir pit
dövüşçüsü burnunu benim pisliğime soktu ve bir hatayı

felakete dönüştürdü."

Kılıcımı elime aldım. "Hayır, günü ben kurtardım. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun."

Curran öne doğru eğildi. "Kate."

Sesindeki ismimin tınısı beni dönüşün ortasında durdurdu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, ama ne zaman adımlı söylese, diğer tüm dikkat dağıtıcı şeyleri kesiyor ve sanki beni kendine çekip öpmüş gibi duraksamama neden oluyordu.

Curran omuzlarımı ovdu. "Kılıcı bir saniyeliğine yere bırak."

Güzel. Avcıyı komodinin üzerine geri koydum ve kollarımı kavuşturdum.

"Dalga geç benimle. Julie'yi burada tutmanın ne zararı var? Bizimle kalmasının? Zaten bir odası var. Bir arkadaşı var, Doolittle'ın torunu onu çok seviyor."

"Maddie."

"Evet, Maddie. Sürüde bin beş yüz şekil değiştiren var. Bir tane daha berbat çocuk herhangi bir şey."

"Mesele o değil." "O zaman ne?"

"Etrafımdaki insanlar ölüyor, Curran. Sinek gibi düşüyorlar. Hayatım boyunca arkamda bir sürü ceset bıraktım. Annem öldü, üvey babam öldü, vasim öldü, teyzem öldü - çünkü onu ben öldürdüm ve gerçek babam beni bulduğunda, ölmem için elinden geleni yapacaktır. Julie'nin bir şiddetli çatışmadan diğerine tökezleyerek yaşamasını istemiyorum.

hayatta kalamayacak. Sen ve ben asla normal olamayacağız ama o okulda kalsaydı olabilirdi."

Curran omuz silkti. "Normale sahip olabilen tek insanlar, etraflarında olup biten tüm boktan şeylerden etkilenmeyenlerdir. Julie normal olmak istemiyor. O Muhtemelen bununla başa çıkamaz. O okuldan çıkacak ve ateşe doğru koşacak.

Sıcak. Öyle ya da böyle olacak. Onu uzak tutmak sadece kendi başına kaldığında hazırlıklı olmamasını sağlar."

Sırtımı komodine yasladım. "Ben sadece onun güvende olmasını istiyorum. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum."

Curran beni kendine çekti. "Onu burada güvende tutabiliriz. Okullarımızdan birine gidebilir ya da onu şehirde bir yere götürebiliriz. O senin, ama artık çiftleştığımız için benim de, bu da onu Canavar Lordu'nun ve eşinin vesayeti altına sokuyor. İnan bana, kimse ikimizi kızdırmak istemez. Ayrıca, Kalede her an üç yüz şekil değiştiren var ve her biri onu öldürebilir.

Onu tehdit eden her şeyi. Bundan daha güvenli olamaz."

Haklıydı. Daha önce Julie'nin benimle kalmasına izin veremezdim, ısıtması olmayan eski püskü bir dairede yaşarken. Davalarımından birinde ne zaman bir ipucu bulsam saldırıya uğruyordu. O zamanlar Merhametli Yardım Şövalyeleri Tarikatı için çalışıyordum ve zamanımın her zerresini talep ediyordu. Julie günün büyük bir kısmında tek başına olurdu, ben ona bakmazdım ve yemek yediğinden emin olmazdım. Güvenli. Artık her şey farklıydı. Artık Julie burada, sustalı bıçak büyüklüğünde dişler çıkaran ve tehdit edildiğinde şiddetli bir çılgınlığa dönüşen katil manyaklarla dolu Keep'te kalabilirdi.

Nedense bu düşünce kendimi daha iyi hissetmemi sağlayamadı. "Onu öyle ya da böyle eğitmek zorunda kalacaksın," dedi Curran.

dedi. "Eğer kendi ayakları üzerinde durmasını istiyorsan."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum ama yine de hoşuma gitmiyordu. "Macon'dan yaklaşık yüz mil uzakta mıyız?"

Başını salladı. "Aşağı yukarı."

"Ley hattından uzak duracak ve kurtboğan taşıyor."

"Neden?" Curran kaşlarını çatı.

"Çünkü en son kaçtığında, Derek onu bir ley noktasından aldı ve bir Sürü Jeep'iyle buraya getirdi. Hatta ona kızarmış tavuk ve dondurma almak için durdu. Harika vakit geçirdi, ben de ona eğer bu numarayı yaparsa

Yine Keep'e yaklaşamazdı. Ya kendim gelecektim ya da onu bulup doğruca okula gütüreceğ birini gönderecektim. Kaleye gitmek yok.

Keep, benden ve Derek'ten ilgi görmek yok, Maddie ile dedikodu yapmak yok, gitmek ya da iki yüz dolar toplamak yok. Yakalanmaktan kaçınmak istiyor, bu yüzden eve yürüyor."

Curran sırtıttı. "Çok kararlı, hakkını vermeliyim."

"Onu izlemesi ama gözden uzak tutması için oraya bir iz sürücü gönderebilir misiniz?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Bırakın yürüsün. Engabeli arazide yüz mil, birkaç gününü alır." Ben çocukken, üvey babam Voron beni ormana götürür ve yanımda matara ve bıçaktan başka bir şey olmadan bırakırdı. Julie ben değildi. Ama akıllı bir çocuktı, sokaklarda iyiydi. Kendi başına Keep'e gidebileceğinden hiç şüphem yoktu. Yine de, üzölmektense güvende olmak daha iyidir.

"Bir taşla iki kuş: Bu ceza, bir kişi için iyi bir cezadır. Kaçıp buraya geldiğinde ve kalmasına izin verdiğimizde, bunu hak ettiğini düşünecek."

"Dışarıya birkaç kurt göndereceğim. Onu bulacaklar ve güvende tutacaklar."

Dudaklarını öptüm ve kılıcımı aldım. "Teşekkür ederim. Ve eğer onu almak zorunda kalırlarsa kızarmış tavukla şımartmamalarını söyle."

Curran başını salladı. "Bunun için söz veremem. Ben tam bir piç değilim."

BÖLÜM 1

OFISİMDE KÜÇÜK, SAĞLAM BİR BINA VARDI.

Jeremiah Caddesi, şehrin kuzeydoğu kesiminde. Jeremiah Sokağı eskiden Kuzey Arcadia Sokağı olarak anılırdı, ta ki bir gün Güneyli bir vaiz Kuzey Arcadia ve Ponce de Leon'un kesiştiği kavşağın ortasına çıkıp cehennem ateşi ve lanetlenme hakkında bağırmaya başlayana kadar.

Kendisine

İkinci Yeremya'ydı ve yoldan geçenlerden tövbe etmelerini ve putlara tapmaktan vazgeçmelerini istedi. Kalabalık onu görmezden gelince, iki şehir bloğunu yerle bir eden bir meteor yağmuru başlattı. Bir Paranormal Aktivite Bölümü keskin nişancı onu yaylı tüfekle vurdu, sokak dumanı tüten bir harabeye döndü. Sıfırdan yeniden inşa etmek zorunda kaldıklarından, sokağa yıkımı yapan adamın adını verdiler. Orada bir yerde bir ders vardı ama şu anda onu aramak istemiyordum.

Bir zamanlar teknik olarak Decatur'un bir parçası olan ve şimdi Atlanta'nın devasa karmaşasının bir parçası haline gelen Jeremiah Caddesi, Ponce de Leon kadar kalabalık değildi ama tamirci dükkânları ve büyük bir oto tamirhanesi evimin önünden çok fazla trafik geçmesine neden oluyordu. Cipimi sokakta rölantide bıraktım, indim, park yerimi koruyan zincirin kilidini açtım ve içeri girdim.

Ofisim bir zamanlar ev olarak kullanılmış olmalı. Otoparktan açılan yan kapı küçük ama işlevsel bir mutfağa, oradan da masamın beni beklediği geniş ana odaya açılıyordu. Arka duvardaki ahşap merdivenler ikinci kattaki, içinde bir karyola bulunan çatı katına erişim sağlıyordu. Ana odadan birkaç küçük oda ayrılıyordu. Ben kullandım

Her ikisi de şu anda toz toplama konusunda mükemmel olan bitkisel malzemelerimi ve ekipmanlarımı depolamak için.

Çantamı masamın üzerine bıraktım ve çantamı kontrol ettim.

telesekreter. Dijital ekranda kocaman kırmızı bir sıfır bana bakıyordu. Mesaj yok. şok edici.

Pencerelere doğru yürüdüm ve perdeleri çektim.

Sabah ışığı, camı sabitleyen kalın metal parmaklıkların böldüğü odaya doluyordu. Kapının kilidini kapalıyken açtım. Olası müşterilerin uğrama ihtimaline karşı. Kocaman bir kapıydı, kalındı ve çelikle güçlendirilmişti. Birisi ona top atışı yapsa, top mermisinin sadece sekip caddeden aşağı yuvarlanır.

Mutfağa geri döndüm, kahve makinesini çalıştırdım, masama geri geldim ve sandalyeme oturdum. Bir yığın faturalar önümde uzanıyordu. Ona kötü bir gözle baktım ama ciyaklamayı ve tepelere doğru kaçmayı reddetti.

İçimi çektim, bir bıçak çıkardım ve kapıyı açtım. ucuz kahverengi zarflar. Elektrik faturası. Su faturası. Fenerler için şarjlı hava faturası. Faturayı ödemediğim takdirde şahsıma telafisi mümkün olmayan zararlar vereceğı tehdidini içeren çöp toplayıcı faturası. Çöp toplayıcısından gelen ve fatura çekinin iade edildiğı bir zarf. Çöp şirketi defalarca düzeltmeme rağmen adımlı Donovan olarak yanlış yazmakta ısrar etti ve ödemeyi onlara gönderdiğimde hesabımı bulamadılar. Çekin üzerine hesap numaramı yazmama rağmen.

Bu şarkı ve dansın üzerinden iki kez geçmiştik. İçimden bir ses ofislerine girip kılıcımla duvara adımlı kazısam bile yine de yanlış anlamayı başaracaklarını söylüyordu.

Arkama yaslandım. Ofiste olmak beni huysuz bir ruh haline sokmuştu.

Daha önce hiç kendi işim olmamıştı. Bir Paralı Askerler Loncası için çalışmışım, sihirli tehlikeli maddelerle ilgileniyor, parayı alıyor ve hiçbir soru sormuyordu. Daha sonra, bu şiddetli yardımı sadece kendi şartlarına göre sağlayan Merhametli Yardım şövalyeleri Tarikatı için çalıştım. Tarikat ve ben yollarımızı ayırdık,

ve şimdi de Cutting Edge Investigations'ın sahibiydim. İşyeri bir ay önce resmi olarak kapılarını açtı. Sokakta sağlam bir itibarım ve iyi bağlantılarım vardı. Bir gazeteye ilan verdim, sokaklarda duyurdum ve şu ana kadar Kimse beni bir şey yapmam için tutmamıştı.

Bu beni deli ediyordu. İş finanse etmek için Pack'e güvenmek zorunda kalmıştım ve bir yıl boyunca elektrik faturalarımı onlar karşılamıştı.

Bana krediyi etkili ve yetenekli bir savaşçı olduğum için değil, bir noktada Friend of Sürü statüsü. Bunu bana verdiler çünkü Curran'la çiftleşmişim ve bu da beni sürünün dışı alfası yapıyordu. Şimdiye kadar Cutting Edge, zengin erkeklerin meşgul olmaları için eşlerine verdikleri evcil hayvan işlerinden birine dönüşüyordu.

Başarılı olmasını istedim, lanet olsun. Kârlı olmak ve kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyordum. Eğer işler Bu şekilde gidersem, "Para için bir şeyleri öldürüyoruz" diye bağırarak sokakta bir aşağı bir yukarı koşmak zorunda kalacağım. Belki de Biri bana acır ve biraz bozukluk atar diye düşündüm.

Telefon çaldı. Ona baktım. Asla bilemezsin. Bir numara olabilir.

Telefon yine çaldı. Açtım. "Cutting Edge." "Kate." Kuru bir ses aciliyetle titriyordu.

Uzun zamandır öldürmemiştim. "Merhaba, Ghastek." Atlanta'nın önde gelen Ölüler Efendisi benden ne istesin ki?

Immortuus patojeninin bir kurbanı öldüğünde, zihni ve egosu da onunla birlikte ölür, geriye süper güçlü, süper hızlı, ölümcül ve sadece kana susamışlığın yönettiği bir beden kabuğu kalırdı. Ölülerin Efendileri bu boş kabuğu ele geçirdi ve vampiri uzaktan kumandalı bir araba gibi sürdü. Onlar

Vampirin her hareketini belirler, gözleriyle görür, kulaklarıyla duyar ve ağzıyla konuşurdu. Sıra dışı bir navigatörün ellerinde bir vampir, insanların kâbuslarını süslüyordu. Ghastek, vampir navigatörlerinin yüzde doksanı gibi, bir tarikat, şirket ve araştırma tesisinin iğrenç bir melezi olan İnsanlar için çalışıyordu. Nefret ediyordum.

İnsanlardan tutkuyla nefret ediyordum ve onları yöneten Roland'dan daha da çok nefret ediyordum.

Ne yazık ki, dilenciler seçici olamazdı. Ghastek arıyorsa, bir iyilik istediği içindir, bu da bana borçlu olduğu anlamına gelir. En iyi Ölülerin Efendisi'ne sahip olmak Borçlu olduğum şehir, işimde çok işime yarayacaktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Serbest bir vampir size doğru geliyor."

Lanet olsun. Bir yol gösterici olmadan, doymak bilmez bir açlık kan emicileri katliama sürüklüyordu. Serbest bir vampir karşısına çıkan her şeyi katlederdi. Bir düzine insan öldürebilir.

Yarım dakika içinde

insanlar. "Neye ihtiyacınız var?"

"Ondan 12 milden daha az gerideyim. Ben menzile girene kadar onu oyalamanı istiyorum."

"Hangi yönden?"

"Kuzeybatı. Ve Kate, ona zarar vermemeye çalış. O çok pahalı."

Telefonu bırakıp dışarı fırladım ve neredeyse acı verecek kadar soğuk havanın içine daldım. İnsanlar sokağı doldurmuştu; işçiler, alışveriş yapanlar, evlerine koşturan rastgele yoldan geçenler. Katledilecek yiyecekler. Bir ciğer dolusu soğuk emdim ve çığlık attım, "Vampir! Gevşek vampir! Kaçın!"

Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı ve sonra insanlar köpekbalığının önündeki balıklar gibi dağıldılar. Bir nefeste yalnız kaldım.

Bu sabah açtığım otopark zinciri, asma kilidi açık bir şekilde binanın yanında duruyordu. Mükemmel.

Park yerine iki saniye.

Asma kilidi yerden çekmek için bir saniye.

Zinciri yaşlı bir ağaca sürüklemek için üç saniye daha.

Çok yavaştı. Zinciri gövdenin etrafına doladım ve diğer ucunu asma kilitle bir düğüm haline getirdim.

Vampiri yemlemek için kana ihtiyacım vardı. Çok ama çok fazla kan.

Bir öküz sürüsü köşeyi döndü. Fırlatma bıçağımı çekerek

onlara doğru koştum. Sürücü, yaşlı bir Latin adam, bana baktı.

Ben. Elini yanındaki koltuğun üzerinde duran tüfeğe uzattı.

"Çekil üstümden! Gevşek vampir!"

Arabadan dışarı fırladı. Öküzün omzunda uzun, sığ bir kesik açtım ve ellerimi kesik boyunca gezdirdim. Sıcak kıpkırmızı parmaklarımı ıslattı.

Öküz böğürdü, gözleri acıdan çıldırdı ve saldırdı, Diğer hayvanı da beraberinde çekerken, araba arkalarından gürlüyordu.

Zincir halkasını yakaladım.

Bir deri bir kemik kalmış bir şekil çatıdan atladı. Kas halatları, derisinin altındaki iskeletini o kadar sıkı düğümlemişti ki, her

Bağ ve damarlar altında göze çarpıyordu. Vampir dört ayak üzerinde kaldırıma indi, patinaj yaptı, uzun orak pençeleri bir çığlıkla asfaltı sıyırdı ve döndü. Korkunç bir surattan yakut gözler bana dik dik bakıyordu. Devasa çenesi açılmış, siyah ağzına karşı kemik beyazı keskin dişlerini gösteriyordu.

Ellerimi sallayarak havaya kanlı damlacıklar gönderdim.

Vampir saldırdı.

Doğaüstü bir hızla yerden havalandı, doğruca bana doğru geldi, kanın sarhoş edici kokusu tarafından çekildi.

Bekledim, kalp atışlarım kulaklarımda inanılmaz derecede yüksekti. Bunun için tek bir şansım olacaktı.

Vampir sıçradı, aramızdaki birkaç metreyi kapladı. Uçtu, uzuvları dışarı çıktı, pençeleri öldürmek için kalktı.

Zincir halkasını yukarı ve başının üzerine ittim.

Vücudu bana çarptı. Çarpmanın etkisiyle ayaklarım yerden kesildi. I

yere düştüm ve dik bir şekilde yuvarlandım. Vampir bana doğru hamle yaptı. Zincir boğazında gergin bir şekilde koptu ve

ölümsüzü kaldırıma fırlattı. Kan emici yere düştü ve ayağa fırladı, zincirin ucunda bir köpek yakalayıcısının sopasının halkasına takılmış vahşi bir kedi gibi dönüp durdu.

Birkaç adım geri attım ve ciğerlerime hava çektim.

Vampir ters döndü ve bana doğru hamle yaptı. Ağaç sallandı ve inledi. Etrafındaki zincir ilmiği kazdı.

pençeleriyle ölümsüzün etini oydu. Zincirin altından kan fışkırıyordu. Ya ağacı kıracak ya da zincir boğazını kesecekti.

Kan emici kendini tekrar bana doğru fırlattı, zinciri kopardı ve yere düştü, sıçrayışı iptal oldu. Kendini kaldırdı ve oturdu. Yanan kırmızı gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Devasa çenesi açıldı ve Ghastek'in sesi duyuldu.

"Zincir mi?"

"Bir şey değil." Ortaya çıkmaya karar vermesinin zamanı gelmişti. "Vampirin bana takılması için bir öküz kestim. Sahibine tazminat ödemelisin." Öküz, sahibinin geçim kaynağıydı. İnsanlar ölümsüzlerine düzgün bir tasma takamadıkları için onun zarar görmesine gerek yoktu.

"Tabii ki."

Emin olabilirsin, tabii ki. Bir öküz yaklaşık bin dolar eder. Bir vampir, özellikle de bunun kadar yaşlı bir vampir, bunun yaklaşık otuz katına gider.

Vampir karda çömeldi. "Ona zincir takmayı nasıl başardın?"

"Çılgın yeteneklerim var." Bir şeye yaslanmak istedim ama Ghastek'in önünde herhangi bir şekilde zayıflık göstermek iyi bir fikir değildi. Kuduz bir kurtla domuz rostosuyla alay edebilirdim. Yüzüm sıcak, ellerim soğuktu. Ağzım

tadı acıydı. Adrenalinin etkisi geçmeye başlamıştı. "Ne oldu böyle?" diye sordum.

"Rowena'nın kalfalarından biri bayıldı," dedi Ghastek. "Kadın hamile. Olur böyle şeyler. Söylemeye gerek yok, artık seyrüseferden men edildi."

Kalfalar, eğitimdeki Ölülerin Efendileri Yaşayan ölümler üzerindeki kontrolleri kaybolursa, vampirin şehri bir mezbahaya çevireceğinin tamamen farkındaydılar. Vardiya öncesi savaş pilotları gibi sinirleri vardı. Bayılmadılar.

Dahası da vardı ama Ghastek'in ses tonundan, ondan daha fazla bilgi almak için bir avukat ekibine ve ortaçağdan kalma bir işkence aletine ihtiyaç duyulacağı anlaşıyordu.

Çok da iyi oldu. İnsanlarla ne kadar az etkileşime girersem o kadar iyiydi. "Kimseyi öldürdü mü?"

"Hiç kayıp yok." Nabzım nihayet yavaşladı.

Birkaç blok ötede, sağımda, bir Humvee son sürat caddeye daldı. Bir tank gibi zırhlıydı. çatıya monte edilmiş bir orta makineli tüfek olan M240B taşıyordu. Bir PAD İlk Müdahale Birimi. Atlanta'nın En İyileri'nin bir parçası olan PAD, özellikle sihirle ilgili sorunlarla ilgilenirdi. İlk Müdahale Birimi onların SWAT versiyonuydu. Önce ateş ederler, kanlı kalıntıları daha sonra ayıklarlardı.

"Süvariler," dedim.

Vampir Ghastek'in yüz ifadesini taklit ederek yüzünü buruşturdu. "Elbette. Sporcular bir vampiri öldürmek için giyinip kuşandılar ve şimdi büyük silahı ateşleyemeyecekler. Kate, sen

Biraz daha yaklaşabilir misin? Aksi takdirde onu yine de vurabilirler."

Şaka yapıyor olmalısın. Vampiri korumak için hareket ettim. "Bana borçlusun."

"Gerçekten." Kan emici yanımda ayağa kalktı ve ön bacaklarını salladı. "Endişelenmenize gerek yok. Mesele kontrol altında."

Siyah bir SUV köşeyi dönerek soldan caddeye girdi. İki araç benim ve vampirin önünde gıcırdayarak durdu. Humvee'nin içinden mavi Paranormal Aktivite Bölümü zırhı giymiş dört polis çıktı.

Dört polisten en uzun boylu olanı vampire bir av tüfeği doğrulttu ve hırladı, "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Şehrin yarısını öldürebilirdin!"

Cipin kapısı açıldı ve Ghastek dışarı çıktı. Zayıf ve ağırbaşlı olan Ghastek'in üzerinde mükemmel bir şekilde ütülenmiş, ince çizgili gri bir takım elbise vardı. Halkın üç üyesi

Arkasındaki cipten bir adam ve iki kadın çıktı: zayıf bir esmer ve takım elbise giyecek kadar yaşlı görünmeyen kızıl saçlı bir kadın. Üçü de titizlikle

Bakımlıydı ve yüksek basınçlı bir toplantı odasında evindeymiş gibi görünürdü.

"Abartmaya gerek yok." Ghastek vampire doğru yürüdü. "Hiçbir can kaybı yaşanmadı."

"Senin sayende değil." Uzun boylu polis tüfeğini indirecek gibi görünmüyordu.

"Artık tamamen güvende," dedi Ghastek. "İzin verin göstereyim." Vampir kalçalarından kalktı ve reverans yaptı.

PAD topluca öfkeden mosmor oldu.

Onlar orada olduğumu hatırlayıp beni de bu karmaşanın içine çekmeye karar vermeden önce ofisime doğru geri geri gittim.

"Gördün mü? Tüm kontrol bende-" Ghastek'in gözleri yuvalarından fırladı. Ağız gevşedi. Uzun bir saniye boyunca dik durdu, vücudu tamamen hareketsizdi ve sonra bacakları gevşedi. Bir kez sallandı ve kirli kar.

Vampirin gözleri ölümcül bir kırmızıyla parladı. Ağızını açtı ve fildişi dişlerden oluşan ikiz orakları ortaya çıktı.

PAD ateş açtı.

BÖLÜM 2

SILAHLAR KÜKREDİ.

İlk mermi vampirin göğsünü yardı, kuru kasları delip geçti ve Ghastek'in kalfasını omzundan ısırdı. Çarpmanın etkisiyle döndü ve M240B'den çıkan mermiler vampiri delip geçti ve kalfanın omurgasını keserek onu neredeyse ikiye ayırdı. Kan fışkırdı.

Kadınlar yere düştü.

Kurşunlar kaldırımı yonttu. Yarım adım sağa gitseydi Ghastek'in kafası balyozun altında kalmış bir karpuz gibi patlayacaktı. Ateşin altına daldım, Ghastek'in bacaklarından tuttum ve onu ateş hattının dışına çektim, Ofisime geri dönüyorum.

Kadınlar kaldırım boyunca sürünerek bana doğru geldiler.

Vampir kurşun yağmuru altında titreyerek etrafında döndü, yere düşen adamın üzerine atladı ve sırtını parçalayarak havaya kan ve et saçtı.

Ghastek'in cesedini kapının eşiğine sürükledim ve yere düşürdüm. Arkamda bir kadın çığlık attı. Geri koştum, kapımın eşiğinden kendini içeri çeken siyah saçlı kadının üzerinden atladım. Sokakta, kızıl saçlı kız yere sarılmış, kalçasını sıkıyordu, gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. Kan, karı acı veren parlak bir kızıla boyadı. Bacağından vurulmuş.

Sokağın çok dışındaydı. Vampir ona kilitlenmeden ya da PAD onu tekrar vurmadan önce onu buradan çıkarmalıydım.

Yere düştüm, ona doğru süründüm, kolunu tuttum ve tüm gücümle çektim. Çığlık attı ama eriyen karla dolmuş asfaltta bana doğru bir adım kaydı. Geri çekildim ve tekrar çektim. Bir çığlık daha, kapıya doğru bir ayak daha.

Nefes al, çek,
kaydır. Nefes al,
çek, kaydır. Kapı.

Onu içeri ittim, kapıyı kapattım ve kilitledim. İyi bir kapıydı, metal, güçlendirilmiş, dört inçlik bir parmaklığı vardı. Dayanırdı. Tutmak zorundaydı.

Yaralı kadının bacağından yere geniş kırmızı bir leke yayıldı. Diz çöktüm ve pantolonunun paçasını kestim. Kurşunun parçaladığı kaslardan kan fışkırdı. Bacak tamamen açıldı. Kemik parçaları ıslak kırmızılıkla yıkanmış halde bana bakıyordu. Femoral arter kesilmiş, büyük safen damarı kesilmiş, her şey kesilmiş. Uyluk kemiği parçalanmış.

Kahretsin.

Bir turnikeye ihtiyacımız olacak.

"Sen! Buraya baskı yap!"

Siyah saçlı kız şok olmuş cam gibi gözlerle bana baktı. Orada akıllı bir yaşam yok. Her saniye önemliydi.

Kızıl saçlı kızın elini tuttum ve femoral arterinin üzerine koydum. "Tut yoksa kan kaybından öleceksin."

İnledi ama bastırdı.

Tıbbi malzemeleri almak için depoya koştum. Turnike son çare olarak kullanılan bir cihazdı. Benimki C-A-T idi, Ancak ne kadar iyi olursa olsun, eğer bir tanesini çok uzun süre tutarsanız, büyük sinir hasarı ve uzuv ve ölüm. Ve bir kez takıldı mı, öylece kalırdı. Acil servisin dışında çıkarmak sizi hemen öldürür.

Sağlık görevlilerine ihtiyacım vardı ama onları çağırarak hiçbir işe yaramayacaktı. Standart operasyon prosedürü, serbest bir vampirle karşılaştığında bölgeyi mühürlemeni söylüyordu. Polisler sağlık görevlilerine izin vermedikçe ambulans gelmeyecekti. Bu

Sadece ben, turnike ve muhtemelen kan kaybından ölecek bir kız.

Kadının yanında diz çöktüm ve çantadan C-A-T'yi çıkardım. "Hayır!" Kız benden uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır, kaybedeceğim

Bacağım!"

"Kan kaybından ölüyorsun."

"Hayır, o kadar da kötü değil! Acımıyor!"

Omuzlarını kavradım ve onu ayağa kaldırdım. Kalçasının parçalanmış halini gördü. "Oh Tanrım."

"Adın ne senin?" Hıçkıra

hıçkıra ağladı.

"Adın ne?"

"Emily."

"Emily, bacağın neredeyse kesilmek üzere. Eğer turnikeyi şimdi takarsam kanamayı durdurur ve hayatta kalabilirsin. Eğer takmazsam, dakikalar içinde kan kaybından ölersün."

Bana sarıldı, omzumda ağlıyordu. "Sakat kalacağım."

"Hayatta kalacaksın. Ve büyü sayesinde bacağını koruma şansın oldukça yüksek. Biliyorsun, büyücüler her türlü yarayı iyileştirir. Ama büyü dalgası gelene kadar seni hayatta tutmalıyız. Tamam mı?"

Öylece ağladı, iri gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. "Evet, Emily?"

"Evet."

"Güzel."

Bandı bacağının altından geçirdim, tokadan geçirdim, sıkıca çektim ve ırgatı Kanama durdu.

Dört dakika sonra silah sesleri nihayet kesildi. Ghastek hâlâ baygındı. Nabızı sabit, nefes alış verişi düzgündü. Emily kıpırdamadan yatıyor, acı içinde inliyordu, bacağı geniş turnike kelepçesiyle sıkılmıştı. Arkadaşı kendine sarılmış, ileri geri sallanıyor ve tekrar tekrar "Bize ateş ettiler, bize ateş ettiler" diye mırıldanıyordu.

Peachy.

İnsanların sorunu da buydu: Çoğu, Casino'nun güvenli ve iyi zırhlı bir odasında oturup kahvelerini yudumlarken, olayları sadece vampirin gözünden görüyordu. ve ara sıra şekerli bir şeyler atıştırmak. Bir vampirin zihnini kullanırken vurulmak ve gerçek mermilerden kaçmak iki farklı şeydi.

Kapıdan yüksek bir ses yankılandı. Bir erkek sesi havladı. "Atlanta Paranormal Ekibi. Kapıyı açın."

Siyah saçlı kız dondu kaldı. Sesi dehşet dolu bir fısıltıya dönüştü. "Sakın açma."

"Merak etme. Her şey kontrolüm altında." Sayılır.

Dar bir paneli yana kaydırdım ve iki santime dört santimlik bir gözetleme deliği ortaya çıktı. Bir gölge soluma doğru kaydı; memur duvara yaslanmıştı, bu yüzden onu delikten vuramadım.

"Vampiri yakaladınız mı?"

"Aldık. Kapıyı aç." "Neden?"

Küçük bir duraklama oldu. "Açın. Kapıyı. Kapıyı."

"Hayır." Vampiri öldürdükleri için ateşliydim ve hâlâ tetikte bekliyorlardı. İçeri girmelerine izin verirsem ne yapacakları belli olmazdı.

"Ne demek 'hayır'?"

Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Kapıyı açmamı neden istiyorsun?"

"Böylece şehrin ortasına başıboş bir vampir bırakan sonovabitch'i yakalayabiliriz."

Harika. "Çapraz ateşte Halkın bir üyesini öldürdün, diğerini yaraladın ve benden sana izin vermemi istiyorsun tanıkların geri kalanı var. Sizi bunu yapacak kadar iyi tanımıyorum."

PAD genellikle doğru ve dürüst davranırdı, ancak yapılmaması gereken bazı şeyler vardı: bir polisin katilini ortağına teslim etmezsiniz ve bir büyücüyü İlk Müdahale Birimi'ne teslim etmezsiniz. Hepsi gönüllüydü ve akıl sağlığı isteğe bağlı bir gereklilikti. Eğer ben

Ghastek ve adamları onlara ulaştığında, hastaneye asla ulaşamama ihtimalleri yüksekti. Resmi terim "yolda yaralanarak öldüler" şeklindeydi.

Erkek sesi ofladı pufladı. "Şuna ne dersiniz: Kapıyı açın yoksa kırarız."

"Bunun için arama iznine ihtiyacınız var."

"Tehlikede olduğunu düşünüyorsam arama iznine ihtiyacım yok. Söylesene Charlie, sence o tehlikede mi?"

Charlie, "Bence çok büyük bir tehlike altında," dedi.

"Peki kolluk kuvvetleri olarak onu söz konusu tehlikeden kurtarmak bizim görevimiz mi?"

"Bunu yapmamak suç olur."

Bir kişi ölmüş, diğeri kanıyla yeri boyamış. Sanırım şaka yapma zamanı gelmişti.

"Charlie'yi duydun. Kapıyı aç yoksa biz senin için açarız."

Gözetleme deliğinden biraz daha uzağa eğildim. Eğer içeri girmeye çalışırlarsa, muhtemelen onları haklayabilirdim, ama aynı zamanda öpebilirdim de.

PAD'den gelecekteki her türlü işbirliğine elveda.

"Dur." Tanıdık bir kadın sesi kapının dışında çınladı. Bu olamazdı.

"Hanımefendi, geri çekilin," diye bağırdı polis. "Bir polis meselesine müdahale ediyorsunuz."

"Ben Tarikat'ın bir şövalyesiyim. Adım Andrea Nash; işte kimliğim."

Andrea benim en iyi arkadaşımdı. Teyzem Atlanta'nın yarısını çöpe attığından beri onu iki aydır görmemiştim. Sonra

Erra ile olan son dövüşten sonra Andrea ortadan kayboldu. Yaklaşık iki hafta sonra bir mektup aldım: "Kate, her şey için özür dilerim. Bir süreliğine gitmem gerekiyor, lütfen beni arama. Grendel için endişelenme, ona iyi bakacağım. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim." Beş dakika sonra onu aramak için şehre doğru yola çıkmıştım, Huysuzluğu

Canavar Lord'un yedeğinde. Hiçbir şey bulamadık. Ne Andrea'dan ne de teyzemin yıkım derbisindeki kargaşadan sonra onun bakımına bırakılan saldırgan kanişimden bir iz vardı. Sonra Jim'i rahatsız ettim,

Sürü Güvenlik Şefi ve Paralı Asker Loncası dostum, birimlerinden birini onun için şehri taramaya gönderene kadar. Onlar

eli boş döndü. Andrea Nash sırta kadem basmıştı.

Görünüşe göre hâlâ hayattaymış. Eğer bu kuşatmadan kurtulursam, onun suratına yumruğu indireceğim.

Polisin sesi yeni bir keskinlik kazandı. Tarikat Şövalyeleri boş durmazdı. "Bu çok hoş Bayan Nash. Geri çekilin yoksa sizi tutuklarız ve karakoldan Tarikat'ı arayıp kefaletinizi ödemelerini isteyebilirsiniz."

"Kapının üstüne bak. Tahtaya cıvatalanmış metal bir pençe görüyor musun?"

"Ve?"

"Bu iş yeri Sürü'nün malıdır. Eğer kapıyı kırarsanız, bir yargıç karşısına çıkmamız ve neden arama izniniz olmadan bu binayı işgal ettiğinizi, Sürü'nün misafirlerini tutukladığınızı ve Sürü'nün mülküne zarar verdiğinizi açıklamamız gerekecek."

"Bunu yapabiliriz," dedi polis.

"Hayır, giremezsiniz - çünkü söz konusu binaya girmek için makul bir nedeniniz olmadığına tanıklık edeceğim. Tabii siz

Beni öldürmeyi planlıyorsanız, bu durumda hemen dua etmeye başlayın, çünkü siz tek bir kurşun bile atmadan ekibinizdeki her adamın kafasına bir kurşun sıkacağım."

"Ben olsam blöfünü görmezdim," dedim. "Onu ateş ederken gördüm.

Mütevazı davranıyor."

"Sen kimin tarafındasın ki?" diye homurdandı polis.

Andrea, "Ben hizmet eden ve koruyan taraftayım," dedi.

"Ekibiniz çapraz ateşte bir sivili öldürdü."

"Haklı bir cinayetti," dedi polis. "Bunu seninle tartışmayacağım."

Andrea'nın sesi çelik gibi titriyordu. "Bir adam çoktan öldü. Ve kaldırımdaki kan izlerine bakılırsa, O binada biri yaralanmış. Birisi ya sürünerek ya da sürüklenerek o ofise gelmiş ve muhtemelen içinde kan kaybediyor. Şimdi bir seçeneğiniz var. Ya sağlık görevlilerini içeri sokarsınız ya da başka bir sivilin

Yaralarından ölmek, Sürü'ye ait bir ofise girmek, Canavar Lordu'nun karısına saldırmak ve Tarikat'ın bir şövalyesini vurmak. Her iki şekilde de yapabilirsiniz, ama söz veriyorum, eğer bir şekilde hayatta kalırsanız, bundan yirmi yıl sonra, yaşlandığınızda ve kırıldığınızda, bu ana geri dönüp bakacaksınız ve iki saniyenizi ayırıp ne yaptığınızı düşünmüş olmayı dileyeceksiniz, çünkü bu her şeyin çok kötü gittiği nokta.

yanlış."

Vay canına. "Ne dedi?"

Uzun bir duraklama oldu. Düşünüyorlardı. "Bakın, sizinle daha önce de çalıştım," dedim. "Arayın Dedektif Michael Gray. Bana kefil olur. Eğer sağlık görevlilerini buraya getirirseniz, kapıyı açarım. Yaygara yok, hasar yok, herkes mutlu, kimse mahkemeye çıkarılmayacak. Biz

yakında bir ambulansa da ihtiyacımız olacak. Kızlardan birine turnike uyguladım ve eğer acele etmezsek kan kaybından ölecek."

"Bak ne diyeceğim," dedi polis. "Kapıyı aç, yaralı kızı dışarı çıkaralım, sonra Gray'i ararız."

Sanki dün doğmuşum gibi. "Kapıyı açtığım anda beni acele ettireceksin. Sağlık görevlileri gelene kadar bekleyeceğim."

"Tamam. Arayacağım ama onun hayatıyla oynuyorsun. Ölürse sorumlusu sensin ve seni bizzat ben tutuklayacağım."

Metal muhafazayı kaydırarak kapattım ve kadınların yanına döndüm.

Siyah saçlı kadın perili gözlerle bana baktı. "Bizi almalarına izin mi vereceksin?"

"Eğer arkadaşının hayatı ile senin özgürlüğün arasında bir seçim yapacaksan, evet. Şimdilik bekleyeceğiz. En iyi arkadaşım diğer tarafta ve aptalca bir şey yapmalarına izin vermeyecektir." Siyah saçlı kadına baktım. "Ghastek bayıldığında, neden ikiniz de vampirin zihnini yakalamadınız?"

"Denedim. Orada değildi."

"Ne demek orada değil?" Vampir zihinleri öylece yok olup gitmezdi.

Siyah saçlı kadın başını salladı. "Orada değildi."

"O haklı," dedi Emily. "Ben de denedim. Sanki artık yönümü bulamıyordum." Yerde titriyordu. "Üşüyorum." Depoya girdim, kancadan yedek bir pelerin çıkardım ve onu bununla örttüm.

Emily'nin dudakları maviye dönmüştü. "Ölecek miyim?" "Eğer yardım edebilirsem hayır."

BÖLÜM 3

DAKIKALAR SOĞUK VE YAVAŞ BİR ŞEKİLDE AKIP GİTTİ. BEŞ. ALTI. Sekiz.

Kapı yüksek sesle çalındı. "Kate?" Andrea'nın sesi duyuldu. "Öyle mi?"

"Yanımda sağlık görevlileri var. Beni içeri alın."

Kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Dört sağlık görevlisi koşarak odaya girdi. Andrea da onları takip etti. Kısa boylu, mavi gözlüydü ve nedense saçlarının uçları

Kısa sarı saçları neon mavisiyle buzlanmıştı. Bir tüfeğin namlusu ceketinin omzundan dışarı çıkmıştı. Onu tanıdığım kadarıyla, ceketinin altında muhtemelen iki SIG-Sauer, bir savaş bıçağı ve Altın Orda'yı alt etmeye yetecek kadar mermi vardı.

Normalde Andrea'nın yüzünde, rastgele yabancıların ona içlerini dökmek istemelerine neden olan hoş ve rahat bir ifade vardı. Şimdi ona bir kez baksalar, caddenin diğer tarafına geçeceklerdi. Gerginlik yüzünü sert, gergin bir maskeye kilitlemişti ve düşman bölgesindeki bir asker gibi hareket ediyordu, her an kürek kemiklerinin arasından bir kurşun bekliyordu ve bir saniye içinde ateş etmeye hazırdı.

Arkasında PAD üniforması giymiş iki polis kapıda bekliyordu,

Bana en iyi polis kaşlarını çatarak bakıyorlardı. Garip bir şekilde, dehşet içinde titreme dürtüsü hissetmedim.

Andrea yaklaştı ve sesini alçak tuttu. "Seni sekiz hafta yalnız bırakıyorum ve sen PAD ile sidik yarışına giriyorsun."

"Ben böyleyim işte," dedim ona.

Emily ığlık attı.

"Affedersiniz." Sağlık görevlilerinin onu sedyeye koyduğu yere gittim. Uzandı ve elimi tuttu.

"Her şey yoluna girecek," dedim ona. "Hastaneye gidiyorsun.

Sizinle ilgileneceklerdir."

Emily hiçbir şey söylemedi. Sadece elimi tuttu ve onu ambulansa bindirene kadar bırakmadı. Ghastek'in bulunduğu sedye ikinci araca bindirildi ve ardından siyah saçlı kadın battaniyeye sarılmış bir şekilde iki sağlık görevlisi eşliğinde dışarı çıktı. Ambulansın kapıları kapandı ve iki acil durum aracı ölüm perileri gibi feryat ederek havalandı.

Ofise geri döndüğümde, Andrea ve yerdeki kan birikintisi dışında ofis boştu. "Nerede bu Polisler mi?"

Omuz silkti. "Boşalttılar."

Birbirimize baktık. Beni kurtarmıştı. Bu, iki aydır ortadan kaybolduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ve şimdi bir şeyler yanlıştı.

"Ne oluyor be?" Andrea bana ters ters baktı. "Nasıl oldu da PAD dışarıdayken ofisinde üç navigatörle birlikte kaldın? Ofisini basmaya hazırđılar. Delirdin mi sen?"

"Ne halt ediyorsun sen? Nerelerdeydin? Telefonu nasıl kullanacağını mı unuttun?"

Andrea kollarını kavuşturdu. "Sana bir mektup yazdım!"

"Bana tüylerimi diken diken eden bir not yazmıştın."

Telefon çaldı. şimdi ne oldu? Masama doğru yürüdüm ve telefonu açtım. "Evet?"

Curran'ın sesi telefona doldu. "İyi misin?"

Bu tamamen saçmaydı ama onu duymak anında kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Evet."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sesi mükemmeldi. Canavar Lordu yardımına koşmaktan kıl payı uzaktaydı.

"Hayır, ben iyiyim." Nedense içim acı dolu bir düğüme dönüştü. Vurulabilirdim ve onu bir daha asla göremezdim. Bu yeni ve istenmeyen bir duyguydu.

Harika. Şimdi anksiyetem vardı. Belki kendime çok sert bir tokat atarsam, kendime gelirim.

Kelimeleri zorlayarak söyledim. Sesleri gergin geliyordu. "Kim ispiyonladı?"

"Polis telsiz frekanslarını izleyen insanlarımız var. Güvenliğimizin PAD ofislerini basması ve sizi oradan çıkarması ihtimaline karşı Jim'e haber verdiler. Jim'i koridorda yürürken kendi kendine kıs kıs gülerken gördüğümde öğrendim."

Jim'i bir daha gördüğümde koluna yumruk atmayı aklıma not ettim. "Komik olduğunu düşündü, değil mi?"

"Komik olduğunu düşünmedim."

Bahse girerim. "İnsanlar ölmek üzereydi ve ben onları kurtarabilirdim. Bir kız vardı. Her neyse, yaralanmadım. Akşam yemeği için evde olacağım."

"Nasıl isterseniz," dedi.

Kalbim küçük bir sıçrama yaptı. Ben de seni seviyorum.

Sesindeki gerginlik azaldı. "Beyaz atlı prensinin gelip seni kurtarmasına ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Midemdeki düğüm buharlaştı. Beyaz atlı prensim demek. "Elbette, elinin altında bir tane var mı?"

"Sanırım bir yerlerden bir tane bulabilirim. Seni ne kadar sık kurtarmak zorunda kalsam da . . ."

"Eve döndüğümde kafanı tekmeleyeceğim. Tekrar tekrar."

"Deneyebilirsin. Bütün gün ofiste kışının üstünde oturduğun için muhtemelen egzersize ihtiyacın vardır."

"Biliyor musun, benimle konuşma." "Sen nasıl istersen, bebeğim."

Şimdi de benimle dalga geçiyordu. Telefona hırladım. "Hey, kapatmadan önce Jackson ve Martina'yı Julie'nin izini sürmek için. Bu gece bir şeyler öğrenmiş oluruz." "Teşekkürler."

Kapattım. Kurtar beni. Piç herif. Onu sadece tekmelemezdim, öyle sert tekmelerdim ki hissedirdi.

"Gördüğüm kadarıyla değişen bir şey yok." Andrea sırttı. Gülümsemesinin kenarları biraz kırılğan görünüyordu. "Hâlâ balayının tadını çıkarıyor musun? Her Gey gökkuşağı, Gekerli kalpler ve çikolatalı öpücükler?"

Kollarımı kavuşturdum. "Köpeğim nerede?" "Kamyonetimde, döşemeyi yiyor."

İkimiz de kana baktık. Grendel'i içeri alırsak yalamaya çalışacaktı.

Arka odaya gidip bez, peroksit ve bir kova getirdim. Andrea tüfeğini bir kenara bıraktı ve kollarını sıvadı.

Diz çöktük ve lekeyi silmeye başladık.

"Tanrım, ne kadar çok kan var." Andrea yüzünü buruşturdu. "Sence kız hayatta kalabilecek mi?"

"Bilmiyorum. Bir M240B'den birkaç kurşun yedi. Bacağı tamamen parçalanmış." Paçavradaki kanı kovaya sıktım.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu.

Onu yakalamak ve son aylarda nerede olduğunu söyleyene kadar sarsmak istedim. Ama en azından buradaydı ve konuşuyordu. Er ya da geç hikâyeyi ondan öğrenecektim.

"Ghastek aradı. Gevşek bir vampirleri olduğunu ve bana doğru geliyordu. Oraya gittim ve onu zincirledim. Ağaca sarmıştım, sonra Ghastek onu yakalayacak kadar yaklaştı. Adamları ve PAD'ın İlk Müdahalesi büyük bir silahla geldiler. Biraz konuştular ve sonra Ghastek bayıldı."

Andrea durakladı, elleri kanlı bir bezin üzerindeydi. "Ne demek bayıldım?"

"Dalış yaptı. Kaldırımı öptü. İlk öpücüğünden sonra Güneyli bir dilber gibi bayıldı. Korkunç bir buhar vakası geçirdim."

"Bu çok garip."

"Gözleri yuvarlandı ve sanki biri onu bayıltmış gibi yere düştü." Döşeme tahtalarının üzerine biraz temiz su döktüm. "Sonra vampirin gözleri kırmızıya döndü ve PAD ateş açtı. Ghastek'in yanında üç kişi vardı. Adam bir ya da iki saniye içinde yere yığıldı ve kan emici ona saldırdı."

"Peki sonra?"

"Sonra dördümüzü buraya soktum ve kapıyı kapattım, gerisini biliyorsunuz."

Andrea içini çekti. "PAD'in erişimini reddetmek iyi bir şey değil.

Bundan hoşlanmazlar."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Son iki aydır nerede olduğu gibi. Belki bir rahibe manastırına katılmıştı. Ya da Fransız Yabancı Lejyonu'na.

"Kumarhaneyi arayabilirdin. Bir avukat sürüsü salıverirlerdi." Andrea ıslak tahtaya peroksit döktü.

Doğrudum. "İlk Müdahale Birimi tüm tetik-mutlu sporcular. Hâlâ bir kan emiciyi haklamanın heyecanıyla yüzüyorlardı. Yaklaşık beş dakika boyunca kaldırıma kurşun yağdırmalarını dinledim. Aşırıya kaçmışlardı. Günlerinin daha iyi geçmesinin tek yolu

başka bir vampiri öldürebilir. Ya da belki birkaç tane.

Kumarhaneyi ararsam, ne söylersem söyleyeyim, İnsanlar vampir. Bu onların varsayılan tepkisi. PAD onu vuracak ve Halk da misilleme yapacaktı. İşler kontrolden çıkacaktı ve ben de herkesin sakın olmasını istiyordum.

Emily nefes alıyor."

"Ghastek neden etrafta başıboş bir vampir olduğunu söyledi mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Hamile bir kızın bayılmasıyla ilgili bir şey." Andrea şekil değiştirenlere özgü bir alaycılıkla burnunu kırıştırdı.

"Saçmalık kokusu alıyorum."

Haklıydı. Aynı vampiri kullanırken bayılan iki navigatör mü? Ghastek bayılıyor mu? Böyle bir şey olamaz.

Kuru bir bez aldım ve peroksiti sildim. Leke artık o kadar da kötü görünmüyordu. Yine de, kan bir şeye bulaştığında sonsuza dek orada kaldı, artık göremesiniz bile. Ofisim Emily'nin kanıyla vaftiz edildi. Yaşasın.

Paçavrayı kovaya attım ve Andrea'ya baktım. "Günüm pek iyi geçmedi."

"Anlıyorum."

"PAD muhtemelen beni kapatmak istiyor, İnsanlar vampirin katledilmesinden beni sorumlu tutacak ve tazminat isteyecek bir yol bulacak ve Curran

Bir Ölülerin Efendisini kurtarmak için hayatımı verdim, bu da akşam yemeğinde bir sürü açıklama yapmam gerekeceği anlamına geliyor çünkü Curran benim camdan yapıldığıma inanıyor. Eğer vurulmuş olsaydım ve Sürü, Canavar Efendisi'nin eşinin ve şeker sakızlarının İnsanların beceriksizliği sonucu yaralandığını öğrenseydi ve kumarhaneyi basmak."

"Aha," dedi Andrea. "Az önce kendinden 'Çekerli sümük' diye söz etmeni görmezden geleceğim. Bu hikâyenin bir anlamı var mı?"

"Mesele şu ki, sabrım kalmadı. Ortadan kaybolduğunda nereye gittiğini bana söyleyeceksin. Şimdi."

Andrea çenesini kaldırdı, sanki bir yumruk atmam için bana meydan okur gibiydi. "Yoksa?"

Ya da tam olarak ne? "Yoksa suratının ortasına yumruğu yersin."

Andrea dondu kaldı. Bir an için kapıya doğru kaçacağını sandım. Onun yerine iç çekti. "En azından biraz kahve alabilir miyim önce?"

Mutfaktaki eski, yıpranmış masaya oturduk ve ben iki saatlik yanmış kahveyi fincanlarımıza döktü.

Andrea fincanına baktı. "Teyzen son hesaplaşması için ortaya çıktığında ben boşluğun kuzey tarafındaydım. Hâlâ bazı şeylere kızgındım ve bu kafamı karıştırıyordu. Bu yüzden uçurumun hemen kenarındaki bir moloz yığınının üzerinde kendime güzel bir yer seçtim ve tüfeğimi kurdum. Görünüşe göre

O zamanlar iyi fikirdi. Teyzen büyük kızını

Girişte onu gözünden vurmaya çalıştım. Ama o hareket etti ve ben ıskaladım. Sonra her tarafa ateş püskürtmeye başladı.

İşte burada kafamın net olmaması beni kışımından ısırdı, çıkış stratejim yoktu. Beni pirzola gibi mangalda pişirdi.

Tarafından

Beni o enkazdan çıkardıklarında vücudumun yüzde kırkında üçüncü derece yanıklar vardı. Acı çok fazlaydı. Bayılmışım. Görünüşe göre hastane yatağında diğer benliğime dönüşmüşüm."

Kahretsin. Şekil değiştiren virüs Lyc-V, konakçının DNA'sından parçalar alıyor ve bunları bir sonraki kurbanına taşıyordu. Çoğu zaman hayvan DNA'sı hayvanlardan insan konakçılara aktarılıyor ve sonuçta bir hayvan-hayvan ortaya çıkıyordu: canavar şeklini almış bir insan. Arada bir süreç tersine işliyor ve talihsiz bir hayvan bir hayvan-hayvan oluyordu. Bunların çoğu zavallı yaratıklardı, kafaları karıştı, zihinsel olarak yetersizdiler ve

insan toplumunun kurallarını kavrar. Kanunlar demek Bu da onları öngörülemez ve tehlikeli kılıyordu. Normal şekil değiştiriciler onları gördükleri yerde öldürürdü.

Ancak her kuralın bir istisnası vardı ve Andrea'nın bir sırtlanawere olan babası da bunlardan biriydi. Andrea babasıyla ilgili çok az şey hatırlıyordu. Bir keresinde onun beş yaşındaki bir çocuğun zihinsel kapasitesine sahip olduğunu söylemişti. Bu onun Andrea'nın bir sırtlan ya da tercih ettikleri isimle bouda olan annesiyle çiftleşmesine engel olmamıştı. Onun kanı Andrea'yı canavar derili yapmıştı ve Andrea bunu saklamak için büyük çaba sarf etti. Tarikata bir insan olarak katıldı, gerekli tüm testleri geçmek için kendini işkence yöntemlerine maruz bıraktı, Akademi'den mezun oldu ve şövalyelikte başarılı oldu. Tarikatın emir komuta zincirinde hızla yükselirken bir davada işler ters gitmiş ve Atlanta'ya tayin edilmiş.

Atlanta'nın Tarikat bölümünün başkanı, Şövalye koruyucu Ted Moynohan, Andrea'da bir sorun olduğunu biliyordu ama bunu kanıtlayamıyordu, bu yüzden onu destek görevinde tuttu. Ted şekil değiştirenlerle iyi geçinmezdi. Aslında, o bile

onları insan olarak görüyorum. Ayrılma sebeplerimden biri de buydu.

Tüm bunlara rağmen Andrea, Tarikat'a fanatik bir şekilde sadık kaldı.

Tarikat onun için onur, görev ve daha yüce bir amaca hizmet etme duygusu anlamına geliyordu. Hastane yatağında yer değiştirmesi dolabının kapısını ardına kadar açmıştı.

Andrea bakışlarını fincanına dikmişti. Yüzünde gergin ve boğ bir ifade vardı, çenesi sanki ağır bir kayayı dağa doğru sürüklüyormuş ve zirveye ulaşmaya kararlıymış gibi gerilmişti.

"Teyzenle olan olay pek iyi gitmedi. Ted her yerden takviye çağırırdı. On iki şövalye öldü, Aralarında iki silah ustası, bir kâhin ve bir zanaat ustası da vardı. Yedi kişi de ağır yaralanmıştır. Tarikat bir duruşma düzenledi. Zaten kimliğim açığa çıktığı için, benim gibi birinin Tarikat'a faydalı olabileceğini kanıtlamak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Bu onun haçlı seferiydi. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Tarikat'tan ayrılmadan hemen önce konuşmuştuk ve Andrea ayrılmama karşı çıkmıştı. Kalmamı ve Tarikat'ı içeriden daha iyi bir hale getirmek için onunla birlikte savaşmamı istemişti. Ona Tarikat'ı değiştirmeye çalışsam bile bunu yapamayacağımı söyledim. Ben bir şövalye değildim. Fikirlerimin hiçbir ağırlığı yoktu. Ama Andrea bir şövalyeydi, madalyalı bir gaziydi. Bunu iz bırakmak için bir şans olarak gördü.

Andrea kahvesinden küçük bir yudum aldı ve öksürdü. "Kahretsin Kate, kızgın olduğunu biliyorum ama içeceğime motor yağı koymak zorunda mıydın?"

"Bu senden duyduğum en berbat şakaydı. Oyalanmayı bırak. Ne oldu?"

Başını kaldırdı ve neredeyse iki kez bakacaktım. Gözleri boş ve acıydı.

"Güney'deki en iyi Düzen savunucularından birine sahiptim. Bir fark yaratma şansımız olduğunu düşünüyordu. Tarikat'ta benim gibi başkaları da var. Pek de saf olmayan insanlar. Onların hayatlarını daha iyi hale getirmek istedim.

Bana kendimi Şekil değiştirenlerden ayırmamı tavsiye etti,
ben de size yazdım.

o mektup. Grendel'i de geri getirecektim ama Aceleyle gitmem gerekiyordu, ben de onu yanıma aldım ve Kurt Kapanı'na gittim."

Wolf Trap, Virginia. Tarikatın ulusal merkezi. Herkes Andrea'nın bir canavar olduğunu biliyordu. Tam bir cehennem olmalı.

Andrea sanki sadece kendisinin görebildiği bir kiri temizlemeye çalışıyormuş gibi fincanın kenarını ovdu. Biraz daha ovalarsa bir delik açacaktı.

"Yirmi dört-yedi hazırlığı için bir ay harcadık, belgeleri toplayıp, tüm kayıtlarımı çıkardı. Avukatım duruşmada üç saat boyunca konuştu ve benim lehime çok tutkulu, mantıklı bir argüman sundu. Elimizde çizelgeler, istatistikler, hizmet madalyalarım vardı. Her şeyimiz vardı."

Midemin çukurunda filizlenen soğuk bir his bana bunun tam olarak nasıl biteceğini söylüyordu. "Ve?"

Andrea omuzlarını dikleştirdi ve ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı. Ağzını kapattı.

Bekledim.

Yüzü soldu. Sert bir şekilde oturdu, ağzı gergindi. Gözlerini belli belirsiz kırmızımsı bir parıltı kaplamıştı; baskı altında gizlice ortaya çıkan bir sırtlan ipucuydu bu.

Andrea dişlerini sıktı. Sesi çıktı tamamen dümdüz, her bir duygu kırıntısı temizlenene kadar iradesinin eleğinden geçirildi.

"Bana Silah Üstadı unvanı verdiler ve zihinsel olarak göreve uygun olmadığım için beni emekli ettiler. Resmi teşhis travma sonrası stres bozukluğu. Karar kesin ve buna itiraz edemem. Onları ayrımcılık yapmakla bile suçlayamam çünkü nihai emirlerim canavar derili olduğum gerçeğine değinmiyor. Sanki bu bir sorun değilmiş gibi, bunu kabul etmeyi reddettiler."

Şerefsizler. Onu bir çöp parçası gibi atmadılar, onunla bir mesaj gönderdiler. Eğer sen değilsen

İnsan, ne kadar iyi olduğun önemli değil. Senin kışını istemiyoruz.

"Yani." Andrea derin bir nefes aldı ve sözcükleri ağzından çıkardı. "Başarısız oldum."

Andrea için Tarikat bir işten çok daha fazlasıydı. Bu onun hayatıydı. Çocukluğunu, babası bir hayvan olduğu ve annesi onu koruyamayacak kadar zayıf olduğu için onu aşağılayan bir şekil değiştiren sürüsünün içinde geçirmişti. On yaşına gelmeden Andrea'nın vücudundaki her kemik kırılmıştı. Andrea şekil değiştiren her şeyi reddetti. Kendisinin bu parçasını derinlere kilitledi ve varlığını

Tamamen insan olmak, zayıflarla güçlülerin arasına girmektir ve bunda da çok iyiydi. Şimdi Tarikat onu dışlanmış biri haline getirmişti. Bu muazzam bir ihanetti.

"Her şey gitti." Andrea zorla gülümsedi. Yüzü her an paramparça olacakmış gibi görünüyordu. "İşim, kimliğim. Polisler kimliğime yakından bakmış olsalardı, üzerinde EMEKLİ yazdığını görürlerdi. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm insanlar

Sanki cüzzamlıymışım gibi. Atlanta'ya döndüğümde Shane'i aramak için bölümü aradım. Ben gittiğimde cephaneliği devralmıştı. O silahlardan birkaçı benim şahsi malım. Onları geri istiyorum."

Shane tipik bir şövalyeydi: onu bağlayacak bir ailesi yoktu, fiziksel durumu üst düzeydeydi, işinin ehli ve kitaba uygundu. Onunla pek anlaşılamazdık, çünkü Tarikat'ın hiyerarşisinde benim nereye oturduğumu bir türlü anlayamamıştı. Ama Andrea ile iyi anlaşıyorlardı. Meslektaşılar. Hatta dosttular.

"O nasıl?" Ben sordum.

Andrea'nın gözlerinde öfke parladı. "Benimle konuşmadı. Orada olduğunu biliyorum çünkü telefona Maxine çıktı ve aynı anda birinin kafasının içinde konuşurken sesinin nasıl uzaklaştığını bilirsiniz. Aynen öyleydi. Ona benimle konuşmak isteyip istemediğini sormuş olmalı ve sonra da bir mesaj almış. Shane de beni geri aramadı."

"Shane pisliğin teki. Bir keresinde bir işten dönüyordum, o kadar çok yağmur yağıyordu ki zar zor görebiliyordum.

sırt çantasıyla. Ona nedenini sordum. Bana izin günü olduğunu ve PE ölçeğinde üç yüz puan alabilmek için zamanından yirmi saniye çalmaya çalıştığını söyledi. Kendine ait bir beyni yok - ağzını açıyor ve Düzen'in Kuralları ortaya çıkıyor."

Gerçek bir dövüşte fazladan yirmi saniye ona yardımcı olmazdı.

Onu tek seferde öldürebilirim. Shane, iyi eğitilmiş bir adamı katile dönüştüren yırtıcı içgüdüden yoksundu. Her dövüşü, birinin puanlarını topladığı bir turnuva maçı gibi görüyordu. Ve bariz gayretine rağmen, Tarikat onu da tanıdı. Tüm şövalyeler şövalye savunucusu olarak başlardı. Tarikat size kendinizi göstermeniz için on yıl veriyordu ve eğer başarısız olursanız, sürenizin sonunda usta bir savunmacı, rütbeli bir şövalye oldu. Shane'in bundan daha yükseğini hedeflediği açıktı ama Tarikat'taki görevinin dokuzuncu yılındaydı ve Ted'de bu konuda hiçbir belirti yoktu.

Onu terfi ettirmek.

Andrea kollarını kavuşturdu. "Konu Shane değil. Shane umurumda bile değil. O sadece bardağı taşıran son damla. Her neyse. Grendel'la beni dinledikten sonra birkaç haftalığına evime kapanıp yaralarımı sardım ama sonsuza kadar deliğimde saklanamam. Ve kürk suratlıyla konuşmak seni bir yere kadar götürür. Ayrıca, bir şeyler yiyor.

halılar ve banyo armatürleri onun için kötüdür. Mutfak zeminimde bir delik açtı. Tamamen düz bir yüzeyde."

"Bu beni şaşırtmadı."

Sadece o ve acayip büyüklükteki kokuşmuş kanişi birlikte dairesinde saklanıyordu. Arkadaşı yok, ziyaretçisi yok, hiçbir şey yok, sadece kendi sefaleti içinde oturuyor, bunu başkalarına yükleyemeyecek kadar gururlu. Başka biri olsa. Benim de yapacağım bir şeydi. Ama şimdi eve gittiğimde biri beni bekliyordu ve birkaç saatten fazla gecikirsem şehrin altını üstüne getireceğini söyledi. Ama Andrea'nın kimsesi yoktu. Raphael bile- çok dikkatli bir şekilde onun adını anmadı.

"Bir köpek eğitim kitabım var," dedi Andrea. "Grendel'in zihinsel uyarıma ihtiyacı olduğunu söylüyor, bu yüzden onu eğitmeye çalıştım ama

Bence geri zekalı olabilir. Eninde sonunda köpeğini görmek isteyeceğini düşündüm, işte buradayız. Muhtemelen yemek yemiştir.

Şimdiye kadar panomu değiştirmişimdir."

Eğer şanslıysa. Eğer değilse, yere kusar ve sonra da iyi bir önlem olarak üzerine işerdi. Arkama yaslandım. "Peki şimdi ne olacak?"

Andrea omuzlarını sarsak ve zoraki bir hareketle silktilti. Sesi hâlâ gerçekçi bir monotonluktaıydı. "Bilmiyorum. Tarikat bana emekli maaşı teklif etti. Ben de onlara kışlarına sokmalarını söyledim. Beni yanlış anlamayın, bunu hak ettim ama istemiyorum."

Ben de almazdım.

"Biriktirdiğim biraz param var, bu yüzden şu anda iş aramak zorunda değilim. Belki balıkçılık yaparım. Sanırım eninde sonunda bir şeyler bulmam gerekecek, muhtemelen kolluk kuvvetlerinde. Ama şimdi değil. Geçmişimi kontrol edecekler.

ve ben bununla uğraşmak istemiyorum."

"Burada benimle çalışmak ister misin?"

Andrea bana baktı.

"Müşterimiz yok ve maaşımız da bok gibi."

Bakmaya devam etti. Beni duyup duymadığını bile anlayamadım. "İşler çok iyi gitse bile, yine de sana değerini ödeyeceğim." Tepki yok. "Ama ofiste oturup motor yağı kahvesi içmek ve benimle dalga geçiyor..."

Andrea ellerini yüzüne kapattı.

Ah, lanet olsun. Şimdi ne yapacağım? Bir şey söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi?

Sesimi olabildiğince hafif tutarak konuşmaya devam ettim. "Fazladan bir masam var. PAD bizi kapatmaya gelirse, keskin nişancı desteğine ihtiyacım olabilir ve bir ineği on metreden vuramam. Masalarımızı ters çevirebilir ve kapıya saldırdıklarında onlara el bombaları atabiliriz..."

Andrea'nın omuzları hafifçe sarsıldı.

Ağlıyordu. Sikeyim beni. Orada oturdum, ne yapacağımı bilemiyordum.

Andrea ürkütücü bir sessizlikle titremeye devam etti.

Kıçımı kaldırdım ve bir mendille geri geldim.

Andrea mendili aldı ve yüzüne bastırdı.

Acımak durumu daha da kötüleştirirdi. Gururunu korumak istiyordu - elinde kalan tek şey buydu ve onu korumasına yardım etmeliydim. Kahvemi içiyormuş gibi yaptım ve bardağıma baktım.

Andrea bir yandan ağlamıyormuş gibi yaparken bir yandan da gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

Birkaç dakika boyunca bu şekilde oturduk, garip ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kararlıydık. Bu fincana bir an daha dik dik bakarsam, katıksız gerilimden alev alacaktı.

Andrea burnunu sümkürdü. Sesi biraz boğuk çıktı. "PAD'i vuracak bir şeyiniz var mı?"

"Üst katta bir cephaneliğim var. Sürü bana biraz silah ve cephane verdi. Sol taraftaki kutularda."

Andrea durakladı. "Karton kutularda mı?"

"Evet."

Andrea inledi.

"Hey, silahlar bana göre değil. Eğer bana kılıç getirmiş olsalardı, bu farklı olurdu. İşte orada sen gel-"

Andrea ayağa kalktı ve bana sarıldı. Bir anlık bir sarılmaydı ve sonra elinde mendille yukarı çıktı.

Bu en iyi arkadaş olayı cidden canıma okuyordu. Üst katta bir şey çınladı.

Tamam. Programa devam etmeliydim. Masadan anahtarlarını aldım ve Grendel kamyonu parçalamadan önce onu kamyondan çıkarmaya gittim.

BÖLÜM 4

YARIM SAAT SONRA MASAMDA OTURMUŞ, BİR ŞEYLER DÜŞÜNÜYORDUM.

Ghastek'e vampiri yakaladığı için fatura etmek için uygun miktarda para. Vampir artık ölmüştü ama onu yakaladığım gerçeğini değiştirdi. Grendel denen devasa tüylü canavar ayaklarımın dibine yayılmıştı. Onu ilk bulduğumda, kürkü kötü kokulu saç örgülerine dönüşmüştü ve kuaför sonunda tüm bu pisliği tıraş etmişti. Şimdi kürkü kısmen uzamıştı ve bir zamanlar Lonca'nın üst sınıf müşterilerinden birinin üzerinde gördüğüm karakul kürküne benziyordu: kısa, kıvrıkcık ve parlak siyah. Hatta yarı yarıya güzel kokuyordu.

Grendel başını kaldırdı ve elimi yaladı. Üst çekmeceyi açtım, bir yulaflı kurabiye çıkardım ve ona uzattım. Elimden çok dikkatli bir şekilde aldı ve sanki bin yıldır beslenmemiş gibi çiğnemedi emdi.

Andrea ikinci masanın üzerinde, üst kattan getirdiği dev bir karton kutuyu karıştırıyordu.

"Odalardan birinde bir loup kafesi var," dedi.

Gördüğüm en büyük loup kafesiydi, sekiz fit genişliğinde, sekiz fit uzunluğunda, yedi fit boyundaydı. Onu getirmek zorundaydılar.

parçalar halinde ofise getirdim ve odada birleştirdim. Çelik ve gümüş alaşımlı çubuklar bileğim kadar kalındı. Tüm Pack ofisleri bir loup kafesiyle donatılmıştı. Şekil değiştirenler bunların ne kadar çabuk kırılabileceğini herkesten iyi bilirdi.

Ama

Teknik olarak bir insan olduğum için, Jim bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

diplomatik bir isim. Ona loup kafesi demenin müşterilerimi korkutacağını düşündü.

"Burası bir kafes değil, biliyorsun," dedim ona. "Bu bir bekletme hücresi. Ya da güvenli oda. Ya da güvenli oda. Jim'in hiçbir zaman yaşayabileceği bir süreye karar verdi."

"Aha. Bu bir loup kafesi." Andrea boğazını temizledi. "Parmağım la dokundum ve canım acıdı. Evlilik sorunları için mi?"

"Tarikat, kıdem tazminatı paketinin bir parçası olarak mizah anlayışınızı iade etti mi?"

"Oh, yan. Yan!" Andrea tereddüt etti. "Kate... Mutlu musun? Curran'la yani."

"Kendi yolumdan çekilebildiğim zaman."

Bana baktı. "Peki ya geri kalan zamanlarda?"

"Geri kalan zamanlarda sessiz bir panik halindeyim. Biteceğinden korkuyorum. Onu kaybedeceğimden. Julie'yi kaybedeceğim. Herkesi kaybedeceğim."

"Bunu ben de yaptım," dedi Andrea. "Herkesi kaybettim. Çok kötü bir şey." Şaka yapmıyorum.

Andrea siyah bir silahı kaldırdı ve sanki balçıkla kaplıymış gibi tuttu. "Bu bir Witness 45'lik. Kabzasında bir kalıp hatası var, görüyor musun? Ateş edersen elin su toplar."

Başka bir silah aldı. "Bu bir Raven 25. Doksanlı yılların başından beri üretmiyorlar. Hâlâ piyasada olduklarını bile bilmiyordum. Ucuz bir hurda silah. Eskiden bunlara Cumartesi Gecesi Spesiyalleri derlerdi. İçine bir şey koyamazsın.

tutukluk yapmadan yirmi mermi atmış ve bunun görünüşüne bakılırsa, doldurma riskine bile girmezdim. Elimde patlayabilir. Peki ya bu? Bu bir Hi-Point, diğer adıyla Beemiller."

"Bunun bana bir şey anlatması mı gerekiyor?"

Bana baktı. "Dışarıdaki en dandik silah gibi bir şey. Normal silahların fiyatı yarım bin dolardan fazladır. Bu yüz dolara falan mal oluyor. Sürgüsü çinkodan yapılmış. alüminyum."

Ona baktım.

"Bak, elimle b kebiliyorum."

Eliyle  elik bir çubuğu b kt   n  de görmüştüm ama şimdi bundan bahsetmek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

Andrea Hi-Point'i masanın üzerine koydu. "Bunlar  nereden bulmu tun?"

"Bunlar sürünün fazla silahlar . Anlad  ım kadarıyla el konulmuş."

" iddetli kavgalar sırasında mı el konuldu?" "Evet."

Andrea sandalyesine çöktü. Mavi uçlu saçları yenilgiye u ramı tı. "Kate, eğer biri  ekil de i tirenlere karşı bir silah kullandıysa ve şimdi o silah  ekil de i tirenlerin elindeyse, çok iyi bir silah değildi, değil mi?"

"Seninle tartı mıyorum. Başka se ene im yoktu. Ta ınd  ımda burada bunlar vardı."

Andrea kutudan sert görünümlü gümüş bir tabanca çıkardı. Gözleri büyüdü. Bir an tabancaya baktı ve masasının k  sesine vurdu. Silah kuru bir patlamayla karşılık verdi.

Umutsuz bir ifadeyle bana baktı. "Bu plastik."

Kollarımı ona doğru açtım.

Andrea plastik tabancayı Grendel'e fırlattı. "Al, bunu  i ne." Kani  kokladı.

Dikkatli bir vuruş kapıda yankılandı.

Grendel ayağa fırladı ve bir a a ı bir yukarı zıplayarak hırladı.

Muhtemelen PAD beni kapatmaya geldi. Tak, tak, bizi içeri al, mahkeme kararı ve ob s getirdik ... "Girin!"

Kapı açıldı ve elinde bir zarf taşıyan kızıl saçlı bir kadın ofisime girdi. Uzun boylu, zayıf ve uzun bacaklıyd , bir eskrimci gibi hareket ediyordu, hafif ama emin adımlarla. Ona bir yıldırım çarpsa, yolundan  ekilece ini ve yıldırım yere d  meden saplayaca ını hissediyordunuz. O

Haki pantolon, balıkçı yaka ve hafif deri bir yelek giyiyordu. Sol elini deri bir eldiven saklıyordu. Kılıç kemerindeki uzun meç ve uzun çizmeler kıyafetini tamamlıyordu. Onu daha önce de görmüştüm.

Adı Rene'ydi ve en son karşılaştığımızda, geceleri çarpışan şeylerin yer aldığı yasadışı bir gladyatör arenası olan Gece Yarısı Oyunları'nın güvenliğini sağlıyordu.

Arkasından iki adam geliyordu. İkisi de taktik yelek giyiyordu ve küçük bir orduyu alt edip kazanmaya yetecek kadar silah taşıyorlardı. Sağdaki adam gençti, sarışındı ve adımlarında tecrübeli bir dövüş sanatçısını andıran hafif bir yayla yürüyordu. Soldaki adam daha zayıf, yaşlı ve esmerdi, belirgin bir askeri havası ve boynunda küçük bir yara izi vardı. Yara izinin kenarları pürüzlüydü. Bir şey bir noktada boynunu pençelemişti, ama bir gün daha savaşmak için yaşadı.

Rene'nin koyu gri gözleri bana baktı.

"Özür dilerim leydim," dedim. "Athos, Porthos ve Aramis az önce ayrıldılar."

Andrea, "Bazı elmasları almak için d'Artagnan'la birlikte İngiltere'ye gitmekle ilgili bir şeyler söylediler," diye ekledi.

"Siz ikiniz kendinizi gerçekten komik

sanıyorsunuz," dedi Rene. "Bizim de komik

anlarımız oluyor," dedim. "Aşağı, Grendel."

Köpek, Rene'nin komik bir şey yapma ihtimaline karşı dişlerini gösterdi ve silahını kemirmek için uzandı.

Rene Grendel'e baktı. "Bu da ne böyle?" "O bizim mutant saldırı kanişimiz," dedim ona.

"Silah mı çiğniyor?"

Andrea, "Bu gerçek bir silah değil," dedi.

Rene içini çekti. "Tabii ki hayır. Bu senin için sorumsuzluk olurdu, değil mi?"

Rene'nin solundaki yaşlı adam ona doğru eğildi. "Bu kötü bir fikir olabilir."

Ona el salladı.

Rene'nin sağındaki sarışın adam gözlerini kısarak Andrea'nın masasına baktı. "Bu bir Hi-Point mi?"

Andrea kıpkırmızı oldu.

Öne doğru eğildim. "Gece Yarısı Oyunları için ne yapabiliriz?"

"Kızıl Muhafız artık Gece Yarısı ile çalışmıyor Oyunlar." Rene uzun gövdesini dikkatlice müşteri koltuğuma katladı. Arkasındaki iki adam ayakta kaldı. "Son olayların ardından pek çok soruya cevap vermek zorunda kaldık ve mekandan ayrılmayı tercih ettik."

Tercümesi: Eğlencemizi mahvettin ve beni işimden ettin. "Bağımsız olarak işe alındığını sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ben Kızıl Muhafız'ım. Son on iki yıldır öyleyim."

Kızıl Muhafızlar'da on iki yıl geçirmek hiç de küçümsenecek bir şey değildi. "Bu durumda, Muhafızlar için ne yapabiliriz?"

"Sizi işe almak istiyoruz."

Yine mi geldin? "Hangi sıfatla?"

Rene ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturdu. "Bir eşyayı kaybettik ve geri almamız gerekiyor."

"Eşyanın nerede olduğunu biliyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Kimde olduğunu bilseydik, seni işe almamıza gerek kalmazdı, değil mi?"

"Yani eşya yanlış yere konulmamış, çalınmış."

"Evet."

Doğru. "Bu ofiste söyleyeceğiniz her şey gizlidir, ancak ayrıcalıklı değildir, yani bir mahkeme celbi almadığımız sürece aramızda kalır. Bunu açıklarsanız hepimiz çok zaman kazanırız, böylece işi kabul edip etmeyeceğimize karar verebiliriz."

Rene zarfı açtı ve içindekileri avucunun içinde salladı. Avucunun içine bir fotoğraf kaydı. Masanın üzerine koydu.

Ellili yaşlarının başında görünen bir adam bana baktı. Kıvrık kahverengi saçları ağarmaya başlamıştı; ne yakışıklı ne de çirkin, yeterince hoş bir yüzü vardı. Ağız çevresinde derin çizgiler vardı.

Hüzünlü gözler. Hayat tarafından parçalanmış ve kendini toparlamayı başarmış gibi görünüyordu ama bir parçası bunu tam olarak başaramamıştı.

"Adam Kamen," dedi Rene. "Otuz sekiz yaşında. Zeki bir mühendis, dahi bir uygulamalı büyü teorisyeni. Değerli bir proje üzerinde çalışırken onu korumak için işe alındık. Adam üç ayrı yatırımcı tarafından finanse edildi."

"Ne kadar iyi?" Ben sordum.

"Seçkin bir muhafız birliğinin masraflarını karşılayacak kadar iyi."

Bu ciddi bir paraydı. Elit Kızıl Muhafız birimleri ucuza gelmiyordu.

"Adam'ı ıssız bir yerde güvenli bir eve yerleştirdik. Mülk iki savunma kalkını tarafından korunuyordu: evi ve evi çevreleyen bir iç çevre büyü atölye ve merkezinde evin bulunduğu çeyrek dönümlük bir alanı koruyan daha geniş bir dış çevre büyü. Ev on iki kişilik bir ekip tarafından izleniyordu: sekiz saatlik vardiya başına dört kişi. Muhafızların her birini ben seçtim. Hepsini geçmiş kontrollerinden geçmiş ve uzun süreli seçkin hizmet kayıtları göstermişlerdir."

Rene arkasına yaslandı. "Dün gece Adam ve prototip ortadan kayboldu. Onun yokluğu ve muhafızlardan birinin parçalanmış cesedi bu sabah vardiya değişimi sırasında keşfedildi."

Tamam. "Nasıl sakatlanmış?"

Rene'nin ağzının çizgileri sertleşti. "Kendin görmene gerekecek. Senden Adam'ı bulmanı ve cihazı geri almanı istiyorum."

Anlaşıldı.

"Bu ikisinden hangisi daha öncelikli?"

"Açıkçası işverenlerim ikisini de kurtarmayı tercih ediyor. Resmi açıklama cihazın öncelikli olduğunu söylüyor; şahsen ben Adam'ın kurtarılmasını istiyorum."

Bir kez koruma olduysa, her zaman korumadır. Rene, Kamen'i korumak için işe alınmıştı ve işini kişisel olarak yapıyordu.

Rene uzun parmaklarını dizinin üzerinde ördü. "Şu anda Gardiyanlar ve bu odada bulunan bizler dışında sadece dört kişi bu konudan haberdar. Bu dört kişiden üçü Adam'ın yatırımcıları, dördüncüsü ise benim doğrudan amirim. Bu çok önemli.

hiçbir bilgi sızdırılmamalı. Kızıl Muhafızlar'ın itibarına verilecek zarar felaket olur."

Çok güzel. Hiç ses çıkarmadan onu aramamız gerekecekti. Benim araştırma tekniğim çoğunlukla ilgili tarafların listesini gözden geçirmek ve Ta ki suçlu sabrını kaybedip beni susturmaya çalışana kadar.

Rene bana odaklandı. "Bu durumda kurnaz olmak çok önemli."

"Zekice davranabiliriz," diye onu temin ettim.

Andrea, "Bu bizim göbek adımız," diye ekledi.

Garip bir nedenden ötürü Rene ikna olmuş görünmüyordu.

Bir kâğıt ve bir kalem çıkardım. "Cihazın yapısı neydi?"

Rene başını salladı. "Bu bilgiye sahip değildik. Bildiğim kadarıyla hiçbir zaman başarıyla test edilmedi."

Tamam. "Mucidin tam adı, adresi, ailesi ve bilinen ortaklarına ihtiyacım var."

"Adı Adam Kamen. Otuz sekiz yaşında ve dul olduğunu biliyoruz. Karısı şeker hastasıydı ve böbrek yetmezliği nedeniyle diyalize giriyordu. Sonunda hastalık onu öldürmüştü.

Adam onun ölümüyle ciddi bir travma geçirdi. Çalışmaları bu olayla bağlantılı ama nasıl olduğunu söyleyemem.

Aksanlı konuşmuyordu, dindar görünmüyordu ve güçlü siyasi görüşler ifade etmemiştir."

"Ne zamandır sende?" Andrea kendi defterine bir not yazdı.

"Doksan altı gün. Gözaltındayken hiç ziyaretçisi olmadı. Bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyoruz: ne adres, ne bilinen akrabalar, ne düşmanlar ne de dostlar hakkında bilgi."

Rene eline başka bir kâğıt parçası aldı. "Bu, söz konusu cihazın en son görüntüsü."

Resimde metal bir silindir çalışma masasıyla aynı hizada duruyordu, yaklaşık üç ayak boyunda ve muhtemelen bir ayak çapındaydı. Tuhaf desenler gri metali kaplamıştı, bazıları

Soluk, neredeyse beyaz, bazıları tanıdık sarı altın parlaklığında, diğerleri gümüş ve mavinin bir düzine tonunda. Birbirlerine dolanıp üst üste biniyorlardı, bazıları o kadar özenliydi ki onları yaratmak için saatlerce çalışmak ve kuyumcu aletleri kullanmak gerekmişti.

Rene'ye baktım. "Ana silindir demir mi?" "İridyum.

Üzerindeki dalgalı çizgiler altın, platin ve kobalt, ve kurşun. Periyodik tablonun yarısı bu şeyin içinde."

Hmm, tüm metaller, hepsi nadir, hepsi pahalı ve hepsi büyüü son derece iyi kabul ediyordu, kurşun hariç.

Kurşun sihirli bir şekilde etkisizdi: sihir ondan kuru bezelye gibi sekiyordu.

Duvar. Neden sihirli bir cihaz yapıp içine kurşun eklesinler ki?

"Ne yapması gerektiğine dair bir fikriniz var mı?"

Rene başını salladı.

"Onu ya da cihazını kimin çalmak istemiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Andrea sordu.

"Hayır."

Kağıda dokundum. "Bana üç yatırımcının isimlerini verebilir misiniz?"

"Hayır."

Andrea kaşlarını çatı. "'Hayır' derken kim olduklarını bilmediğini mi kastediyorsun, yoksa 'hayır' derken bize söylemeyeceğini mi kastediyorsun?"

"İkisi de."

Kalemimle kâğıda vurdum. "Rene, bizden kim olduğunu bilmediğin kişiyi bulmak ve kim olduğunu bilmediğin şeyi kim olduğunu söylemediğin kişi için geri almak için mi?"

Rene omuz silkti. "Atölyesine, güvenli eve ve cesede tam erişiminiz olacak. Muhafızlarla görüşebilirsiniz ve bizim tam işbirliğimize sahip olacaksınız. Size bir kod vereceğim ve başçavuşa geleceğinizi bildirin. Yatırımcıların kimlikleri sözleşme gereği gizli; size ulaşmak istiyorlarsa ulaşabilirler ama onları buna zorlayamayız, yani bu konuda elim kolum bağlı. Adam'a gelince, biz onun bedenini ve işini korumak için işe alındık, aile geçmişi hakkında onunla röportaj yapmak için değil."

"Geçmiş kontrollerinin Kızıl Muhafızlar için standart bir

gereklilik olduğunu duydum." Kalemimle kâğıdıma vurdum.

"Öyleler."

"Peki neden onları yapmadın?"

"Çünkü müşteri bize bir kamyon dolusu para verdi." Rene dişlerini kontrollü bir şekilde göstererek gülümsedi. Gözlerinde rahatsız edici bir duygu titreşti ve kayboldu. "Biz dedektif değiliz. Biz korumayız. Bu durumu çözmek için bir profesyonele ihtiyacımız var. Paralı Askerler Birliği'ni kiralamak

Soru şu: Nasıl tedbirli olacaklarını bilmiyorlar. Tarikat'ı işe almak da bir seçenek değil: Ellerini pastamıza sokmalarını istemiyorum, çünkü her şeyin sahibi olduklarını iddia etmeye çalışacaklardır. Geriye özel bir firma kalıyor. Sizi tanıyorum, çalıştığınızı gördüm ve bu işi daha ucuza yapacağınızı biliyorum.

Çünkü başka seçeneğiniz yok. Sen

Dükkanı bir ay önce açtınız ve hiç müşteriniz yok. Adınızı tekrar duyurmak için önemli bir davaya ihtiyacınız var, yoksa işiniz bitecek. Eğer bize yardım etmeyi başarırsanız, Kızıl Muhafızlar sizi kamuoyu önünde destekleyecektir."

Rene solundaki adama başıyla işaret etti. Masanın üzerine küçük bir spor çantası koydu. Rene çantayı açtı. Beş deste banknot bana bakıyordu.

"Şimdi on bin dolar ve Adam ve/veya cihaz bize iade edildiğinde on bin dolar artı masraflar. Yirmi bin eğer Mr. Kamen hayatta ve hayati tehlikesi bulunmuyor."

Yirmi bin dolar ve şehirdeki en iyi koruma ekibinden bir ciro ya da kırımın üstüne oturup motor yağı kahvesi içmek. Bir düşüneyim.

Rene beni izledi. İşte yine oradaydı, gözlerinde garip bir sıkıntı titreşimi vardı. Bu kez hazırdım ve onu yakaladım - korku. Eskiden Geceyarısı Oyunları'nın güvenliğini sağlayan kadın korkudan aklını kaçırmıştı ve bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu.

Arkasındaki iki adama baktım. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Rene elini salladı ve yürüyen ikiz cephanelikler yola çıktı.

Öne doğru eğildim. "Şehirde bu işle ilgilenmekten mutluluk duyacak birkaç deneyimli özel dedektiflik firması var.

Yirmi bin. Pinkertonlar, John Bishop, Annamarie ve Beyaz Manolya, herhangi biri bu maaşı alır ve teşekkür ederdi. Ama siz buraya geldiniz."

Rene kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni seni işe almaktan vazgeçirmeye mi çalışıyorsun? Tuhaf bir iş stratejisi."

"Hayır, bir gerçeği ifade ediyorum. İkimiz de biliyoruz ki benim itibarım artık yerlerde sürünüyor, çünkü Ted Moynohan dinleyen herkese benim büyük şirketinin dişlileri arasındaki serseri bir taş olduğumu söyledi. planı."

Sağ tarafta Andrea'nın çene çizgisi sertleşmişti, dişlerini sıkıyordu.

"Moynohan pek çok şey söylüyor," dedi Rene. "O hasarlı bir mal ve kimse bahaneleri sevmez."

"Resmi bir araştırma eğitimim yok ve özgeçmişim de kısa. Demek istediğim, değerli bir nesneyi kaybetmiş olsaydım ve kariyerim onu geri almaya bağlı olsaydı, beni işe almazdım. Andrea'yı işe alabilirim, çünkü hem deneyimi hem de resmi eğitimi var. Ben trigonometrinin ne olduğunu bilmezken, o size kan sıçramasının trigonometrisinden saldırganın boyunu söyleyebilir. Andrea yüzünden bizi işe almanız mantıklı olurdu ama siz kapıdan girene kadar onun burada çalıştığından haberiniz yoktu. Beni işimi yaparken sadece Çukur'da gördünüz." Bir şeyleri çok kan dökerek öldürdüğüm yer.

Rene bana düz bir bakış attı. "Devam et."

"Buraya bir dedektif aramaya gelmediniz. Buraya kiralık bir katil aramaya geldin. O zaman neden benimle açık konuşmuyorsun? Bana neden ihtiyacın var?"

Aramızda gergin bir sessizlik vardı. Bir saniye geçti. Bir tane daha.

"Adam'ın ne inşa ettiğini bilmiyorum," dedi Rene, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Adam'ın ne inşa ettiğini Adam'ın ve cihazın kayıp olduğunu öğrenen doğrudan amir, ailesini aradı ve karısına çocukları toplamasını ve

arabaya atıp Kuzey Carolina'ya gidecek ve onları arayana kadar geri dönmeyecekti."

"Ailesine şehri terk etmelerini mi söyledi?" Andrea gözlerini kırptırdı.

Rene başını salladı. "Kardeşim yatalak. Hareket edemiyor. Onu şehir dışına çıkaramam. Atlanta'da sıkışıp kaldım." Öne doğru eğildi, yüzü asıktı. "Arkadaşlarını önemsiyorsun Daniels. Onlar için kılıcın üzerine atlayacak kadar. Sen Kaybedecek çok şeyin var ve yeterince endişelenirsen sürüyü sana yardım etmeleri için zorlarsın ki bu da benim toplayabileceğimden çok daha fazla insan gücü demek. Adam'ı bul ve benim için cihazını bul. Hırsız onu açıp ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce."

• • •

KAPI RENE'NİN ARKASINDAN KAPANDI. ANDREA ROSE VE taşındı

dar pencereye bakarak onu ve adamlarının otoparktan geçip araçlarına gitmelerini izliyordu. "İki saatliğine işe alındım. ve zaten bir müşterimiz ve cehennemden bir işimiz var."

Çantadan beş bin dolar çıkardım. Andrea pencereden uzaklaştı ve ben de paranın geri kalanıyla birlikte çantayı ona uzattım.

"Ne için?"

"Silah
bütçesi."

Andrea başparmağıyla yirmi dolarlık banknot yığını gözden geçirdi. "Güzel. Cephaneye ihtiyacımız var."

"Sana korkmuş gibi geldi mi?" Ben sordum.

Andrea yüzünü buruşturdu. "O soğuk bir kaltak ve bunu iyi maskeliyor, ama ben bütün çocukluğumu bir sonraki yumruğun nereden geleceğini bilmek için yüzleri okuyarak geçirdim. Ve ben bir yırtıcıyım. Korkuya kilitlenirim, çünkü avı işaret eder. Gerçekten sarsıldı. Muhtemelen buna pişman olacağız."

"Belki de diğer teklifi kabul etmeliyiz. Bir dakika. Başka bir teklifimiz yok."

"Çok esprilisiniz Bayan Daniels. Yoksa Bayan Curran mı?" Ona sert bakışlarımı yönelttim. Kısa bir kahkaha attı.

Çantamı masamın üzerine koydum ve içindekileri kontrol etmek için fermuarını açtım. Ölü bedenlerin çürümeye karşı sinir bozucu bir eğilimi vardı. Olay yerine ne kadar çabuk gidersek o kadar iyiydi.

Andrea silahlarını kontrol etti. "Ted herkese geçit törenini mahvettiğini mi söyledi?"

"Hemen hemen."

"Bir gün onu öldüreceğim, biliyorsun."

Ona baktım. Çok ciddiye. Ted'i öldürmek felaket boyutlarında bir fırtınaya yol açabilirdi. O bir Tarikatın Atlanta bölümünün başkanı. Ülkedeki tüm şövalyeler son nefeslerine kadar peşimizde olacaktı. Tabii ki Andrea bunların hepsini biliyordu.

"Bunu aştım." Sırt çantamı masanın üzerinden aldım.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Ben hazır doğmuşum. Bu arada bu atölye nerede?"

Rene'nin bana verdiği yol tarifini kontrol ettim.

"Sibley

Orman."

Andrea yemin etti.

BÖLÜM 5

İKİ ARABAM VARDI: ESKİ BİR SUBARU.

Teknoloji sırasında çalışan Betsi ve Karmelion adında korkunç bir kamyon kabusu. Karmelion'un ısınması yirmi dakika sürdü ve Cumartesi gecesi bir bardaki sarhoş ergenlerden daha fazla gürültü çıkardı, ancak büyü sırasında çalıştı.

Ne yazık ki Canavar Lord her iki aracı da güvensiz bulduğu için mahkum etmişti ve ben de bunun yerine Hector adını verdiğim bir Pack Jeep kiraladım. Çift motorla donatılmış olan Hector, büyü veya teknoloji sırasında çalışıyordu. Çok hızlı gitmiyordu, özellikle de ama şu ana kadar beni de oyalamamıştı. Çünkü Yüksek hızlı kovalamacalarımız saatte kırk beş milin altında kaldığı sürece, her şey hazır olacaktı.

Andrea Hector'a baktı. "Betsi nerede?"

"Kaleye geri döndü. Kürklülüğü onun yerine Hector'u Sürü'den kiralamamı sağladı. Betsi onun titiz standartlarına uymadı." Sürücü koltuğuna tırmandım.

Andrea yolcu kapısını açtı ve Grendel Bir zamanlar arka koltuğun olduğu ve şimdi ekipman depoladığım boşluğa girdi. "Öyle mi?"

"Evet. Sanırım tam olarak kullandığı kelimeler 'bir Dört tekerlekli ölüm tuzağı.' Bu konuda muhteşem bir kavga ettik."

Sırıttı ve Hector'un gösterge panelini okşadı. "Kaybettin."

"Hayır, Sürü'nün cömert teklifini nezaketle kabul etmeyi seçtim.
teklif ediyorum."

"Aha. Kendine bunu söylemeye devam et."

Dikkatli ol, ince buz. "Üçüncü bir şahıs bana bir iş yürüttüğünüzde, insanların görünüşünüze bakarak ne kadar başarılı olduğunuzu değerlendirdiğini ayrıntılı olarak açıkladı. Eğer siz eski püskü bir araç kullanıyorsanız, paraya ihtiyacınız olduğunu ve işinizin zor durumda olduğunu düşünürler."

"Bu Raphael'e benziyor," dedi Andrea. Ve tam isabet. "Evet."

Ağzını kapattı. Motoru çalıştırdım ve Hector'u park yerinden dışarı çıkardım.

Bir ... iki ... üç ...

"Peki şimdi kiminle takılıyor?"

Üç saniye. Tüm dayanma süresi buydu. "Bildiğim kadarıyla hiç kimse."

Doğruca ön cama baktı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Raphael'in bir bouda olduğu ve onların seksi güçlü bir şekilde ve sık sık yapılması gereken eğlenceli bir eğlence aktivitesi olarak gördükleri düşünüldüğünde, normalde onunla aynı fikirde olurum. Ama Raphael özel bir durumdu. Andrea sonunda ona bir şans verene kadar aylarca peşinden koştu. Birkaç mutlu hafta boyunca birbirlerine aşık ve mutluydular ama sonra Andrea Tarikat ve Sürü arasında seçim yapmak zorunda kaldı ve her şey dağıldı.

"Siz kavga ettiğinizden beri kimseyle birlikte olmadı," dedim ona.

Kadın homurdandı. "Eminim sevimli bir kış parçası er ya da geç onun dikkatini çekecektir."

"Üzölmekle çok meşgul."

Andrea bana baktı. "Moping mi?"

"Pining." Garip görünümlü mavi yapışkanla dolu büyük bir çukurun etrafından geniş bir kavis çizdim. "Hüzünlü İrlanda türköleri söylemeye başlarsa, bir müdahale düzenlemek zorunda kalacağız."

"Ah lütfen." Andrea yolcu penceresine döndü. "Bouda klanından çekildi."

"Ne?"

"Resmi olarak değil tabii ki." Omuz silktim. "Ama o durdu bouda alfa erkeği ne yapıyorsa onu yapıyordu." Doğada olduğu gibi Bouda klanında da dişiler baskındı. B Teyze klanı elik pençeleriyle yönetiyordu ve Raphael onun oğluydu, erkeklerin başı olarak görev yaptı. "Tara'yı öldürdü."

Andrea'nın mavi gözleri büyüdü. "nc dişi mi?"

"Evet. B Teyze son görüşmemizde laf arasında bahsetmişti.

konuştu. İşle ilgili bir şey için Bouda klanının evindeymiş ve Tara gelip taşaklarını tutmuş. Görünüşe göre hala orada olup olmadıklarını kontrol etmek istemiş. Adam onun yüzüne yumruk atmış. Kadın savaşçı formuna geçmiş ve adamın boğazına saldırmış. B teyzenin dediğine göre, onu öldürmekle kalmamış, parçalara ayırmış. Henüz

"O zamandan beri klan evine gitmedim." "Vay anasını."

"Evet, ben de aşağı yukarı öyle dedim." Bir saniye içinde çözülebilecek aptalca şeylerden biriydi.

Tara'nın Raphael'e dokunmaya hakkı yoktu ve dokunduğunda da Raphael'in ona yumruk atmaya hakkı vardı. Bunu yapmamalıydı ve yapmadığı için şimdi ölmüştü. Bouda erkekleri gönüllü olarak beta rolünü üstlendiler, ancak bir kavgada acımasızdılar ve Raphael aralarındaki en iyisiydi. Ben olsam

Bana başka seçenek bırakmadığı sürece onunla dvşemezdim. Onu yenebilirdim, ama ben işini bitirmeden o beni mahvederdi.

Andrea, "İnsanlar meselesini düşünüp duruyorum," dedi. "Bence Casino'da bir şeyler çok yanlış gitti."

Ve konuyu değiştirmiştik. Andrea bir, patan Kate sıfır. "Nasıl anladın?"

"İki navigatör bayıldı, ikisi de aynı vampiri kullanırken."

Bu yol göstericilerden biri de Ghastek'ti; bir vampiri dönen testere bıçakları ve erimiş lav ukurlarıyla dolu engelli bir parkurdan geçirirken bir bardak su taşıyor ve bir damla bile dkmyordu. ılgınca bir tahminde bulunmam gerekirse, İnsanların bir şeye rastladığını söyleyebilirim, onlar için çok fazla olan bir tür büyüye ve bir şekilde

vampiri lekeledi. Ama bu gizemin dibine inmek imkansız olurdu. Ayrıca, kimse bizi Halkın navigasyon sorunlarını çözmemiz için tutmamıştı.

"Elbette, bu bir tesadüf de olabilir." Andrea omuz silkti. "Bayılan kadın hakkında hamile olduğu iddiası dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Ghastek'le bu karmaşadan önce nasıl bir ilişkileri olduğunu da bilmiyoruz. Belki birlikte kahvaltıya gitmişler ve kötü bir omlet sipariş etmişlerdir."

"Bu harika bir omlet olurdu."

"Bilmiyorum, son zamanlarda Grease Trap'te yemek yedin mi?"

Omletleri gri."

Teknik olarak buraya Yunan Sargısı deniyordu, ancak kimse onu gerçek adıyla çağırmıyordu. The Grease Trap 7/24 kahvaltı servisi yapıyor, Yunan mutfağıyla hiçbir ilgisi olmayan göstermelik dürümler sunuyor ve menüsünde fare eti olduğunu açıkça itiraf ediyordu. Burası, dünyevi sıkıntılarınız size çok fazla geldiğinde gittiğiniz türden bir yerdi.

İntihar etmek için yaratıcı bir yol arıyor.

"Neden birileri Grease Trap'te yemek yesin ki?"

Oradan geçerken vızıldayan sineklerin öldüğünü gördüm."

Andrea kollarını kavuşturdu. "Oh, bilmiyorum, muhtemelen Çünkü kariyeriniz yeni sona erdi, depresyondasınız ve bırakın dışarı çıkmayı, nefes almak bile istemiyorsunuz ama vücudunuzun hâlâ yemeğe ihtiyacı var ve evinize en yakın yer orası ve yanınızda dev bir köpek getirmenizde bir sakınca görmüyorlar."

"Ne yani, daha yakın bir çöp kutusu bulamadın mı?"

Andrea bana ters ters baktı. "Ne ima ediyorsun?"

"Çöplükte daha iyi yemek olurdu." "Şey, affedersiniz, Bayan Fine Dining."

"Ghastek, Yağ Tuzağı'nda ölü bulunmazdı." Andrea kollarını salladı. "Bu sadece bir örnekti."

Dikiz aynasından Grendel'a baktım. "Ne tür cesur bir köpek arkadaşı insanının Yağ Tuzağı'nda yemek yemesine izin verir? Kovuldun sen."

Grendel kuyruğunu salladı. Köpek hayatında ne tür dehşetler yaşanmış olursa olsun, Grendel ne zaman bir yiyecek ortaya çıksa her zaman kolay bir coşkuyla geri dönerdi. Bir ödül maması, sıcak bir evde bir battaniye, arada bir başının okşanması ve Grendel olabildiğince mutlu olurdu.

Keşke insanlar bu kadar kolay olsaydı.

"Bir vampiri yol göstericisinden ayırabilir misiniz?" Andrea sordu.

Duraksadım, düşündüm. "Yapabilirim."

Bundan çok daha fazlasını yapabilirdim. Ham güç konusunda Ghastek'i bile geride bıraktım. Şu anda Casino'ya girip ahırlarını boşaltabilirim ve tüm Ölülerin Efendileri bir araya gelse bile ölümsüzlerin kontrolünü benden alamazlar. Vampir sürülerimle hiçbir şey yapamazdım.

48 ILONA ANDREWS bir sürünün içinde dolaşıyordu ama bu çok etkileyici bir sürü olacaktı. Andrea ve Julie dışında kimse benim

ölümsüzlere bile pilotluk yapabilirdi ve eğer saklanma umudum varsa, bu şekilde kalmalıydım.

Tabii ki teyzemin ölümünden sonra saklanmak tartışmalı bir konu haline geldi.

"Bunu yapsaydım, vampir benim kontrolüm altında olurdu. Serbest olmazdı. Kalfalara sordum ve ikisi de vampirin zihnine kilitlenemediklerini söyledi. Sanki yön bulma yeteneklerini kaybetmişlerdi. Bir vampirin zihnini nasıl yok edeceğime dair hiçbir fikrim yok."

Andrea kaşlarını çattı. "Roland bunu yapabilir mi?"

"Bilmiyorum." Vampirleri biyolojik babamın var ettiği düşünülürse, hiçbir şey olasılık dışı değildi.

"Yanlış anlama ama o neden burada değil?" Andrea'ya baktım. "Kim, Roland mı?"

"Evet. Neredeyse ölümsüz olan kız kardeşini öldürelili iki ay oldu. Birini göndereceğini düşünürdünüz. Şimdiye kadar araştırın."

"O beş bin yaşında. Onun için iki ay birkaç dakika gibi." Yüzümü buruşturdum. "Erra Lonca'ya, Tarikat'a, Sürü'ye, sivil işletmelere, Tapınak'a, kısaca rastladığı her şeye saldırdı, bu da federal boyutlarda bir terör eylemi teşkil ediyor. Şu anda Erra'yı Roland'a resmi olarak bağlayan hiçbir şey yok. Eğer Roland onun davranışlarının sorumluluğunu üstlenirse, Birleşik Devletler bu konuda bir şeyler yapmak zorunda hissedecektir. Henüz tam anlamıyla bir çatışma istemediğini hissediyorum. Birini gönderecektir.

Şehir biraz soğur ama ne zaman soğuyacağı belli olmaz. Yarın olabilir, ancak bundan şüpheliyim ya da bir yıl içinde olabilir.

Hugh'un yokluğu beni daha çok rahatsız ediyor."

Hugh d'Ambray üvey babamın halefi ve Roland'ın savaş lorduydu. Hugh ayrıca Roland'ın yok edilemez kılıçlarından birini kırdığıma tanık olduktan sonra bana karşı sağlıksız bir ilgi geliştirmişti.

"Bu gizemi senin için çözebilirim," dedi Andrea.

"Virginia'dayken çok dikkatli sorular sordum. Hugh Güney Amerika'da."

"Neden?"

"Kimse bilmiyor. Ocak ayı başlarında Demir Köpekler Tarikatı'ndan bazı adamlarıyla Miami'den ayrılırken görülmüş. Gemi Arjantin'e gidiyordu."

Hugh Arjantin'de ne halt istiyordu?

"Kan zırhından bir şey çıktı mı?" Andrea sordu.

"Hayır." Babam kendi kanını şekillendirme yeteneğine sahipti. Onu aşılmaz bir zırh haline getirdi ve yıkıcı silahlar. Birkaç kez kanımı kontrol etmeyi başarmıştım ama her seferinde ölümden dönmüştüm. "Pratik yapıyordum."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Büyüyü hissedebiliyorum. Orada olduğunu biliyorum. Kullanılmak istiyor. Ama ona ulaşamıyorum. Sanki kanla aramda bir duvar varmış gibi. Eğer gerçekten sinirlenirsem, kanı iğnelere dönüştürebiliyorum, ama sadece bir saniye sürüyor. iki."

"Bu berbat."

Kan üzerindeki kontrol Roland'ın en büyük gücüydü. Ya bu konuda ustalaşacaktım ya da kendi mezar taşım üzerinde çalışmaya başlayacaktım. Ama bu gücü nasıl öğreneceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu ve kimse de bana öğretmezdi.

Roland bunu yapabilirdi; teyzem yapmıştı; benim de öğrenmem gerekiyordu. Bunun bir tür hilesi, bilmediğim bir sırrı vardı.

Andrea, "Hugh eninde sonunda geri dönecek," dedi.

"Döndüğünde bununla ben ilgilenirim," dedim ona.

Hugh d'Ambray, Demir Köpekler Tarikatı'nın önderi, Voron tarafından eğitildi, babamın büyüleriyle geliştirildi.

Kendi kan zırhım ve kan silahlarım olmadan onu öldürmek çok zor olurdu.

Johnson Ferry Yolu'na saptık. Sonra Chattahoochee Nehri derin sulardaki sihirli canavar cennetine dönüşmeye karar verdiğinde Johnson Ferry'deki köprü

batı yakasına giden en hızlı yol oldu. Bugün hariç: at arabaları ve araçlar yolu tıkamıştı. Eşekler anııyor, atlar kuyruklarıyla kendilerini kamçılıyor ve çeşitli tuhaf araçlar geçiriyor, hapsiriyor ve tıkırdıyor, havayı gürültü ve benzin dumanıyla kirletiyordu.

"Ne oluyor be?"

"Belki de köprü kapalıdır." Andrea emniyet kemerini çözdü ve dışarı kayd. "Kontrol edeceğim."

Yavaşça koşmaya başladı. Parmaklarımı direksiyona vurdum. Eğer köprü yıkılırsa, mahvolurduk. En yakın geçiş beş mil ötedeki eski 285 numaralı eyaletlerarası yoldu ve I-285 ile onu doğrudan çevreleyen alanın çoğunun harabe halinde olduğu ve dağ-tırmanma ekipmanlarını ele geçirmek için, oraya varmamız en az yarım saat 50 ILONA ANDREWS alacaktı. Feribotun bizi nehrin karşısına geçirmesini beklemek için bir saat daha ekleyince sabahımız boşa gitmiş oluyordu.

Arabalar kükredi; yük hayvanları kişnedi ve homurdandı. Kimse bir santim bile kıpırdamadı. Arabayı park ettim.

ve motoru kapattı. Benzin pahalıydı.

Önümdeki arabanın sürücüsü sola doğru eğildi ve Andrea'nın banket boyunca koştuğunu gördüm. Koşarak ve kapıyı sarsarak açtı. "Kılıcını al!"

Kılıcımı almam gerekmedi, sırtımdaydı. Anahtarları kontaktan çıkardım, arabadan atladım ve kapıyı tokatlayarak kapattım, Grendel'in özgürlüğe doğru umutsuzca hamlesini durdurdum. "Neler oluyor?"

"Köprü trolü dışarıda! Yola saldırıyor!" "Ne oldu?" Üç yıl önce Köprü Trolü

Sibley'den çıkıp Johnson Ferry Köprüsü'nde dolaşarak Evren'in gerçekten de bir varlığa sahip olduğunu kanıtlamaya çalıştı.

espri anlayışı. Öldürmenin gerçekten zor olduğu kanıtlanmıştı ve büyücüler onu köprünün altına çekip bir uyku büyüğü yapmışlardı. Trolün uyanması için büyüye ihtiyacı vardı, bu yüzden teknoloji sırasında kendi başına kış uykusuna yattı ve büyü dalgaları sırasında büyü onu rüya aleminde tuttu. Şehir onun etrafına beton bir sığınak inşa etmişti ve o da uyuyormuş gibi yapıyordu.

Yıllardır Beauty. Sığınağın etrafındaki koşuşlar bir şekilde arızalanmadıysa, uyumaya devam etmeliydi.

Andrea omuzdan aşağı indi. "Uyku büyüğü çöktü. Uyandı, bir süre yattı ve sonra sığınağı yıkıp köprüye çıkmaya karar verdi. Haydi, halkı kurtarmalıyız."

Ve paranı al. Onu kovaladım. "Ödül mü?"

"Üzerinde çalıştığı kamyonu bitirmeden önce onu indirirsek bin dolar."

Parlak yeşil bir kamyon kaputu arabaların arkasından bir füze gibi fırladı ve on metre solumuzdaki bir arabaya çarptı. Bunu donuk bir gırtlak kükremesi izledi.

Biraz çaba sarf ettim ve araba kuyruğu boyunca köprüye doğru koştuk.

BÖLÜM 6

SIBLEY ORMANI LÜKS BİR YER OLARAK BAŞLAMIŞTI alt bölümü, Sope Deresi'ne dökülmeden önce onu kucaklayan küçük bir ormanlık alanın kıvrımına sıkışmış Chattahoochee Nehri. En parlak döneminde, alt bölge, yemyeşil yeşillikler arasında yer alan ve yarım milyon ve üzeri fiyat etiketlerine sahip yaklaşık üç yüz evle övünüyordu. İlk sihirli dalganın dünyanın yüzüne tekme vuruşu Vardiyaya kadar güvenli, hoş ve varlıklı bir mahalleydi.

Şehir merkezi çökerken, Sibley Ormanı da sihir de var. Her şey nehirle başladı. Vardiyadan yaklaşık beş yıl sonra Chattahoochee güçlendi, kıyılarını yiyip bitirdi ve sellere neden oldu. Sope Deresi de hemen onu takip etti. Alt bölgeyi çevreleyen küçük evcil orman bir ya da iki yıl daha dayandı ve sonra Sibley'in kalbinin derinliklerinde büyü çiçek açtı ve bir isyana neden oldu.

Ağaçlar bakımlı çimleri kaplamış, yüksek bir hızla büyüyordu.

endişe verici bir hızla, alt bölgeden ısırlıklar alarak. İlk başta ev sahipleri derneği yeni büyümeyi kesti ve sonra yaktılar, ancak ormanlar ilerlemeye devam etti, neredeyse bir gecede gökyüzüne uzanıyor, ta ki

alt bölgeyi yuttu ve Sibley gerçek bir orman haline geldi.

Ağaçlar, Chattahoochee Ulusal Ormanı ile güçlerini birleştirmek için kuzeye doğru savaşmaya çalışarak saldırılarına devam etti.

Hayvanlar ormanın derinliklerinden geliyor, yumuşak patileri üzerinde ilerliyor ve büyük dişlerini gösteriyorlardı. Tuhaf şeyler sürünerek ağaç köklerinin altındaki karanlığa gömüldü ve gece boyunca et aradı.

Sonunda dernek pes etti. Mal sahiplerinin çoğu kaçtı. Geriye kalan az sayıdaki kişi ise koğuşlara, çitlere ve cephaneye küçük servetler harcadı. Artık Sibley Ormanı'nda bir adrese sahip olmak, paranız olduğu, mahremiyetten hoşlandığınız ve bahçenizdeki tuhaf şeylere aldırmadığınız anlamına geliyordu. Bazen kelimenin tam anlamıyla.

Dal Sokağı'ndan aşağı döndük. Önümüzde orman, soluk yeşille renklendirilmiş devasa bir duvar gibi yükseliyordu. Orada burada çiçekler açmıştı. Atlanta'nın geri kalanındaki tomurcuklar yeni yeni uyanıyordu.

"Bunu görüyor musun?"

Andrea dişlerini gösterdi. "Görüyorum. Buradan nefret ediyorum. Kötü kokuyor ve çalıların arasından garip pislikler fırlayıp bacaklarınızı kemirmeye çalışıyor."

Kokusunu alabildiğim tek şey ayakkabılarımızı boyayan trol kanıydı. Folklor troller hakkında iki şey söylerdi: Şafak vakti taşa dönüşürler ve yenilenirlerdi. Trol kesinlikle taşlaştırma notunu almamıştı ama yenilenmeyi büyük bir başarıyla gerçekleştirmişti. Sonunda canavarı yıkık sığınağa geri götürdük ve PAD gelene kadar onu orada tuttuk. Ama şimdi büyük bir zenginlik içindeydik.

Yol devasa bir meşenin yanından geçiyordu. Kocaman, kabuğu yaralı, devasa ağaç caddenin üzerinde yükseliyordu ve Jeep

Köklerinin kaldırımında yarattığı dalgaların üzerinde yuvarlanırken sallanıyordu. Bize bakan dallar, tomurcuklarına sarıldıkları için hâlâ yapış yapış olan dar yeşil yapraklarıyla titrerken, ormana bakan dallar parlak yeşil ve uzun sarı iplik kümeleriyle kaplıydı, meşe çiçekleri havaya yoğun bir şekilde polen gönderiyordu.

Meşe köklerinin yanında ahşap bir tabela duruyordu. Harfler tabelayı kesiyor, keskin darbelerle ahşabı dilimliyordu.

**SIBLEY
ASLANLAR, KAPLANLAR
VE AYILAR, AMAN
TANRIM.**

Yola devam ettik. Bir zamanlar kıvrımlı bir alt bölüm olan caddenin her iki yanında çalılar yükseliyordu. Bulutlu öğleden sonranın zayıf ışığında, orman şaşırtıcı derecede ruhani görünüyordu, sanki uçup gitmeye hazırdı. Yeşil yosunlarla kaplı uzun ağaçlar yer kapmak için birbiriyle yarışlıyordu. Şurada burada küçük çiçek kümeleri parlak lekeler halinde açmıştı: sarı karahindibalar, mor henbitler, yeşil bir yuva içinde minik beyaz çiçekler - tüylü acı tereye benziyorlardı ama emin değildim. Otlar hakkındaki bilgim çoğunlukla iki kategoriye ayrılıyordu: tıbbi ya da büyü amaçlı kullanabileceklerim ve zorda kaldığımda yiyeceklerim.

Sol tarafta geniş bir hor çiçeği adası, kırbaçlanmış güneş ışığına batırılmış gibi canlı sarı bir köpük içinde çiçek açmıştı. Sağ tarafta, dallarından isimsiz bir asma damlıyordu, narin lavanta çiçeklerini dökmekle tehdit ediyor. Düpedüz pastoral. Ayı Pooh'nun çalılıkların arasından paytak paytak yürümesini beklerdiniz. Elbette Sibley'i tanıyorsak, Pooh derin su dişleriyle dolu ağzını açıp lastiklerimizden bir parça koparmaya çalışacaktı.

Andrea, Rene'nin dosyasını çevirerek açtı. "Burada ölen muhafızın adının Laurent de Harven olduğu yazıyor, otuz iki yaşında.

Yaşında, saçları kahverengi, gözleri gri, orduda dört yıl MSDU biriminde görev yapmış, altı yıl güneşli Orlando, Florida'da polislik yapmış ve dört yıl Kızıl Muhafızlar'da çalışmış. Bir kez Uzman rütbesine terfi etmiş. Uzman kılıç ustası, taktik bıçakları tercih ediyor. Krav Maga, siyah kuşak, Dan beş." Andrea ısıklık çaldı. "Öldürmesi zor bir adam."

"Başka neyimiz var?"

"Bakalım, Sorumlu Muhafız: Shohan Henderson, sekiz yıldır denizci, on bir yıldır muhafız, bir mil uzunluğundaki silah listesinde uzman. Ayrıca vardiya amiri Debra Abrams, Mason Vaughn ve Rigoberto 'Rig' Devara ile tanışmayı dört gözle bekleyebiliriz."

Andrea notları okumaya devam etti. On beş dakika sonra, dört muhafızın ve bağçavuşlarının

kızgın bir kalabalığı savuşturabilir, kendilerini bir

Göz açıp kapayıncaya kadar mermi yolu ve o kadar parlak kayıtları vardı ki, sayfalardan akan altın ışık onları uyanık tutmasın diye özgeçmişlerini geceleri bir çekmeceye kilitlemek zorunda kalıyorlardı.

Yol tarifi iki sağ, bir sol, sonra düz diyordu. İlk iki dönüş yeterince kolaydı; soldaki iki çamın arasında sıkıştı. Dönüşün ötesinde, uzun bambular yoğun yeşil bir tünel oluşturunuyordu. Cipi içinden geçirdim.

"Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?" Andrea kaşlarını çatı.

"Kenara çekip şu bambuya yol sormamı ister misiniz?"

"Bilmiyorum, sence cevap verir mi?"

Bambuya baktık.

"Bence şüpheli görünüyor," dedi Andrea.

"Belki de içinde saklanan bir heffalump vardır." Andrea bana baktı.

"Biliyor musun, heffalump? Ayı Pooh'dan mı?" "Bu boku nereden buluyorsun ki?"

Bambu aniden sona erdi ve bizi çakıl taşlı bir yola fırlattı. araba yolu, modifiye edilmiş büyük bir A-çerçevesine çıkıyordu. Çatısı sundurma basamaklarının üzerine kadar uzanan korkuluklu bir sundurma ile sarılmış olan ev, ormandan çıkmış gibi görünüyordu: taş temel, koyu sedir duvarlar, kahverengi çatı.

Çalılar verandanın basamaklarını sarıyordu. Doğal olmayan renkler, süsler ya da oymalar yoktu.

"Şu pencere boşluğuna bakın. Vardiya öncesi inşa edilmiş," diye mırıldandı Andrea.

Başımı salladım. Oturduğumuz yerden sekiz pencere görebiliyordum; çoğu benim boyumdaydı ve hiçbirinde parmaklık yoktu. Modern evler sığınaklara benziyordu. Ekmek kutusundan daha büyük her pencere parmaklıklıydı.

Garaj yolunun ortasına kadar gittim ve motor rölantideyken durdum. İyi muhafızlar evin etrafında kendilerini kolay hedef haline getirdiler. Saklandılar.

Andrea, "Tavan arasında bir keskin nişancı var," dedi.

Bir saniye sürdü ve sonra karanlık bir şekil gördüm,
Çatı katının penceresinden uzanan bir tüfek namlusunun
siyah çizgisi, çatı katının altındaki kasvet tarafından
gizlenmişti.

Cipten çıktım ve tampona yaslandım.

Andrea bana katıldı.

"Pine, saat dokuzda," dedim.

Andrea kamuflaj giysili bir adamın yeşilliklerin arasına
karışmak için elinden geleni yaptığı yere baktı. "Çalılar ikide."
Nefes aldı

derinden. "Ayrıca, cipin arkasında biri var."

"Bu üç etti. Dördüncüsü soldan bize doğru geliyor," dedim.

"Gidip onunla tanışalım mı?" Andrea bir kaşını kaldırdı.

"Sanırım şuradaki zehirli sarmaşık. Bence burada oturalım
ve bizden şifreyi isteyene kadar bekleyelim."

Sol taraftaki çalılar yarıldı ve yaşlı bir siyah adam dışarı
çıktı. Kırlaşan saçları sert bir şekilde kırılmıştı.
yüksek ve sıkı. Henderson, Andrea'nın bana gösterdiği
dosyadaki resme tıpatıp benziyordu. Yüzündeki sert hatlara
ve gözlerindeki düz ifadeye bakılırsa, Deniz Kuvvetleri'nden
ayrılmıştı ama Kolordu onu tam olarak terk etmemişti.
Henderson'ın omzundaki Kızıl Muhafız kalkanı armasında iki
kırmızı şerit vardı; iki kez çavşluğa terfi etmişti, bu da onu
Başçavş yapıyordu. Rene bu işe nezaret ediyordu ama
muhtemelen başka işlere de nezaret ediyordu. Henderson
aynı anda sadece bir işin oyun kuruculuğunu yapıyordu ve o
iş ondayken, ona sahipti. Adamları işi batırmış ve
korudukları cesedi kaybetmişlerdi. Henderson
Birisi kum havuzuna işemişti ve pisliği kazmaya
gelmemizden hiç memnun değildi.

Ona başımı salladım. "İyi günler, Başçavşm."

"İsimler?"

"Daniels ve Nash," dedi Andrea.

Başçavş küçük bir kâğit parçasını kontrol etti. "Kod?"

"Otuz yedi yirmi sekiz," dedim.

"Adım Henderson. 'Başçavuş' lafının aklını karıştırmasına izin verme. Hayatımı kazanmak için çalışıyorum. Devam edebilirsiniz. Garaj yolunun başına park edin."

Jeep'e geri döndük ve eve yanaştım.

Henderson arkamızdan kapıya doğru koştu.

Araçtan dışarı çıktım. "De Harven'in cesedi nerede?"

"Atölyede."

Henderson'ı evin arkasından takip ettik.

Atölye, küçük bir daireyi içine alabilecek büyüklükte ahşap bir barakada bulunuyordu. Garaj büyüklüğündeki ahşap kapı aralık duruyordu.

Henderson durdu. "İçeride."

İçeri girdim.

Tezgâhlar duvar boyunca uzanıyor, aletler ve metal hurdalarla doluydu. Vidalarla dolu plastik kutular, bijon somunları, cıvatalar ve çeşitli metal çöp kutularının yanında kuleler halinde yükseliyordu.

Petek Boşluğu'nun dibini kaplayan metal ormanda daha rahat olurdu. Soldaki tezgâhta, ne işe yaradığı bilinmeyen narin cam aletler, bir kuyumcu büyüteçleri ve minik penselerle yer kapma yarışına girmişti. Sağ tarafta ise metal işleme aletleri serpiştirilmişti: çeşitli boyutlarda açılı taşlama makineleri

metal kesme aletleri, makaslar, çekiçler, testereler, üzerinde metal bir silindir bulunan büyük bir torna tezgahı.

Silindirin sol ucunu zarif bir glif deseni süslüyordu;

muhtemelen biri

Kamen, karmaşık metalik kafesi uygulamaya başlamış ancak henüz bitirmemişti.

Dükkanın ortasındaki kirişlerden sarkan çıplak bir erkek bedeni, kalın bir zincirle asılmıştı.

cesedin sırtını ısırarak kanca. Başı yana doğru eğilmişti. Kafa derisinden göğsüne dökülen uzun siyah saçlar, ölümün çarpık bir maske haline getirdiği yüzünü çerçeveliyordu. Açık gri gözler yuvalarından fırlamıştı. Adamın ağzı açıktı, kansız dudakları dişlerini gösteriyordu. Panik ve Sürpriz bir arada. Merhaba, Laurent.

Sırt çantamı düşürdüm ve içinden bir Polaroid fotoğraf makinesi çıkardım. Sihrin dijital kameraları mahvetmek gibi

bir huyu vardı.

Bazen hafıza kartlarını temizliyordu, bazen gürültü oluyordu ve bazen de resimler mükemmel çıkıyordu. Kanıtlarımla Rus ruleti oynamak istemiyordum. Polaroid korkunç derecede pahalıydı ama fotoğraflar anında çıkıyordu.

Andrea kaşlarını kaldırdı. "Şu haline bak, çok hızlısın."

"Evet, dedektif falan olduğumu sanırsın."

Andrea elini uzattı. "Uğursuzluk getireceksin."

Kamerayı onun eline verdim ve çömelerek cesedin altındaki zemine bakmaya çalıştım.

"Damla yok mu?" Andrea sordu.

"Hayır. Bir koku alıyor musun? Çürüme, kan ..."

Burnunu kırıştırdı. "Acı biber. Burası leş gibi kokuyor. Diğer her şeyi bastırıyor."

Tuhaf.

Dört ayak üzerine düştüm ve eğildim. Döşeme tahtalarının üzerinde soluk bir paslı toz çizgisi vardı. Daha iyi görebilmek için eğildim. Çizgi sağ taraftaki tezgâha doğru uzanıyor ve sol taraftaki duvara değiyordu. Duvar tahtalarında belirgin bir sıçrama lekesi vardı.

Onu işaret ettim. "İdrar."

Andrea boynunu büktü ve kamerayı kaldırdı. "Ne kadar göz alıcı işlerimiz var. Çiş lekelerinin fotoğrafını çekmek."

Başımı çevirdim. Aynı leke diğer duvarda, ilkinin tam karşısında da vardı. "Bunu bu yüzden yapıyoruz. Cazibe için."

"Bir şaman mı?" Andrea sordu. "Muhtemelen."

Tüm canlılar büyü üretti ve insanlar da istisna değildi. Büyü kanda, tükürükte, gözyaşında ve idrarda bulunurdu. Vücut sıvıları çeşitli şekillerde kullanılabilirdi. Ben kanımla koğuşları mühürledim. Roland kendi kanından silahlar ve zırhlar yaptı. Ama idrar genellikle daha ilkel bir büyüye işaret ederdi. Şamanlar, cadılar ve bazı neo-pagan kült uygulayıcılarının hepsi idrar kullanırdı. İnsanlar idrarı

kendilerini doğaya yakın hissediyorlardı. Bu, hayvanların bölgelerini işaretlemesi ve bir dizi başka ilkel şeyle bağlantılıdır.

Kırmızı çizgi bana bir tür koğuş gibi göründü ve idrarın varlığı da bunu doğruladı. Birisi yere bir sınır çizmiş ve bunu vücut sıvısıyla mühürlemişti, Muhtemelen bir şey içeriyordu. Bu noktada ne olduğunu kimse tahmin edemezdi. Büyünün etkisiyle hiçbir şey hissetmedim, bir damla güç bile.

Kırmızı çizginin üzerinden geçtim ve ilerledim, Slayer'ı arka kılıfından çıkardı ve Andrea'ya net bir atış açısı sağlamak için sağda durdu.

Fotoğraf makinesi tıkladı. Bir an sonra Polaroid hafif bir vızıltıyla içinden kaydı. "Bir tane daha..." Andrea mırıldandı.

"Tüm o cam eşyalar ve tezgahların üzerindeki hassas aletler ve hiçbir şey kırılmamış. Sanırsınız ki tüm o Laurent'ı eğitmek için mücadele ederdi."

"Belki de saldırganı tanıyordu ve çok geç olana kadar onu bir tehdit olarak görmedi."

Bu durumda Adam Kamen ya da başka bir gardiyan Baş şüpheli. Bir koruma, koruduğu bir adam ya da kendi arkadaşları tarafından saldırıya uğramayı beklemez. Diğer herkes.

şiddetle karşılanırdı.

Laurent'in cesedinde, vücudunu göğsünden kasıklarına kadar kesen uzun siyah bir yara izi dışında hiçbir yara izi yoktu: göbek deliğinde üçe ayrılan dikey bir çizgi, ters dönmüş bir karga ayağı izi gibi ya da sapkın bir Barış sembolü çemberinden koparılmış. Alışılmadık bir kesik. Neredeyse bir rune gibi görünüyordu.

Kamera tıkladı, yanıp söndü, bir, iki . . .

Büyü vurdu, görünmez bir tsunami gibi üzerimizden geçti. Andrea kamerayı kaldırdı ve düğmeye bastı. Flaş yoktu. Bir tıklama bile olmadı. Tiksintiyle fotoğraf makinesine baktı.

"Lanet olsun."

Siyah yara titredi. Bir adım geri attım.

Vücudundan belli belirsiz bir ürperti geçti. Siyah çizgi titredi, kenarları yükseldi ve harekete geçti. Lanet olsun.

"Kate!"

"Anlıyorum."

Ceset sallandı. Zincirler gıcırdadı, gittikçe daha yüksek sesle.

Güç şişti, cesedin içinde gerildi.

Koğuşa doğru geri çekildim.

Cesedin karnı şişmiş, siyah çizgi kabarmıştı.

Acı biber çizgisine bastım. Sihir tenimde kıvılcımlandı.

Siyah yara izi patladı.

Küçük bedenler bize ateş etti ve zararsızca diğer tarafa düştü.

çizginin yan tarafına, zemini karanlık bir sele boğdu. Tek bir siyah zerre bile bize ulaşmadı.

Arkamızda Henderson nefes verdi. "Bu da ne böyle?"

"Karıncalar," dedim.

Kara sel döne döne, kıvrıla kıvrıla, gittikçe yavaşladı. Bir küçük bedenler birer birer hareket etmeyi bıraktı. Bir an sonra yer tamamen hareketsiz kaldı.

Ölü karıncalar. Beş galonluk bir kova dolusu ölü karınca yere saçılmış.

Vücut ileri geri sallanıyordu. Adamın tüm eti yok olmuştu. İskeleti çıplaktı ve derisi sönmüş bir balon gibi kemik iskeletinin üzerinde asılı duruyordu.

"Oookay," dedi Andrea. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en acayip şeylerden biri."

ŞİMDİYE KADAR YAŞADIĞINIZ EN ÇILGIN ŞEYLE KARŞI KARŞIYA GELDİĞİNİZDE

en iyi stratejinin bölmek ve fethetmek olduğu görülmüştür.
Andrea

Henderson'la röportaj yapmak gibi imrenilecek bir görevi üstlenirken ben de olay yerini taramaya karar verdim. Pek memnun görünmüyordu.

Onu evle atölye arasında duran çelik bir veranda masasına götürdüm. Sert metalin içine oturduk. sandalyeler. Buradan ikimiz de atölyeyi ve Andrea'nın arabayı sürmeye hazırlandığı araba yolunu izleyebiliyorduk.

Cipten tarayıcıyı çıkardı ve Grendel kapıyı açtığı anda kaçmaya hazırlandı.

Taşınabilir m-tarayıcı, saat kusmuğuyla kaplı bir dikiş makinesini andırıyordu. Kalıntı büyüü tespit ediyor ve sonucu bir renk grafiği olarak ortaya çıkarıyordu: şekil değiştiren için yeşil, ölümsüz için mor, insan için mavi. Ne kesin ne de hatasızdı ve bir m-taramasını okumak bilimden çok sanattı, ama yine de elimizdeki en iyi teşhis aracıydı. Ayrıca yaklaşık 80 kilo ağırlığındaydı.

Andrea cipin kapısını açtı ve elini içeri soktu. Grendel hamle yaptı ve avucuna çarptı. Çarpmanın etkisiyle geriye savruldu. Andrea m-tarayıcıyı kaptığı gibi cipten çıkardı ve kapıyı Grendel'in tüylü suratına kapattı. Saldırgan kaniş pencereye doğru hamle yaptı ve umutsuzca uzun bir uluma sesi çıkardı. Andrea döndü ve atölyeye yöneldi, sekiz kiloluk tarayıcıyı hafif bir sanki bir piknik sepetiymiş gibi adımlarında bahar vardı. Şekil değiştiren gücü işe yarıyordu. Lyc-V enfeksiyonunun bedelinin bu kadar yüksek olması çok kötüydü.

Henderson Andrea'nın avluda yürümesini izledi. "Bir şekil değiştiren mi?"

"Evet." Bununla ilgili bir sorunun mu var?

"Güzel." Henderson başını salladı. "Burnunu kullanabiliriz."

Not defterimi ve kalemimi çıkardım. "Bu detay için kaç kişi görevlendirildi?" Rene on iki demişti ama kontrol etmekten zarar gelmezdi.

"Ben dahil on iki kişi."

"Dörder gardiyandan oluşan üç vardiya, her biri sekiz saat mi?" "Evet. Gündüz, gece ve mezarlık."

Yazdım. "Hangi vardiyada çalışıyorsun?"

"Akşam ve mezarlık arasında gidip geliyorum. Dün akşam vardiyasında çalıştım, bin dört yüz ile yirmi iki yüz arası."

Düşündüm. Çoğu sorun hava karardıktan sonra olurdu ve Henderson bana belayla karşılaşmak isteyen bir adam gibi gelirdi.

Kafasına vurup dişlerine geçirecekti. Ve bir kez ortaya çıktıığında, yanlış tahmin etmiş ve onu kaçırmıştı.

"Ceset ne zaman bulundu?"

"Vardiya değişiminde altı yüz." Henderson kollarını kavuşturdu. Başçavuş sorularımın gidişatından açıkça hoşlanmamıştı. Garipti. Rene bana bu bilgilerin çoğunu zaten vermişti, öyleyse neden bu konuda konuşmak onu rahatsız ediyordu?

"Bana cesedin nasıl bulunduğunu anlatır mısınız?" "Her vardiyanın bir vardiya çavuşu vardır. Sabah beş buçukta, gündüz

vardiya çavuşu Julio Rivera ve mezarlık vardiya çavuşu Debra Abrams atölyede konuyla ilgili rutin bir kontrol yaptı."

"Neden atölye? Neden ev değil?"

Henderson'ın yüzü biraz daha sertleşebilseydi, çatlayacaktı. "Çünkü adam en son atölyeye girerken görülmüş."

Sipariş kimliğim hâlâ yanımda olsaydı, tüm bu konuşma çok daha sorunsuz geçerdi. Kimlik anında saygı uyandırır, Özellikle de Henderson gibi eski bir askerden. Dünyası profesyonel ve amatör olmak üzere iki kampa ayrılmıştı ve şu anda

ikinci kategoriden bir kiralık katil olduğumu düşündü. Rene ona işbirliği yapmasını emretmişti ve o bir şirket adamıydı, bu yüzden

Sorularıma cevap verdi ama soru sorma hakkımı tam olarak tanımadı.

"Adam sık sık gece boyunca çalışır mıydı?" diye sordum.

"Gece, gündüz, sabah, ne zaman aklına gelirse. Bazen Bütün gün çalışır, iki saat uyur ve tekrar işe dönerdi; bazen de iki gün boyunca hiçbir şey yapmazdı."

Aha. "En son ne zaman görülmüş?"

Başçavuşun çenesi boyunca kaslar oynadı. "Gece yarısını üç saat geçiyor."

Defteri kapattım. "Eğer ilham geldiğinde atölye ile ev arasında gidip gelen düzensiz bir deneğim olsaydı, adamlarım

Her saat başı onu kontrol ediyordum. Bir şey yapmadığından emin olmak için.

Çevreyi kırıp, yaratıcı bir şaşkınlıkla Sibley'e dalarım. Üstelik kolumda iki şerit bile yok."

Henderson bana sert bir bakış fırlattı. Sert bir bakıştı ama Curran'ın sinirlendiğı zamanki altın rengi gözlerine bakmanın yanında hiçbir şeydi.

Bakışlarını tuttum. "Benim işim yargılamak değil. Benim işim Adam Kamen'ı ve cihazını bulmak. Hepsi bu. Ne olursa olsun

Burada yaşananlar seninle emir komuta zincirin arasında, ama devam edebilmem için ne olduğunu bilmem gerekiyor. Eğer bunu benim için zorlaştırırsan, seni geçeceğim."

Bir santim öne eğildi. "Yapabileceğini düşünüyor musun?" "Dene bakalım."

Henderson iri bir adamdı ve zorladığında insanların geri çekilmesine alışkındı. O bir muhafız ve askerdi ama bir katil değildi. Oh, eğer

Biri önce ona ateş etse, o da sizi bıçaklayabilirdi, çünkü bu onun işiydi, ama bir adamın boğazını kesmez ve sıcak kan yere fıçkırırken seğiren bedeninin üzerine basmazdı. Ben yapardım. Ve bu beni pek rahatsız etmezdi. Aslında, iki aydan fazla bir süredir eylemden uzaktım. Özlemiştim, sınırı ve dövüşü özlemiştim.

Birbirimize baktık.

Seni hiç tereddüt etmeden anında öldürürdüm.

Henderson'ın yüzünde yavaşça bir tanıma belirdi. "Demek öyle," dedi.

Bu doğru.

Henderson gözlerini kıstı. "Rene neden senin türünü buraya getirsin ki?"

"Ne tür bir şey bu?"

"Sen asker değilsin, özel dedektif de değilsin."

"Eskiden Tarikat'ın bir ajanıydım." Atölyede başımı salladım. "O da emekli bir silah ustası şövalye. Rene bizi buraya getirdi çünkü bu bizim ilk rodeomuz değil. Ne? vardianıza ne oldu, Başçavuş? Bunu son kez soruyorum."

Henderson dik durdu. Beni göndermek istiyordu. Bunu yüzünde gördüm. Bunu düşündü ama gözlerimde hoşuna gitmeyen bir şey görmüş olmalıydı, Çünkü çenesini çözmüştü. "Mezarlık vardiyası uyuyakaldı."

"Dört muhafızın hepsi mi?"

Henderson başıyla onayladı. "De Harven hariç." "Görev yerlerinde mi?"

Henderson tekrar başını salladı. Hay aksi. "Ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık olarak sıfır dörtten vardiya değişimine kadar."

İki saat. Bir adamı kaçırmak için fazlasıyla yeterli bir süre. Ya da boğazını kesip ormana gömmek ve sihirli projesini çalmak için. De Harven bu işe nasıl dahil oldu? O da mı Hırsızları şaşırtmak mı? Elbette Adam Kamen über korumasını öldürüp malları alıp kaçabilirdi. Çünkü o gizlice bir ninjaydı, ölümcül dövüşlerde ve ortadan kaybolmada ustaydı.

ince havaya. Evet, işte buydu. Olay çözüldü.

Eğitilmiş Kızıl Muhafızlar vardiyalarının ortasında iki saat boyunca kendi kendilerine uyuyakalmazlardı. İşin içinde büyü ya da uyuşturucu olmalıydı. Öyle bile olsa, muhafızlardan üçü bayıldı.

de Harven atölyeye girerken. Peki neden Uyuyan Güzel'i taklit etmiyordu? "Muhafızlar nerede Şimdi mi?"

"Hem mezarlık hem de gündüz vardiyaları evin önünde bekliyor. Onlarla konuşmak isteyeceğinizi düşündüm."

Henderson durakladı. "Dahası da var. Bölgeyi araştırdık."

"Bir şey mi buldun?"

"Bir şey bulduk, tamam." Henderson ayağa kalktı ve evin arkasına doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim. Büyük bir Humvee meşe ağacının altına park etmiş bekliyordu. Üstündeki branda çekilmiş, iki sırt çantası ve plastik bir bidon içeren arka yatak ortaya çıkmıştı. Henderson çöp kutusunu yere koydu ve sanki içinde kızgın bir bakır kafa bekliyormuş gibi dikkatli bir hassasiyetle açtı.

Çöp kutusunun içinde soluk pamuklu basit bir dikdörtgen duruyordu,
bir dizi bitki sergiliyordu. Yeşil gelincik başları, şerbetçiotu kozalakları, mor yapraklı gümüş lavanta sapsarı, kedi nanesi, kediotu ve kalın, soluk bir kök, neredeyse cenin pozisyonundaki bir adam gibi kıvrılmış, bacakları dizlerinden bükülmüş.

Mandragora. Nadir, pahalı ve güçlü.

Kumaşın üzerinde ince kahverengi toz izleri vardı. Dokundum, parmağımın ucunu yaladım ve tanıdık biber tadı dilimi ısırdı. Kava kava kökü, toz haline getirilmiş. Burada küçük bir orduyu uyutmaya yetecek kadar bitkisel güç vardı.

Bunu daha önce de görmüştüm. Bitkiler birkaç kilo kurutulmuş kava kava tozuyla bir araya getirilmiş, bir beze sarılmış, ağır bir sihirle işlenmiş ve sonra mühürlenmişti. Doğru anda, bu sihirli paketin sahibi onu bir kenara fırlattı. basınçlı büyü patladı ve havaya kava kava tozu yayıldı. Çeyrek mil yarıçapında ciğerleri olan herkes için anında nakavt.

Buna uyku bombası diyorlar.

Uyku bombaları ilk sihirli dalgadan kısa bir süre sonra kalabalığı barışçıl bir şekilde kontrol etmek için icat edilmiştir.

Üç Ay Ayaklanmaları sırasında paniğe kapılan halkı bastırmak için. O zamanlar büyü yeni ve denenmemiş bir güçtü ve uyku bombalarının

işe yarayacaktı. Ne yazık ki kısa süre sonra polisler kalabalığa uyku bombaları attığında bombaların o kadar işe yaradığı anlaşıldı ki isyancılardan bazıları hiç uyanmadı. Bombalar artık yasaklanmıştı.

Uyku bombası yapmak için çok fazla büyü gücü, uzmanlık ve ciddi miktarda para gerekiyordu. En iyi mandragora Avrupa'dan geliyordu ve kava kavanın Hawaii, Fiji veya Samoa'dan ithal edilmesi gerekiyordu. Bu da oldukça yüksek bir meblağa mal oluyordu.

Adam'ın derin cepleri olan yatırımcıları vardı. Belki de onlardan biri şekeri sınıfın geri kalanıyla paylaşmamaya karar vermişti. Korumalara uyku bombası at, Adam'ı kaçır,

cihazı al, tüm kârı kendine sakla. İyi plan.

Bu yatırımcıların bir listesini almam gerekiyordu.

Bezin üzerine yayılmış uyku bombasının bağırsaklarına baktım. Tüm bu bitkiler mühürlendiğinde bile sihirli bir etki yaratıyordu. "Rene buranın korumalı olduğunu söylemişti."

Henderson başını salladı. "İki kez. İç koğuş araba yolunun üstünden başlar ve ev ile atölyeyi korur. Dıştaki ise araba yolunun altından başlıyor ve araziye çevreliyor."

"Şu anda iç koğuştaki mıyız?" "Evet."

"Eşik nedir?" Savunma büyülerini

Yoğunluk. Bazıları hiçbir şeyin geçmesine izin vermez; bazıları ise belirli bir büyüün geçmesine izin verir.

Henderson, "Eğer sihirliyseniz ve ona kilitli değilseniz, geçemezsiniz," dedi. "Bu dördüncü seviye bir koğuş."

Seviye IV koruma hemen hemen her şeyi dışarıda tutacaktır. "Yani bir şekil değiştiren bunun içinden geçemez, doğru mu?"

"Doğru," diye onayladı Henderson.

"Andrea'nın arabaya gidişini ve dönüşünü izledik. Büyü bozuldu. Koğuş nerede?"

Araba yoluna baktık.

Henderson boynundan bir zincir çıkardı. Küçük bir Künyesinin yanındaki metalden bir kuvars parçası sarkıyordu. Garaj yoluna doğru yürüdü ve elini uzattı. Taş zincirden sallanıyordu. Henderson uzun bir süre ona baktı, küfretti ve araba yolundan aşağı döndü. Ben de onu takip ettim. Çakıllı yolun dibinde Henderson kristali tekrar salladı. Kristal donuk kaldı.

Henderson bana baktı. Gardlar kalıcı büyülerdi ve öylece kaybolmazlardı. Bir korumayı kırmak mümkündü - bunu birkaç kez yapmıştım - ama korumalar neredeyse anında yeniden oluşmaya başlardı. Çevreden büyü emerlerdi. Eğer gardiyanlar kırıldıysa, yeni büyü gelir gelmez kendilerini yeniden inşa etmeye başlamaları gerekirdi. dalga geldi. Tam koğuş sınırında duruyorduk.

ve hiçbir şey hissetmedim. Sanki savunma büyüleri hiç orada olmamış gibiydi. Öyle bir şey olmadı.

Ayrıca, koğuşunuzun paramparça olması kafatasınızın içine top atılmış gibi hissettiriyordu. Uyku bombası olsun ya da olmasın, eğer biri koğuşları patlatmış olsaydı, muhafızlar uyanırdı.

"Koğuşlar gitti," dedim. Kate Daniels, Apaçıklığın Efendisi.

"Öyle görünüyor," dedi Henderson.

"Dün gece koğuşlar orada mıydı?"

"Evet," dedi Henderson.

"Uyku bombaları mühürlendiklerinde bile büyü yayarlar. Dördüncü seviye bir koğuştan bir tane taşıyamazsınız, bu yüzden teknoloji sırasında getirilmiş olmalı. Adam'ın ziyaretçisi var mıydı?"

"Hayır."

Henderson'ın çenesinde kaslar oynaşıyordu. Hecelelememe gerek yoktu. Beş bin dolar değerindeki nadir bitkileri mucidin bahçesine düşüren kişinin kolunda bir Kızıl Muhafız arması vardı. Diğer herkes hayal aleminde olduğuna göre, geriye en olası suçlu olarak Laurent de Harven kalıyordu. Kızıl Muhafızlar'ın içinde bir köstebek vardı ve bu görev için insanları Rene seçtiğine göre, suç onda bitiyordu. Kulaklarından buhar çıkacaktı.

Bu hâlâ koğuşlara ne olduğunu açıklamıyordu.

Andrea elinde bir m-tarayıcı çıktısıyla kulübeden çıktı.

"Bir sorunumuz var," dedim ona.

"Birden fazla." Kâğıdı bana uzattı. Geniş bir peygamber çiçeği mavisi şerit kâğıdı boydan boya kesiyor, soluk mavinin keskin ve dar bir sivri ucuyla kesintiye uğruyor, neredeyse gümüş gibi görünüyordu. İlahi insan. Bu, herkesin m-taramalarını incelerken öğrendiği ilk şeylerden biri olan kusursuz bir büyü profiliydi. De Harven kurban edilmişti.

HENDERSON ZİRVEDE BİR GERİ BİR İLERİ GİTTİ
araba yolu. Mezarlık vardiyasından geriye kalan üç muhafız onun önünde geçit töreninde duruyordu. Bakılırsa

Henderson'ın yüzünde devasa boyutlarda bir kış çiğneme ifadesi vardı. Hem Debra hem de tıknaz kızıl saçlı Mason Vaughn sinirli ve utanmış görünüyor. Rig Devara kızmış gibi yapmak için elinden geleni yaptı ve Utanmış. Çoğunlukla sıkılmış görünüyor. Dosyasına göre, vardiyasının en kıdemsiziydi. Genellikle bok tepeden aşağı yuvarlanırdı, ama ona ulaşana kadar hiçbir şey kalmadı.

Andrea ve ben verandadan izledik. Henderson'ın dışa vurması gereken çok fazla hayal kırıklığı vardı. Yakın zamanda tutarlı olamayacaktı.

"Bir cesedimiz var ve hava ısınıyor," dedim. "De Harven'la ne yapacağımızı bulmalıyız, yoksa olgunlaşacak."

"Ne demek onunla ne yapacağım? Maxine'e haber veririz ve ... oh, siktir et." Andrea yüzünü buruşturdu.

Evet. Cesetler gibi küçük ayrıntılarla rahatça ilgilenen telepatik Tarikat sekreteri artık mevcut değildi. Gerçek dünyaya hoş geldiniz. Polise haber verseydik, cesedi karantinaya alırlardı. İkimiz de kolluk kuvveti değildik ve cesede ulaşmak neredeyse imkânsızdı. Kanıtlarımızı bir roketle yükleyip aya gönderebilirdik.

Eve doğru yürümeye başladım. "Eğer telefon çalışıyorsa, Teddy Jo'yu arayacağım."

"Thanatos'u mu arıyorsun? Alevli kılıcı olan adamı mı?"

"O sadece zamanın bir kısmında Thanatos. Geri kalan zamanlarda Teddy Jo, o kadar da kötü bir adam değil. Bir araba satın aldı.

Birkaç ay önce yapması gereken bir iş için morg dondurucusuna koymuş. Kulübesinde duruyor." Bunu biliyordum çünkü Teddy'nin evine son uğradığımda bir saat boyunca

Bu lanet şeyin ona ne kadara mal olduğunu. "Ona bir teklif yapacağım ve bakalım elinden alabilir miyim? Sanırım dondurucuya atacak bir ya da iki ceset torbası olabilir."

Andrea içini çekti. "Evi incelemeye başlayacağım."

Telefon çalışıyordu ve Teddy Jo ikinci çalışında cevap verdi. Bir keresinde her günün yeni bir ders sunduğunu okumuştum.

Bugünün dersi, diğer şeylerin yanı sıra, Yunan lm meleği ile pazarlık yapmaktan her şekilde kaçınılması gerektiği gibi görünüyordu, çünkü bu size bir kol ve bir bacağa mal oldu.

"Yedi bin," diye duyurdu Teddy Jo'nun sert sesi telefonda.

"Dört."

"Altı beş."

"Dört."

"Kate, bu şey bana beş bin dolara mal oldu. Kr etmek zorundayım."

"İlk olarak, kullanılmış."

"şimdi buraya bak," diye homurdandı Teddy Jo. "Bu bir Cadillac değil. Bu bir karoser dondurucu. Sen onu galeriden çıkardın diye değeri düşmez."

"Oraya ne tür cesetler koyduğunu bilmiyorum Teddy. Oraya bir leucrocuta koymuş olabilirsin. O şeyler kokuyor."

"llerin umurunda olacak gibi değil. Bir bok kokusu alamazlar ve kendileri de daha iyi kokamayacaklardır."

Haklıydı ama bunu kabul etmek zorunda değildim. "Dört beş." "İşler nasıl gidiyor, Kate?"

Bununla nereye varmaya çalışıyordu? "İşler iyi gidiyor."

"Duyduğuma göre bir bok yapmıyormuşsun. Yani gerçek şu ki

Beni bir vücut dondurucu için aramanız, aniden dondurulmaya ihtiyacı olan bir vücudunuz olduğunu gösteriyor. Bu da sonunda bir müşteri bulduğunuz anlamına geliyor. Ölümden yaklaşık dört dakika sonra vücut hücreleri oksijensiz kalır ve bu da kandaki karbondioksit seviyesini yükseltir,

Aynı anda pH'ı düşürerek vücut ortamını daha asidik hale getirir. Bu noktada enzimler hücreleri yamyamlaştırmaya başlayarak parçalanmalarına ve besin maddelerinin serbest kalmasına neden olur. Buna otoliz veya kendi kendini sindirme denir ve

Organlar ne kadar çok enzim ve su içerirse, o kadar hızlı bozulurlar. Karaciğer ve beyin gibi organlar ilk önce gider. Siz farkına bile varmadan vücudunuz çürümüş, deriniz dökülmüş ve tüm kanıtlarınız sıfıra inmiş olur. Bu yüzden kendinize şunu sormalısınız: Benimle tartışmaya devam etmeye değer mi?

ve cesedi ve müşteriye kaybetme riskini mi alayım, yoksa bana lanet olası altı bin dolarımı mı vereyim?"

Allah kahretsin. "Eğer hiç müşterim olmadığını biliyorsan, o zaman sana dondurucu için deli gibi para ödeyemeyeceğimi de biliyorsundur."

Teddy Jo uzun bir süre sessiz kaldı. "Beş bin dolar. Son teklifim. İster kabul et, ister etme Kate."

"Şimdi üç bin dolar, altmış gün içinde iki bin dolarlık ödeme ve ofisime teslim."

"İşler o kadar kötü ki artık dürüst insanları soymaya başladınız, öyle mi?"

"Teddy, bu lanet olası bir ceset dondurucu. Kulübende sana bir faydası yok ve insanlar onu senden almak için köşede sıraya girmiyor."

"Peki. Siktir et."

Nihayet. Bugün bir şeyler yolunda gitti. "Otoliz olayı güzeldi. Boş zamanlarında gece okuluna mı gidiyorsun?"

"Ben bir ölüm meleğiyim. Gece okuluna ihtiyacım yok, kadın. Bu dedektiflik işinden vazgeçip hayatını kazanmak için insan öldürmeye başlamalısın. Bu basit, dürüst bir iş ve sende başka bir şey yapacak beyin yok."

"Evet, evet. Ben de seni seviyorum Teddy."

Telefonu kapattım. Dondurucunun peşinatı kalan beş bin dolarımdan büyük bir ısırik alacaktı ve davada çalışmak için elimde para tutmam gerekiyordu. Paket'ten bütçemi artırmasını isteyebilirdim.

Toprak yemeyi tercih ederim.

BÖLÜM 7

OLAY YERİNİ İNCELEMEMİZ DÖRT SAAT SÜRDÜ. BİZ Parmak izi için atölyenin tozunu aldım ve bir rulo bant kullanacak kadar parça kaldırdım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek kanıt aradım ve İdrar lekeleri beni mahvetti. Dizim tam bir bela mıknatısıydı; önce teyzem parçaladı, sonra da beni sürünün alfa dişisi yapan ölümüne dövüş maratonu dizimi neredeyse bitiriyordu. Bir ay boyunca bastonla dolaştım, bu durum bastonu sadece odamda kullanabildiğim gerçeğiyle daha da kötüleşti, çünkü bunu sürünün gözü önünde yapmak zayıflık telgrafı veriyordu. Şimdi dizim sürekli can sıkıcı bir ağrıya dönüşmüştü ve bu saçma Eğer oraya keskin bir şey sokabilirsem, acının geçeceğini hissediyordum.

Atölyeyi bitirdik ve eve doğru yürüdük. Bal rengi temiz ahşaptan yapılmış geniş bir kulübeydi. büyük boy pencereler. Adam sade bir hayat sürüyordu. Birkaç hafta yetecek kadar giysi ve çoğu mühendislik, fizik ve sihir teorisi olmak üzere birkaç eski kitap buldum. Andrea yiyecekleri katalogladı ve buzdolabında çok sayıda fıstık ezmesi ve reçel olduğunu bildirdi. Kızıl Muhafızlar'ın kulübesi geldi.

Yemek pişirme gereçleri ve ahşap bir çerçevedeki kancalardan sarkan çeşitli tencere ve tavalarla donatılmıştı. Tavaların üzerindeki toz tabakası uzun süredir dokunulmadıklarını gösteriyordu.

Adam'ın yatağının yanında sarışın genç bir kadının resmini buldum. Okyanusa bakıyordu, yüzü ciddi ve renkliydi.

teslimiyet ve üzüntü ile. Adam'ın karısı. Poşetleyip cipimize koydum.

Herkesin ifadesini aldık, herkese her şeyi imzalattık ve Sibley'in virajlı yollarından Johnson Ferry'ye geri döndük. Köprüdeki trafik karmaşası çözülmüştü. Kayrak grisi ve kömür lekeleriyle boyanmış bir MSDU Humvee'si bankette duruyordu. Yanında kısa bir Koyu kahverengi saçlı tıknaz bir adam, yanında PAD yazan bir minibüse bir m-tarayıcı yerleştirdi. Adamın kırmızı kapüşonlu tişörtünde WIZARD AT LARGE yazıyordu.

Kenara çektim.

"Onu tanıyor musun?" Andrea sordu.

"Luther Dillon. Birkaç yıl önce Lonca için ek iş yapardı. Bir saniye bekle, hemen döneceğim."

Arabadan indim ve ellerim açıkta, banket boyunca geri yürüdüm.

Luther beni gördü ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Uzak dur. En az üç adım."

"Neden?"

"Tarikat seni işleri berbat ettiğin için kovdu. Bu yüzden lekelenmiş durumdasın. Bu bana da bulaşabilir."

Andrea Ted'i öldürmek isteseydi, sıraya girmesi gerekirdi. "Kovulmadım, istifa ettim. Ve bunu göz önünde bulundurursak daha sıcak bir karşılama bekliyordum."

Luther eğildi ve alkışladı. "Bravo! Bravissimo! Encore, encore! Umduğun şey bu muydu?"

"Bu iş görür."

Durduğum yerden, yamaçtan aşağı inen ve köprü'nün altından trolün sığınağına giden yolu görebiliyordum. "Nasıl gitti?"

"Bir bebek gibi uyuyor." Luther minibüsün kapısını kapattı ve araca yaslandı. "Bendenizin zaten yoğun olan programından da iki saat çaldı."

"Korumalarınız başarısız olduğundan beri en azından bunu yapabilirsiniz."

Luther arabadan itti. "Benim koğuşlarım başarısız olmaz. Gittiler." Bir yumruk yaptı ve parmaklarını şıklatarak açtı. "Puf! Kalıntı yok, iz yok, hiçbir şey yok. Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Sanki ..."

"Oraya hiç gitmemişlerdi," diye bitirdim. Déjà vu.

Luther bir sülüne odaklanan bir ibre gibi bana odaklandı. "Bir şey biliyorsun."

Başın derde girdiğinde,
oyala. "Ben mi?" "Sen. Söyle
bana."

"Yapamam." Önce Adam'ın atölyesinin etrafındaki koğuşlar. Sonra burası. Köprüyü geçmek Sibley'den çıkmanın en hızlı yoluydu.

"Kate, oyalanmayı bırak. Eğer biri şehirde dolaşıp yerden koğuşları söküyorsa, bunu bilmem gerek."

"Yapamam Luther. Müşteri gizliliği."

"Seni sorguya çekmemi mi istiyorsun?" Luther söyledi. "Çünkü bunu yapacağım. Hemen Şimdi yapacağım. İzle beni. Biliyorum.

sizi nazikçe açık sözlü olmaya ikna edecek insanlar."

Ona baktım. "Tehditlerin üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor. Beni tehdit mi ediyorsun yoksa çaya mı davet ediyorsun anlayamıyorum."

"İkisi birbirini dışlayan şeyler değil. İstasyondaki çaydan bir fincan içersen bana bildiğin her şeyi sırf kendini korumak için anlattırırın." Elini uzattı ve parmaklarını evrensel "hadi bakalım" hareketiyle öne arkaya büktü. "Anlat bakalım. Yoksa."

Andrea cipten indi ve tampona yaslandı. Anlaşılan desteğe ihtiyacım olduğunu hissetmişti. Eğer şanslıysak, Grendel plastiği yırtıp Hector'un sırtındaki de Harven'in cesedini yemezdi.

"Luther, birini tutuklamak için geçerli bir nedenin olması gerekir, ki bu da yok."

Minibüsün arkasından hafif bir ayak sürtünmesi sesi geldi. Luther'in etrafına bakmak için eğildim ve bir adam gördüm. sudan patikaya doğru yürüyordu. Siyah pantolon, siyah botlar, gri bir gömlek ve üzerine siyah bir taktik yelek

giymişti. Siyah havacı gözlükleri gözlerini gizliyordu.
Koyu sarı saçları

kısa kesilmiş ve temiz traşlı bir çene ve gerçek bir Kanun Uygulayıcı Ajanınız var. Shane Andersen, Tarikat Şövalyesi.

Luther iç çekti.

"Sence göğsünde 'hükümetin belalısı' dövmesi mi var?" Mırıldandım.

Luther'in ağzında belli belirsiz bir yüz buruşturma belirdi. "Ve 'Sana söyledim ama seni öldürmek zorunda kalırım' dedi."

Luther'i kızdırmak zor değildi ama içinde gerçek bir nefret vardı. "O ne yaptı?"

Luther bana baktı. "Bana 'destek' dedi. Ben destek değilim; bu davanın baş sorumlusuyum. Ben olmasam hâlâ trolü kıyma haline getirmeye çalışıyor olurlardı."

Shane kahraman gibi sallana sallana patikanın tepesine çıktı ve önümüzde durdu. "Merhaba Kate."

"Merhaba."

Luther'e baktı. "Seni rahatsız mı ediyor?" "Hayır."

"Mm-hm." Shane gözlüklerini burnunun üzerine indirdi ve bana sert bir bakış attı.

Luther'e doğru biraz eğildim. "Korkudan bayılacağım bölüm bu mu?"

Luther dudağını ısırды. "Dizlerinizin üzerine çöküp ellerinizi mütevazı bir yakarıyla tutmanızı da kabul edebilir. Kelepçeleri takmasını kolaylaştırır."

Shane, "Burada bulunmanız dikkat dağıtıyor," dedi, Belli ki her kelimenin tadını çıkarıyor. "Bir PAD memurunu görevinden alıkoyuyorsun. Yürü git Kate. Burada görececek bir şey yok."

Pislik. Bakalım, iki MSDU aracı, nehrin aşağısında polisler. Çok fazla tanık var. Beynim bir manşet attı: CANAVAR LORDUNUN ARKADAŞI TARIKAT ŞÖVALYESİNİN AĞZINA YUMRUK ATIP DÖRT DIŞINI KIRDI. Evet, bugün olmaz.

"Üzgünüm Luther, bana yoluma devam etmem söylendi." Omuz silktilim. "Gitmem gerek. Bir şey olursa seni ararım. Oh, ve Andersen, eğer

Kıçındaki o böcekle hâlâ sorun yaşıyorsan bana haber ver. Tanıdığım biri var, hemen çıkarır."

Cipe doğru döndüm. Tam zamanında, Andrea da bana doğru yürümeye başladı, yırtıcı bir kuş gibi Shane'e odaklanmıştı. Buradan defolup gitme vakti gelmişti.

"Tarikattan atılman çok üzücü Daniels," diye seslendi Shane. "Evini de bu şekilde kaybetmek. Her zaman yetenekli olduğunu düşünmüştüm. Bunu yapabilecek insanlar tanıyorum.

yardımcı olabilirdim. Bana gelseydin, işleri senin için daha kolay hale getirebilirdim. Hayat zor ama en azından kendini o yaratığa fahişelik yapmak zorunda kalmazdın."

"Dostum," diye nefes verdi Luther.

Andrea hızlandı, gözleri öfkeliydi. Onu hemen buradan çıkarmalıydım. Zaten mantığın sınırında zar zor tutunuyordu. Eğer silahını ona doğrultursa hapse girerdi ve Sürü'nün avukatları bile onu buradan çıkaramazdı.

"Tarikat'ta olmak seni dokunulmaz yapmaz, Shane." Yürümeye devam ettim.

"Kadınlar kendilerini satıyorlar çünkü açlık çekiyorlar, çünkü beslemeleri gereken çocukları var, çünkü bağımlısı," dedi Shane. "Buna göz yummuyorum ama anlıyorum. Jeremiah Sokağı'nda dört duvar için kendini sattın. Her gece bir hayvanla yatağa girmeye değer miydi?"

Andrea'ya rastladım. Beni geçmeye çalıştı ve ben onu engelledim. "Hayır."

"Kenara çekil."

"Şimdi değil, burada değil."

"Merhaba Nash," diye seslendi Shane. "Silahlarını kutulayıp dairene göndermemi ister misin? Seni zahmetten kurtarayım.

Bölüm'e gelmekten utanıyor musun?" Andrea kolumu kavradı.

"Sonra," dedim ona. "Şu anda çok fazla insan var." Andrea dişlerini sıktı.

"Sonra görüşürüz."

Topuklarının üzerinde döndü ve cipe geri döndük.

Hector'u tekrar trafiğe soktum.

"O piç kurusu," diye mırıldandı Andrea.

"Saçma sapan konuşmayı seven bir geveze. Pislik olmaya karşı bir yasa yok. Şimdilik kalkanının arkasına saklanmasına izin verin. Yapabileceği tek şey bu."

Andrea elini sert bir yumruk haline getirdi. "Kimliğim hâlâ bende olsaydı ..."

"Siz çok iyi arkadaş olurdunuz."

Bana ters ters baktı.

"Bu doğru," dedim

ona. Cevap vermedi.

Andrea, hayatının ilk on yılında

Bouda klanının çantası. Son on altı yılını bir daha kendini güçsüz hissetmeyeceğinden emin olarak geçirmişti. Tarikat kimliğinin ek ağırlığı olmadan sokakta hiç yürümemişti. İyi bir adam olmaya alışmıştı, yaptıklarına ve kim olduğuna saygı duyuluyor ve hatta hayranlık duyuluyordu. Rozeti olan hiç kimse tarafından itilip kakılmamıştı, çünkü o bir tane taşıdı. Ama her seçimin bir sonucu vardı ve şimdi bu sonuçlar yüzüne çarpıyordu.

"O solucana hiçbir şey yapamıyoruz bile," diye mırıldandı.

"Şimdi olmaz."

Bana döndü. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin," dedim ona. "Sen hayatta kalan birisin."

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Güldüm. Kulağa soğuk geliyordu. "Haklısın, gözüm kapalı öldürebileceğim insanlardan bok yemenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Andrea nefes verdi. "Tamam. Özür dilerim. Söylediğim aptalca bir şeydi. Ben sadece ... Argh."

"Sonuçta Shane'in bir önemi yok," dedim. "Ondan uzak durduğun ve sana zarar vermesine fırsat vermediğin sürece, tükürmek dışında bir şey yapamaz.

Ancak birisi aptalca bir şey yaparsa, örneğin bir gece çatıdan ona ateş ederse, gerçek sorunlarla karşılaşırız."

"Ben bir şövalyeydim," dedi Andrea. "Bana laf atan her sik kafalıyı vurmaya başlamayacağım."

"Sadece emin olmak istedim."

"Ayrıca, eğer onu vurursam, bunu öyle bir yapardım ki kimse bana kadar izini süremezdi. Onu uzak bir yerde vururdum, kafası

bir kavun gibi patlayacaktı ve cesedini asla bulamayacaklardı. Öylece ortadan kaybolurdu."

Bu yokuş yukarı uzun bir tırmanış olacaktı, bunu biliyordum.

ON BEŞ DAKİKA SONRA OFİSE ULAŞTIK ve dondurucu ile bekleyen Teddy Jo ile tanıştı. otoparkta. Teddy'ye peşinatını verdim, dondurucuyu arka odaya götürdük ve sonra bir saatimi de Harven'in gecenin bir yarısı kalkıp kendine yeni bir karınca partisi vermeye karar vermesi ihtimaline karşı koruma büyüleri yapıyor ve koğuşları hazırlıyordu.

Otoyoldan Keep'e giden dar toprak yola saptığımda saat sekiz olmuştu. Yorgun ve kirliydim, bacağım çok fena ağrıyordu ve bütün gün bir şey yememiştim. Neredeyse Tarikat için çalışmaya geri döndüğümü falan düşünecektiniz. Ama kendim için çalışıyordum.

Andrea'yı anlayabiliyordum. Benim hayatım da Emir Kimliği ile çok daha kolay olmuştu; insanları sorularıma cevap vermeleri için zorlayabiliyordum, sabıka kayıtlarına erişebiliyordum ve eğer Karıncalarla dolu bir vücuda sahip olursam, Tarikat benim için icabına bakar.

Yine de küçük ofisimi hiçbir şeye değişmezdim.

Elimizde bir sürü kanıt vardı ama hiçbiri mantıklı değildi. De Harven uyku bombasını atmıştı. O kadarını biliyorduk. Ellerindeki kava kava kalıntısı bunu doğruluyordu ve atölyenin köşesinde bir gaz maskesi bulduk.

Uyku bombasını yerleştirmiş ve atölyeye gitmişti. Sonra onun ölümü, Kamen ve cihazın ortadan kaybolmasıyla sonuçlanan bir şey oldu.

Belki de de Harven cihazı çalmaya çalışmış ya da

Adam ve Adam da onu öldürerek misilleme yapmıştı. Ancak Adam Kamen oltaya yem atmakta zorlanacak gibi görünürken, de Harven eğitimli bir katildi.

Adam'ın bir şekilde Harven için en iyisini yaptığını varsayalım. Neden onu feda etmek için zaman harcayalım? Ayrıca Adam'ın özgeçmişinin her yerinde 'sihir teorisyonu' yazıyordu. Onun gibi adamlar karmaşık cihazlar. Duvarlara işemezler. saldırganın etini karıncalara dönüştürüyor ve ardından üç yüz kilo ağırlığındaki bir aletle gecenin karanlığında kayboluyordu. Bu tür bir büyüyü başarmak, kurbanın sunulduğu tanrıya tam bir adanmışlık anlamına geliyordu. Bağlılık sürekli ibadet anlamına geliyordu ve ibadet de ritüel gerektiriyordu. Muhafızlar Adam'ın dua ettiğini bile görmemişlerdi.

De Harven'in karnındaki kesik beni rahatsız etti. Ters çevrilmiş bir karga ayağı. Bu bir rün olmalıydı. Vücudu bu şekilde kesmek için anatomik bir neden yoktu ve rünler neo-pagan kültürlerle ilişkilendirilir ve genellikle şamanist ritüellerde kullanılırdı, bu da olay yerindeki büyüyle tutarlıydı. Rünler Latin alfabesinden önce de vardı. Eski Cermen ve İskandinav kabileleri, destanlarını yazmak ve gelecekte haber vermekten ölümleri hayata döndürmeye kadar her şey için onları kullandılar.

Rünoloji en güçlü olduğum alan değildi ama bu özel rünü çok iyi biliyordum. En eski rünlerden biri olan Algiz, saz otu, Thor, Heimdall ve kime sorduğunuza ve hangi rünik alfabeyi kullandığınıza bağlı olarak bir dizi başka şeyle ilişkilendirilir. Algiz'in evrensel bir anlamı vardı: koruma. Bir koğuş olarak tamamen tepkiseldi. Bir uyarı görevi görür ya da bir savunma sağlardı, ama her halükarda Algiz siz onunla uğraşana kadar size bir şey yapmazdı. Bir runik büyü kullanıcısının mülkünü korumasının en sorumlu yoluydu, çünkü Algiz asla önce saldırmazdı.

Neden bir cesedin üzerine koydunuz? Cesedi korumuyordu; kimseyi bir şey konusunda uyarmıyordu. Onu gördüğümde beri beynimi ona karşı zorluyordum ve hiçbir şey bulamamıştım.

Sıfır, sıfır, sıfır. Ve İskandinav panteonundaki tanrıların hiçbiri karıncalarla güçlü bir şekilde ilişkilendirilmemiştir.

Burada bir şeyler oluyordu, görüldüğünden daha büyük ve çirkin bir şeyler. Rene'nin gözlerindeki korku beni rahatsız ediyordu. İlk gördüğümde hafif bir endişe olarak başladı, gün ilerledikçe daha da kötüleşti ve şimdi tam gelişmiş bir endişeye dönüştü. Çok fazla arkadaşın var Kate. Kaybedecek çok şeyin var.

Voron'un sesi hafızamın derinliklerinden gün yüzüne çıktı. "Sana söylemiştim."

Derin bir nefes aldım ve endişemi dışarı atmaya çalıştım. Artık uyarılar için çok geçti. Ben Curran'ın eşi ve sürünün dişi alfasıydım. Bin beş yüz şekil değiştirenin refahı artık benim sorumluluğumdaydı. Atlanta'da kopan fırtına her neyse onu bulacak ve onunla savaşıacaktım. Curran'la birlikte olmanın bedeli buysa, bunu ödeyecektim.

O buna değdi.

Jeep devasa köklerin üzerinden yuvarlandı. Yolun tekrar açılması gerekiyordu; sık ağaçlar yolu askerler gibi doldurmuştu.

davetsiz misafirlere geçit vermemeye çalışıyordu. Büyü, teknolojiye dair her şeyden nefret eder ve anıtlarını kemirerek beton ve harcı toza dönüştürürdü. Gökdelenler, yüksek köprüler, devasa stadyumlar - ne kadar büyüklerse o kadar çabuk yıkılıyorlardı. Georgia Dome'u moloz yığınınına çeviren aynı güç ormanları da besliyordu. Ağaçlar Doğa, bir zamanlar teknolojik uygarlığın gurur verici başarıları olan yıkıntıları geri almak için çabalarken, orada burada filizlendi ve rekor hızla büyüdü.

Çalılıklar yayıldı, sarmaşıklar uzadı ve siz farkına bile varmadan, on yıl önce sadece ince fidanların, yolların ve benzin istasyonlarının olduğu yerde elli yıllık bir orman yükseldi. Bu durum çoğu insan için hayatı zorlaştırıyordu ama şekil değiştirenler buna bayılıyordu.

Sürü'nün mütevazı evi gerçekten daha iyi bir ismi hak ediyordu. "Kale" onun hakkını vermiyordu. Şehrin kuzeydoğusundaki yeni ormanın arasındaki açıklıkta, devasa ağaçların arasında önsezili gri bir kıyamet kulesi gibi yükseliyordu. Kule gitti

Yeraltında birçok kat boyunca. Şekil değiştirenler bununla da yetinmeyip kaleye duvarlar, yeni kanatlar ve küçük kuleler ekleyerek onu Sürü üstünlüğünün tam teşekküllü bir kalesi haline getirdiler. Sürü Cipi'ni manevra yaptırırken, yapının bir kaleye benzemeye başladığını fark etmeden edemedim. Belki de ortalığı aydınlatmak için bir neon tabelaya ihtiyacımız vardı. **CANAVAR İNİ, PATİLERİNİZİ SİLİN**

VE GÜMÜŞLERİNİZİ KAPIDA KONTROL EDİN.

Cipi devasa kapılardan geçirdim, iç avluya park ettim, küçük bir kapıdan içeri girdim ve klostrofobik dar koridorda yürüdüm. Dar geçitler Curran'ın savunma önlemlerinden biriydi. Kaleye saldırmaya çalışırsanız ve kapıyı kırıp geçerseniz güçlendirilmiş kapılar, bunun gibi bir koridorda her seferinde üç, dört adamla savaşmanız gerekirdi. Tek bir şekil değiştiren burada bir orduyu saatlerce oyalayabilir.

Koridor beni milyonlarca basamaklı bir merdivene götürdü. Benim

Bacağım protesto için çığlık attı. İçimi çektim ve tırmanmaya başladım. Topallamamak zorundaydım. Topallamak zayıflık göstergesiydi ve şu anda baskınlık için bana meydan okumaya çalışan girişimci, kariyer motivasyonlu şekil değiştirenlere ihtiyacım yoktu.

Bir keresinde asansör isteğimden bahsetmiştim ve Majesteleri bana bir güvercin sürüsünün beni odama kadar taşımasını isteyip istemediğimi sordu, böylece ayaklarım yere değmek zorunda kalmayacaktı. Yerde. O sırada antrenman yapıyorduk ve misilleme olarak böbreğine tekme attım.

Saat sekiz, şekil değiştiren açısından yaklaşık öğleden sonra ikiye denk geliyordu. Keep doluydu. Ben geçerken insanlar bana başlarını sallıyordu. Çoğunu tanıımıyordum. Sürü bin beş yüz şekil değiştiren saymıştı. İsimleri öğreniyordum ama bu zaman alıyordu.

Merdivenlerin ikinci basamağında dizimde bir şey gıcırdamaya başladı. Bir seçim yapmam gerekiyordu: ya şimdi tamir ettirecektim ya da bir dahaki sefere ciddi bir kavgaya girdiğimde beni hayal

kırıklığına uğratacaktı. Hayal gücüm savaşı atıldığım ve
bacağımın bir kürdan gibi kırıldığı hoş bir resim çizdi.
Harika.

Üçüncü katta durdum ve Doolittle'ın tıbbi koğuşuna doğru yol aldım. Ön odadaki kadın bana şöyle bir baktı ve doktoru çağırmak için geri koştu. İçeri girdim.

sandalyeye oturdu ve nefes verdi. Oturmak iyiydi.

Çift kapı açıldı ve Doolittle telaşlı bakışlarla hastanenin derinliklerinden çıktı. Ellili yaşlarında, esmer tenli, saçları kısa kesilmiş olan Doolittle, nazik bir sabır yayıyordu. Ölümle burun buruna olsanız bile gözlerine baktığınız anda sizinle ilgileneceğini ve bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini bilirdiniz. Geçtiğimiz yıl içinde birkaç kez ölümle burun buruna gelmişim ve her seferinde Doolittle'ın beni iyileştirdiği zaman. Şimdiye kadar karşılaştığım en iyi büyücüydü.

Ayrıca yıpranmış bir ana tavuk gibi davranırdı. Bu yüzden normalde ne pahasına olursa olsun ondan uzak dururdum.

Doolittle beni şöyle bir süzdü, muhtemelen kanama izleri ve derime batan kırık kemik parçaları arıyordu. "Sorun nedir?"

"Önemli bir şey değil. Dizim biraz ağrıyor."

Doolittle bana baktı. "Burada olmanız bile bayılmanın eşiğinde olduğunuz anlamına geliyor."

"O kadar da kötü değil."

Doolittle'ın parmakları dizimi yokladı. Acı bacağıma vurdu. Dişlerimi sıktım.

"Tanrı yardımcım olsun." İyi kalpli doktor bir iç çekti. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey."

Doolittle elimi tuttu, avuç içini yukarı çevirdi ve parmaklarımı kokladı. "Dört ayak üzerinde emeklemek senin için çok kötü.

Haysiyetsizlikten bahsetmiyorum bile."

Ona doğru eğildim. "Bir müşterim var."

"Tebrik ederim. Şimdi, ben sadece basit bir Güneyli doktorem.

.."

İşte başlıyoruz. Doolittle'ın arkasında hemşire gözlerini devirdi. "...ama bana öyle geliyor ki bu çok daha çalışkan bir bacağa sahip olmak akıllıca olacaktır. Ancak, bacağınız olmadığı için

Büyük kanama, beyin sarsıntısı ve kırık kemik yok, şükürler olsun."

Ağzımı sıkı sıkı kapattım. Doolittle bu ruh halindeyken onunla yapacağım herhangi bir konuşma bir saat sürecektir bir nutukla sonuçlanırdı.

Sürü doktoru fısıldadı. Sesi alçak bir mırıltıya dönüştü, dudaklarından ölçülü bir ilahi döküldü. Dizimdeki acı azaldı, büyüünün etkisiyle hafifledi. Doolittle doğruldu. "Sana bir solüsyon hazırlayıp kamarana göndereceğim. Sedyeye ihtiyacınız olacak mı?"

"Bunu kendi gücümle yapacağım." Ayağa kalktım. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Hastaneden ayrıldım ve tırmanışıma devam ettim. Dizim Çığlık attım ama dayandım. Sonunda merdivenler bitti ve beni büyük, güçlendirilmiş bir kapının önündeki dar bir sahanlığa getirdi. Sabah on bir ile akşam sekiz arasındaki mesai saatleri boyunca kapı açık dururdu. İçeri girdim ve arkamdaki görevliye başımı salladım. soldaki masa. "Hey,

Seraphine."

Seraphine patlamış mısır torbasından başını eğecek kadar uzaklaştı, saç örgüleri titremeye başladı ve yemeğine geri döndü. Bir werat olduğu için, bir farenin metabolizmasına sahipti. Sıçanlar sürekli yemek yerdi, yoksa titrerlerdi.

Derek yan ofisten çıktı ve bana başıyla selam verdi. "Baş sallamaların gittikçe daha da derinleşiyor." Çok yakında Bu bir selam olacaktı ve bu konuda konuşmuştuk. Selamlanmaktan daha çok hoşlanmadığım tek şey bana Mate denmesiydi.

Omuz silktilti. "Belki de sadece boyum uzuyordur."

Onu inceledim. Derek eskiden utanç verici derecede güzeldi.

Hatta güzeldi. Sonra korkunç şeyler oldu ve şimdi kimse ona güzel diyemezdi, zayıf ışıktaki bile. Hayır.

Aklı başında bir insan onun yüzünün konusunu açmaya bile cesaret edebilirdi. Harika çocuk çirkinleşmemişti.

olduğunu düşünüyordu ve kimse ona aksini söyleyemezdi. Yüzü sertleşmiş ve mükemmel güzelliğini kaybetmişti. Tehlikeli ve gaddar görünüyordu ve bir zamanlar kahverengi ve yumuşak olan gözleri artık neredeyse siyahtı ve içlerinde hiçbir şey yoktu. Onunla karanlık bir sokakta karşılaşılsaydım, kenara çekilmek için çok düşünürdüm. Neyse ki bir zamanlar benim Batman'ime Robin'lik yapmıştı ve ne olursa olsun benim tarafımdaydı.

Koridora doğru ilerledik. Derek derin bir nefes aldı, tıpkı şekil değiştirenlerin havayı koklamak için örnek alırken yaptıkları gibi. "Andrea'nın döndüğünü görüyorum."

"Öyle. Peki Büyük Telaşı bugün nasıl?"

Derek'in gözleri biraz parladı. "Majestelerinin keyfi yerinde değil."

Eşinin neredeyse kendini vurdurduğuna dair söylentiler dolaşıyor."

Derek, Curran'ın üzerinde yürüdüğü zemine tapıyordu ama o hâlâ on dokuz yaşında bir çocuktı ve ara sıra bir espri yapmak için kabuğundan çıkıyordu. Mizahı kuru ve derinlerde gizliydi. Hayatta kaldığı için minnettardım.

"Boudalarım nerede?" Canavar Leydi olmadan önce, boudaların alfası B Teyze ile bir pazarlık yapmıştık. Bouda Klanı'nın başı derde girdiğinde onlara yardım edecektim -ki başları çok derde giriyordu- ve karşılığında B Teyze de bana sürü politikasının karanlık bataklığında yolumu bulmama yardımcı olacak en iyi iki adamını, Barabas ve Jezebel'i verecekti. Onlar

danışmanlarım olarak gördüler. Gerçekte onlar benim dadılarımdı. "Barabas muhafız odasında uyuyor ve Jezebel aşağıya inip biraz yiyecek alacağım." "Bana mesajınız var mı?"

"Tapınak aradı."

Bu ilginç olmalı. Tapınağa gidip bir Yahudi parşömenini onarmaya çalışmıştım.

Kimlik. Buna itiraz etti ve Tapınak biraz zarar gördü. Hahamlar beni Tapınak arazisinden kovaladılar, ama içlerinden biri yaralarımı iyileştirmeden önce değil. Tüm bu durumu pek iyi idare edememiştim, bu yüzden fırtına sona

erdiğinde parşömenin

ve özürlerimle birlikte Tapınağa hediye olarak gönderdim.

"Haham Peter selamlarını yolladı. Parşömenden çok memnun. Bir çeşit tarihi değeri var. Affedildiniz ve yirmi dört saat önceden haber vermeniz koşuluyla Tapınağı ziyaret edebilirsiniz."

Şüphesiz güçlerini seferber etmek ve Başıma açtığım her türlü belayı savuşturmak için yeterli miktarda kâğıt ve kalem. Yahudi mistisizmini çalışmak zordu ama uygulayıcılarına büyük ödüller veriyordu. Hahamlar kalemin kılıçtan daha güçlü olduğunu söylediklerinde ciddiydiler.

Derek'in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ayrıca, Ascanio Ferara kendini tekrar tutuklattı."

"Yine mi?"

"Evet."

Ascanio hızla varlığımın baş belasına dönüşüyordu. On beş yaşında bir bouda olan Ascanio, beş kilo ağırlığında deli dolu hormonlara sahipti ve bu hormonlara eşlik edecek hiçbir aklı yoktu. Çocuk çiğnemek istemediği bir kanunla hiç karşılaşmamıştı. Sürü, dışarıdakilerin onları canavar olarak gördüğünün farkındaydı ve her türlü suç faaliyetini çelik pençeleriyle bastırmaya özen gösteriyorlardı. Bana Barabas ve Jezebel'i getiren aynı anlaşma beni

Ascanio adına hoşgörü. Ne yazık ki, Ascanio kendine ağır bir iş bulmaya kararlı görünüyordu.

"Şimdi ne yaptı?"

"Morg merdivenlerinde grup seks yaparken yakalandı."

Durdum ve ona baktım. "Grubu tanımla. "

"İki kadın."

Daha kötüsü de olabilirdi.

"On beş yaşında bir çocuk için gayet iyi gidiyor," dedi Derek, yüzü tamamen donuktu.

"O konuya hiç girme bile." Derek kıkırdadı.

Genç kurt adamların sorunu da buydu; başkalarının acılarına hiç değer vermiyorlardı.

Beni yarı selamladı, yarı başını salladı, ofisine döndü ve durdu. "Kate?"

"Evet?"

"Bir keresinde koruma detaylarını önemsemediğini söylemiştin.

Neden?"

Bununla nereye varmaya çalışıyordu? "İki sebep var. Birincisi, ne kadar harika olursanız olun, başarı şansının yalnızca yüzde ellisini oluşturursunuz. Diğer yüzde ellisi ise koruduğunuz bedene bağlı. Zeki muhafızların tamamen başarısız olduğunu gördüm, çünkü o bedenin sahibi 'Burada dur ve hareket etme' gibi basit bir talimatı yerine getiremedi. "

"Peki ya ikincisi?"

"Korumalık tanım gereği tepkiseldir. Bu noktayı sizinle tartışacak bazı insanlar olacaktır, ancak sonuçta işin büyük bir kısmında savunma modundasınızdır. Ben bu işi yapmıyorum.

Sürekli savunmaya yönelik bir zihin yapısı. Kavga çıkarıyorum, agresifleşiyorum ve sonunda hedefimi öldürmeye odaklanıyorum.

müvekkilimi hayatta tutmak. Oturup beklemeyi sevmiyorum. Bunu yapabilirim, çünkü bunun için eğitildim, ama bu benim doğamda yok."

Derek bana tuhaf bir bakış attı. "Demek sıkılıyorsun."

"Evet. Sanırım özetle bu kadar. Neden soruyorsun?"

Omuz silkti. "Sebebi yok."

"Aha." Bu yoldan daha önce de geçmiştik ve sonra yüzüne erimiş metal döküldü. "Başa çıkamayacağın bir şeye kendini bulaştırma."

Sırıttı, dişleri hızla parladı. "Yapmayacağım."

"Ciddiyim."

"İzci onuru."

"Sen o tür bir izci değilsin."

Sırıışı daha da genişledi. "Çok fazla endişeleniyorsun."

"Eğer kendini öldürtürsen, sakın bana ağlayarak gelme."

Derek güldü ve nöbetçi odasına geri döndü.

Bir şeylerin peşindeydi. Eğer şimdi bu konuyu kapatırsam,
ona bir çocuk gibi davrandığım için beni asla affetmeyecekti.
Eğer ben

yüzüne tekrar vurulabilirdi. Her iki durumda da, tamamen başarısız.

Arkadaşlar hayatı tamamen karmaşık hale getirdi.

Topallamamı umursamadan yürümeye devam ettim. Burada kimse beni görmezdi.

Sağ tarafta Julie'nin siyah kapısı belirdi. Bir hançer ortasında parıldıyordu-Julie bu fikri Tarikat'tan almıştı. Floresan boyayla çizilmiş bir kafatası ve çapraz kemikler hançerin üzerinde parlıyordu. Altında çeşitli işaretler uyarıları haykırıyordu: İÇERİ GİRMEYİN, RISKİ SIZE AIT OLMAK ÜZERE GİRİN, TEHLİKE, BENİM ODAM SİZİN DEĞİL, BURAYA GİREN TÜM UMUDUNU KAYBEDER, DIKKAT, DIŞARIDA KALIN, GİRMEYEN ÖNCE KAPIYI ÇALIN.

O okulda kalmak onun için doğru olabilirdi ama ben onu özledim. Keep'te mutluydu. Maddie gibi bir arkadaşı vardı ve bu harikaydı çünkü Maddie mantıklı biriydi. Normalde Julie ve mantıklı aynı binaya sığamazdı. Dileğini elde etmişti, eve dönüyordu. Ama bu benim şartlarımla olacaktı ve sevmek için.

KIYAFETLERİMİN SON PARÇASINI DA ÇIKARMIŞTIM

Curran odalarımızın kapısından içeri girdiğinde.

Bazı erkekler yakışıklıydı. Bazıları güçlüydü. Curran ... tehlikeliydi. Kaslı ve atletikti, kolay, kendinden emin bir zarafetle hareket ederdi, mükemmel bir dengeye sahipti ve sadece onu izleyerek bile güçlü ve hızlı olduğunu anlardınız. Aç bir kaplan gibi sinsice yaklaşabilir, zeminde mutlak bir sessizlik içinde ilerleyebilirdi. Hayatım boyunca tehlikenin belli belirsiz seslerini dinlemiştim ve o sırf atladığımı görmek için bana sinsice yaklaşırdı, çünkü komik olduğunu düşünüyordu. Ama fiziksel gücü Tek başına bu onu özel yapmıyordu; birçok erkek güçlü ve hızlıydı ve sessizce yürüyebiliyordu.

Curran'ı diğerlerinden ayıran vücudu değildi. Gözleriydi. İçlerine baktığınızda, zincirlenmiş şiddeti gördünüz dişlerini ve pençelerini size doğru savururken içgüdüleriniz

O zinciri bırakırsa hayatta kalamayacağınızı düşünürdünüz. Derin, ilkel bir düzeyde korkutucuydu ve bu korkuyu bir silah gibi kullanır, panik ya da güven uyandırmak için kullanırdı. Her odaya girdiğinde sanki ona sahipti. Eskiden bunun bir kibir olduğunu düşünürdüm - ve öyleydi de; Hoşgörölü'nün kendine dair oldukça yüksek bir görüşü vardı- ama

Bencillik bunun sadece bir kısmını oluşturuyordu. Curran üstün bir özgüven yayıyordu. Karşılaştığı her sorunu etkili ve kararlı bir şekilde çözerdi ve yoluna çıkarsanız, kışınıza tekmeyi basabileceğine dair en ufak bir şüphesi bile yoktu. İnsanlar bunu hisseder ve onun arkasında toplanırdı. Histerik yabancılarla dolu bir odaya girebilirdi ve saniyeler içinde sakinleşip liderlik için ona bakarlardı.

Tehlikeliydi. Ve zordu. Ve tamamen benimdi.

Bazen sabahları, bir kat aşağıdaki spor salonunda çalışırken, antrenmana gelmeden önce birkaç dakika spor salonunun cam duvarının yanında dururdum. Onu halter kaldırırken ya da kemerine bağlı ağırlıklarla dips yaparken izlerdim, güçlü kasları kontrollü bir şekilde şişer ve gevşerdi. Parmaklıklar ağırlığının altında gıcırdarken ve ter kısa sarı saçlarını ve cildini parlayana kadar kayganlaştırırken. Onu izlemek içime yavaş ve ısrarcı bir sıcaklık göndermekte asla başarısız olmadı. Şu anda spor yapmıyordu. Eşofman altı ve mavi bir tişörtle orada duruyordu, elinde bir çeşit şişe vardı ve ben onun kemiklerini kırmaya hazırdım. Onu yatakta üstümde hayal edebiliyordum.

En azından yüzümden belli olmuyordu. Biraz saygınlığım kalmalıydı.

Onu o kadar çok özlemiştim ki, neredeyse acıtıyordu. Keep'ten ayrıldığım anda başladı ve bütün gün beni rahatsız etti. Her gün onun sesini duyabilmek için Keep'i aramak üzere saçma sapan nedenler uydurmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım. Benim tek Curran'ın tüm bu çiftleşme olayını daha iyi idare edememesi kurtarıcı bir lütuftu. Dün beni aradı.

çoraplarını bulamadığını iddia etti. İki saat boyunca konuştuk.

Hayatımda pek çok şeyle yüzleştım. Ama bu duygu beni çok korkuttu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Curran bana gülümsedi. "Bana içeri girip Doolittle'ı görmeye gittiğın söylendi."

Keep'in sırrı yoktu.

"Ben de teşhisinizi kontrol etmek için orada durdum." Curran şişeyi kaldırdı. "İçinde bu varken sıcak bir banyo yapman gerekiyor. Ve dizinin düşmediğinden emin olmak için seni çok kısa bir mesafeden çok yakından izlemem gerekiyor."

Aha. Doolittle'ın aynen böyle söylediğine eminim, özellikle de çok kısa mesafeden izleme kısmını. "Benimle birlikte iğrenç ilaçlı banyomda oturmak ister misin?" Bu neden ağzımdan çıktı ki?

Curran'ın gözleri parladı. "Evet, isterim."

Kaşıımı kaldırdım. "Küvete girmene izin verecek kadar güvenilir misin?"

Sırıttı. "İzin mi?" "İzin ver."

"Bu küvet benim." Curran bana doğru eğildi. "Duydun mu bilmiyorum ama burayı ben yönetiyorum sayılır. Sadece tamamen güvenilir olmakla kalmıyorum, aynı zamanda davranışlarım da tartışılmaz."

Kendimi kaybettim ve nefesimin altında gülerek banyoya girdim.

Canavar Lordu'nun ana sıkacağı olmanın avantajları vardı, bunlardan biri de devasa bir küvet ve sihir ya da teknoloji fark etmeksizin her zaman sıcak olan suya sahip bir duşakabindi.

üstünlük sağladı. Curran'ın odasındaki çoğu şey büyük boydu. Küveti o güne kadar gördüklerimin en deriniydi, kanepesi sekiz kişilikti ve son derece yumuşak olan yatağı özel yapımdı.

Canavar formuna uyum sağlaması için ekstra geniş olarak yapılmış, yerden bir metre yükseliyordu. Curran özünde bir kediymi. Yumuşak şeyleri, yüksek yerleri ve uzanmak için yeterli alanı severdi.

Kanın ve kirin çoğunu temizlemek için hızlı bir duş aldım ve küvete girdim. Neredeyse kaynamak üzere olan, bitki ve sirke kokan sıcak suya batmak bir an için canımı yaktı ve sonra dizimin içindeki yanma hafifledi.

Curran mutfaktan elinde iki birayla döndü. Onları küvetin kenarına bıraktı ve soyunarak giysilerini kaslı gövdesinden sıyırdı. Kumaşın Curran'ın sırtından kayışını izledim. Hepsi benim.

Aman Tanrım.

Küvete girdi ve karşıma oturdu, Bana dünyanın en iyi erkek göğsünü yakından gösteriyordu.

Sirke kokan küvette onu baştan çıkarmak söz konusu bile olamazdı. Sınırlar olmalıydı.

Curran bana bir bira vermek için eğildi. Elimi uzattım ve sonra kolu bana dolandı. Yüzü çok yakındı. Bir tuzak kurdu ve ben de tamamen kandım. Başını eğdi ve beni öptü.

Öte yandan, küvette de yapabiliriz. Neden yapmayalım ki?

Curran'ın gri gözleri benimkilere baktı. "Gözbebeklerin büyümüş gibi görünmüyor. Kafan güzel değil, sarhoş değilsin. Bu da ne demek oluyor?

güvenli bir ofisten çıkıp silahlı çatışmaya girmenizi mi sağladı?"

Ve az önce seks şansını uzaya fırlattı. "I Sana bir kız olduğunu söylemiştim. PAD ateş açtı ve bacağını neredeyse tamamen kesti. En fazla yirmi yaşındaydı. Ofisimde neredeyse kan kaybından ölüyordu."

"Bu onun seçimiydi. Eğer güvende kalmak istiyorsa İzci Kızlar'a katılabilirdi. Dışarıda kurabiye satmıyor, yaşamak için hastalıklı cesetlere pilotluk yapıyor."

Biramı elinden aldım ve içtim. "Yani PAD'in dört kişiyi öldürmesine seyirci mi kalacaktın?"

Curran arkasına yaslandı ve küvetin duvarına yaslandı. "İnsanlardan dördü. Sadece bu da değil, bir M24 ile ateş edebilirim. Sen yapamazsın."

"Bana bu işi teklif ettiğinizde, bütün gün ofiste oturup kurabiye pişireceğimi mi düşündünüz?"

"Hiç kimse bir kurabiye tarafından vurularak ölmedi."

Beni orada yakalamıştı. Hızlı bir cevap bulmak için beynimi yokladım. "Her zaman bir ilk vardır."

İşte bu harika bir cevaptı. Hiç şüphe yok ki Entelektüel ihtişamım karşısında huşu içinde ayaklarıma kapandılar. "Bir kurabiye tarafından vurulmayı başarabilen biri varsa, o da

sen ol." Curran omuz silkti. "İşi şansa bırakmayacağın konusunda anlaşmıştık."

"İşimi uygun gördüğüm şekilde yapmama izin vereceğin konusunda anlaşmıştık."

Birasını içti. "Ve ben bu anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum. Her şeyi bırakıp seni kurşunlardan korumak, PAD'ın kışına silah sokmak ve bir çözüm bulana kadar İnsanları tokatlamak için oraya hücum etmedim. iyi bir nedeni var. Üstesinden gelebileceğini biliyordum." "O zaman neden beni azarlıyorsun?"

Gözlerinde küçük hınzır ışıklar parladı. "İnsanüstü bir itidal göstermeme rağmen yine de senin için endişelendim. Duygusal olarak tehlikede ydim."

"Gerçekten mi? Söylemiyorsun. Duygusal olarak tehlikede mi?" "B Teyze bugün bana bu ifadeyi kullandı.

morgun önünde üçlü seks yaptığı için on beş yaşındaki bir aptalı cezalandırmamalı."

B teyze acele etmişti. Önce benim halletmeme izin vermeliydi.

Curran birasını düşündü. "Çocuğun sorununu tanımlamak için bunu kullanmayı hiç düşünmezdim."

"Peki, nasıl tarif edersin?" "Genç, aptal ve döl dolu."

Bu her şeyi özetliyordu. "Çağrını kaçırdın. Şair olmalıymışsın."

Curran birasının yarısını boşalttı ve yanıma oturmak için ilerledi. "Aptalca riskler alma. Tek istediğim bu. Sen benim için önemlisin. Keşke senin için de bu kadar önemli olsaydı."

Curran'ın dikkatini dağıtmaya çalışmak bir treni döndürmeye çalışmak gibiydi: zor ve nihayetinde nafiye.
"Seni öpersem, bırakacak mısın?"

"Duruma göre değişir."

"Boş ver. Teklif geri çekildi." Başımı onun pazularına yasladım. Devasa pençelerine aldırmadığınız sürece aslanın kucağı sıcaktı. "Bir müşterim var."

"Tebrikler." Curran birasını kaldırdı. Şişelerimizi tokuşturduk ve içtik.

"Kim o?"

"Gece Yarısı Oyunları'nda güvenlikten sorumlu olan hatunu hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Uzun boylu, kızıl saçlı, yeşil rapierli." "Kızıl Muhafızlar için çalışıyor."

Teddy Jo'nun dondurucusu da dahil olmak üzere her konuda onu bilgilendirdim.

"Görünüşe göre Kızıl Muhafızlar kışlarını kurtarmanızı istiyor ve bu iş yüzlerine patlarsa bunun için sizi suçlayacaklar."

Arkama yaslandım. "Bir noktada itibarımı yeniden inşa etmeye başlamalıyım. Bu, bunu düzeltmek için uzun bir yol kat edecektir."

Curran'ın gözlerini şiddetli bir altın ışık aydınlattı. Birden yırtıcı göründü. Eğer yüzde yüz emin olmasaydım beni sevseydi, o küvetten defolup giderdim. Onun yerine eğildim ve çenesindeki hafif kirli sakalı okşadım.

"Yine Ted Moynohan'ı öldürdüğünü mü hayal ediyorsun?"

"Mrm."

"Buna değmez."

Elini kolumda gezdirdi ve neredeyse ürperecektim. Sesi kadife gibiydi, yüzeyin hemen altında boğuk bir hırıltı saklıyordu. "Bunu düşündün."

Biramı içtim. "Ben içtim." Aslında şu anda Shane'i yumruklamayı daha çok isterdim. Bu benim için iyi olurdu. Hatta tedavi edici. "Yine de değmez."

Curran, "Daha fazla paraya ihtiyacınız varsa, tek yapmanız gereken muhasebeyi aramak," dedi.

"Belirlediğimiz bütçe adil. Buna sadık kalmak istiyorum.
Her neyse,
Ben sana benimkini söyledim, sen de bana seninkini söyler misin? Seni rahatsız eden ne?"

Curran'ın parmakları kolum boyunca, omzuma ve yan tarafıma doğru ilerledi. Mmm.

"Bir render rezervasyonun dışına çıktı," dedi.

Renderlar uzmanlaşmış savaşçılardı. Tüm Sürü üyeleri yürümeye başlar başlamaz savaşmak için eğitilirdi, ancak sıradan şekil değiştirenlerin başka işleri vardı: fırıncı, terzi, öğretmen. Savaşçıların başka işi yoktu. Savaşta, onlar canavarlarına göre uzmanlaşmışlardı. Ayılar tank işlevi görürdü; yere düşmeden önce çok fazla hasar alırlar ve saldırdıklarında yolları temizlerlerdi. Kurtlar ve çakallar her işin ustasıydı, kediler ve boudalar ise işleyiciydi. Bir dövüşün ortasında bir render bıraktığınızda otuz saniye sonra bir ceset çemberinin içinde nefes nefese kalırlardı.

"Ne tür bir render?"

"Dişi bir vaşak. Adı Leslie Wren."

Hafızam, bal-kahverengi saçları ve burnunun üzerinde bir tutam çili olan fit bir kadını, ardından da altı ayak boyunda, kaslı, savaşçı formunda bir şekil değiştireni gösterdi.

Biliyordum ki

Leslie Wren. Birkaç ay önce, parlama sırasında şeytani bir güruhla savaştığımızda, benim yanımda savaştı.

Düzinelerce insan öldürmüş ve bundan büyük keyif almıştı. Ama onu tekrar gördüm, hem de yakın zamanda. "Ne oldu?"

Curran yüzünü buruşturdu. "Rapor vermedi. Evini temizledik, tüm silahları gitmiş. Erkek arkadaşı şok oldu; başının belada olduğunu düşünüyor."

"Ne düşünüyorsun?"

Curran'ın kaşları daha da çatıldı. "Jim'in adamları onun kokusunu Bal Peteği'ne kadar takip etti. Yüz metre kadar içeri girdiler ve kurtboğana rastladılar."

Honeycomb berbat bir yerdi, vahşi insanlarla doluydu. sihirli ve hiçbir yere gitmeyen yollarla delik deşikti. Mutasyona uğramış kanserli bir ur gibi sürekli değişiyordu ve leş gibi kokuyordu. Buna kurtboğan da eklenince

ve siz de temiz bir kaçış yapmış olursunuz.

"Yanında başka koku izi yok mu?"

Curran başını salladı. Yani kimse kafasına silah dayamamıştı. Petek'e kendi başına gitmiş ve kurtboğan kullanmıştı çünkü bulunmak istemiyordu. Leslie Wren haydutluk yapmıştı. Şekil değiştirenler birçok nedenden dolayı haydut olurlar. En iyi ihtimalle, bir sorunu vardı. Sürüden biri, bunu çözemedi ve kaçmaya karar verdi. En kötü senaryo, Loup'a gitmesiydi. Sıradan bir şekil değiştiricinin loup'a dönüşmesi, öldürme çılgınlığı demekti. Bir render

Loup'a gitmek katliam demekti.

Curran, "Yarın ava gitmem gerekiyor," dedi.

Kimse zarar görmeden Leslie Wren'i avlamak. Sonunda onu en son nerede gördüğümü hatırladım. Maddie onunla birlikte Keep'in yakınındaki ormanda geyik avlamaya geldi. Curran'ın gitmesi çok mantıklıydı. Bir render ortalama bir şekil değiştirenle yerleri silip süpürebilir. Curran onu en az hasarla indirebilir. I

Anlıyordum ama hoşuma

gitmiyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır. Dizin hâlâ ağrıyor mu?"

"Hayır, neden?"

"Acıdan uzaklaşmak için bir şeye ihtiyacın var mı diye merak ettim."

Mmm. "Aklında ne tür bir dikkat dağıtma var?"

Curran eğildi, gözleri karanlık ve altın kıvılcımlarla doluydu. Dudakları benimkilerin üzerine kapandı. Dilinin benimkine değmesi elektrik çarpmasına neden oldu. Kollarımı boynuna dolayarak kendimi ona yasladım. Meme uçlarım göğsüne bastırdı. Sırtındaki sert kaslar parmaklarımın altında kasıldı ve onu öptüm, dudaklarını, ağzının köşesini, çenesinin altındaki hassas noktayı, terinin tadını alarak ve dudaklarımdaki kirli sakalın keskin dokunuşunu hissettim. Sessiz, erkeksi bir ses çıkardı, derin bir hırıltı ile mırıltı arasında bir ses.

Aman Tanrım.

Elleri sırtımdan aşağıya doğru kaydı, okşadı, beni daha da yakınlaştırdı, ta ki ereksiyonunun sert uzunluğunun bana baskı yaptığını hissedene kadar. Oh, evet.

"Küvetten çıkmalıyız." Alt dudağını ısırdım. O da boynumu öptü. "Neden?"

"Çünkü senin üstte olmanı istiyorum ve benim solungaçlarım yok."

Curran ayağa kalktı, beni sudan çıkardı ve oturma odasına taşıdı.

KANEPEYE UZANDIK, BATTANIYEYE SARILDIK. "Peki ne Ascanio konusunda ne yapacaksın?" Ona sordum.

Curran iç çekti. "Çoğu gencin taklit edeceği biri vardır: babaları, alfabaları, ben. Ben gençken babam vardı, sonra da Mahon. Ascanio'nun kimsesi yok. Babası öldü, alfası kadın ve benimle ilişki kuramıyor. Bana itaat ediyor ve onu cezalandırma hakkım olduğunu kabul ediyor ama benim gibi olma ihtiyacı hissetmiyor."

"Yani sana anında kahraman gibi tapmıyor mu? Aklından bile geçirme."

Bana kaşlarını çatı. "Sanırım Canavar Lordu'na laf atmaya cezalandırılabilir bir suç haline getireceğim."

"Ne ile cezalandırılabilir?"

"Oh, bir şeyler düşüneceğim. Her neyse, onu Raphael'e vermeye karar verdim."

Raphael yakışıklıydı, iyi para kazanıyordu, kadınlar onun yolunu gözlüyordu ve kavgada çok acımasızdı. Genç bir erkek bouda'nın Dünya'da kimsenin ondan daha havalı olmadığını düşünebileceğini anlayabiliyordum.

"Raphael'den ona akıl hocalığı yapmasını isteyeceğim," dedi Curran. "Kişisel bir iyilik olarak. O devreye girmeden önce, o şımarık veledin hayatını cehenneme çevireceğim, böylece Raphael onu elimizden aldığı anda, Ascanio su üzerinde yürüdüğünü düşünecek."

Curran ve Raphael'in arasının iyi olmaması dışında bu çok mantıklıydı. Aslında Curran bir keresinde Raphael'den B'nin değerli tavuskuşu diye söz etmişti. "Raphael'e

Raphael'den bir iyilik ister misin?" Durdum ve büyük bir gösteri yaptım

Curran'ın gözlerinin içine bakarak. "Gözbebekleri büyümemiş. Kafan güzel ya da sarhoş değilsin..."

"İşinizi kurmanıza yardım etti," dedi Curran. "Ve bazı ortak noktalarımız var."

"Ne gibi?"

"Neler yaşadığını biliyorum. Ben de yaşadım. Raphael şu anda kendi kafasının içinde çok fazla. O çocuk onun için iyi olur. Bu onu başka bir şey düşünmeye

zorlayacaktır." Andrea'dan başka hiçbir şeyin Raphael'in aklını başından aldı. "Bu harika olurdu, ama şu anda kafası çok karışık. Muhtemelen B Teyze ona çoktan sormuştur ve o da hayır demiştir."

"Ben B Teyze değilim," dedi

Curran. "Fark ettim."

Omzumu okşadı. "Dövmen solmuş. Zar zor görebiliyorum."

Kuzguna bakabilmek için başımı çevirdim. Tasarımın siyah çizgileri soluk griye dönüşmüştü; kılıç ve Дар Вора, Kuzgun'un Hediyesi kelimeleri neredeyse yok olmuştu.

"Doolittle, son haftalarda beni maruz bıraktığı tüm medmagic yüzünden olduğunu söylüyor. Yara izlerimin çoğu da soldu. Muhtemelen en iyisi bu. Zaten sevimsiz bir dövme idi. Ne zaman biri görse ne yazdığını ve neden omzumda Kiril harfleri olduğunu soruyordu..." I ağzımı kapattım. "Ne?"

Kiril alfabesi MS 900 civarında iki Yunan keşiş tarafından oluşturulmuştur. Kiril alfabesinden önce Slavlar, vuruş ve kesiklerle kök salan Glagolitik yazıyı kullanıyorlardı yazı-Slav rünleri.

Mucidin soyadı Kamen'di. Kamen'in anlamı Rusça'da "taş". Genellikle Rus isimleri "-ov" ya da "-ev" ile biterdi ama ailesinin İngilizce konuşan birinin işini kolaylaştırmak için soyadlarını değiştirmiş olması mümkündü.

Nöbetçi odasını aradım. Barabas telefonu açtı, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan hafif alaycı ses tonuyla eğlendi. "Evet, Konsolos?"

"Neden herkes bana Konsolos diyor?"

"Jim resmi belgelerde seni Eş olarak belirledi. Sana Eş denmesini istemiyorsun, Alfa demek kafa karıştırıcı ve 'Canavar Kadın' da insanları güldürüyor."

"Bana bir unvan vermeniz neden gerekli ki?" "Çünkü sen Canavar Lord'a bağlısın."

Arkamda Curran kendi kendine kıkırdadı. Görünüşe göre ben

bu akşam herkesi eğlendirdi. "Geç olduğunu biliyorum ama benim için bir kitap bulabilir misiniz? Adı Slavlar:

Osvintsev'in Pagan Geleneği Çalışması."

Barabas dramatik bir şekilde iç çekti. "Kate, beni umutsuzluğa düşürüyorsun.

Hadi bunu en baştan tekrar deneyelim, ama bu sefer alfa olduğunuzu varsayın."

"Derse ihtiyacım yok. Sadece kitaba ihtiyacım var." "Çok daha iyi. Sesinde biraz daha hırıltı var mı?" "Barabas!"

"Ve işte geldik. Tebrik ederim! Sizin için hâlâ umut var. Kitaba bakacağım."

Telefonu kapattım ve Curran'a ters ters baktım. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen."

"Gülme şansın varken gül. Eninde sonunda uyumak zorundasın ve sonra intikamımı alacağım."

"Çok şiddet yanlısı bir kadınsın. Hep tehditler savuruyorsun.

Bazı meditasyon tekniklerine bakmalısın. . ."

Kanepeye atladım ve Canavar Lordu'nu kol kilidine aldım.

BÖLÜM 8

İKİ İZLEYİCİ BİR SONRAKİ GÜN ERKEN SAATLERDE Sabah. Julie'nin kokusunu almışlar, kurtboğan otuna çarpmışlar, onu kaybetmişler ve 23. Otoyol'un harabesinde izini tekrar bulmuşlardı ama iz iki saat öncesine aitti ve at kokularıyla karışmıştı. Otostop çekiyordu. Harika. Harika. En azından yanında her zaman bir bıçak taşırdı.

Bunu Curran'a iletteğimde omuz silkti ve "Eğer birini öldürürse, bunu ortadan kaldırırız" dedi.

Şekil değıştiren ebeveynlik sloganı-eğer çocuğunuz birinin boğazını keserse, cesedi ortadan kaldırmak için her zaman bir yedek planınız olsun.

Giysilerimi giydim, kılıcımı aldım, Curran'a veda öpücüğü verdim ve alt kata yöneldim. Barabas beni masanın yanında bekliyordu, ince, şık ve ironik bir gülümseme takınmıştı. Barabas hakkında ilk fark ettiğiniz şey saçlarıydı. Yanlardan ve arkadan kısa kesilmiş olan saçları başının tepesinde yaklaşık bir buçuk santim uzunluğundaydı ve saçlarını fırçalayıp jöle sürüyordu, ta ki bir buçuk santim, kızgın bir köpeğin tüyleri gibi diken diken olana kadar. Ayrıca parlak, ateş kırmızısıydı. Kafası yanıyor gibi görünüyordu.

Teknik olarak, Barabas bir bouda değildi. Annesi sırtlan olarak dünyaya gelmişti ama babası Çevik Klanı'ndan bir weremongoose'du. Sürü ile klanlar arası birleşmelerde adet olduğu üzere, ebeveynleri her iki klana da ait olma seçeneğine sahipti ve onlar da B Teyze'nin sevgi dolu kucağını ve onun jilet gibi keskin pençelerinin korumasını seçtiler. Aynı durumla karşı karşıya on sekizinci doğum gününde Barabas kalmayı seçti.

ve çok geçmeden bazı kişisel sorunlarla karşılaştı. B Teyze onu bana verdiğinde, bu benim olduğu kadar onun da yararınaydı.

"Günaydın, Konsolos." Barabas bana parıldayan kırmızı folyoya sarılmış bir paket uzattı. Üzerine büyük kırmızı bir fiyonk yerleştirilmişti. folyonun üstüne.

"Neden paketledin?"

"Bu bir hediye. Neden özel yapmayalım?"

"Teşekkür ederim." Yayı çözdüm. "Bu render Curran'ın bugün avlanması gerekiyor. Leslie Wren. Ne kadar iyi?"

"Pack ilk yirmide. Ben olsam onunla dövüşmezdim," dedi Barabas. "Dövüşmeyecek bazı alfalar da tanıyorum."

Harika. Kağıdı açtım ve Osvintsev'in eski bir baskısı ortaya çıktı. "Nereden buldun bunu?"

"Keep kütüphanesinde."

"Keep'in kütüphanesi mi var?" "Hem kağıt hem de dijital."

Sayfaları çevirdim. Rünler, rünler, rünler. . . Rünler. Ters çevrilmiş bir Algiz rünü. Yanındaki yazıda "Chernobog" yazıyordu. Kara Tanrı.

Doğru. Tabii ki, bu Chernobog olmazdı, Tanrı Gül Yaprakları Üzerinde Sabah Çiyleri, ama bir kadın her zaman umut edebilir.

Tanrı ve tanrıçaları bulmak için sayfaları karıştırdım. Slav panteonu, iyiliksever ve kötülüksever olmak üzere iki karşıt gruba ayrılıyordu. "İyi" fraksiyonu atladım.

Sayfaları karanlık fraksiyona çevirdiğim anda ters çevrilmiş Algiz rune'u bana bakıyordu. Yanında gümüşle donanmış siyah bıyıklı bir adamın çizimi vardı. Siyah zırhı sivri uçlarla doluydu. Elinde kanlı bir mızrak vardı. Başının üzerinde siyah kargalar dönerken, siyah karıncalarla kaplı parçalanmış cesetlerden oluşan bir yığının üzerinde duruyordu. Öfke yüzünü çirkin bir şekilde buruşturdu. Başlıkta şöyle yazıyordu:

Chernobog. Kara Yılan. Koshei. Karanlığın ve Ölümün Efendisi. Dondurucu Soğuğun Hükümdarı. Yıkımın Efendisi. Deliliğin Tanrısı. Kötü olan her şeyin vücut bulmuş hali. Kötülüğün.

Barabas omzumun üzerinden baktı. "Bu hiç iyi görünmüyor."

Yılın abartısı. De Harven, muhtemelen bir Slav pagan rahibi olan volhv tarafından Çernobog'a kurban edilmiştir. Volhv'lerin druidler gibi geniş güçleri vardı, ancak insan kurban eden geçmişleri konusunda çok bilinçli olan druidlerin aksine, volhv'lerin şiddete karşı bir isteksizliği yoktu. Ve Atlanta volhvları benden gerçekten hoşlanmadı.

Düşünerek kitaba dokundum. Slav pagan topluluğu kendi kendini düzenliyordu: aydınlık tanrılar karanlık tanrılar tarafından dengeleniyordu ve her iki grubun volhvları da eşit derecede saygı görüyordu.

De Harven'i kurban etmek büyük bir büyü yükü gerektirdi. Bir volhv

Bu kadar büyüü paketlemek toplumda iyi bilinir ve kök salmış olur. Onlarla konuşarak bir yere varamazdım. Bir B planı bulmalıydım.

Volhv'ların hepsi erkekti. Eğer kadınsanız ve Slav pagan büyüü yapıyorsanız, muhtemelen bir cadıydınız ve şehirdeki en güçlü Slav cadı Evdokia'ydı. Cadı Kahin'in bir parçasıydı ve en son karşılaştığımızda, Evdokia bana üvey babamı tanıdığını söyledi. Benimle konuşup konuşmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama denemeye değerdi.

Büyü hâlâ devam ediyordu ama yine de telefonu denedim. Çevir sesi. Ksenia'nın numarasını tuşladım. Ksenia'nın kuzey tarafında küçük bir aktar dükkânı vardı. Erzaklarım azaldığında birkaç kez oraya uğramıştım ve en son gittiğimde Ksenia, Evdokia'nın ondan bazı şifalı bitkiler almış olmasıyla övünmüştü. Belki bir görüşme ayarlayabilirdi.

DIŞARIDA, MART RÜZGÂRI YANIK DİŞLERİYLE BANA VURUYOR. İki

insanlar aracımın yanında duruyordu. İlki daha uzun

boyluydu, siyah saçları kısa kesilmişti. Koyu gri kapüşonlu bir tişört ve soluk

Kot pantolon. Duruşu aldatıcı bir şekilde rahattı ama ben yürürken beni izliyordu. Derek.

İkinci kişi daha kısaydı, siyah kot pantolon, siyah balıkçı yaka ve deri ceketten oluşan göze çarpmayan bir takım giymişti. Siyah saçlı, melek yüzlü ve şeytan gözlüydü.

Ascanio Ferara. Çocuk o kadar yakışıklıydı ki, neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Bunu masumiyetten pişmanlığa ve hayranlığa göz açıp kapayıncaya kadar geçen çevik bir yüzle birleştirdiğinizde elinizde tam bir hatun mıknatısı vardı. Ascanio biliyordu ki

etkiye sahipti ve bunun her damlasını kendi yararına kullandı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ascanio bana göz kamaştırıcı bir gülümseme sundu ve tüm gücüyle "Ben asla yanlış bir şey yapmam" diye yayın yaptı. "Canavar Lord'a itaat ediyorum, Eşim."

"Detaylandır."

"Seni korumakla görevlendirildim."

Şaka yapıyor olmalısın.

Derek homurdandı.

Ascanio duymamış gibi davrandı. "Canavar Lordu bu sabah benimle konuştu. Sizin iyiliğinizden ben sorumluyum ve eğer yaralanırsanız, ona bizzat ben hesap vereceğim."

Oh, o piç. Çocuğa imkânsız bir iş buldu, değil mi? Derek sessizce güldü.

Ascanio sonunda Derek'in varlığını kabul etmeyi gerekli gördü. "Komik bir şey mi var?"

"Seni tanımıyorum bile ve senin için üzülüyorum."

Ascanio'nun rengi biraz daha soldu. "Eş'i koruyabilecek kapasitede olmadığımı mı söylüyorsun kurt?"

Derek alaycı bir kıkırdama çıkardı. "Bir morgda çılgınlık yaparken iki insan polis tarafından tutuklandın. Bırak onu, kendini bile koruyabilecek durumda değilsin."

"Onlar kadın polislerdi," dedi Ascanio. "Ve eğlenceli vakit geçirdim. En son ne zaman biriyle yattın? Tavsiyeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Derek dişlerini gösterdi.

Ona sert bakışlarımı yönelttim. "Hemen döneceğim. Sen burada kal.

Birbirinize dokunmayın."

"Benim için endişelenmene gerek yok," dedi Ascanio.

"Kurt adına konuşamam ama ben kadınları tercih ederim."

"Kapa çeneni."

Arkamı döndüm, Keep'e doğru yürüdüm, gördüğüm ilk telefonu aldım ve 0011'i tuşladım. Telefon bir kez çaldı ve Curran'ın sesi cevap verdi. "Evet?"

"Neyin var senin?" "Birçok, birçok şey."

"Onu yanımda götürmeyeceğim. O daha çocuk."

"O on beş yaşında bir erkek bouda. Bench press'i üç altmışta maksimuma çıkarıyor ve alfası bana iyi bir yarı forma sahip olduğunu söyledi."

"Curran!"

"Adımı söylemene bayılıyorum. Kulağa çok seksi geliyor." "Eğitilmiş katilleri kurban eden insanları araştırıyorum.

karanlık tanrılar."

"Mükemmel. Bu onu meşgul edecektir."

Aaargh. "Hayır."

"Tüm bu enerji için bir çıkışa ihtiyacı var ve siz onu kullanabilirsiniz."

"Hangi sıfatla?" "Yem."

Neden ben, neden? "Senden nefret ediyorum."

"Eğer onu almazsanız, top tekrar benim sahama gelir ve ona ağır hapis cezası vermek zorunda kalırım. Onu son kez mahkum ettiğimde

Keep binasına gittiğinde, "kızlar için" kas yapmak amacıyla taşlara bench press yapıyordu. Onun bir beyni var ve sıkı çalışma

onun durumunda hiçbir şey. Bu şekilde enerjisini sizi korumaya çalışarak harcayabilir ve bu süreçte kazara bir şeyler öğrenebilir. Ne yapmaması gerektiğini de öğrenebilir ama bu da işe yarar. Raphael onu kurtarmaya geldiğinde, onun çizmelerini öpüyor olacak."

"Curran, burada kreş işletmiyorum. İşler sarpa saracak. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Çocuk

incindim."

"Bir ara onu kana bulamalıyım Kate. Sürüye geç geldi. Onun yaşındaki çoğu çocuk gerçek sonuçları olan ilk kavgasını çoktan etmiştir. Ama o yaşamadı. Erkek olduğu ve zor bir çocukluk geçirdiği için B'nin ona karşı bir zaafı var. Onu yanına almayacak, alsa bile şu anda Bouda Klanı'nda on yedi erkek var ve hepsi de on yaşı'n altında ya da yirmi yaşı'n üzerinde. Akranı yok ve izole edilmiş durumda."

"O zaman onu yaşıtı diğer çocukların yanına koyun."

"Hayır. Ona meydan okunamaz, çünkü o bir reşit değil, ama ergenler kendi aralarında hakimiyet için savaşırlar. Sıralamayı anlamıyor ve bunun büyük bir oyun olduğunu sanıyor. Ağzını bozacak ve onu dövecekler, bu da iki şeyden birini gerçekleştirecek: ya ruhunu kıracaklar ya da kendini kaybedip birini öldürecek ve o zaman ne B, ne siz, ne de bu Sürüdeki herhangi biri onu koruyabilir. Nasıl bir sürü erkeği olunacağını öğrenmesi gerekiyor."

"Ve ona bunu öğretebileceğimi mi düşünüyorsun?" "Sen-hayır. Ama Derek öğretebilir."

Ah. Şimdi her şey netleşti. Bütün bunları bir satranç tahtasındaki taşları hareket ettirir gibi ayarlamıştı. Dişlerimi sıktım. "Şu anda sana gerçekten çok kızgıyım. "Şu anda sana çok kızgıyım.

Dün gece bana tüm bunları anlattın ve onu almamı istedin. Onun yerine beni köşeye sıkıştırdın. Manipüle edilmekten hoşlanmıyorum Curran. Bu duruma sokulmaktan hoşlanmıyorum ve unuttuysan söyleyeyim, ben senin dalkavuklarından biri değilim. Yönetilmeye ve yönlendirilmeye ihtiyacım yok."

Sesi, kafasını koparmak istememe neden olan ölçülü ve sabırlı bir tona dönüştü. "Bunu çok abartıyorsun. Hiç yoktan bir kavga çıkarmaya çalışıyorsun."

Telefonu kapattım.

Telefon çaldı. Açtım. "Kate," diye hırladı.

"Tahmin et ne oldu? Seni dinlemek zorunda değilim." Telefonu tekrar kapattım ve dışarı çıktım. Derek ve

Ascanio

aracın karşı taraflarında. Ascanio'yu işaret ettim. "Arabaya binin. Şimdi."

Ascanio cipe tırmandı. Derek'e döndüm. "Burada ne işin var?"

"Bıraktım."

"Neyi bıraktın?"

Gülümsedi. "Benim işim."

Kutsal olan her şey adına... "Neden?" Derek omuz silkti. "Sadece öyle hissettim."

Diş çekmek gibi. Yavaş konuşmaya ve tutarlı cümleler kurmaya çalıştım. "İşinizi bırakmanıza ne sebep oldu?"

Üzerimizdeki gece gökyüzüne baktı. "Curran ve ben bir konuşma yaptık."

Acaba kafasına tekme atmak

Bütün açıklama bir anda ağzından çıkıverdi. "Ne dedi o?"

"İşimi iyi yaptığımı söyledi. Sürüde bir korumanın ulaşabileceği en yüksek mertebenin ne olduğunu sordu. Ben de Canavar Lordu'nu ve eşini korumak dedim."

"Aha."

"Başını salladı ve kaç yaşında olduğumu sordu."

Curran onun kaç yaşında olduğunu gayet iyi biliyordu. "'On dokuz' dedin ve?"

"Tamam, sırada ne var?" dedi. "

Şimdi anlaşılıyordu. Derek koruma görevinde harcanıyordu ve Curran bunu biliyordu. Derek'in yeteneği ve başarıma isteği vardı.

bir şeyler çıkarabilirdi. Koruma merdiveninde daha fazla yükselmezdi ve olduğu yerde rahattı. Görünüşe göre şeker sakızlarım onu rahatsız etme zamanının geldiğine karar vermiş. Bu yine de harika çocuğun burada ne aradığını açıklamıyordu.

"Peki sırada ne var?"

Derek bana baktı, kara gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. şekil değiştiren parıltısı. "Dedim ki, 'Sırada Jim'le işi için dövüşmek var."

Kafamı sert bir şeye vurmak için bir dürtü hissettim.
"Harika bir hareket, harika çocuk. Curran ne dedi?"

"Otuz yıl kadar sonra, belki," dedi. "

"Jim'le dövüşmeyi aklından çıkar. Henüz o noktada değilsin."

Derek gözlerini devirdi. "Evet, Majesteleri bana Jim'in bana doğru hapsi olması durumunda nasıl bir hastanede bir hafta kaldı."

"Jim ölümcüldür. Abartmıyorum, bu bir gerçek. Ayrıca, senden çok daha uzun süredir bu oyunda. Jim'le dövüşmek yok. Tamam mı?"

"Evet," diye onayladı Derek.

Belki de her şeye rağmen biraz akıllı vardı.

"Yani ..." Derek ayağını bir o yana bir bu yana kaydırdı.

"Bir iş bulabilir miyim?"

Gözlerimi kapattım ve ondan geriye doğru saydım.

"Kate?"

"Seninle yollarımızın kesiştiği son iki seferde bacağın parçalandı ve yüzüne erimiş metal döküldü."

"Metal benim hatamdı, senin değil." Gözlerindeki tüm mizah kaçtı. Bir kurt bana baktı, yaralı bir yüzü olan vahşi bir kurt. "Jim için üç yıl boyunca 'yüz' olarak çalıştım. Gizli göreve gittim, bilgi topladım ve sağ salım geri getirdim. Ondan sonra altı ay boyunca Curran'ın kişisel güvenliğini sağladım. Güvenlik protokollerini biliyorum, prosedürleri biliyorum,

ve elimdeki kaynakları etkin bir şekilde kullanabileceğimi kanıtladım. Eğer beni işe alırsanız, değerli bir varlık olurum." "Çok güzel. Bu konuşmayı kaç kez prova ettiniz?

konuşma?

"

"Ben ciddiğim Kate. Sana faydalı olabilirim. Ayrıca, sana yardım edecek birine ihtiyacın var. Grendel'i Andrea'ya verdin, yani bir ekürin yok. Tıraşlı bir kanişten daha iyi kusabilirim, söz veriyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bir şoföre ihtiyacın var."

"Ne ima ediyorsun?"

"İma etmiyorum, söylüyorum. Sen Dali'nin tam tersisin. O

manyak gibi araba kullanıyor, sen yaşlı bir kadın gibi..."

Lanet olsun. Gözlerimi kapattım. Ona hayır diyemezdım ve o da bunu biliyordu.

"İyi misin?"

"Garaja gidip başka bir cip almanı istiyorum, Çünkü benimki sadece iki kişilik. O zaman beni o Jeep'le takip etmeni istiyorum. Ve eğer hakkımda bir fısıltı bile duyarsam

yeteneklerini kullanırsan, seni anında kovarım."

"Teşekkürler, Kate." Sırttı ve koşmaya başladı. Curran

Ascanio'dan kurtuldu ve bana bir tane bile vermedi, ama iki korumam vardı. Bana komik bakmaya cüret edene Tanrı yardım etsin. Sırf birbirlerine üstünlük sağlamak için onu parçalara ayırırlardı.

CASİNO'YU KAÇ KEZ ZİYARET EDERSEM EDEYİM

beni hep şaşırtırdı. Acayip soğuk bir kışın sert dondurucu soğuklarından sonra ilkbahar Atlanta'yı siyah, kahverengi ve griye boyadı. Acımasız kalıntılar oraya buraya savruluyordu, Soğuk bahar yağmuruyla lekelenmiş karanlık kabuklar gibi. Kasvetli evler parmaklıklı pencereleriyle sokaklara bakıyordu. Atların, katırların, öküzlerin ve arada bir develerin akıntısıyla çalkalanan çamur sokakları kirletiyordu. Arabalar gıcırıyor, motorlar homurdanıyor, sürücüler birbirlerine küfürler savuruyor, hayvanlar anırıyordu. Sonra köşeyi döndünüz ve Binbir Gece Masalları'ndan fırlamış bir şatoya rastladınız. Bembeyaz ve neredeyse narin olan bu kale, zarif minarelerle çevrili ve korkuluklu bir duvarla sarılmış devasa bir arazinin ortasında süzülüyordu. Uzun fıskiyeler süslü kapılarına doğru uzanıyor, bronz ve bakırdan dökülmüş Hindu tanrıları suyun üzerinde zaman içinde donmuş pozlar veriyordu.

Bir an için nefesinizi kesti. Sonra o bembeyaz duvarlarda devriye gezen mor ve kireç yeşili güneş kremine bulanmış vampirleri gördünüz ve gerçeklik hızla geri geldi. O kadar yabancı ve yabancı bir şey vardı ki Tüm bu güzelliğin üzerinde sürünen ölümsüzler. Onları beyaz bir kediden pire koparır gibi koparmak istedim.

Uzak bir yere park ettim ve motoru kapattım. Bir dakika sonra Derek aracını benimkinin yanına çekti, park etti ve dışarı çıktı. "İçeri giriyor muyuz?"

"Giriyoruz."

"Onunla mı?" Ascanio'ya başını salladı.

Çocuk dişlerini gösterdi. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

Ona döndüm. "Sürünün birincil düşmanı kim?" Ascanio tereddüt etti. "İnsanlar mı?"

Başımı salladım. "Çok tedirgin edici bir ateşkesimiz var. Ghastek'le konuşmak için Casino'ya gitmem gerekiyor. O bir Ölülerin Efendisi. Ben Eş olduğum için, yanımda uygun bir refakatçi olmadan oraya giremem." Şimdi de kendime Eş diyordum. Biri beni öldürsün.

Derek, "Kate tek başına giderse, Halk onun ateşkesi bozmak için bir şey yaptığını iddia edebilir," dedi. "Ya da başına bir şey gelebilir. Bu şekilde biz de şahitlik etmiş oluruz."

"Bir seçeneğin var: Araçlarla kalabilirsin ya da bizimle gelebilirsin," dedim. "Ama gelmeye karar verirsen Derek'i takip edeceksin ve çeneni kapalı tutacaksın. Flört etmeyeceksin, şaka yapmayacaksın, insanlara herhangi bir şekilde alınmaları için kesinlikle hiçbir bahane vermeyeceksin. Yanlış bir kelime ve savaştayız. Anlatabildim mi?"

Ascanio başını salladı. "Evet, Konsül."

"Güzel." Cipimin ön koltuğundan bir dosya aldım ve arabayı kilitledim. "Sert yüzlerinizi takın ve beni takip edin."

Otoparkı geçtik, ben önde Derek ve Ascanio arkada, taş suratlı ve başıboş insanların çizgiyi aşması durumunda öldürme isteği yayan bir şekilde. Elllerinde eğri yatağan kılıçları olan iki ciddi nöbetçi Casino kapılarını koruyordu. Onların yanından geçip, kumar makineleriyle dolu zemin boyunca yürüdük.

sihir ve kart masaları arka tarafa, küçük bir servis odasına.

Siyah pantolon ve koyu mor yelekten oluşan Casino üniforması giymiş genç bir kadın masanın arkasından bana baktı.

"Kate Daniels," dedim ona. "Ghastek'i görmek için." Başıyla onayladı. "Lütfen oturun."

Oturdum. İki çocuk ayakta duruyordu, biri sandalyemin iki yanında. Kalabalığın gürültüsü kapıdan içeri süzölüyordu; periyodik kahkaha patlamalarıyla kesilen sabit bir uğultu ve bağıırır.

Yan kapı açıldı ve sarışın bir adam dışarı çıktı. "Günaydın. Çok üzgünüm ama eskortunuz burada kalmak zorunda."

"Sorun değil." Ayağa kalktım. "Lütfen beni takip edin."

Onu merdivenlerden yukarı ve koridorlardan geçerek bir merdivene kadar takip ettim. Aşağı indik, indikçe indik, bir kat, iki, üç. Hava ölümsüz kokuyordu, kuru, iğrenç bir koku, Kötü bir büyü ile bağlanmış.

Sahanlığa döndük ve bir kat daha merdiven inerek taş zemin ve metal bir kapıyla son buldu. Bir vampir çelik kaslı bir kertenkele gibi üstündeki duvara yapışmış, donuk kırmızı gözleriyle hareketlerimizi izliyordu. Değişim'den önce şirketler kameralar yerleştirirdi. şimdi ise insanlar vampirleri yerleştirdi.

Sarışın adam kapıyı açtı ve beni tavanı elektrik ışıklarının parlayan siğilleriyle noktalanmış dar bir beton tünele soktu. Kumarhanenin altı klostrofobik tünellerden oluşan bir labirentti. Gevşek vampirler

Yön. Hücrelerindeki kilitlerin arızalanması durumunda, ahır personeli tahliye edilecek ve serbest kalan vampirler, navigatörler onları teker teker emniyete alana kadar tünellerde şaşkın ve kontrol altında dolaşacaklardı.

Tüneller sona erdi ve hücrelerle dolu devasa bir odaya açıldı; hücreler bir tekerleğin parmaklıkları gibi odanın ortasına doğru ikiz sıralar halinde arka arkaya dizilmişti.

Yan duvarlar

ve hücrelerin arkaları taş ve betonu, ancak önleri kayacak şekilde tasarlanmış kalın metal ızgaralardan oluşuyordu.

Yukarı doğru. Ölümsüzlüğün pis kokusu tüm gücümle üzerime çöktü ve neredeyse öğürecektim. Hücreleri duvarlara zincirlenmiş vampirler dolduruyordu, Metal parmaklıkların arkasında volta atıyor, köşelerde çömeliyor, çılgın gözleri delice bir açlıkla parlıyordu.

Odanın boş merkezine ulaştık ve başka bir hücre sırasına döndük. Önümüzde, duvardan çıkıntı yapan cam kaplı bir balkon vardı. Renkli cam paneller bu açıdan opak görünüyordu ama daha önce Ghastek'in ofisinde bulunmuştum. İçeriden bakıldığında cam kristal berraklığındaydı.

Başka bir kapıdan geçtik, bir giriş tünelinden yukarı çıktık ve Ghastek'in sembolüyle işaretlenmiş ahşap bir kapıya geldik: ucu daire şeklinde bir ok. Rehberim kenara çekildi. Kapıyı çaldım.

"Girin," diye seslendi Ghastek'in sesi.

Oh ne güzel. Kapıyı ittim ve parmak uçlarımda baskısı altında sessizce açıldı.

Beni bir Ölüler Efendisi'nin ininden çok bir oturma odasına benzeyen geniş bir oda karşıladı. Arka duvarda raflar sıralanmıştı, her renkten ve boyuttan kitaplarla ağzına kadar doluydu. Uzak duvarda bir çift ortaçağ prangası kancalara asılmış, paha biçilmez bir sanat eseri gibi sergileniyordu. Karanlık zeminin ortasında, cama bakan hilal kırmızısı bir kanepe duruyordu.

Ahırların tavandan tabana manzarasını sunan balkon. Kanepenin en ucunda, özel dikim siyah pantolon ve boğazlı kazak giymiş Ghastek oturuyordu. Zaten zayıftı ve bu ağır kıyafetler onu neredeyse cılız gösteriyordu. Ghastek küçük kahverengi bir fincandan köpüklü bir espresso içiyordu. Her iki yanında birer tane olmak üzere iki vampir yerde oturuyordu. Vampirler örgü iğnelerini tutmuş, elleriyle hareket ettiriyorlardı.

baş döndürücü bir hızla. Her birinden biri mavi, diğeri yeşil olan uzun bir örme kumaş parçası uzanıyordu.

Pekala o zaman. Eğer bu iç açıcı bir Norman Rockwell tablosu değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

İğneler tıkırdıyor, ipliği çığnıyordu. Aynı anda birkaç vampiri kontrol edebiliyordum, ama iğneler parmakları

kadar kalın olsa bile bir tanesini bile öremiyordum ve ben

ağır çekimde hareket ettiriyorlardı. Ghastek iki tanesini aynı anda çalıştırıyordu. Bir ürpertiyle savaştım. O kan emicilerden birini ileri gönderip gözüme saplayabilirdi ve onu durduracak kadar hızlı olabileceğimden emin değildim.

"Kötü bir zaman mı?" diye sordum. "İkizlerle özel bir an yaşıyorsanız geri gelebilirim."

Ghastek'in bakışları üzerimde sabitlendi. "Kaba olma Kate. Bir içki ister misiniz?"

İçmek aptallıktı; içmemek ise hakaret olurdu. Ama Ghastek'in beni zehirleme zahmetine katlanacağından şüpheliydim. Bu onun tarzı değildi. "Su iyi olurdu."

Soldaki vampir iğnelerini bıraktı ve başka bir odaya kaçtı.

Pelerinimi silktim, koltuğun kolçağının üzerine katladım ve oturdum. "Sapıklaşabileceğini düşündüğüm için beni suçlayamazsın. Duvarda prangalarınız var."

Ghastek'in gözleri parladı. "Ah. Bunlar ilginç, değil mi? Almanya'daki Nordlingen'den, on altıncı yüzyılın sonlarından."

"Cadı Mahkemeleri mi?" Ghastek başını salladı.

"On altıncı yüzyılda kazığa bağlanıp yakılacağınızı düşünüyor musunuz?"

"Hayır."

"Kadın olmadığın için mi?"

"Kadın olmak çok az fark yaratıyordu. Örneğin İzlanda ve Finlandiya'da yakılan cadıların çoğu erkekti. Hayır, ben yakılmazdım çünkü fakir değilim."

Hortlak geri döndü ve yanıma çömeldi, uzun pençelerinde buzlu bir bardak su tutuyordu. Dar bir dilim limon suyun üzerinde yüzüyordu. Vampirin ağzı açıktı, dişlerinin dar orakları ağzının karanlığına karşı bembeyazdı. Gülümseyerek hizmet.

Suyu aldım ve yudumladım. "Teşekkür ederim. O zaman kelepçeler neden?"

Hortlak örgüsüne geri döndü.

Ghastek, "İnsanlar bizi ve vampirlerimizi iğrençlikler olarak görüyor," dedi. "Ölümsüzlere insanlık dışı diyorlar, ironiyi fark etmiyorlar: sadece insanlar insanlık dışı olabilir. Dört

Binlerce yıllık teknoloji, Değişim'den önce büyü'nün sadece bir damlaya dönüşmesi, yine de dünya o zaman da şimdiki kadar kötüydü. Vampirler ya da kurtadamlar değil En kötü zulümleri işleyenler sıradan insanlardır. Onlar seri katiller, çocuk tecavüzcüleri, engizisyoncular, cadı avcıları, canavarca eylemlerin failleridir. Duvarımdaki prangalar insanlığın zalimlik kapasitesinin sembolüdür. Onları kendime korkmam gerektiğini hatırlatmak için saklıyorum. benden korkanlar. Şu anki bağlılığınız göz önüne alındığında, size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim."

Bu eve çok yakındı. Eğer kan bağım bilinirse, O ve ben mutlu aile buluşmamızı gerçekleştirdiğimizde insanlar Roland'ın gazabından korunmak için beni öldürmek ya da mümkün olduğunca uzağa sürmek için sıraya gireceklerdi.

Ghastek espressosundan bir yudum aldı. "Sadece meraktan soruyorum, Canavar Lordu'nu seçmenizdeki belirleyici faktör neydi? Seçenekleriniz vardı ve onunla yaşamınız düzenli olmalı. Egemenliğini kabul ettirecek bir tipe benziyor ve sen de her zaman emir altında olmaktan hoşlanmayan birine benziyorsun. hakimdir."

"Onu seviyorum."

Ghastek bir an düşündü ve başını salladı. "Ah. Bu her şeyi açıklıyor."

Vampirler el işi maratonlarına devam ettiler. "Neden örgü?"

"Karmaşık. Onlara boncuk dizdirebilir ya da domino taşları kurdurabilirdim. Bu bir egzersiz."

Bayılmak onu sarsmıştı. Hâlâ her şeyin kontrol altında olduğuna dair kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Belki bir çift el yapımı çorap için istekte bulunabilirim.

"Emily nasıl?"

Ghastek'in bakışları buz gibi bir hal aldı. "Bacağının kesilmesi gerekiyordu. Sağlayabileceğimiz en iyi protezleri kullanacak. Şehrin ona bir borcu var. Bu meseleyi elimdeki tüm kaynaklarla takip etmek niyetindeyim."

Teknik olarak kanun PAD'in tarafındaydı. Serseri bir kan emiciyle karşılaştıklarında, bunu yapmak zorundaydılar. Kayıplar ne olursa olsun, onu gezegenden silmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Ama İnsanlar bunu unutmadı. Sonsuza kadar kin tuttular, hatta daha da fazlasını.

Elimi cebime attım. "Vampirin yakalanması için size bir fatura getirdim."

Ghastek içini çekti. "Tabii ki."

Sağdaki vampir koşarak yanıma geldi, elimdeki kâğıdı aldı ve Ghastek'e teslim etti. Kağıdı taradı. Gözleri büyüdü. Elini cebine attı, deri bir cüzdan çıkardı, bir dolar çıkardı ve vampire uzattı. Yaşayan ölü parayı bana getirdi ve ben de dosyanın içine yerleştirdim. "Tam olarak ödendi. Makbuz ister misiniz?"

"Lütfen."

Bir dolarlık bir makbuz. Bu beni neden şaşırtmadı? Makbuzu yazdım, eğildim ve ona uzattım. "Çarşamba sabahı beni aradığında, bunu nasıl yaptın?"

"Ankesörlü telefonda birkaç değerli saniyemi boşa harcadım." Ben de öyle düşünmüştüm. "Biraz düşündüm." Ghastek, "Bu çok tehlikeli bir eğlence," dedi.

Bir şaka yapmıştı. Elbette kıyamet çok uzakta değildi. "Vampir serbestti. Ofisime doğru koşacağını bilmenize imkân yoktu. Gevşek vampirler kandan etkilenir. Kan olmadığında amaçsızca dolaşmaya meyillidirler. Bununla birlikte, vampirlerin vücutlarına yakın koku bezleri vardır. parmaklarının tabanı. Koşarken zemini işaretlerler. Koku çok zayıftır, ancak bir vampir aynı rotayı tekrar tekrar takip ettiğinde, somut bir koku izi oluşturur."

Ghastek başını salladı. "Onları çatılar boyunca yürütmeyi tercih etmemizin nedenlerinden biri de bu."

"Bu ve masum kurbanlarınızın üzerine yukarıdan atlayarak insanları öldürmeyi kolaylaştırıyor."

"Gerçekten."

"Başboş bir vampir doğal olarak vampirik bir koku izine rastlarsa onu takip edecektir, çünkü diğer ucunda yiyecek olabilir." Dosyamdan bir harita çıkardım ve sokaklar boyunca ilerleyen kırmızı çizgiyi işaret ettim. "Bu sizin devriye hattınızın bir bölümü. En az üç vampir geçiyor her gün bu güzergah boyunca. Bunun olabildiğince güçlü bir koku izi olduğunu söyleyebilirim. Yolcu kadın bayılıp vampiri düşürdüğünde bu rotada devriye geziyor muydu?"

"Doğru." Ghastek keskin bir ilgiyle beni izliyordu. "Vampir zaten koku izini takip ettiğinden, rotasından sapma ihtimalinin düşük olduğunu düşündüm. Ofisiniz dış devriye hattımızın hemen altında yer alıyor. Binanın kendisi Sürü'nün bölgesinde ama park yeri bizimkinde. Bunun bir tasarım olduğuna eminim."

Öyleydi. Ofisimin konumu beni Halk ile olan sınırı izlemek için mükemmel bir konuma getirmişti. Curran ve ben uzun uzun tartışmıştık. Kapımın bir tankın yoğun bombardımanına dayanabilmesinin nedenlerinden biri de buydu. Şekil değiştirenlerin vampir diyarındaki gece yarısı maceralarında başları derde girerse, hemen kaçabilirlerdi. Ofisime gidip sağlam kapımın arkasına saklanacağım.

Ghastek, "Sürü açısından akıllıca bir hamleydi," dedi. "İşbirliği anlaşması, sınırın bir mil içinde herhangi bir müstahkem Sürü veya İnsan yapısını yasaklıyor, ancak her iki tarafın da lisans verdiği bir işletmeyi yasaklamıyor."

"Ve eminim sınıra yakın birkaç işletmenin lisansını almışsınızdır."

"Doğrulamak ya da reddetmek benim çıkarıma olmaz." Ghastek kendi kendine küçük bir yarım gülümsemeye izin verdi.

İşte zor kısım geldi. İlgisini çekecek kadarını söylemeliydim ama Kızıl Muhafızlar'a ihanet edecek kadarını değil. gizlilik. "Sibley'de bir dava üzerinde çalışıyorum. Soruşturmam sırasında kaybolan bir koğuyla karşılaştım."

Ghastek öne doğru eğildi. "Kayboldu da ne demek?"

"Sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kayboldu." Haritayı çevirdim ve Johnson Feribotu'nu işaret ettim. "Bu köprü Sibley'den çıkıp şehre giden iki ana yoldan biri. Dün Köprü Trolünü koruyan koğuşlar da ortadan kayboldu." Johnson Feribotu'nu vampir devriyesinin kırmızı çizgisini geçene kadar takip ettim. "Sanırım burası senin kızın vampiri düşürdü."

Ghastek hiçbir şey söylemedi.

"Bir şey Sibley'den bu tarafa, köprünün üzerinden ve bu cadde boyunca geçti. Koğuşları yiyen ve vampirinizi lekeledi. Kendi yolcu kadınların bana onun zihnini ele geçiremediklerini söyledi. Sanırım onu tutmak için tüm gücünüzü kullandınız." Bu yüzden ona reverans yaptırdı ve bir gösteri sundu. Bu büyük, şok edici bir blöftü.

Ghastek usulca güldü.

"Koğuşu yiyen şey Sibley'den bir at arabası ya da arabayla ayrıldı ve kızınız muhtemelen bayılmadan hemen önce onu gördü. O aracın neye benzediğini bilmem gerekiyor."

Ghastek bunu düşündü. "Bunu düşüneceğim."

Onun hayatını kurtarmıştım. Görünüşe göre bu küçük bilgi kırıntısına bile değmezdi. Ghastek'i kendi ofisinde dövmek söz konusu bile olamazdı. Birincisi, yanında iki vampir vardı ve ikincisi, bir etkileşim olayına neden olabilirdim. Ayağa kalktım. "Yap Bu."

Konuştuğunda neredeyse kapıya varmıştım. "Kate?"

"Evet?"

"Seni bir asker olarak daha çok sevdim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." İnsanları tekmeleyebilir ve diplomatik bir felakete yol açmadan gerçekte ne düşündüğümü söyleyebilirdim. "Ama hepimiz bir gün büyümek zorundayız."

İKİ KOYUNLU KORTEJİMİZ OFİSE GELDİĞİNDE,
Andrea zaten oradaydı. Bunu biliyordum çünkü orada bir

Yan kapımızın bir metre dışında yeni bir köpek kusmuğu yığını var.

İki genç şekil değiştiren kusmuğu düşündü.

Kapının önündeki yeri işaret ettim. "Ascanio, tam burada dur."

O noktaya doğru hareket etti. "Neden?"

Kenara çekildim ve kapıyı açtım. Yüz kiloluk Grendel yoğun bir köpek sevinci içinde kapıdan içeri daldı. Saldırgan kaniş kendini havaya fırlattı. Ascanio onu yakaladı ve Grendel'i sıkıca kavradı.

Tepki süresi iyi.

Ascanio kanişe baktı. "Nedir bu?" "Sadık bir köpek arkadaş."

"Lağım gibi kokuyor."

Mutant kaniş kıpırdandı ve Ascanio'nun çenesini yaladı.

"Ugh. Onunla ne yapacağım?"

"Onu içeri getirin."

Ofise adımımı attım. Arkamdan Derek, "Yerinde olsam yüzümü sterilize ederdim." dedi.

"Kendi işine bak, kurt."

Ofis kahve gibi kokuyordu. İçeride, Andrea onu kaldırdı Masasının üzerine yayılmış evrakların üzerinde duran küçük dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sana da günaydın, günüşiğim." Çantamı sandalyemin yanına bıraktım.

Andrea bana bir zarf attı. Şöyle bir baktım. Tarikat'ın kalkan logosu sol üst köşeyi işaretliyordu. Uh-oh.

"Nedir bu?"

"Bu Shane," diye hırladı. "Silahlarımı almak için 'çabalarımı durdurmamı' istiyor, çünkü silahlar şu anda gerçek suçluları yakalamak için kullanılıyor."

Ben de korkunç bir şey olduğunu düşünmüştüm. "Sadece seninle dalga geçiyor. İstersen Barabas'a avukat kimlik bilgileriyle bir mektup hazırlatırım. Onu Tarikat'a göndeririz ve silahlarını geri alırsın. Shane seni tutamaz mülk."

"Bunu biliyorum. Hâlâ kızgınlım. En iyi arkadaşım olarak benimle birlikte öfkelenmek senin görevin."

"Öfkeliyim!" Hırladım. "O piç kurusu!"

"Teşekkür ederim," dedi Andrea.

Ascanio boğazını temizledi. "Eş mi? Onu şimdi yere bırakabilir miyim?"

Döndüm. Hâlâ Grendel'i tutuyordu ve Ascanio'nun omzunu yalamaya devam etmesine bakılırsa bundan keyif alıyor gibiydi. Arkasında Derek bir kahkahayı bastırmaya çalışıyordu.

"Evet."

Ascanio Grendel'i yere yatırdı.

Andrea Derek'e baktı. "Burada ne işin var senin?"

"Onu ben tuttum," dedim.

Andrea'nın sarı kağıtları bir santim kadar yukarı kalktı. "Ya o?"

"O da."

Andrea kalemiyle Ascanio'yu işaret etti. "Kaç yaşındasın sen?"

"On beş."

"O burada çalışamaz. O çok genç."

Omuz silktilim. "Çalışmak için yasal yaş on dört." "Evet, tehlikeli işler hariç."

"O bir ofis yardımcısı olacak. Bu ne kadar tehlikeli?"

"Kate! Dışarı çıkıp kaldırımdaki kurşun deliklerine bakmak ister misin?"

"O tam zamanlı bir çalışan değil. O bir stajyer."

Andrea uzun bir süre bana baktı. "Bütün bu iş olayını anladığımı sanmıyorum. Müşteriler üretir Para. Çalışanlar paraya mal olur. Daha az çalışan ve daha çok müşteri istiyoruz, tam tersini değil. Stajyer olarak genç bouda seks düşkünlerine ihtiyacımız yok."

"Onun bir seks düşkünü olduğunu nereden biliyorsun?"

Andrea bana zihinsel özür-lüymüşüm gibi baktı. "O on beş yaşında ve bir bouda. Alo?"

İyi bir noktaya değindin. Harika çocuk ve seks düşkününe başımla işaret ettim. "Birkaç sandalye çekin."

Elimde bir sürahi kahve ve onu dökmek için dört fincanla mutfaktan döndüğümde herkes toplanmıştı Andrea'nın masasının etrafında.

Dosyayı açtım ve gözden geçirdim. Bitirdiğimde Derek kaşlarını çatmıştı. Ascanio'nun gözlerinde çılgın bir parıltı vardı. "Sence insanlar bizi öldürmeye çalışacak mı?"

"Evet."

"Harika."

Güzel. Doğru. "Arka odada içinde De Harven'in cesedi olan bir dondurucu var. Git ve incele. Yüzüne bak ve kokuları ezberle. Bunu yaptıktan sonra böylece düzeni bilirsin." Gittiler.

"Seni ne yiyor?" Andrea sordu.

"Curran'la kavga ettim."

"Ne hakkında?"

"Beni o yönetiyor."

Andrea kaşlarını kaldırdı.

"Olayları maniple ediyor, bir sorunun tek bir olası çözümü kalana kadar seçeneklerimi elimden alıyor. Bu beni sinirlendiriyor."

"Alfalar böyle yapar." Andrea yüzünü buruşturdu. "Dün gece B Teyze'den bir not aldım."

Uyarı, uyarı, ileride çivili tuzaklar var. "Ve?"

"Buluşmak istiyor. 'Güzel bir sohbet' için."

Bu sohbetin ne hakkında olacağını çok iyi biliyordum. Andrea bir şekil değiştirendi ve hiçbir şekil değiştiren Sürü'nün tüylü sürüsünün bir üyesi olmadan Atlanta. Andrea daha önce Tarikat'ın bir üyesiydi ve boudalar onun sırrını saklıyordu. Şimdi ise bağımsızdı. Andrea bir seçim yapmak zorundaydı: Sürü'ye girecek ve B Teyze'nin boudalarından biri ya da taşınmak. Çocukluğundan sonra Andrea bir bouda olmaksızın kolunu kesmeyi tercih eder.

Andrea aniden, "Ben gitmiyorum," dedi.

B Teyze bu işin peşini bırakmazdı. Sürüdeki tüm alfalar arasında iki tanesi beni duraksattı: Mahon, sürünün celladı ve

B Teyze'yle uğraşmak ellerinizi kıyma makinesine sokmak gibiydi. Çok tatlı ve kurabiyeydi, sonra dev pençeleri çıktı ve insanların bağırsakları avizede çelenk oldu.

"Bu bir nezaket," dedim ona. "Senin kendi şartlarınla ona gelmene izin veriyor. Onu çok fazla ekersen, seni ona getirtir."

"Biliyorum." Andrea diğlerini kilitledi. Doğru ya. Orada akıllı bir yaşam yok. Bu konuda tartışmak işleri daha da kötüleştirecekti.

İki şekil değiştiren koşarak geri döndü ve masadaki yerlerini aldılar.

Adam'ın soyadı olan Chernobog'dan ve muhtemelen bir Rus topluluğuyla bağları olduğundan bahsettim.

Andrea kaşlarını çatı. "Bir kurban rahibe büyü gücü verir."

Başımı salladım. "Sadece birkaç saniye sürüyor ama evet." "Adam'ı ve onun zimbirtisini alıp Dışarı mı?"

Şimdi bir düşünce vardı. "Eğer gerçekten çok güçlü bir volhv olsaydı, muhtemelen. Ama volhvların Adam'a neden ihtiyacı olsun ki?"

"Anlamıyorum," dedi Derek. "Neden gidip onlarla doğrudan konuşamıyoruz?"

"Bir paralı askerken, bir adamı koruma işini kabul ettim. Volhv'lardan bir şey çalmıştı ve ben de onları onu öldürmek. Benimle ya da benimle bağlantılı kimseyle konuşmayacaklar." Dikkatlerini çektiğimden emin olmak için durakladım. "Volhv'lar ağır büyü yaparlar. Bir kez soru sormaya başladığımızda, pirincin içindeki beyaz gibi üzerimize gelecekler. Bize bir güvenlik protokolü yürürlükte." "Derek'e baktım. Ekmeğini kazanmaya başla, harika çocuk. Masanın kenarından uzaklaştı. "Bu noktadan itibaren yüksek alarmdayız. Birlikte gidiyoruz, birlikte geliyoruz. Bu ofis küçük bir kale gibi." Derek kapıyı işaret etti ve Ascanio'ya baktı. "Ofisteyken kapı kilitli kalır. Arka kapı bir metal ile güçlendirilmiştir

ızgara. Bu kapı da her zaman kilitli ve parmaklıklı kalır. Diğer taraftaki kişiyi tanımıyorsak ve doğru kokmuyorsa kapıları açmayız. Gitmeniz gerekiyorsa Acil bir durum olmadığı sürece, birisi nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini bilsin."

Telefon çaldı. Açtım.

"Kate?" Ksenia'nın sesi. "Evdokia onunla John White Park'ta buluşacağını söylüyor. Yerinde olsam yürümek yerine koşardım."

"Teşekkürler." Telefonu kapattım. "Cadılarla bir görüşmem var."

"Bölüşürüz ve fethederiz." Andrea ayağa kalktı. "Derek, sen ve ben de Harven'in geçmişini araştırmalıyız. Evini, komşularını, geçmişini, bulabildiğimiz her şeyi."

"Peki ya ben?" Ascanio sordu.

"Kaleyi sen koruyorsun," dedim ona. "Ama ..."

Derek, "Bu, 'Evet, Alfa' dediğiniz noktadır" dedi.

Ascanio ona cinayet gibi bir bakış fırlattı. "Evet, Alfa."

Bu işin sonu iyi bitmeyecekti, bunu biliyordum.

BÖLÜM 9

BAŞKA BİR HAYATTA, JOHN WHITE PARK'TA bir golf sahası vardı.

Parkur, tuğla evlerden ve gelişigüzel kıvrılan sokaklardan oluşan güzel bir orta sınıf mahallesiyle çevriliydi. Evler hala ayakta, ancak park bir süre önce cehenneme dönmüştü. Sık çalılıklar, çökmekte olan asfalt yolu çevreliyordu ve yolun ötesinde uzun küller ve kavaklar gökyüzüne doğru uzanarak dik çamlarla yer kapma yarışına giriyordu.

Vardiya öncesi haritalar parkı yaklaşık kırk dönüm olarak gösteriyordu. Bölgedeki tüm kolluk kuvvetlerinin gıpta ettiği ve "Eş" olduğum için artık gururla sahibi olduğum son Pack haritasına göre ise

Doksan. Ağaçlar Beecher Sokağı'nın güneyindeki alt bölümün bir kısmını yemiş ve Greenwood Mezarlığı.

Doksan dönümlük sık ormanlık alan, kat edilecek çok yol demekti.

Köşeyi döndüm. Sokağın ortasında büyük bir ördek duruyordu. Ördeğin solunda, yolun yarısını kaplayan derin bir hendek vardı. Geçit yoktu.

Büyü bozulmuştu ve cipim bir gök gürültüsü tanrısına kompleks verecek kadar ses çıkarıyordu. Aptal kuşun hareket edeceğini sanırsın. Kornaya bastım. Ördek bana baktı,

kahverengi tüylerini karıştırıyor.

Honk-honk. Hooooonk!

Hiçbir şey.

"Çekil, seni aptal kuş."

Ördek hiç etkilenmedi. Daha fazla dışarı çıkmalıyım. Bu çiftleşme hayatı beni çok yumuşak yaptı. Bir ördeği bile korkutamadım.

yoldan çekil.

Cipten indim ve ördeğe doğru yürüdüm. "Kay!" Kuş bana şeytani bir bakış attı.

Botumla onu hafifçe dürttüm. Ördek ayağa kalktı ve ayağıma kondu. Gagası pantolonumu sıkıştırdı ve kuş beni sola doğru çekmeye çalıştı. Birimiz deliydi ve o ben değildim.

"Bu hiç komik değil."

Kuş sola döndü ve yüksek sesle tek bir vakvak sesi çıkardı. "Ne oldu? Timmy kuyuya mı düştü?"

"Vak!"

Birkaç adım ilerledim ve yeşil duvarda dar bir boşluk gördüm. Parkın derinliklerine dalan bir patika. Ormana baktım. "Seni ağaçlarımla öldüreceğim" gibi bir his vermiyordu.

Sibley'in yaptığı gibi, ama o da hoş görünmüyordu.

Çalılıklar ördek uçuşu için çok sıkı. Yürüyerek geçmek için zor bir arazi, özellikle de paytak paytak yürümeniz gerekiyorsa.

"Seni oraya kadar nasıl takip edebilirim, seni kaçık kuş? O ormanın içinden uçamazsın. Tabi eğer

"10 kilo vermeyi planlıyorum."

Ördek titredi. Tüyler süründü, etin içine battı, kendi üzerine katlandı. Karnım guruldadı. Ördeğin vücudu akarken yoğun tüyler filizlendi ve kendini yeniden şekillendirdi. Eskiden ördek olan leke son bir kez gerildi ve küçük kahverengi bir tavşana dönüştü.

Ağzımı bir tıkırtıyla kapattım.

Tavşan iki patisiyle burnundaki var olmayan tozu temizledi ve patikadan aşağı zıpladı.

Cipe geri döndüm, motoru kapattım ve ördek-tavşanı patikadan John White ormanının sık çalılıklarına doğru kovaladım.

ORMAN HAYATLA DOLUP TAŞIYORDU. Minik SQUIRRELS fırladı ve ağaçlardan aşağı. Ormanın zemininden bir orman tavuğu fırladı. Sol tarafta bir yerde yabani bir domuz homurdandı. Üç geyik güvenli bir yerden patikadan aşağı inişimi izledi.

mesafe. Ormanda yürürken kullandığım sessiz ve ölçülü yürüyüşe geçtim: sessiz ve aldatıcı bir şekilde telaşsız. Küçük tavşan adım attı ve yanımdan aşağıya doğru koştu.

Bir yay kirişi koptu. Yana doğru sarsıldım ve zıpladım. bir meşenin arkasında. Tavşan ayaklarımın dibine çömelmiş, titriyordu.

Görebilmek için yeterince eğildim. Bir saniye önce ayağımın olduğu yerden bir ok filizlendi. Ok açtıkça yüksekti. Yukarı baktım. Yolun karşısında, bir adam Yaşlı bir ağaca çömelmiş, gövdenin iki büyük dala ayrıldığı bir noktada duruyordu. Genç, yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında. Kahverengi ve yeşil lekeli yırtık kot pantolon, düz kahverengi tişört. Ordu malı gibi görünüyordu. Saçları kısa kesilmiş. Dallar yüzünü ve göğsünün büyük kısmını kapatmış. Fırlatma bıçağını batıracak yer yok.

Yabancıнын niyetinden emin olmadığınızda, en iyi politika anlamlı bir diyalog başlatmaktır. "Hey, sik kafalı! Sana ateş etmeyi kim öğretti, Louis Braille mi? O ok beni bir mille ıskaladı."

"Tavşana nişan almıştım, seni aptal sürtük."

"Iskaladın." Onu yeterince kızdırırsam, bana daha iyi bir atış yapmak için hareket edebilirdi. Fırlatma bıçaklarım merhaba demek için sabırsızlanıyordu.

"Anlıyorum."

"Kör olduğun için sana haber vereyim dedim. Belki bir ahıra nişan alarak pratik yapabilirsin."

Bir yay kirişi tıngırdadı. Ağacın arkasına eğildim. Bir ok meşenin sol tarafındaki yaprakları kesti. İyiydi ama harika değildi. Andrea şimdiye kadar beni çivilemiş olurdu.

"Hayatta mısın?" diye seslendi.

"Evet. Hala nefes alıyorum. Yine ıskaladın, ateşli çocuk." "Bak, seninle bir sorunum yok. Ver şu lanet tavşan ve gitmene izin vereceğim."

Büyük şans. "Bu benim tavşanım. Kendininkini al." "O senin tavşanın değil. Cadının tavşanı."

Anladım. "Cadı ile bir sorunun mu var?"

"Evet, bir sorunum var."

Eğer Evdokia onun ölmesini isteseydi, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu.

Burası onun ormanıydı. Onu öldürmemiştı, bu da onun maskaralıklarıyla eğlendiğı anlamına geliyordu ya da daha kötüsü, bir akrabası ya da bir arkadaşının oğluydu. Onu yaralamak söz konusu bile olamazdı.

Evdokia'nın işbirliği yapma şansına elveda diyebilirdi.

"Bana tavşanı verip bu işten sıyrılmak için son şansın."

"Hayır."

"Sen bilirsin."

Ormanın içinden tiz bir ıslık sesi kulak zarımı patlattı. Tüm sesleri bastırdı ve gittikçe daha da yükselerek imkansız bir şiddete ulaştı. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım.

Islık kendi üzerine inşa edildi, meşenin sağındaki ve solundaki kır çiçeklerinin yapraklarını kesti, ellerime saplandı beynimin içine. Dünya soldu. Ağzımda kan tadı aldım.

Düdük sesi kesildi.

Ani sessizlik sağır ediciydi.

Rus masallarında ıslığıyla ağaçları eğebilen bir Bülbül Haydut'tan bahsedilirdi. Gerçek hayattaki versiyonuyla karşılaşmış gibiydim.

"Hayatta mısın?" diye seslendi.

Zar zor. "Evet." Eski Rus halk hikâyelerini hatırlamaya çalışarak beynimi kurcaladım. Hiç zayıflığı var mıydı ... varsa bile hatırlayamıyordum. "Çok güzel ıslık çalıyorsun.

Düğünlerde çalıyor musun?"

"Beş saniye içinde şu ağacı ikiye böleceğim. ve sen de onunla birlikte. Ciğerleriniz kanla doluyken şaka yapmak zor."

Kemerimdeki kılıftan bir fırlatma bıçağı çıkardım ve gizlice baktım. Bir ağaca oturmuş, bir bacağını altına almış, diğerini aşağı sarkıtmıştı. Rahat ve sakindi.

"Tamam, beni yakaladın. Dışarı çıkıyorum." "Tavşanla birlikte mi?"

"Tavşanla birlikte." Elime bir fırlatma bıçağı aldım, çevirdi ve solumdaki otları ayağımla hışırdattı. Bülbül daha iyi görebilmek için yana doğru eğildi. I sağa doğru hamle yaptı ve bıçağı fırlattı. Bıçak havayı yarararak geçti. Tahta sap boğazına saplandı. Bülbül küçük bir guruldama sesi çıkardı. Koşarak ayak bileğinden yakaladı ve onu aşağı çekti. Bir kütük gibi yere çakıldı. Sessiz kalmasını sağlamak için boğazına birkaç kez vurdum, yüzüstü çevirip cebimden plastik bir kravat çıkardım ve ellerini birbirine bağladım.

"Hiçbir yere gitme." Bir şeyler geveledi.

Ağacın etrafında döndüm ve dala bağlanmış, başı bir çeşit brandayla sarılmış bir atla karşılaştım. Bir kangal ip eyerde bekledi. O kadar da güzel değil.

İpi yakaladım ve bülbülü ağaca doğru, yüzünü ağaç kabuğuna dönecek şekilde çektim. Kısa boylu ama kaslı biriydi, siyah saçları kafasında sadece bir tüye kadar kesilmişti.

Ağzından boğuk bir nefes çıktı. "Lanet olası kaltak." "Bu çok hoş." Onu bagaja bağlamayı bitirdim. O yapamadı Başını bile çevirmedi. "Unutma, bıçağın diğer ucu da olabiliirdi."

Geri çekildim. Yeterince güvende görünüyordu. Bağını kestim ve görebileceği şekilde ağaç kabuğundan sarkıttım. "Şimdi cadıyı görmeye gidiyorum. Senin yerinde olsam, kurtulmaya çalışırdım. Dönerken kötü bir ruh hali içinde olabilirim. Haydi, tavşancık."

Tavşan patikadan aşağı zıpladı ve ben de onu takip ederek küfürlerin tatlı serenadını dinledim.

SOPA ALTI AYAK BOYUNDAYDI VE ÜZERİNDE KİRLİ BİR Yarı erimiş bir mumla süslenmiş insan kafatası. Tüyler ürpertici bir yol işareti gibi yolun kenarına dikilmişti. Birkaç adım ötesinde sararmış başka bir kafatası ikinci bir mum sunuyordu. Bazı insanlar tiki meşalesi kullanırdı. Bazıları insan kafatası kullanıyordu.

Ördek tavşana baktım. "Beni neyin içine soktun?"

Ördek tavşanı burnunu ovuşturdu.

Kafatası biraz tuhaf görünüyordu. Bir kere, bütün dişler düzdü. Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve kemikli şakağa vurdum. Plastik. Heh.

Tavşan patikadan aşağı zıpladı. Takip etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Patika bir bahçeye açılıyordu. Solda, bektaşi üzümü ve frenk üzümünün yanında ahududu çalıları yükseliyordu. Sağ tarafta, böcekleri uzak tutmak için sarımsak ve soğan mızraklarıyla noktalanmış düzgün çilek sıraları vardı. Ağaçlar orada burada yükseliyor, etrafları otlarla çevriliydi. Elma, armut, kiraz ağaçlarını tanıdım. Tüm bunların ötesinde, yeşil bir çimenliğin ortasındaki dolambaçlı bir yolun sonunda büyük bir kütük ev vardı. Daha doğrusu, büyük kütük evin arkası. Birkaç temiz cam pencere, etrafı saran bir sundurma parmaklığının üzerinden bana bakıyordu ama kapı görünmüyordu.

Evde durduk. Şimdi ne oldu? "Tak-tak?"

Ayaklarımın altındaki zemin titredi. Bir adım geri attım. Verandanın kenarı titredi ve yükseldi, yukarı ve yukarı, biraz sallandı ve altında devasa pullu bacaklar kollarım büyüklüğünde pençelerle yere kazıldı.

Vay anasını.

Bacaklar hareket etti, yerden on metre yükseklikteki evi ağır bir yavaşlıkla çevirdi: köşe, duvar, başka bir köşe, verandada sallanan sandalyede oturan Evdokia.

"Bu iyi," dedi cadı.

Ev çömeldi ve tekrar yerine yerleşti.

Evdokia bana tatlı bir gülümseme verdi. Orta yaşlıydı. tombuldu ve bundan mutlu görünüyordu. Yüzü yuvarlaktı, karnı yuvarlaktı ve kalın kahverengi saç örgüsü omzunun üzerinden kucağına kadar uzanıyordu. Çilek rengi iplikten bir çeşit tüp örüyordu.

Tüm Slav mitolojisinde tavuk bacakları üzerinde bir evi olan tek bir kişi vardı: Baba Yaga.

Büyükanne Cadı, taş bacaklı ve demir dişli olan. Bir havan topunun içinde uçmasıyla ve gezgin kahramanları yamyamca öldürmesiyle tanınırdı. Ve ben ona doğru yürüdüm. kendi gücümle. Paket servis hakkında konuş.

Evdokia yanındaki sandalyeye başıyla işaret etti. "Peki, gel bakalım. V nogah pravdi nyet."

Bacaklarda gerçek yok. Doğru. Salonuma girer misin, dedi örümcek sineğe . . .

Gülümsemesi daha da genişledi. "Korktun mu?"

"Hayır." Merdivenlerden çıktım ve sandalyeye oturdum.

Sandalye

Ev sarsıldı, karnım zıpladı ve bahçe aşağıya düştü. Ev tavuk bacaklarını düzeltmişti.

Kapana kısıldım. Önemli değil. "Ayrıca, ben zaten kıldan ve sert etten ibaretim."

Kıkırdadı. "Bilmiyorum, büyük bir tencere pancar çorbası için uygun olabilirsin. İçine biraz mantar atarsın ve mmm."

Borscht, bleah.

"Hayran değil misin?" Evdokia aramızdaki küçük masaya uzandı, iki bardak çay doldurdu ve birini bana uzattı.

"Hayır." Yudumladım. Çay harikaydı. Bir keçiye dönüşüp dönüşmediğimi görmek için bir an bekledim. Hayır, boynuzlar yoktu, kıyafetler hâlâ yerindeydi. Fincanı ona doğru kaldırdım. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Voron hiç düzgün yapmadığı için pancar çorbasından nefret ediyorsun. Yemin ederim, o adama ne versen lapaya dönerdi. Ona normal yemek yedirmek en uzun zamanımı aldı. Bir süre sadece 'pancar çorbası ve patates' yedi. "

Tavşan onun kucağına atladı. Parmakları koyu renkli kürkü okşadı. Et ve kürk kaynaşarak yeni bir bedene dönüştü ve küçük siyah bir kedi Evdokia'nın kucağında sırt üstü yuvarlandı ve yumuşak patileriyle parmaklarına vurdu.

Bir anlığına cadının kontrolü elden kaçtı ve tekrar saklamadan önce büyüünün yoğun bir şal gibi etrafını sardığını gördüm. Eğer işler ters giderse, bu verandadan canlı çıkmak çok zor olacaktı.

"Şimdi, devam et," dedi Evdokia. "İpliğimi karıştırıyorsun."

Yavru kedi yuvarlandı, verandanın parmaklığına atladı, patisini yaladı ve kendini yıkamaya başladı. Çok amaçlı bir evcil hayvan. Bir ördeği nasıl tavşana çevirirsin? Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

İğneler yaşlı kadının ellerinde şingırdadı. "Yolunuzu bulmakta zorlandınız mı?"

"Pek sayılmaz. Bir Nightingale Haydutuna rastladım ama hepsi bu kadar."

"Vyacheslav. Kısaca Slava. Arazimde insanları soymasına izin vermediğim için kızgın. Slava büyük konuşur ama zararsızdır."

Katı ağaçları kıymıklara ayırır ve süpersonik bir ısıyla insanların kulaklarını kanatırdı, ama tabii ki tamamen zararsız. Ne aptalım, boşuna endişeleniyorum.

Evdokia kurabiye tabağına başıyla işaret etti. "Bir tane al."

Bir peni için, bir pound için. Bir kurabiye kaptım ve ısırdım. Ağzımda hafif bir tatlı tozuna dönüştü.

Vanilya kırıntıları dilimde eriyordu ve birden beş yaşıma döndüm. Bunları daha önce çok küçükken yemiştım ve o tat beni geçmişe götürdü. Uzun boylu bir kadın yan tarafta bir yerde güldü ve bana seslendi. "Katenka!"

Onu aklımdan çıkardım. Hafıza şeridinde bir yolculuk için zaman yok.

Birkaç dakika sessizce oturduk. Hava çiçek ve biraz da meyveli bir şey kokuyordu. Çay sıcaktı ve limon tadındaydı. Her şey çok güzel görünüyordu. Gizlice bir cadıya baktı. Örgüsüne dalmış görünüyordu. Volhv sorularına devam etmem gerekiyordu.

Evdokia bana baktı. "Babandan haber aldın mı? Kız kardeşinin ölümünün peşini bırakmayacak."

Bardağımlı düşürdüm ve verandanın tahtalarına bir santim kala yakaladım.

"İyi yakaladın." Evdokia kendisine daha fazla gevşeklik vermek için ipliğini çekti.

Ağzım kurumuştı. Fincanı çok dikkatli bir şekilde masanın üzerine koydum. "Nereden biliyorsun?" Ne kadarını biliyorsun? Başka kim biliyor? Kaç kişiyi öldürmem gerekiyor?

"Baban hakkında mı? Bana anlatmıştın."

Kelimelerimi çok dikkatli seçtim. "Bunu hatırlamıyorum."

"Tam burada oturuyorduk. Şekerli kurabiyeleriniz ve çayınız vardı ve bana babanızın annenizi nasıl öldürdüğünü ve bir gün güçlenip onu nasıl öldürmeniz gerektiğini anlatıyordunuz. Altı yaşındaydın. Sonra Voron geldi ve seni bahçenin etrafında tur attırdı. Beni hatırlıyor musun? Hepsi mi?"

Anılarımın derinliklerine inmeye çalışarak zorlandım. Bir kadın bana baktı, çok uzun boylu, parlak kızıl saçları örülmüştü.

Omzunda uzun bir örgü vardı, ayaklarına kara bir kedi sürtünüyordu. Gözleri maviydi ve bana gülüyorlardı. Mutlu bir ses geldi, bana Rusça bir kurabiye teklif etti.

"Kızıl saçlı, kurabiyeli bir kadın hatırlıyorum." Evdokia başını salladı. "O bendim."

"Bir kedi vardı." Üzerinde siyah kalemle Rusça "Kitty" yazan deri bir tasma hatırlıyordum. Ben yazmıştım.

"Kısa. Yedi yıl önce öldü. Yaşlı bir kediydi." "Uzun boyluydun."

"Hayır, sen kısa boylu bir şeydin. O zamanlar sıksa olmam dışında ben de aynı boydaydım. Üvey baban benden hoşlansın diye saçımı ateş kırmızısına boyamıştım. Gençliğimde çok daha aptaldım. Voron, düzgün bir adama benziyordu." Evdokia iç çekti.

"Çok güçlü, yakışıklı. Güvenilir. Ondan gerçekten hoşlandım ve denedim. Nasıl da denedim. Ama kısmet değilmiş."

"Neden olmasın?"

"Birincisi, her şey annenle ilgiliydi. Yaşayan bir kadınla başa çıkabilirdim ama baban için ölü bir kadınla savaşmak,

Bu kazanamayacağım bir kavgaydı. Bir diğeri, baban sandığım gibi bir adam değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

Evdokia çaydanlığı kaldırdı ve fincanımı yeniden doldurdu.

"Şeker?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Biraz almalısın. Ölüler hakkında kötü konuşmak üzereyim. Şeker acıya yardımcı olur."

O ve Doolittle doğumda ayrıldılar. Ne zaman ölüme yakın bir deneyim yaşasam, bana şurup getirir ve buzlu çay olduğunu iddia ederdi.

Yaşlı kadın arkasına yaslandı ve bahçeye baktı. "Seni ilk gördüğümde iki yaşındaydın. Çok sevimli, şişman bir bebektin. Kocaman gözlerin vardı. Sonra Voron gitti ve seni de yanında götürdü. Seni dört yaşındayken tekrar gördüm ve sonra

birkaç ay sonra, ve sonra tekrar. Seni her gördüğümde daha da sertleşiyordun. Saçlarını örerdim, sana güzel bir elbise giydirdim ve Gündönümü Günü'ne ya da cadılar meclisimize giderdik ve sen çok mutlu olurdun. Sonra geri dönerdi ve sana hepsini çıkarttırırdı ve seni bıçakla vahşi köpekleri avlamaya gönderirdi. Kanlar içinde geri döner ve bir tür köpek yavrusu gibi ayaklarının dibinde oturup sana şunu söylemesini beklerdin iyi iş çıkardın."

Voron'un ayaklarının dibinde otururken bunu hatırladım. Beni sık sık övmezdi ama övdüğünde sanki kanatlanmış gibi olurdum. Bu övgü için her şeyi yapardım.

"Sonunda Anna Ivanovna gelip onu görmem için beni çağırırdı. Sen o zaman yedi yaşındaydın ve o da o zamanlar bir Kahin Cadı'ydı. Yaşlı, ihtiyar bir kadındı, gözleri korkutucuydu. Seni de yanımda götürdüm. Evinde ziyaret ettik ve bir süre sana baktı, sonra Voron'un yaptığığın doğru olmadığını söyledi.

sana. Bu benim hiç hoşuma gitmedi ve ben de dilimi tutabilen biri değilim, bu yüzden o gece yemekte onu köşeye sıkıştırdım ve bunu ona söyledim. Ona senin küçük bir kız olduğunu söyledim. Masum bir kız.

Eğer onun kendi eti ve kanı olsaydınız, size bu şekilde davranmazdı."

Eğer bu doğruysa, benim iyiliğim için Voron'a karşı çıktı. Çok az insan bunu yapar. "Hayatta kalabilmem için beni bu hale getirdi. Bu bir gereklilikti."

Evdokia uzun bir süre dudaklarını büzdü. Gözlerini bir gölge kararttı. İçimde bir şey sıkıştı, sanki

bir yumruk bekliyordu.

"Voron ne dedi?"

Evdokia örgüsüne baktı. "Ne dedi o?"

"Onun eti ve kanı olmadığınızı söyledi ve bütün mesele de buydu."

Canımı yaktı. Gerçek buydu ve bunu tüm hayatım boyunca biliyordum ama yine de acıtıyordu. Kan bağı dışında her şeyiyle benim babamdı. Kendi tarzında beni önemsiyordu; o ...

"Ona Coven'ların seni kabul edeceğini söyledim," dedi Evdokia. "Hayır dedi. Ben de ona sen ve Roland sonunda karşılaştığınızda ne olacağını düşündüğünü sordum. Bana eğer şansı yaver giderse senin babanı öldüreceğini söyledi. Şansı tükenirse Roland kendi kızını öldürmek zorunda kalacaktı ve bu onun için yeterliydi."

Keskin bir acı kalbimin hemen altında bir yere saplandı. Boğazım düğümlendi.

Bu doğru değildi. O konuşma hiç gerçekleşmedi. Voron annemi severdi. Benim için öldü. Beni daha güçlü olmam için eğitti, böylece son yüzleşme geldiğinde gerçek babama karşı kendimi koruyabilecektim.

Evdokia'nın sesinde öfke titreşiyordu. "Ona dışarı çıkmasını söyledim. Sakinleşeceğini ve seni bana vermesi için onu ikna edeceğimi düşündüm. Ama ortadan kayboldu ve seni de yanında götürdü. Seni bir sonraki görüşümde, Kaplumbağanın Göbeği'ne bir iyilik istemek için gelmiştin. Neredeyse seni tanıyamayacaktım. Biz böyle değildik. Senin için istedim. Biliyorum hepsi o değildi. Kalina onu mahvetti ama ben yine de Voron'u suçluyorum. Bu onun da hatasıydı."

Konuşmak için çabaladım ama kelimeler çıkmıyordu. Kendimi çaresiz hissediyordum, sanki bir boşluğun ortasında sıkışıp kalmıştım ve oradan çıkamıyordum.

"Sen bizden biriydin. Seni yanımıza alır, saklar ve eğitirdik ama olmadı. Seni ondan alamadığım için bugün bile içim içimi kemiriyor."

Ağızından sonunda bir ses çıkmayı başardı. "Ne demek seninkilerden biri?"

"Annen yüzünden tabii ki." Ona bakakaldım.

Evdokia'nın nefesi kesildi. "Sana söylemedi, o pridurok. Kalina, annen, bizden biriydi. Eski bir Ukraynalı aile. Büyükannenin kız kardeşi Olyona, amcam Igor'la evlendi. Biz dünürüz."

Dünya ayağa fırladı ve yüzüme bir tekme attı.

BÖLÜM 10

"SINIRINDAKİ KÜÇÜK BİR YERLEŞİMDEN GELİYORLAR Ukrayna ve Polonya," dedi Evdokia. "Zeleniy Hutir. Antik çağlardan beri yaşamak için kötü bir yer olmuştur. Oradaki sınır bir ileri bir geri gider; bir nesil Polonyalı, bir nesil Rus, sonra Türk, sonra başka bir şey olurlar. Efsaneye göre, vahşi zamanlarda, Ukrayna'nın Slav kabileleri, doğudaki Hazar İmparatorluğu ile savaştılar. Bu baskınlardan biri sırasında köydeki tüm erkekler kaçırıldı. O zamanlar dünyada büyü hâlâ vardı, ancak giderek zayıflıyordu ve bölgede eski yöntemler güçlüydü. Kadınlar, insanların onları memnun etmesini sağlamak için kendi üzerlerinde bir büyü gücü kullandılar. Erkeklerini geri aldılar. Bu gücün büyük bir bedeli vardı. Ama eğer sırtınızdaki gömleği isterlerse, tek yapmaları gereken gülümsemektir ve siz de onlara gömleği verirdiniz. İşte annenin gücü buradan geliyor."

Şüpheli bir şekilde tanıdık geldi. "İnsanlar için çalışan bir kadın var. Adı Rowena."

Evdokia başını salladı. "Onu gördüm. Aynı soydan ama sulandırılmış. Büyüsü şömine gibi; çok yakın durursan sıcaklığı hissedersin. Hakkında yazılacak bir şey yok. Annenin büyüğü şenlik ateşi gibiydi. Sadece ısıtmaz, yakardı da."

Bu çok büyük bir güç olurdu.

"Birçoğumuz, buraya eski ailelerimizden geldik. Rusya ve Ukrayna, bizim sihirli olduğumuzu biliyordu," dedi Evdokia.

devam etti. "Teknoloji zirvedeyken bile, Değişim'den hemen önce, dünyada hala küçük bir büyü damlası vardı ve biz onun etkilerini gördük ve küçük yollarla onu kullandık.

Yaşlı kadınlar diş ağrılarını büyüyle dindirirdi.

ya da insanların aşk hayatlarına karışmak. Annesi bir keresinde rüyasında evlerinin yanacağını gören bir arkadaşım vardı. İki gün sonra bunak büyükbabası ateşi yakmak için sobalarına gazyağı dökmüş. Neredeyse her yeri yaktı. Bunun gibi küçük şeyler. "Büyükannenin gücü vardı ama kullanmadı. O

psikoloji doktorası yaptı ve kendi deyimiyle eski batıl inançların hiçbirisiyle uğraşmadı. Kalina'yı da aynı şekilde zorladı, ancak anneniz tüm derecelerini bitirdiğinde, büyü burada kalmak için buradaydı ve gücüne kavuşmuştu.

Yaptığı işte çok iyiydi. Eskiden

Ülkenin her yerinde dersler. Üniversiteler, ordu, polisler. Hepsini yaptı."

Kafamda bir ışık yandı. Gardiyanım Greg'le bu şekilde tanışmış olmalıydı. "Tarikat'la mı çalışıyordu?"

Evdokia başını salladı. "Ah evet. Onu da aralarına almak için çok uğraştılar. Sonra babanla, gerçek babanla tanıştı ve her şey bir kenara bırakıldı. Ortadan kayboldu."

"Sence onu seviyor muydu?"

"Bilmiyorum," dedi yaşlı cadı. "Hiçbir zaman çok yakın olmadık. Kalina'nın büyüğü, kontrol altında tuttuğu zamanlarda bile dışarı sızardı ve ben duygularımın sarsılmasından hoşlanmam. Roland'la kalmaya gittiğinden beri onu bir kez görmüştüm.

-Annesinin cenazesi için geri gelmişti. Mutlu görünüyordu. Güvende, iyi bakılan, sevilen ve yarın için fazla endişelenmeyen bir kadın gibi."

Sesimdeki acıyı tutamadım. "Bu uzun sürmedi."

"Hayır, öyle olmadı. Seni kurtarmak için çaresiz kalmış olmalı." "Öyleydi. Geride kaldı ve benim için kendini feda etti.

çünkü o yaşadığı sürece Roland onu kovalamaktan vazgeçmeyecekti. Voron beni aldı."

Evdokia yüzünü buruşturdu. "İşte her şeyin kökeni bu. Çocuğum için her şeyi yaparım. Kalina da aynısını yapardı. Akli başında her kadın aynısını yapardı. Kapana kısılmıştı ve çocuğu vardı ve Roland'a kaçsa bile onu aramaya devam edeceğini biliyordu.

Dünyanın sonuna kadar. Seni koruyacak birini bulmalıydı, Roland'ın beyninin nasıl çalıştığını bilen güçlü birini. Voron'u buldu. Güçlü ve acımasızdı ama Roland'a sadıktı."

Cadının mavi gözleri pişmanlıkla dolup taşıyordu. "Onu kızarttı, Katenka. Bunu yapmak için zamanı vardı ve onu öyle bir pişirdi ki Roland'ı onun için terk etti ve hayatının son yıllarını

seni yetiştiren hayat. Bunu daha önce görmeliydim ama aşkın gözü kördür."

Hayır. Hayır, onlar birbirlerini sevdiler. Voron annemi seviyordu. Bunu yüzünde görmüştüm. Ondan bahsederken, tüm tavrı değişirdi. Farklı bir adam olmuştu.

Eğer Evdokia haklıysa, annem onun üzerinde aylarca çalışmış, duygusal kalıpları doğru şekilde ayarlamış ve yeniden düzene sokmuş olmalıydı ki Voron'la yalnız kaldığımızda beni Roland'a geri götürmesin ya da bir hendeğe atmasın.

Kafamda annem bir tanrıydı. Nazik, harika, güzel ve tatlıydı; çocukken bir ebeveynde olmasını istediğim her şey onda vardı. Tüm bu şeyler benden koparıldı. Koşulsuz sevgi. Sıcaklık. Neşe. Annemin saf olmak ve yanlış adama aşık olmak dışında hiçbir suçu yoktu. Kendini kapana kısılmış buldu ve Voron onu kurtardı, çünkü onu seviyordu.

Kimse öyle değildi. İnsanlar böyle değildi. Dünyanın bu şekilde işlemediğini biliyordum. Artık bir çocuk değildim; cesareti, vahşeti ve acımasızlığı görmüştüm; payıma düşeni tatmış ve dağıtmıştım.

Peki neden bu pembe tabloda daha önce hiç şüphe etmemiştim? Neden annemin bir prenses olduğunu ve Voron'un da onun parlak zırhlı şövalyesi olarak hizmet ettiğini düşünüyordum? Bunu hiç sorgulamamıştım. Bir kez bile.

Evdokia konuşuyordu. Onu zar zor duydum. Parlak ve

Annem için zihnimde inşa ettiğim parlak tapınak
yıkılıyordu.

parçalara ayrıldı ve gürültü çok yüksekti.

". .. yaptığı şey iyi bir sebepten dolayı yasaklandı. Sonu asla iyi bitmez. Kalina vicdanlıydı. Tek yolun bu olduğunu düşünmüş olmalı."

Elimi kaldırdım. Yaşlı kadın sustu.

Unutulmuş anıların parçaları yüzeye çıktı: Evdokia'nın yüzü, çok daha genç. Küçük siyah kedi. Güzel bir elbise giyerek ormanda bir partiye gitmek. Bir kadının "Kaç yaşındasın tatlım?" diye sorması. Kendi sesim, Minik ve genç, "Ben beş yaşındayım." Birinin bana verdiği küçük bir bebek, ve Evdokia'nın sesi, "Bu senin bebeğin. Güzel değil mi? Bebeğine iyi bakmalısın." Voron, bebeği aldı. "Artık gitmeliyiz. Bu fazladan ağırlık. Unutma, sadece taşıyabileceğin kadarını al."

Bütün çocukluğum bir yalandı. Voron'un susuzluğu bile İntikam gerçek değildi. Annemin büyüğü beynini dağladığında ona aşılarmıştı. Geçmişimde gerçek olan bir şey var mıydı? Bu noktada her şey olabilirdi.

Çok acınası.

Voron'u memnun etmek için kendimi tükettiğim onca zaman. Bana söyleneni yaptığım onca zaman. Öldürdüğüm insanlar, yasını tuttuğum şeyler, bana çektiirdiği onca bok. Bunların hepsi babamla karşılaştığımızda birbirimizi öldürebilmek ve son gülen Voron olsun diyeydi.

Öfke içimde ham bir sel gibi patladı. Onu parçalamak istedim

Mezarını parçalayacak, kemiklerini çıkaracak ve bağırarak sallayacaktım. Doğru olup olmadığını, hepsinin doğru olup olmadığını bilmek istedim.

"Seni uyarmıştım," dedi Evdokia yumuşak bir sesle.

"O öldü," dedim. Sesimde hiçbir tonlama yoktu. "O öldü ve ben ona zarar veremem."

"Şimdi böyle yapma," diye mırıldandı Evdokia. "O bir insandı, Katenka. Kendince seninle gurur duyuyordu."

"Neyle gurur duyuyor, yaptığı bir saldırı köpeğiyle mi? Bana doğru yönü gösterin, ağzımı çıkarın ve yetersiz bir övgü kırıntısı için bir şeyleri parçalamamı izleyin."

Evdokia uzandı ve elimi tuttu.

Ben bir megalomanın ve başkalarının beynini sihirli bir şekilde yıkayarak kendi isteklerini yaptıran bir kadının biyolojik yan ürünüydüm ve bu durumdan zevk alan bir adam tarafından yetiştirildim.

Biyolojik babamın bir gün beni öldüreceği bilgisi. Tüm o yıllar, hayatım, başarılarım, ona karşı hissettiklerim, olduğum her şey... Voron, Roland'ın beni öldürdüğünde yüzündeki ifadeyi görebilmek için tüm bunları takas edebilirdi.

Boğazım. Ve annem onu bu hale getirdi.

Sihir benden yayıldı, öfkemden beslendi.

Sundurma parmaklığının üzerinde kedi sırtını dikleştirdi, tüyleri diken diken oldu. Ayaklarımın altındaki zemin titredi.

"Sakin ol, sakın ol," diye mırıldandı Evdokia. "Evi korkutuyorsun."

Geç bunları. Sadece üstesinden gel. Bir kenara koyun, bir kenara itin, böylece onunla daha sonra başa çıkabilirsiniz.

Sihir içimi doldurdu, patlamakla tehdit ediyordu. Ev sallanıyordu. Fincanlar masanın üzerinde birbirine çarptı. Evdokia elimi sıkı.

Buradan canlı çıkmalıydım. Şimdi her şeyi bırakırsam, Evdokia kendini kurtarmak için benimle savaşıyordu. Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Kaldır şunu.

Yapabilirdim. Yeterince güçlüydüm. Voron'a teşekkür etmeliydim.

O.

Büyüyü geri çektim. Tüm öfke, tüm acı, ben kendi üzerine çöktü ve tıktırdı. Acıdı.

Elimi Evdokia'nın parmaklarından çektim ve çay fincanımı aldım. Ilık çay dudaklarıma değdi. "Bu soğuk. Sanırım ben bir doluma ihtiyacım var."

Evdokia uzun bir süre bana baktı. Bu doğru. Zar zor insan, anladın. Beş yaşındayken bir şansım vardı. Artık çok geçti.

"Baban hakkında ne yapacağını hiç söylemedin," dedi cadı.

"Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ ya o ya ben."

"Yeterince güçlü değilsin," dedi Evdokia. "Henüz değilsin."

Seni daha güçlü yapabilirim."

"Hangi fiyata?"

İçini çekti. "Bedel yok, Katenka. Sen bizden birisin."

"Eğer sizden biriysem, neden şimdiye kadar beklediniz? Teyzem beni neredeyse öldürürken neden bana yardım etmedin?" Voron öldüğünde ve benim gidecek yerim olmadığına neredeydin?

Evdokia dudaklarını büzdü.

Bakışlarımla onu sabitledim. "Benden ne istiyorsun?"

Cadının büyüğü alevlendi. Fincanını yere bıraktı. "Sienna Atlanta üzerinde bir kule öngördü."

Kuleler Roland'ın alametifarikasıydı. "Cadı Kahin'in Sienna'sı mı? Kahin benim kim olduğumu biliyor mu?"

Evdokia başını salladı. "Evet."

"Başka kim biliyor?" Öldürülecek insanların listesi gittikçe uzuyordu.

"Sadece biz." Evdokia bakışlarıma karşılık verdi. Mavi gözleri sertleşti. "Biz de bunu kendimize sakladık."

"Neden?"

"Çünkü biz kendi kendimizi yönetiriz. Kimse bize ne yapacağımızı söyleyemez."

Ona gülümsedim. Hoş bir gülümseme değildi. Kedi verandanın parmaklıklarından Evdokia'nın kucağına atladı ve tüylerini kabartarak hırladı.

"Anladım. Gücün var. Statü. Saygınlık. Biliyorsun Roland öyle ya da böyle geliyor. Ve Roland'ın kendi hükümeti dışında hiçbir hükümete tahammülü yok. Müttefikleri ya da dostları yok. Onun hizmetkârları var."

Evdokia gözlerini kıstı. "Bu doğru. Bu dünyadaki yerimi hak ettim; yıpratıcı bir çalışmayla bunu kazandım. Kimseye boyun eğmeyeceğim, ne bir hükümete, ne bir yargıca, ne de o lanetli zorbaya."

Ayağa kalktım ve verandanın direğine yaslandım.

"Roland'ın yönetimi ele geçirmesini engellemek için en iyi şansın benim."

"Evet."

"Genç, eğitilmeye ihtiyacı var ..." Evdokia kollarını kavuşturdu. "Evet."

"Kolayca manipüle edilebilen? Duygusal olarak taviz veren? Bunlar benim en iyi özelliklerim mi?"

Evdokia bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı.

"Sadece skoru baştan bilmek istiyorum. Böylece daha sonra hayal kırıklığı yaşamam."

"Boginiya, pomogi mne s rebyonkom."

"Tanrıça'nın bu çocuk konusunda size yardım edeceğinden şüpheliyim. En son bir tanrıçayla karşılaştığımda, çocuk istemediğine karar vermişti."

Evdokia başını salladı. "Sen neysen osun Kate. Kendinden kaçamazsın. Aslanının seni ayaklarının altından çekip almadan önce kim olduğunu düşünmediğini mi sanıyorsun? Onca yıl, onca kadın, ve sen onun çiftleştin. Senin yatağından daha fazlasıyla ilgileniyordu, bunu söyleyebilirim."

Ouch. "Curran'ı bunun dışında bırak."

"Adam aptal değil. Sen de öyle. Şimdi ittifaklar kurmanın ve öğrenmenin tam zamanı, çünkü baban buraya geldiğinde çok geç olacak. Ben güç sunuyorum. Bilgi. İhtiyacınız olan şeyler. Size yardım edebilirim. Karşılığında bir şey yapmanıza bile gerek yok."

Ben de onu kabul ederdim. Buraya geri döner, oturur, çay içer ve kurabiye yerdim. Julie'yi de yanımda getirir ve onun mutant kedi-tavşan-ördek şeyiyle oynamasını izlerdim. Ama henüz değil. Şimdi değil.

Cebimden de Harven'in cesedinin fotoğrafını çıkardım ve ona uzattım. Evdokia resme şöyle bir baktı, sol omzunun üzerinden üç kez tükürdü ve tahta parmaklığa vurdu.

"Chernobog's volhv. Grigorii. Bu onun işi."

"Bu resim bir Rus mucidin atölyesinde çekildi. Adı Adam Kamen."

"Ah! Adam Kamenov. Evet, bunu duymuştum. Akıllı çocuk, sağduyu yok. İğrenç bir şey inşa ediyordu. Tüm yaşlı volhv'ları düğümledi. Her neyse, ona onu yapmamasını söylemişler. Anladığım kadarıyla yine de inşa etmiş."

"O kayıp."

"O zaman o ellerinde." Evdokia omuz silkti.

"Volhv'lar onu dışarı ışınlamak için birini kurban etti."

Yaşlı cadı yüzünü buruşturdu. "Bu beni şaşırtmadı. Onlar erkek. İşleri doğrudan çözerler. Grigorii'nin güce ihtiyacı vardı, o da aldı. Bana on üç cadıdan oluşan bir meclis verin, ben de

onu da ışınlatabilirdi, hem de kansız. Büyüyü içimizden geçirir, bedenlerimiz aracılığıyla doğadan çeker ve hedefe odaklardık. Grigorii'nin yöntemi her şeyi bir kişiden almak. Bizim yöntemimiz ise her birimizden biraz almak, böylece herkes iyileşebilir."

"Adam'ı bulmam gerek."

Çenesini kaldırdı. "Etrafa soracağım."

Volhv'larla çatışmasına neden olacak hiçbir şey yapmazdı. Bana öğretirdi ve belki de bana bir Arada bir bilgi kırıntısı verirdi ama benim için savaştı. Bu iyiydi.

Verandanın merdivenlerinden inmeye başladım. "Çay için teşekkür ederim." "Lafı bile olmaz."

Ev eğildi ve ben patikaya adım attım. Ayaklarım yere değdiği anda sundurma tekrar yükseldi.

"Söylediklerimi bir düşün Katenka," diye seslendi Evdokia yukarıdan. "Dikkatlice düşün."

ORMANDAN ÇIKTIĞIMDA, YANIMDA BİR ADAM DURUYORDU Jeep, kalın tepeli, uzun, bitmemiş ahşap bir asaya yaslanmıştı. Kalın bir fidanı kesmiş, dallarını gelişigüzel kesmiş, kabuklarını soymuş ve kendine bir baston yapmış gibi görünüyordu.

Omuzlarından dizlerinin hemen altına kadar inen siyah bir cübbe, deri çizmelerini ortaya çıkarıyordu. Gümüş işlemeler cübbenin geniş manşetleri ve etekleri boyunca uzanıyordu. Geniş deri bir kemer cübbeyi belinden kavıyor, küçük mataralar ve tılsımlar zincir ve kordonlarla cübbeden sarkıyordu. Derin bir kukuleta yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu.

Bir volhv. Eğer asası onu ele vermeseydi, kemerindeki tılsımlar ele verirdi. Nakışlara bakılırsa, hafif değil ama geręekten eski olanlardan da değil. Genç volhvlar el dikimi gümüşe para yetiştiremezdi, yaşlılar da bununla uğraşmazdı.

"Kukuletalı insanlarla ciddi bir sorunum var," dedim. "Bu çok kötü." Zengin bir sesi vardı, derin ve kendinden emindi.

Evet, eğlenceli ve heyecan verici bir sihir fırtınası yoluma çıkmak üzereydi. Neden ihtiyacım olduğunda hiç teknik vardiyam olmuyordu?

Volhv kapüşonunu geri çekti. Erimiş katran gibi koyu renkli ve kalın siyah kirpiklerle çerçevelemiş iri gözleri alaycı bir eğlenceyle bana bakıyordu. Yüz hatları iyi kesilmişti: yüksek elmacık kemikleri, güçlü erkeksi çenesi ve başının yan taraflarındaki saçlar kulaklarının arkasına kadar tıraş edildiği için daha belirgin hale gelen ince bir burnu vardı. Simsiyah saçlarının geri kalanı bir at yelesi gibi sırtından aşağı dökölüyordu. Onun bıyıkları da siyahtı. Ağzının her iki yanında bıyığıyla birleşen, özenle kesilmiş keçi sakalı dışında sakalı yoktu. Dolgun dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Genel etki kesinlikle kötücüldü. Siyah bir ata ve önderlik edecek bir barbar sürüsüne ihtiyacı vardı. Bu ya da canilerden oluşan bir mürettebat, kan kırmızısı yelkenleri olan bir gemi ve şehvet duyacağı bir kadın kahraman. Andrea'nın aşk romanlarında kötü korsan kaptan rolüne çok yakışırdı. Sakalını okşamaya başlarsa, prensip olarak onu öldürmek zorunda kalırdım.

"Grigorii?" Muhtemelen hayır.

"Grigorii sizin gibilerle uğraşmaz."

Beklendiği gibi. "Bak, kötü bir gün geçirdim. Cipimden uzaklaşmaya ne dersin?"

Volhv daha da geniş gülümseyerek beyaz dişlerini gösterdi. "Cadıyı görmeye gittin. Sana ne söyledi?"

"Elbisenin son sezon olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Elini keçi sakalına doğru kaldırdı.

Bu kadar yeter. "Evet. Bu sakal ve at yelesi de neyin nesi? Rent-a-Villain gibi görünüyorsun."

Volhv'un gözleri büyüdü. Elini bana doğru salladı. "Pek kadın gibi görünmüyorsun. . . görünmüyorsun."

"Bu çok büyük bir hakaret. Bunu tek başına mı düşündün yoksa tanrından yardım istemek zorunda mı kaldın?"

Volhv beni işaret etti. "Şimdi, sakın küfretme. Bu hiç hoş değil. Bana cadının ne dediğini söyle, hmm? Şimdi, Hadi ama, bana söylemek istediğini biliyorsun." Bana göz kırptı. "Hadi, paylaş. Sen söyle, ben seni hemen öldürmeyeyim, herkes mutlu olsun."

Slayer'ı arka kılıfından çıkardım.

Volhv gözlerini kırptırdı. "Hayır mı? Bana söylemek istemiyor musun?" "Aracımdan uzak dur."

"Bunu yapmak istemezdim ama olsun." Asasını kaldırdı ve kaldırırma vurdu. Asanın tepesindeki kalın tahta şekil değiştirerek aktı. Asanın gövdesinden vahşi bir tahta gaga çıktı ve onu vahşi yuvarlak gözler izledi.

"Güvenlik kapalı," dedi volhv. "Cadının ne dediğini söylemek için son şansın."

Kafamın içinde saldırdım, Avcı saldırmaya hazırды. Ama dizim kuru bir çıtırtıyla patladı, bacağım kırıldı ve tam zamanında kaldırırma yuvarlanarak volhv'un asasının ucunun göğsümü deldiğini gördüm. Harika. Koşmak yok. Doolittle tıbbi mucizeler yaratmıştı ve dizim acımıyordu ama risk almak istemiyordum. Bacağımı yakın dövüş için saklamam gerekiyordu. Vuruş menziline girene kadar büyüye güvenmek zorundaydım. Ve eğer onu öldürürsem, elimde bir volhv olacaktı.

Kapımın önünde izdiham olurdu. Beni vurmak için birbirleriyle yarışarlardı. Volhv'lar ve Sürü arasındaki savaşı başlatır ve Adam Kamen'i tek bir dövüşle öldürürdüm. Oh ne güzel.

Volhv'a doğru yürüdüm, toplayabildiğim kadar tehdit yaydım. Belki paniğe kapılır ve ellerini havaya kaldırarak dizlerinin üzerine çökerdi.

Büyük şans.

Volhv beni izledi. "Acele et. En azından biraz çaba göster!"

"Senin gibiler için mi? Neden zahmet ediyorsunuz?"

Volhv olduğu yerde döndü, asası havayı yarararak geçti. Tahta gaga bir gıcırtıyla açıldı ve bir sürü küçük siyah sinek püskürdü. Muhtemelen zehirliydi. Harika. Bu dövüş çantada keklikti.

Kemerimden bir torba biberiye tozu çıkardım ve nefesimin altında ilahi söyleyerek yırtıp açtım.

Sürü bana doğru ateş etti.

Tozu havaya savurdum. Büyüm onu kavradı ve hareketin ortasında donmuş bir bulut gibi hareketsiz asılı kaldı. Sürü onu delip geçti. Yarım saniye boyunca hiçbir şey olmadı ve sonra sinekler ve biberiyeler yere yağdı.

Ter saç çizgimi ıslattı. Bu sihirli bir darbe aldı. Yürümeye devam ettim.

Volhv asayı kaldırırma sapladı ve bıraktı.

Dik duruyordu. Kemerinden bir dal tılsımı çıkardı, ikiye böldü ve bir parçasını sokağa fırlattı,

Diğerini avucunun içinde tutuyordu. Dal kalın siyah bir dumana dönüşerek patladı ve sakız büyüklüğünde bir köpeğe dönüştü. Samur kürkü boyunca kıvrıla kıvrıla dumanlar süzülüyordu. Saf beyaz gözleri fırtına bulutuna yakalanmış iki yıldız gibi bana bakıyordu.

Kılıcıma büyü yükledim. Opak kılıç hafifçe parıldadı ve tıslayarak terledi. Kılıçtan ince duman dalları yükseldi.

Volhv'un kaşları kalktı. Tek bir kelime hırladı. Köpeğin ağzı açıldı ve parlayan dişlerini serbest bıraktı. Duman canavarı saldırdı.

Bana doğru geldi, devasa pençeleri kaldırımı dövüyordu. Hücumuna doğru adım attım ve kestim. Avcının bıçağı köpeğin boynunu temiz ve hassas bir kesikle ayırdı. Direnç göstermedi. Kahretsın.

Kesik boyunca duman dönerek kesiğı kapattı. Köpek sol bacağıma saldırdı ama ben çoktan hareket etmiştim. Köpek

Parlayan dişler kot pantolonumu dizimin hemen üstünden zar zor sıyırdı. İnce bir acı çizgisi, sıcak bir tel gibi uyluğumu kesti. Islak ısı tenimi ıslattı-kan. Döndüm ve avcının bıçağını köpeğin erimiş gözüne sapladı. Büyülü kılıç yarıya kadar kaydı

içinde. Hiçbir şey olmadı. Salladım ve köpeğin dişleri kolumdan bir kıl kadar uzakta tıkırdayarak kapanırken dans ederek uzaklaştım.

Eğer yanımda taşınabilir bir vantilatör olsaydı, her şey hazır olurdu. Belki çok sert üflersem dağılırdı.

Sıcak, koyu bir leke sol pantolonumun paçasını ıslatmıştı. Sıkışmış bir domuz gibi kanıyordum.

Volhv yumruğunu oynattı. Köpek dişlerini göstererek geri çekildi. Elindeki dalın diğer yarısıyla onu bir kukla gibi kontrol ediyordu.

"Konuşmaya hazır mısınız?" diye sordu volhv. "Hiç şansım yok."

Volhv yumruğunu salladı. Köpek bana doğru koştu, dumanlı pençeleri kaldırımdaki küçük buhar zerreciklerine çarpıyordu.

Elimi kotumdaki kesiğe soktum. Kıpırmızı oldu. Kanımın büyüğü tenimi karıncalandırdı.

Bunu başarmak için sadece bir saniyem vardı.

Köpek sıçradı. Sağa doğru kaçtım ve elimi yan tarafındaki duman sarmalının içine soktum. Büyü elimden fıskırdı ve kanımı bir düzine keskin iğneye dönüştürdü. Kızıl dikenler köpeği delip geçti. Sokağın karşısındaki volhv çığlık attı, diğer eliyle yumruğunu sıkıyordu. Dal parmaklarından yuvarlandı. Duman kendi üzerine çöktü, Yerdeki küçük, bükülmüş bir dalın içine çekildi. Üzerine basarak onu parçalara ayırdım.

Sivri uçlar büzüşerek siyah toza dönüştü ve parmaklarımdan düşerek eriyip toz haline geldi. Elim kaynar suya sokmuşum gibi hissettim.

"Siktir, acıyor." Volhv bana dişlerini gösterdi. Aramızda yirmi metre vardı. Koştum.

İlahi söyleyerek esasını döndürdü.

Üç metre. Avcıyı elimde çevirip bıçağı tersine çevirdim. Altı.

Volhv esasını savurarak bana soldan vurmayı hedefledi. Kılıcımın darbeyi engelledim, sol elimle sağ bileğini kavradım, asayı yana doğru ittim ve Avcı'nın bıçağının kör kenarını sağ tarafına sapladım. Kaburgalar

çatırdadı. Volhv'un sağ koluna bıçağın düz tarafıyla vurdum. Asayı yere düşürdü. Avcının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim, yarı çömelip kollarımı vücudumun yanlarına doğru çektim ve dizlerimi dikleştirerek iki yumruğumu da çenesinin yumuşak alt tarafına indirdim. Volhv'un başı geriye doğru sarsıldı, vücudu tamamen açıldı. Solar pleksusuna bir yumruk indirdim. Tüm rüzgâr ciğerlerinden tek bir acı dolu nefesle dışarı fırladı. Volhv iki büklüm oldu ve ben

Sol kolunu tuttum, onu öne doğru ittim ve sağ kolumu geniş bir kavisle savurarak yumruğumu kafasının arkasına indirdim. Volhv'un gözleri yuvalarından fırladı ve yere yığıldı.

Ayak parmaklarımın ucunda dans ettim, kalkmaya karar verirse diye hafif ve hazırdım.

Volhv hareketsiz yatıyordu. Asası aciz bir öfkeyle gagasını bana doğru şaklattı.

Bitmişti. Hâlâ çözmem gereken bir öfke vardı ama bitmişti. Lanet olsun.

Dans etmeyi bıraktım ve nabzına baktım. Yaşıyor ve iyi. Bebekler gibi uyumak, bebeklerin genellikle acı dolu bir dünyaya uyanmamaları dışında.

Avcıyı kaldırımdan kaydırdım. "Özür dilerim."

Eğer kılıç bir sopa olarak kullanılmaktan rahatsız olduysa, hiçbir şey söylemedi.

Büyü dünyadan çekildi. Volhv'un asasındaki vahşi canavar, sıradan bir oduna dönüştü.

Kollarımı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. "Gerçekten mi? Şimdi mi?

On beş dakika önce bitse ölür müydün?" Evren bana kıs kıs gülüyordu.

İçimi çektim ve tıbbi malzeme, ip ve benzin almak için cipime yöneldim. Kanım sokağın her yerindeydi, Dinlemek isteyen herkese kimliğimi haykırıyordum ve bunu ateşe vermem gerekiyordu.

BÖLÜM 11

Ofise döndüğümde, ASCANIO kapıyı açtı.
ve bana binlerce wattlık bir gülümsemeye vurdu.
Gülümsemesi bir sonraki nefesiyle buharlaştı.

"Kan kokusu alıyorum."

"Bir şey yok. Herkes nerede?"

"Kurt ve Andrea henüz geri dönmedi."

"Cipimin arkasında bağlı bir adam var. Onu içeri taşımanı
ve loup kafesine kilitlemeni istiyorum. Onu çözme. Kendine
gelirse, onunla konuşma. O güçlü bir büyücü ve acı verici
şeyler yapmaya çalışacaktır."

Ascanio kaçtı. Masama doğru yürüdüm. Ortasında düzgün
bir dosya yığını duruyordu, bej renkli klasörlerin her biri
sürünün pençesiyle işaretlenmişti. Onların yanında da
kâğıtlarla dolu bir cilt duruyordu. I
Açtım.

Madde Yedi, Bölüm A. Klan Arazisi ve Mülkiyeti.

Madde 3, Bölüm 1.0'da tanımlanan tüm
gayrimenkuller, hayatta kalma hakkı ile birlikte Sürünün
ortak mülkiyetindedir. Her Sürü üyesi tüm mülkü
kullanma ve ondan yararlanma hakkına sahiptir, ancak
başka bir Sürü üyesinin de bunu yapmasını
engelleyemez. Bir Klan ve Sürü arasındaki kira
sözleşmesine konu olan gayrimenkul, sadece Klanın
resmi toplantı evi için olmalıdır. Herhangi bir uygunsuz
kullanım kira sözleşmesinin ihlali anlamına gelir ve bir
Klanın kira sözleşmesinin derhal iptal edilmesi işlevini
görür. Gayrimenkul üzerinde bulunan herhangi bir
kişisel mülk

bir Klan tarafından kiralanan mülk, Klanın tek mülkü olarak kabul edilecektir . . .

Ne oluyor be?

Ascanio volhv'un bedenini kapıdan içeri doğru manevra yaptırarak patates çuvalı gibi omzunda taşıdı ve volhv'un asasını bana doğru salladı. "Sopayı ne yapayım?"

"Onu dolaba kilitleyin. Ve dikkatli olun; sihir ortaya çıktığında ısıırır."

Ascanio başıyla onayladı ve volhv'u loup kafesine götürdü. Telefonu düşündüm. Er ya da geç volhv'ları arayıp oğullarını arka odamda domuz bağıyla bağladığımı söylemem gerekecekti. En iyi ihtimalle Adam Kamen'ı onunla takas ederler. En kötü senaryo, hepimiz acı çekerek ölürüz. Hmmm. Kimi aramalı ve ne söylemeli?

Ascanio geri geldi. "Ona ne olmuş böyle? Kıçına araba çarpmış gibi görünüyor."

Yumruğumla ezildi. "Bu dosyalar ne?" "Barabas onları senin için bıraktı. Sana bu dosyaların Beast Lord önemli bir iş için gitti."

Evet, Leslie'yi büyük bir hasar vermeden önce avlamak. "Ve bu gece dilekçelerle sen ilgileneceksin." Nokta.

Nefret ettiğim iki şey vardı: teşhir edilmek ve başkalarının hayatları hakkında karar vermek. İşitme dilekçeler her ikisini de içeriyordu. Bir şekil değiştiren sürüden biriyle sorun yaşadığında, bu sorun zincirleme olarak

hakemlik yapan alfa çifti. Eğer iki farklı sürü söz konusuysa, iki alfa çiftinin bir karara varması gerekiyordu. Bir karara varılamazsa, konu Curran'a ve onun eşi olduğum için bana da giderdi.

Asıl planım dilekçelerden tamamen kaçınmaktı. Ne yazık ki Curran bana bunun alfanın yüklerinden biri olduğunu ve tek başına buna katlanmak istemediğini uzun uzun ve ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı.

Bu yüzden haftada bir kez kendimi çok büyük bir odada, çok büyük bir masanın arkasında Majestelerinin yanında otururken buluyordum,

şekil değiştirenlerin izleyicileri için uygun bir göz hedefi sağlıyordu. Şu ana kadar tek yapmam gereken dikkatimi vermiş gibi görünmek ve Curran'ın herhangi bir bebeği ikiye böldü. Dilekçelerle tek başıma uğraşmak

ajandamda yoktu. Duruşma için hangi davaların planlandığını ya da ne hakkında olduklarını bile bilmiyordum.

Dosyaya dokundum. "Bunlar dilekçe, bu nedir?" "Barabas dedi ki, bunlar aslında Pack'in duruşmayla ilgili kanunları." Yemin ettim.

"Barabas bunu söyleyebileceğini söyledi. Bunu sana benim söylemem gerekiyor." Ascanio boğazını temizledi ve Barabas'ın tenorunun dikkat çekici derecede doğru bir taklidini yaptı. "Cesaret, Sayın Majesteleri."

"Onu öldüreceğim."

"Canavar Lord mu yoksa Barabas mı?"

"İkisi de." Yüzümü ovuşturdum ve duvardaki saate baktım. Dördü on geçiyordu. Dilekçeler saat sekizde verilecekti ve buradan Keep'e gitmem bir saatimi alacaktı, bu da bunları kafama tıkiştirmek için toplam üç saatim olduğu anlamına geliyordu. Ahh. Bunu yapmayı hiç istemiyordum. Bunu yapmak istemiyordum.

Volhv, ben bunu çözene kadar beklemek zorunda kalacaktı. Dondurmadan yapılmamıştı; eriyecek gibi değildi.

"Kale'den mesaj var mı?" "Hayır, Eşim."

"Bana Consort deme. Bana Kate de."

Julie'den haber yok. Kahretsin, bir çocuğun yüz mil yürümesi ne kadar sürer? Curran'ın iz sürücüleri yarın akşama kadar rapor vermezse, gidip onu kendim arayacaktım. Rene ve onun dünyayı yok eden aleti beklemek zorunda kalacaktı.

Dosyaları ve klasörü topladım. "Ben yukarı çıkıyorum. Kapiya kimin geldiği umurumda değil, kan ya da ateş

olmadığı sürece rahatsız edilmeyeceğim."

Ascanio topuklarını birbirine vurdu ve keskin bir selam çaktı. "Emredersiniz, Konsolos!"

Bazı günler Curran'ın neden kükrediğini anlıyordum.

DİLEKÇELERİ OKUMAK BEYNİMİ ACITTI. I

İlk ikisini bir saat içinde hallettim ve sonra iki klan arasındaki bir mülkiyet anlaşmazlığına takıldım.

Kimin kim olduğunu ve neyin kime ait olduğunu çözmek Gordion düğümünü çözmek gibiydi. Kafamı salladığımda Sürü Kanunu'nun parçaları saçlarımdan dökülseydi şaşırırdım. Onları dikkatlice süpürür ve Barabas'ın dosyasına geri koyardım ama şaşırmazdım.

Hafızamın Evdokia ile yaptığım konuşmayı tekrarlayıp durması da yardımcı olmadı. Sence aslanınız ayaklarınızı yerden kesmeden önce kim olduğunuzu düşünmedi mi?

Bana Voron ve annem hakkında söyledikleri canımı yaktı. Hayatımın ilk on beş yılında Voron'a hiçbir çekince duymadan tamamen güvenmiştim. Eğer başım beladaysa, o beni içinden çıkarırdı. Beni bir şeye katlanmak zorunda bıraktıysa, bu hayatta kalmam için gerekliydi. Annem yoktu ama bir babam vardı. O benim çocukluğumun tanrısıydı. Her şeyi yapabilirdi, her şeyi düzeltebilirdi, herkesi öldürebilirdi ve beni kızı olduğum için severdi. Çünkü babalar böyle yapardı.

Bu bir yalandı. O kadar derin bir ihanetti ki, içimdeki hayati bir şeyi çatlattı ve şimdi öfke doluydum. Ben onun kızı değildim. Kullanılacak bir araçtım. Son savaşta kırılırsam, zarar verdiğim sürece büyük bir kayıp olmazdı.

Acıdı. Şimdi yetişkin gözleriyle görmek canımı yakıyordu. Acım geçene kadar çığlık atmaya, bir şeyleri yumruklamaya, tekmelemeye ve vurmaya ihtiyacım vardı. Kıpırdamadan oturup bunu gerçekten düşünmeme izin verseydim, kendimi kaybederdim. Ama annemle Voron arasında her ne olduysa geçmişte kalmıştı. Onunla boğuşur ve sonra da üstesinden gelirdim. Bunu değiştiremezdim; olan olmuştu.

Curran ve ben şimdi oluyorduk.

On yedi yaşımdayken, Voron iki yıl önce ölmüşken ve Greg vasım olarak görev yaparken, bir adamla tanıştım. Derin benden birkaç yaş büyüktü, yakışıklı ve komikti. Tam olarak aşık değildim ama bir şeyler hissediyordum. İlk seferim için daha kötüsü de olabilirdi. Ertesi sabah onun dairesinden çıktım ve sokakta beni bekleyen Greg'le karşılaştım.

Çığlık atılacağını düşünmüştüm. Voron'un çok sabrı vardı ama ara sıra çığlık atardı. Daha iyi bilmeliydim. Greg asla bağırmazdı. Sadece size çığlık attırana kadar mantıklı ve telaşsız bir şekilde bir şeyler anlatırdı.

Greg beni kahvaltı için Sunrise House'a götürdü. Bana şu reçelli ve krem şantili dev kreplerden aldı ve ben yerken o da konuştu. Onun sabırlı ve sakin sesini hala hatırlayabiliyorum. "Seks bir insan

Gereklilik. Bu aynı zamanda bir güven meselesi, diğer insanlardan çok senin için. Yakınlık seni tehlikeye atar Kate."

Omuz silktim. "Derin'i alabilirim. O kadar da değil."

Greg iç çekti. "Demek istediğim bu değil. Fiziksel yakınlık duygusal yakınlığa yol açar ve bunun tersi de geçerlidir. Eğer bir

Derin'le ilişkinizin tamamen fiziksel olmasını istesenez bile, er ya da geç gardınızı düşüreceksiniz. Söylesene, Derin senin ne kadar güçlü olduğunu fark ederse olabilecek en kötü şey nedir?"

Krepimden büyük bir parçayı ağzıma tıktırdım ve sırf onu kızdırmak için yavaşça çiğnedim. "Noktaları birleştirip beni gerçek babama mı satacak?"

"Bu talihsiz bir durum olurdu, evet. Ama olabilecek en kötü şey de bu değil."

"Eğer aktarımdan bahsediyorsanız, koruma kullandık. Ben aptal değilim

Greg." Başını iki yana salladı.

"O zaman bilmiyorum."

Greg'in mavi gözleri bana sabitlendi. "Derin hırslı bir tiptir. Mükemmel not ortalaması, okul birinciliği, okulunun ilk

sınıfı, Büyücü Akademisi tarafından İkinci Seviye Çıraklığa terfi ettirilecek."

"Beni mi gözetliyordun?"

İğnelemeyi bir kenara itti. "Derin hayatta ileri gitmeyi hedefliyor. Her şeyi istiyor: para, prestij, saygı, güç. O kadar çok istiyor ki, neredeyse tadına bakacak. Ve sen savunmasızsın, Kate.

Babanı özlüyorsun ve benden hoşlanmıyorsun. Kabul görmek için yanıp tutuşuyorsun. Eğer ısrar edersen, er ya da geç -ki ben er geç olacağına inanıyorum- Derin senin potansiyelini fark edecek. O olacak Bulmayı umabileceğiniz en iyi erkek arkadaş: nazik, kibar, anlayışlı. Aşık olacaksınız ya da en azından kara sevdaya tutulacaksınız. Bu doğaldır: eğer biri sizi daha iyi hissettiriyorsa, o kişiyle birlikte olmak istersiniz. Sonra Derin sizden onun için bir şey yapmanızı isteyecek. Küçük bir şeyle başlayacaktır. Belki başka bir öğrenciyle bir sorunu vardır. Ya da burs alabilmek için bir profesörü etkilemesi gerekiyordur. Küçük bir şey. Önemli bir şey değil.

"Sihri kullanmanı ya da belki sadece bir iki damla kanını kullanmanı gerektirebilir. Bunu yapacaksın, çünkü onu seviyorsun. Sonra o başka bir şey isteyecek. Ve sonra daha büyük bir şey.

Ve her itaat ettiğinizde, sizi şımartacak ve sanki dünyadaki tek kadın sizmişsiniz gibi hissettirecek. Ve sonra bir gün uyanacaksın ve kullanıldığını fark edeceksin.

Kendinizi, duygularınız ve güvenliğiniz pahasına sadece kendi çıkarlarını ilerletmeye çalışan bu adama zincirlediniz ve onun gücünüzü dikkatsizce kullanması babanın dikkatini çekti. Şimdi onu ve kendini savunmak zorundasın ve buna hazır değilsin. O zaman fırsatını bulduğunda, kendini kurtarmak için sana ihanet edecek. Bu olabilecek en kötü şey. Kaçsanız bile, bu deneyim sizi yaralar ve duygusal yaralar asla iyileşmez

Tamamen. Asla iyileşemeyeceksin."

Ona baktım, krepleri unutmuştum.

Greg kahvesini içti. "Senin bir sorunun var Kate. Eğer zayıf biriyle ilişki kurarsan, o sana yük olur. Kendini yetersiz hissedecek ve sen de kendini gerçek bir arkadaşlığın

tatmininden ve neşesinden mahrum bırakacaksın. Eğer bir ilişki kurarsan

Güçlü biriyle ilişki kurduğunuzda, ifşa olma ya da manipüle edilip kullanılma riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Güçlü konumdaki bir adamın sizinle ittifak kurmak için önüne çıkan her duvarı yıkmayacağını asla düşünmeyin. Büyünüz sizi paha biçilmez bir varlık haline getirir. Birinin sizi sevdiğini ya da gücünüzü arzuladığını nasıl anlarsınız?"

"Bilmiyorum."

Greg başını salladı. "Ben de öyle. Bağlantısız tek gecelik bir ilişki senin için en güvenli seçenek. Bu adil değil ama senin gerçekliğin böyle. Bu senin hayatın Kate. Sana tavsiyelerde bulunacağım ama tavsiyelerime uyman için seni zorlamayacağım. Sana söylediklerimi dikkate almanı tavsiye ediyorum. Buraya kadar geldin. Hepsinin boşa gittiğini görmekten nefret ediyorum."

Kahvaltıdan hemen sonra Derin'e geri dönmüştüm. Onun evinde saklandık, ucuz içkiler içtik ve iki gün boyunca seks yaptık. Uzun hafta sonunun sonunda duş almaya karar verdim. Çıktığımda Derin kılıcımı tutuyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Biraz alabilir mi? Örnekler mi? Büyücü Akademisi için bağımsız bir çalışma yapıyordu. Bu ona gerçekten yardımcı olacaktı.

Ona bir tavuk burrito karşılığında numune verebileceğimi söyledim. Onları satan en yakın yer birkaç mil ötedeydi. Şikayet etti, ama ben vazgeçmedim. O gider gitmez Greg'i aradım. Greg'in daireye gelmesi yirmi dakika sürdü ve o gelene kadar çarşafı ve yastık kılıflarını balkonda silkeleyip çamaşır makinesine doldurmuş, yerleri süpürmüş ve bulaşıkları lavaboya dökmüştüm. Mobilyaları sildim ve duş giderini temizledim. Tüm çöpleri, her peçeteyi, her başıboş saç, bana ihanet edebilecek her şeyi çıkardım. Greg daireyi arındırdı, gücüyle yaktı. Eğer herhangi bir Büyümden geriye kalan izler gizlenmiş olacaktı. Derin daireyi m-taramadan geçirirse, m-tarama sadece kehanet gücünün alev alev yanan mavi patlamasını kaydedecekti. O zaman biz ve çöp torbaları binayı terk etti. Kırk sekiz saat sonra Tarikat Akademisi'ne doğru yola çıkmıştım.

Derin'den ya da Greg'den uzaklaşmak istediğim içindi, çünkü onun haklı olduğu ortaya çıkmıştı.

Üzerinde pençe izi olan dosyalara baktım.

Curran paranoyaktı. Kendi güvenliğine ve Sürü'nün güvenliğine değer verirdi; hatta kendini bunu korumaya adanmıştı. Onu her zaman tehlikeye attığımı düşündüm ve bunu ona söyledim. O da

yine de beni istedi. Bu benim için her şey demekti.

Ama Curran aynı zamanda bir manipülatördü. Eğer orada oturup

Duruma tarafsız bir gözle bakıldığında tablo hiç de hoş görünmüyordu. Roland sürüyü ortadan kaldırmak için işaretlemişti. Curran çok güçlenmişti ve babam onu şimdi, Sürü daha fazla güçlenmeden yok etmek istiyordu. O da rakshasalarla saldırdı ve bu başarısız olunca, şekil değiştirenleri yok etmesi için halamı gönderdi. Öyle ya da böyle,

Roland ve sürü arasındaki çatışma yaklaşıyordu. Curran'ın benimle çiftleşerek kaybedecek neyi vardı?

Onu o kadar çok istiyordum ki beni kullanmak isteyebileceğini hiç düşünmemiştim. Bunca zaman soyumun benimle birlikte olmasını engelleyeceği endişesine odaklanmışım. Bunu bir avantaj olarak görebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. At gözlüklerini çıkarmanın zamanı gelmişti.

Gözlerinin içine baktığımda beni sevdiğini anladım. Hayatta kalmak için tüm umutlarımı yitirmişken benim için geldi. Beni bir iblis sürüsünden kurtardı. Beni korumak istedi. Aslında bunu hiç söylemedi ama beni sevdiğini hissettim.

Ayrıca Voron harika bir babaydı ve annem de bir azizeydi. Ve pembe tek boynuzlu atlar gökkuşağı kanatlarıyla çikolatadan tepelerin ve baldan nehirlerin üzerinde uçarlardı.

Masadan uzaklaştım. Kendimi deli ediyordum. Bu kara kara düşünen ben değildim.

Kapı gıcırdadı. Muhtemelen Andrea ve Derek'tir. Güzel; burada kendi düşüncelerimle bir dakika daha oturursam deli gömleğine ihtiyacım olacaktı.

BÖLÜM 12

AŞAĞI KATA ADIM ATTIĞIM AN ANDREA YAKALADI

Ben. Yanaklarında pembe bir kızarıklık vardı. Tedirgin görünüyordu. Tedirginlik iyi bir şey değildi.

"Konuşmamız gerek. Derek, seninle de."

Herkesin benimle konuşmaya ihtiyacı vardı. Konuşmaktan bıkmıştım. "Bunu yapmadan önce, sana göstermem gereken bir şey var."

Onu loup kafesine götürdüm. Volhv sandalyeye bağlı olarak dik oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Baygın görünüyordu.

Andrea'nın gözleri büyüdü. "Kim o?" "O bir volhv."

Volhv'un kirpikleri titredi. Uyan, uyan. "Kamen'i kaçıran kişi mi?"

"Hayır. Kamen'i kaçıran kişi yaşlı bir volhv'du. Bu daha çok orta düzey yönetici gibi, güçlü ama henüz o seviyede değil."

Andrea kaşlarını kaldırdı. "Aha. Nasıl bu kadar dayak yedi?"

"Evdokia ile buluşmam konusunda beni sıkıştırdı."

"Moralin mi bozuktuk yoksa?"

Hiçbir fikrin yok. "Evet. Öyle de diyebilirsiniz."

Andrea dudaklarını büzdü. "Neden bir Hidalgo korsanına benziyor? Rusların sarışın olduğunu sanırdım."

"Ve hepimiz cebimizde bir şişe votka taşır ve yıl boyunca kürk şapka takarız." Volhv siyah gözlerini açtı. Bakışları Andrea'ya takıldı. Gözlerini kırptı ve sersemlemiş bir halde bakakaldı.

Aman Tanrım.

"Kendimden geçmiş gibi davranıyorum," dedim.

"Sadece gözlerimi dinlendiriyorum." Hâlâ Andrea'ya bakıyordu. "Burası çok güzel. Huzurlu." Yavaş bir gülümseme volhv'un dudaklarını büktü. "Bunun yerine sana bir kürk şapka modellememi istersen, bir anlaşılmaya varabiliriz."

Andrea kısa ve alaycı bir kahkaha attı ve odadan çıktı.

"Burada seninle mi çalışıyor?" diye sordu volhv. "Boş ver," dedim ona, dışarı çıktım ve kapıyı kilitledim. kapıyı arkamdan kapattım.

Andrea kollarını kavuşturdu. "Sinir. O gözleri gördün mü? Pow!"

Evet, pow. "Bana bir şey mi söylemek istiyordun?" "Evet. Derek'e de. Mutfak?"

"Evet."

Üçümüz mutfak masasına oturduk. Ascanio içeri girdi ve duvara yaslandı.

"De Harven'in kayıtları tertemiz," diye başladı Andrea.

"Her şey kontrol edildi. Orduda dört yıl görev yapmış.

DD214'ünü, yani terhis belgelerini buldum ve

Ulusal Personel Kayıtları. Onaylanmasının iki ay süreceğini söylediler, ben de Askeri Doğaüstü Savunma Birimi'ndeki bir arkadaşımı aradım. MSDU'da her şeyin güllük gülistanlık olduğunu söyledi. Ayrıca de Harven'in astsubay değerlendirmelerini ve maaş makbuzlarını da buldum."

Bir adam terhis belgelerinde tahrifat yapabilir, ancak maaş koçanlarında ve performans raporlarında sahtecilik yapmak için fazladan bir yol kat etmesi gerekir.

"Orlando Polisi polis olduğunu doğruladı," dedi Derek.

"Onu tanıyan iki kişiyle konuştum. İyi bir polis olduğunu söylediler. Kendini işine adanmış."

"De Harven'in dairesine girdik." Andrea bir zarfı açtı ve içinden bir Polaroid çıkardı. Bu bir dijital bir tablonun resmi. Gün doğumu denizin üzerine çökmüş, ardında düzensiz gri bulutlar bırakmıştı. Resmin ortasında, bulanık suların arasından yalnız bir kaya çıkıntı yapıyordu,

ufka doğru parlak bir ışık huzmesi gönderen beyaz bir deniz feneri kulesini destekliyordu. Altındaki yazı

Görüntü, FENERİN DİBİNDE KARANLIĞIN HÜKMETTİĞİNİ söylüyordu.

"Bunun bana bir şey söylemesi mi gerekiyor?" diye sordum.

Andrea, insanların genellikle "Bu bir cinayet" dediği ses tonuyla, "Bu bir deniz feneri," dedi.

"Çok güzel bir deniz feneri. Pek çok insanın deniz feneri resimleri var." Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

Andrea zarfı karıştırdı ve çerçeve içinde bir resim çıkardı. İki sıra halinde dizilmiş gençler mezuniyet cübbelerini giymişlerdi. Andrea soldaki siyah saçlı çocuğu işaret etti.

"De

Harven." En sağdaki sarışın çocuğu bıçakladı. "Hunter Becker."

Konuyu daha fazla aydınlatıp aydınlatmayacağını görmek için bekledim. "Hunter Becker!" Andrea tekrarladı. "Onlar da aynı lise sınıfı!"

"Hunter Becker kim?"

"Becker the Gory? Deniz Feneri Bekçileri? Boston?"

"Kolayca Teslim Olan Becker'ı ya da Oldukça Makul Becker'ı tercih ederdim, ama bunun ötesinde adı bana hiçbir şey söylemiyor."

Andrea içini çekti. "Tarikat, Deniz Feneri Bekçileri adında gizli bir topluluğun varlığından şüpheleniyor. İyi organize olmuşlar ve gerçekten iyi gizlenmişler."

"Gizli bir cemiyet mi?" Derek kaşlarını çattı. "Ne, Masonlar gibi mi?"

Andrea ofladı. "Evet, tıpkı Masonlar gibi, ama bir araya gelmek, aptal şapkalar takmak ve sarhoş olmak ve hayır etkinliklerine sponsorluk yapıyorlar, bir araya gelip insanları öldürmenin ve hükümet binalarını yıkmanın yollarını düşünüyorlar. Sihirden nefret ediyorlar, sihir kullanıcılarından nefret ediyorlar.

Sihirli yaratıklardan nefret ederler ve hepimizi aşırı bir önyargıyla yok etmek isterler."

Bu odadaki herkesi kapsıyordu. "Neden?" Derek sordu.

"Çünkü teknolojik uygarlığı insanlığın mükemmel hali olarak görüyorlar. Büyünün bizi sürüklediğini düşünüyorlar.

barbarlığa sürüklenmemeli ve ilerlemenin ışığını
korumalıdır.

ve teknoloji. O olmadan, hepimiz karanlık." Andrea başını salladı. "Üç yıl önce Hunter Becker Boston'daki bir tıp hastanesini havaya uçurdu. Düzinelerce ölü, yüzlerce yaralı. İzini buldular ve her iki elinde birer silahla doğruca bir SWAT birimine doğru yürüdü."

Polis intiharı. Her zaman iyiye işarettir.

Andrea Polaroid'i kaldırarak yazıyı işaret etti. "Bu onun güvenli evinin duvarında yazılıydı. Bizim işimizde buna 'ipucu' denir. "

Teşekkürler, Bayan Ukala. "Mükemmel iş, Bayan Marple."

Bana dişlerini gösterdi. "Kate, bu insanlar fanatik. Boston'daki o gösteri çok fazla takım çalışması gerektirdi. Hastane mavi grip için deneysel bir sihirli tedavi geliştiriyordu. Laboratuvarlarında Fort Knox'tan daha iyi korunan birkaç öldürücü çeşidi vardı."

Parmaklarıyla saydı. "Birisi ayrıntılı bir arıza emniyeti olan birkaç bomba yapmış. Birisi üç güvenlik seviyesini atlamış. Birisi bombaları

kısıtlı erişimi olan ayrı katlar. Son olarak, birileri Becker'a caddenin karşısındaki yerel polis karakolu olan binaya giriş izni vermişti. Bombalama olayına en az altı kişinin doğrudan karıştığı tahmin ediliyordu ve bunlardan bazılarının hastane personeli olması gerekiyordu. Becker dışında hiç kimse bulunamamıştı ve Becker'ın bulunmasının tek nedeni de enkazdan yaralanmış ve kan izi bırakmış olmasıydı.

İnsanların hiçbiri yerleştirilmedi, Kate. Gerçekten orada çalışıyorlardı. O zamandan beri, Tarikat iki terörizm vakası daha buldu.

gizli ajanlardan oluşan ekipler. Bu insanlar bu şekilde çalışıyor: gençleri işe alıyor ve ihtiyaç duyulduğunda üyelerini harekete geçiriyorlar."

Yerli teröristlerin uyuyan hücreleri. Bu soruşturma gittikçe daha da iyiye gidiyordu. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Andrea dudağını ısırды. "Becker Tarikat'ın bir şövalyesiydi."

Eğer Bekçiler Tarikat'a sızarsa, onları bulmak imkansız olurdu. Büyü karşıtı tavırlarıyla tam uyum sağlardı. Ted gibi biri onları kollarını açarak karşılayacaktır. Ted de onlardan biri olabilir. Ben olmalıyım.

Çok dikkatli olmalıydım çünkü Ted'in bu işe karışmasını çok istiyordum. O kadar ki dikkatli olmazsam, suçlu olsun ya da olmasın Ted'i suçlamak için gerçeği çarpıtabilirdim.

"Tarikat'a ve PAD'e sızmışlar," dedi Derek. "De Harven muhafız olmadan önce bir polisti."

"Herhangi biri olabilir. Rene de olabilir." Andrea kollarını salladı. "Henderson olabilir. Herhangi biri."

"Hiç kimse değil," dedim. "Ben değilim, sen de değilsin, Derek de değil. Curran ve çocuğu da hariç tutabileceğimizden oldukça eminim."

Ascanio sırttı.

Andrea bana baktı. "Beni ciddiye almıyorsun!" "Muhtemelen yeterince heyecanlanmadığın içindir," dedi Derek.

"Filmlerdeki gibi yumruklarını sıkmalı, sallamalı ve 'Bu hepimizden daha büyük!

En tepeye kadar gidiyor!' "

Andrea parmağıyla onu işaret etti. "Sen kapa çeneni. Kapa çeneni.

senden bok almak zorunda. Ondan belki. Ama senden değil."

"Profesyonel muhakemenize güveniyorum," dedim. "Eğer gizli bir topluluk olduğunu söylüyorsanız, o zaman vardır. Ben sadece paranoyamızın sınırlarını belirlemeye çalışıyorum. Diğer tüm olaylarda birden fazla kişi mi vardı?"

"Evet."

Yüksek sesle düşündüm. "Eğer de Harven Deniz Feneri Bekçileri'nin bir üyesiye, o zaman Adam Kamen'in cihazı, yani bütün bir hücre olmasını bekleyebiliriz."

"Muhtemelen."

Derek, "Bir terörist hücresinin optimal büyüklüğü yedi ila sekiz üye arasında değişmektedir" dedi. "Beş üyenin altındaki gruplar yeterli kaynak, insan gücü ve

esneklik sağlarken, on kişinin üzerindeki bir grup uzmanlaşma nedeniyle parçalanmaya başlar. Daha büyük gruplar yönetimsel gözetim gerektirir bir arada kalmak için. Hücre uyuyan durumdayken bunu yapmak zordur."

Ağzımı duyulabilir bir tıkırtıyla kapattım.

Derek zr dilercesine omuz silkti. "Jim'le çok zaman geçirdim."

"Yani beş ila on kişi bekleyebilir miyiz?" Ben sordum.

"Muhtemelen beşe daha yakın," dedi Derek. "zellikle de Harven ld. Ancak, bu bizim tek bir hücreyle uğraşıyorlar. Atlanta büyüklüğündeki bir şehirde birden fazla hücreye sahip olabilirler ve ayrıca Hedefleri yeterince hayati ise komşu hücreler."

Hiç kimse, yeleri yıllardır uykuda olan bir hücreyi küçük bir şey için uyandırmaz. "Eğer tedbiri elden bırakırlarsa kaç kişinin

ve mevcut tüm hücreleri içeri taşıdı mı?"

Derek kaşlarını çattı, konsantre oldu. "Tahminimce elli ila ve üç yüz. Ne kadar çok insan olursa, grup o kadar az uyumlu olur. Onların yerinde olsaydım, kiralık adamlara güvenirdim. Her iş tüm hücreyi kapsamak zorunda değil. Bazı hedefler

Örneğin bir kiralık katil tarafından ortadan kaldırılabılır. Riski ve maruz kalınan riski en aza indirir - eğer iş kötü giderse, katil

sadece grubun bir üyesine ihanet eder."

Andrea bir ileri bir geri sallandı. "Kamen o atölyede ne inşa ediyordu yle?"

"Bilmiyorum. Ama bilen birini tanıyorum. Loup kafesimizde bağlı."

Andrea, Derek ve Ascanio'yu da yanıma alarak oprabalığı kafesine doğru yürüdüm. Duvardaki kancadan anahtarı aldım ve kapıyı açtım.

Lup kafesi boş duruyordu. Zeminde kangallar halinde kusursuz bir ip uzanıyordu. Hâlâ bağlıydı.

Derek biraz hasta görünüyordu. Birkaç ay önce işınlanan bir hırsız Sürü haritalarını çaldığında Jim'in yüzünde tam olarak bu ifadeyi görmüştüm. "Nasıl olur da ..."

"Sihir," dedi Ascanio.

"Teknoloji yükseldi." Kafesin kapısını denedim. Kilitliydi.
"Güzel numara."

Andrea, "Bir dahaki sefere onu duvara zincirleyeceğiz," dedi. "Bir dahaki sefer olmayacak." Kendini bir daha tekrar yakalandı. En azından bu kadar kolay değil.

Derek yürüyüp gitti. "Arka kapı kilitli değil," diye seslendi. En azından buhar olup uçmadığını biliyoruz.

Kamen'i bulamamıştık, cihazı kurtaramamıştık ve neler olduğuna ışık tutabilecek tek kişi gözetimimiz altındayken kilitli bir kafesten kaybolmuştu. İyi ki o lanet yerin sahibiydim, yoksa kendimi kovmak zorunda kalabilirdim.

"Sopası hâlâ burada," dedi Ascanio, volhv'un asasını kaldırarak.

Ha! Yakaladım. "Buraya getir." Arka odaya yöneldim, ceset dondurucusunun kapısını açtım ve asayı içine doldurdum.

"Ne yapıyorsun?" Andrea sordu.

"Asası olmayan bir volhv, silahı olmayan bir polis gibidir. Onu almak için geri gelecektir. Ofis bir kale, bu yüzden teknoloji sırasında içeri giremeyecek. Büyü sırasında, en güçlü olduğu zamanda geri dönecektir. Bu dondurucuyu o kadar sert korudum ki, içinden geçmek için MSDU gerekir. Döndüğünde onu yakalayacağız." Ve bu sefer olduğu yerde kalacaktı.

• • •

EVE DÖNÜŞ TRAFİĞİ CİNAYETTİ. YEDİ ELLİ BEŞTİ
otoparka girip bahçeyi koşarak geçene kadar. Koridorları
fethettim, ben ve dosyalarım
iki adımda bir aşağıya indi.

Boudalarımdan ikincisi olan Jezebel yolumu kestiğinde neredeyse sahanlığa varmıştım. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Ateş püskürtmeye hazır görünüyordu.

"Biliyorum, geç kaldım." Dizimin dayanmasını umarak biraz hızlandım.

Jezebel beni kovaladı, gülünç bir kolaylıkla ayak uydurdu. "Kafalarını koparacağım ve kafataslarını sikeceğim."

Özellikle de penisi olmadığı için bunu görmek çok güzel olurdu. Jezebel heyecanlandığında, ona bir şeyler açıklamak neredeyse imkansızdı. Tahmin etmeyi öğreniyordum. "Kim?"

"Kurtlar," diye hırladı.

Yine mi? "Kurtlardan hangisi?"

Dişlerini gösterdi. "Bacaklarını keseceğim."

Yani Jennifer da işin içindeydi. Tabii ya. Teyzemin öfkesi sırasında, kurt alfa çiftinin dişi yarısı olan Jennifer, tahliye etmeme kararı aldı. Jennifer dışarıdayken teyzem şehirdeki kurt güvenli evine saldırdı ve büyüğü tüm evin lup olmasına neden oldu,

Jennifer'ın 12 yaşındaki kız kardeşi Naomi de dahil. Teyzemi öldürmek umuduyla eve koştuğumda, Naomi bana saldırdı. ve ben onun hayatına son verdim. Jennifer kız kardeşinin ölümü için beni suçladı. Kurtlar ellerinden geldiğince beni suçlamaya çalıştılar. Bunu neredeyse bir oyuna dönüştürdüler.

Oditoryumun kapısı önümde belirdi. Sekize iki dakika var. "Bunu sonra konuşuruz."

"Kate?"

"Sonra."

Derin bir nefes aldım, kapıyı açtım ve Jez arkamdayken içeri girdim. Önümde devasa bir oditoryum uzanıyordu. Sıra sıra dizilmiş çıkıntılar uzanmak ve oturmak için yer sunuyor, hepsi de elektrik lambaları ve mangallarla aydınlatılmış geniş bir sahneye bakıyordu açık alevi kucaklıyordu. Sahnenin ortasında sandalyeli dev bir masa bekliyordu. Genellikle iki sandalye ile çevrelenirdi. Bu sefer sadece bir sandalye. Benim sandalyem.

Alt sıralar doluydu. Şekil değiştirenler oraya buraya yayılmıştı, bazıları tek başlarına, bazıları çiftler halinde. En az yüz kişi, belki daha fazla. Dilekçeler nadiren bu kadar izleyici çekerti. Bir şeyler dönüyordu.

Başımı kaldırdım, sahnenin karşısındaki masaya doğru yürüdüm ve oturdum. Solda, hemen altımda, sahneye dik duran ikinci bir masa vardı. Masanın üzerinde bir benim yaşlarımda esmer bir kadındı. Kıvırcık kahverengi saçları, iri siyah gözleri ve bulaşıcı bir kahkahası vardı. Ayrıca kendini George olarak tanıttı. George'un tam adı Aslında Georgetta'ydı ve bunu kullandıklarında insanların kemiklerini kırma eğilimindeydi. Ailesi, Dünya'da bunu sonuçları olmadan söyleyebilen tek iki varlıktı ve babası Sürünün Celladı Mahon olduğu için Şansımı deneyeceğim. Dilekçeler sırasında George tarafsız üçüncü taraf olarak davaların özetlerini hazırlıyor ve duruşmaları yönetiyordu.

George ayağa kalktı ve zili çaldı. "Şu anda oturumdayız." Kalabalık sessizleşti.

Kahretsin, burada bir sürü insan varmış. Şekil Değiştirenler kilisedeki yaşlı Güneyli kadınlar gibi dedikodu yaparlardı. Eğer ellerine ilginç bir dedikodu geçerse, bunun ortaya çıkışını izlemek için akın akın gelirlerdi. Bugün şimdiye kadar kesilmiş, yanmış, morarmış, gizli bir toplulukla karşı karşıya olduğumuz söylenmiş ve duygusal olarak tehlikeye atılmıştı. Daha fazla kanlı sürprize ihtiyacım yoktu.

"Donovan Perollo'ya karşı davası," diye duyurdu George.

Seyircilerin arasından iki şekil değiştiren ayağa kalktı ve ilk sıraya indi.

İlk dosyayı açtım.

İlk dört dava rutindi. Bir evle ilgili anlaşmazlık farelerin bölgesinin sınırında terk edilmiş bir araba. Bir tanesi kediler onu bulmuş ve birkaç saatlerini onu vadiden çıkarmak için harcamışlardı. Teknik olarak tüm şekil değiştiren bölgesi Sürü bölgesiydi, ancak her klan evinin sadece kendi topraklarında birkaç mil karelik bir alanı vardı, böylece klanlar özel olarak buluşabiliyordu.

Araba farelere gitti. Kedinin onların arazisinde işi olmadığına karar verdim.

İkinci vaka, farklı klanlara mensup eski eşler arasındaki bir aile içi anlaşmazlıktı. Çift boşandığında, sıçan baba çocukları aldı ve çakal anne, her iki çocuk da sıçana dönüştüğü için nafaka ödemek zorunda olmadığını iddia etti. Ben de ödemesi gerektiğine karar verdim.

Üçüncü ve dördüncü davalar Ağır Klan ve Çakal Klan'ın ortaklaşa sahip olduğu bir işletmeyle ilgiliydi. Uzun ve karmaşıktı ve sayamayacağım kadar çok kez notlarımı kontrol etmek zorunda kaldım. Sonunda tüm ilgili taraflar oturduğunda, ben

masamın üzerine çökme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Başka bir çift öne çıktı. Adamın sağ kolu askıdaydı ve kendini kavgaya hazırlar gibi tutuyordu. Yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Kesin bir şey söylemek zordu; şekil değiştirenler uzun yaşıyordu ve kırklı yaşlarının sonlarında olduğuna yemin edebileceğim bazı insanlar yetmişine merdiven dayamıştı.

Kadın yaklaşık aynı yaşlarda görünüyordu. İnce yapılı, belinin altına dökülen sarı saçlarının çerçevelediği güzel bir yüzü vardı. Sanki her an ona bir şey fırlatmamı bekliyormuş gibi gergin görünüyordu.

Adam başını kaldırdı. "Kenneth Thompson, Kurt Klanı, dilekçe sahibi."

Kadın omuzlarını dikleştirdi. "Sandra Martin, Kurt Klanı, sanık."

Kafamın içinde bir uyarı zili çaldı.

Ken bana baktı. "Bireysel itiraz hakkımı kullanıyorum. Dilekçemin Konsül tarafından değerlendirilmesini talep ediyorum."

Bu da kararı benim vermemi istediği anlamına geliyordu. Curran burada olsaydı fikrini söyleyebilirdi ama karar benim sorumluluğumdaydı. Curran'ın burada olmaması dışında.

"Buradaki tek kişi benim," dedim ona. "Davanızı varsayılan olarak değerlendirmek zorundayım."

Ken biraz şaşkın görünüyordu. "Bana doğrudan temyiz talebinde bulunmam söylendi."

George'a baktım. Sol eliyle dolambaçlı bir hareket yaptı. Devam et. Tamam.

Barabas bana protokolü ezberletmişti, yani en azından tamamen kaybolmamıştım. Sandra'ya baktım. "Sende itirazınız var mı?"

Yutkundu. "Hayır."

"Bireysel temyiz talebi kabul edildi," dedim.

Seyirciler bana odaklanmıştı. Demek buydu. Sürüdeki tüm işgüzarlar bu yüzden buradaydı. Kurt alfa çiftine baktım. Daniel vurdumduymazdı ve Jennifer'ın uzun yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Tamam. Kavga mı istiyorsun, kavga edeceksin. Dosyayı açtım.

ve iki sayfalık özeti çıkardım. Andrea ve onun komplo teorileriyle birlikte, bu elimdeki tek davaydı. önizleme başarısız oldu.

George masasından bana güven verici bir göz kırptı. Özeti taradım. Oh be.

"Davanın gerçekleri bunlar: Sen, Kenneth.

Sandra'yı romantik olarak takip ediyorsun. Ona kur yapmak için Cuma günü evine zorla girdiniz. Sandra uyandı, sizi yatak odasında buldu ve Glock 21 ile size ateş ederek üç kaburganıza zarar verdi ve sağ kolunuzun kemiklerini kırdı. Verdiği tepkinin aşırı olduğunu düşünüyor ve çektiğiniz acı, ıstırap ve hastane masrafları için tazminat istiyorsunuz. Bu doğru mu?"

Ken başını salladı. "Evet, Eşim."

Özete bir göz attım. "Burada Sandra uyandığında senin çıplak olduğun ve bir buket sopa taşıdığın yazıyor."

Ken biraz daha kızardı ama bunun utançtan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığını anlayamadım. "Onlar güldü. Yapraklarını kopardım ve halının üzerine koydum."

Curran burada olsaydı, gözlerini kapatır ve içinden ona kadar sayardı.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Sandra sordu.

Ona baktım. "Hayır, yapamazsın. Sıranı beklemek zorundasın."

Ağzını kapattı.

Ken'e döndüm. "Sandra senin kur yapmanı teşvik etti mi? Senden hoşlandığına dair herhangi bir işaret verdi mi?"

"Biraz," dedi Kenneth.

"Açık konuş," dedi George.

"Bana güzel görüldüğümü söyledi. Bir süredir onu elde etmeye çalışıyordum, bu yüzden ondan hoşlandığımı biliyordu."

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Sandra sordu.

"Hayır. Bir kez daha sorarsan seni çıkarttırırım ve sensiz devam ederiz."

Gözlerini kırptırdı.

Tekrar Ken'e baktım. "Sandra seni cesaretlendirmek için başka ne yaptı?"

Ken düşündü. "Bana baktı." Harika.

Harika.

"Yani Sandra sana baktı ve güzel görüldüğünü söyledi diye evine girmeye ve onu yatağında çıplak halde şaşırtmaya mı karar verdin?"

Seyircilerden hafif bir kahkaha yükseldi. Onlara ters ters baktım.

Kahkaha kesildi.

Ken kıpkırmızı oldu ve tribünlerdeki şekil değiştirenlere bakmak için geri döndü. Şimdi tek ihtiyacımız olan şey onun kürklü olması ve seyircilerimize saldırmasıydı.

"Kenneth, bana bak."

Bana geri döndü.

"Burada Sandra ile Kuzey Kurtarma ofisinde birlikte çalıştığınız yazıyor. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Cuma günü olanları bir kenara bırakırsak, Sandra'nın arkadaş canlısı biri olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Ken bunu düşündü. Nereye gittiğimden emin değildi.

"Sanırım öyle."

"Sandra size güzel görüldüğünüzü söylediğinde sadece arkadaşça davranmaya çalışıyor olabilir mi?"

"Hayır."

"Yani onu ofiste başka birine iltifat ederken hiç görmediniz mi?"

Durakladı. "Evet, bazen insanlara güzel şeyler söylüyor ama oradaki tek erkek benim, o yüzden durum farklı."

Bu hiç bana göre değildi. Masanın üzerine çıkıp kafasına vurmak ve bu işi bitirmek istiyordum. "Ama Sandra'nın yorumunu yanlış yorumlamış olmanız mümkün mü?"

Birkaç saniye daha sürdü ve sonunda "Mümkün" dedi.

Hallelujah. "Diyelim ki ofisinizde çalışan bir adam var. Çok daha iri ve güçlü bir adam. Bir render diyelim. O yeni bir deri ceket giyerek ofise geldi. Dostça sohbet ettiniz, ceketine iltifat ettiniz ve o gece uyandığınızda adam üzerinizde çıplak bir şekilde duruyordu. elinde bir buket gülle."

Kenneth'in gözleri kocaman oldu. "Ama ben eşcinsel değilim!"

"Mesele eşcinsel olmak değil; mesele en savunmasız olduğunuz anda sizden daha büyük ve güçlü biriyle karşı karşıya kalmak. Bu adamı yatak odanızda dikilirken bulsaydınız, üzülür müydünüz?"

"Tabii ki üzülürdüm. Ona defolup gitmesini söylerdim. Ama o bana defolup gitmemi söylemedi. Eğer 'Ken, defol git!' deseydi Giderdim. Beni sekiz kez vurdu."

Siktir et. "O senden daha küçük ve daha zayıf. Uyandı, seni çıplak ve harekete hazır gördü ve muhtemelen ona tecavüz edeceğini düşündü. Korkmuştu, Ken. Onu ölümüne korkuttun."

"Korkacak hiçbir şeyi yoktu! Ben hiçbir şey yapmazdım."

"O bunu bilmiyordu. Zaten evine zorla girdin, yani onun mülküne hiç saygın yok. Sana gitmeni söylediğinde ona bir insan olarak saygı duyacağını ve öylece çekip gideceğini ona düşündüren neydi?"

Ken'in çenesi boyunca kaslar oynadı. "Şekil değiştirenler böyle yapar. Herkes biliyor ki Canavar Lordu'nu cesaretlendirin, ama o sizin dairenize girdi ve siz onu vurmadınız."

Seyirciler o kadar sessizleşti ki nefes alış verişimi duyabiliyordum. Demek buydu. Jennifer'ın peşinde olduğu şey buydu.

"Anlıyorum." Sesim kısıldı. "Bu yüzden mi doğrudan bana başvurmaya karar verdiniz?"

"Evet."

"Kim önerdi?" "Benim
alfam."

Jennifer beni utandırmak istedi. Eğer solmamı bekliyorsa, cehennemde güller açana kadar beklemesi gerekirdi. I döndüm ve Jennifer'a baktım. O da bana gülümsedi. Masayı toplamak için yarım saniye, odayı geçmek için iki saniye ve yumruğumu onun suratına indirebilirdim. Onun ve benim tüm dertlerimize deva olacaktı.

"Kurt Klanı'nın alfalarının Canavar Lordu ile olan ilişkimi bu kadar yakından takip ettiğini bilmiyordum. Bunu yapmam gerekecek.

Bu gece yatağımızın altında küçük kurt casuslarının saklanmadığından emin olmak için yatağımızın altını kontrol edin."

Biri homurdandı ve boğuldu.

"Canavar Lord'u dairemde bulduktan sonra ne yaptığımı biliyor musun?"

Ken sallantılı bir zeminde olduğunu fark etti. "Hayır."

"Boğazına bıçak dayadım," dedim. "Ve kapımın kilidini değiştirdim. Bunun yanı sıra, içeri girmeden önce Canavar Lord'u cesaretlendirdim. Onunla flört ettim, onu öptüm ve iç çamaşırlarımla önünde geçit töreni yaptım."

Neredeyse bitirmiştım. Sadece biraz daha Jennifer'ı yumruklamamak için kendimi tutmam gerekiyordu.

"Sandra hiç bunlardan birini yaptı mı?"

"Hayır."

Her şeyi ortaya dökelim. "Seninle hiç jakuzide öpüştü mü ya da sana çıplak yemek ikram etmeyi teklif etti mi?"

Yüzüm daha da kararmış olmalı çünkü Ken yutkundu.

"Hayır."

George'a döndüm. "Sürü Kanunu'nda kur yapma hakkında bir şey var mı?"

George boğazını temizledi. "Beşinci Madde, Birinci Bölüm, Sürü'nün hiçbir üyesinin başka bir üyeyi cinsel birleşmeye zorlamak amacıyla tehdit edemeyeceğini veya ona saldıramayacağını belirtir."

"Tecavüzün cezası nedir?" diye sordum. "Ölüm," diye yanıtladı George.

Ken bembeyaz oldu.

"Eylemlerinizi cinsel saldırı için bir başlangıç olarak yorumlanabilir. Alfalarınızın bunu fark etmemiş olması endişe verici,

Çünkü bu gibi şeyleri bilmek ve bu anlayışı klan üyelerine aşılacak onların işidir. Zorla mı Kurt Klanı'nda çiftleşme yaygın mıdır?"

Seyirciler kurt alfalara bakmak için döndüler. Daniel irkildi. Jennifer dişlerini sıktı.

Ken, azgın bir nehrin ortasında bir buz parçasının üzerinde mahsur kalmış bir adamın tüm çaresizliğini gösteriyordu.

"Hayır."

"Yani bildiğiniz kadarıyla alfalarınız tecavüzü teşvik etmiyor mu?"

"Hayır!"

"Pekâlâ. Hükmetmeye hazırım." Sandra'ya baktım. "İsterseniz bir şey söyleyebilirsiniz."

Başını iki yana salladı.

Ken'e baktım. "Bir aptal gibi davrandın ve başına sekiz kurşun yedin. Seni vurmadığı için kendini şanslı say. Ben olsaydım, kafanı keserdim ve işin bittikten sonra polise rapor verirdim.

Halımın üzerinde kan kaybediyorsun. Kabullen, dersini al ve yoluna devam et. Hiçbir şey alamazsın. Sandra'yı korkuttuğun ve onu utandırdığın için özür dile.

Bu meselenin Sürü Meclisi'nin önüne getirilmesini istemiyorum." Vahşi gözlerle ona baktı. "Özür dilerim."

"Bu dava sona ermiştir." Kurt alfalarına baktım. "Kurt Klanı'nın alfaları lütfen çıkarken beni görsünler."

Salon rekor sürede boşaldı. Sandalyemde arkama yaslandım.

Daniel ve Jennifer masama yaklaştılar.

Her iki boudam da yaklaştı.

"Jezebel, Barabas, bizi yalnız bırakın," dedim. Bu olaya ne kadar az tanık olursak o kadar iyiydi.

Barabas adımının ortasında rotasını değiştirdi ve kapıdan dışarı çıktı. Jez tereddüt etti, nefesinin altında bir şeyler homurdandı,

ve onu dışarı kadar takip etti.

Sadece ben, Jennifer, Daniel ve George.

"Eğlenceliydi," dedim. "Oyun şimdi bitiyor." "Ne oyunu?" Jennifer sordu.

Omuz silktim. "Üç seçeneğin var. Birincisi, istifa edebilirsin benimle taşak geçer ve çekip gidersin. İkincisi, bana meydan okuyabilirsin ve ben de seni öldürürüm. Bu benim için iyi olur. Bana lazım uygulama."

Jennifer dişlerini gösterdi. Daniel elini onun koluna koydu. Onu tek başıma alt edebilirim. İkisi de büyülü olsa zor olurdu.

"Üçüncüsü, beni rahatsız etmeye devam edebilirsin, bu durumda bir sonraki Sürü Konseyi'nde görevden alınman için harekete geçeceğim. Bunu yapabilirim, değil mi George?"

George kocaman bir gülümsemeyle, "Evet, yapabilirsin," dedi. "Hangi gerekçeyle?"

Jennifer hırladı.

"Beceriksizlik. Bu davayı kanıt olarak göstereceğim. Bu mesele kurt klanının iki üyesiyle ilgiliydi.

sizin yetkiniz altına verdi. Yani ya bununla nasıl başa çıkacağınızı bilmiyordunuz ya da tembellikten veya tecavüze aktif olarak göz yummaktan dolayı bununla başa çıkmak istemediniz. Her iki durumda da görevden alınmalı ve hakkınızda soruşturma başlatılmalıdır.

"Kurt klanının çiftleşme pratiklerini araştırıyorlar." "Hiçbir şey bulamayacaklar," dedi Daniel.

"Beş yüz kurt, ki bunların arasında muhtemelen en az yüz elli çift vardır? Çiftleşme ritüellerinin incelenmesine nasıl

tepki vereceklerini düşünüyorsunuz?"

"Bunu yapamazsın!" Jennifer Daniel'a döndü. "O bunu yapamaz."

"Teknik olarak yapabilir," dedi Daniel. "Her şey bitti Jennifer. Bunu kazanamazsın."

Jennifer'ın gözleri tamamen yeşile döndü. "Sen alfa olmak hakkında ne bilirsin ki? Sen bir insansın. Burada olmanın tek sebebi lanet Curran."

Güzel. "Pek bir şey bilmiyorum ama hızlı öğreniyorum." Ayağa kalktı. "Ve buradayım çünkü bir yıl içinde yirmi iki şekil değiştiren öldürdüm.

İki hafta. Yerimi hak ettim. Kaç meydan okuma yaptın Jennifer? Oh, bu doğru. Hiç. Aydınlat beni, nasıl tekrar alfa oldun?" Daniel'a döndüm. "Bana yardım et. Kimi beceriyordu, Daniel? O muydu Sen mi? Özellikle senin için iyi olmalı, çünkü bu kadar uzun süre buna katlanmanın tek yolu buydu."

Daniel'ın hareket ettiğini bile görmedim. Bir an orada durmuş, gevşemiş, sonra da Jennifer'a sarılmıştı. Çok dikkatli bir sarılmaydı, nazik görünüyordu ama bir santim bile kıpırdayamadığı belliydi.

"Konsorsiyumu gücendirdiğimiz için özür dileriz. Saygısızlık etmek istemedik" dedi.

"Özrün kabul edildi."

"Ben burada yokmuşum gibi konuşmayı kes," diye çıkıştı Jennifer. "Gelecekte sizinle çalışmayı dört gözle bekliyoruz."

Daniel dedi ki. "İzninizle mi?" "Lütfen.

İyi akşamlar dilerim."

Daniel hareket etti ve Jennifer da onunla birlikte hareket etti. Birlikte salondan dışarı çıktılar.

Kapı kapanana kadar bekledim ve sandalyeme çöktüm. George bana baktı. "Aman Tanrım. O kadar ileri gittiğine inanamıyorum."

Gözlerimi kapattım.

"İyi misin?"

"Yorgunum. Dizim yine ağrıyor ve kendimi üst kata ışınlamaya çalışıyorum."

"Kate, bunu yapamazsın."

"Biliyorum. Ama çok çabalıyorum. Solmaya başlarsam bana haber verir misin?"

Maalesef ışınlama işe yaramadı. Merdivenleri tırmandım. duşa girdi, kiri ve kanı yıkadı ve temiz kıyafetler giydi.

Curran olmadan odalar boş gibiydi. İçeride durdum. bir süre yatak odasının kapısında durdu ve yatağa baktı.

Her şeyin büyük bir yalana dönüşmesini istemedim.

Küçük bir parçam gitmek istiyordu. Sadece şimdi, hiçbir açıklama yapmadan ve hayal kırıklığına uğramadan gitmek. Ortadan kaybolmak. Bu şekilde eğer bu bir yalansa, asla bilemeyecektim.

Ama sonra zorluklardan kaçmadım. Onlarla doğrudan karşılaştım ve beni yaralı, kanlı ve sersemletene kadar kafamı onlara vurdum.

Kendime sarıldım. Curran'la birlikteyken boşluğumu o doldururdu. Üzgünsem, beni güldürürdü. Sinirliysem, beni maça davet ederdi. Ne olduğunu unutuyordum. tek başıma olmak gibiydi. Ve tek başımaydım. Roland dışında, binlerce kilometre boyunca bu kadar berbat durumda olan başka bir insan yoktu.

Eğer yarın uyandıgımda Roland Keep'in kapısında bekliyor olsaydı, ölürdüm. Hem de çok çabuk. Evdokia haklıydı. İhtiyacım olan tüm kılıç eğitimini almıştım ama babamla karşılaştığımızda savaşa kılıç karar vermeyecekti. Büyü eğitimine ihtiyacım vardı, hem de çok. Ve Curran'ın buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bebeğim, Keep'in arazisinde bir vampirin içini dışına çıkarma alıştırmaları yapmamın sakıncası yok, değil mi? Lütfen işler korkunç bir şekilde ters gittiğinde halkının acı dolu çığlıklarını duymazdan gel.

Roland'ın kızıyla çiftleştiğini bilmek bir şeydi. Burnunuzun sürtülmesi tamamen başka bir şeydi.

Nihayetinde, Curran'ın beni gerçekten sevip sevmediğini anlamam gerekmiyordu. Tek bilmem gereken, onu neden benimle birlikte olduğunu umursamayacak kadar sevip sevmediğimdi. Cevabı biliyordum. Ben sadece

kabul etmek istemedim. Eğer şu anda ararsa, yaralı bir halde, beni sevsin ya da sevmesin, hayatıma mal olsa bile onu bulur ve kurtarırdım. Bu çok berbat bir şeydi.

Hayır. Yanılmışım. Roland'la savaşmak için bana ihtiyacı olduğu için benimle birlikteyse gitmeliydim. Burada kalamazdım, uyuyamazdım.

Bu yatakta onun yanında olmak, ona dokunmak, onu öpmek, beni gerçekten sevmediğini ama hayatta kalma ihtiyacına bağlı olduğunu bilerek. Onu hala sevebilirdim ama kalamazdım. Aşık olma şansım olmadan önce, bunu bana en başından açıklasaydı, yine de onunla güçlerimi birleştirebilirdim. Curran'la yatmazdım ama Sürü ile ittifak beni güçlendirirdi ve onunla bir tür iş anlaşması yapabilirdik. Artık çok geçti. Artık çok geçti.

Aşk ya da hiçbir şey.

Yataktan yastığımı çaldım ve kanepeye kıvrılıp yedek bir battaniyeye sarındım. Eninde sonunda eve gelecekti. Sonra konuşurduk.

BÖLÜM 13

ALARM SABAH ALTI'DA ÇALDI, GÜNÜN SONUNU İŞARET EDİYORDU

gece ve sihrin yokluğu. Sırtım ve yanlarım bir gecede ağrımaya karar verdi. Kanepeden yuvarlandım, kaslarımdaki her düğümü ve hırıltıyı hissettim, eşofmanlarımı çektim ve aşağıya, spor salonuna indim. Kırk dakika sonra kendimi çok daha iyi hissediyordum. Hâlâ Curran'la nerede durduğumuzu bilmiyordum ama şimdilik yapacak bir şey yoktu. Hâlâ öldürmem gereken insanlar ve bulmam gereken bir Kıyamet Günü Cihazı vardı.

Nöbetçi masasına gittim. "Bana mesaj var mı?"

Yaşlı, siyah saçlı bir kurt adam olan Curtis bana iki parça kâğıt uzattı. "Canavar Lordu'ndan da bir mesaj var, Eşim. Senin özel kutunda. Odanızdan 1000'i tuşlayarak erişebilirsiniz."

Aradı ama benimle konuşmadı. Tavuk. "Ne zaman aradı?"

"Gece yarısını on iki dakika geçiyor."

"Neden beni uyandırmadın?"

Curtis rahatsız görünüyordu. "Rahatsız edilmemeniz konusunda bize talimat verdi."

Benimle konuşmak istemediği için kızmalı mıydım yoksa dinlenmeme izin vermeyi düşündüğü için duygulanmalı mıydım? Emin değildim.

En üstteki kâğıt parçasına göz attım. Mesajda, iz sürücülerin Julie'nin kokusunu şehrin dış mahallelerinde buldukları yazıyordu. En azından kaçırılmamıştı.

İkinci mesajda bir numara ve bir isim vardı. Roman.

Kağıt parçalarımı aldım, üst kata çıktım ve 1000'i aradım. Curran'ın sesi odayı doldurdu. "Selam. Benim."

Sandalyeye oturdum. Onu duymak, sağanak yağmurda eve gelip ışıkları açık ve evi sıcak bulmak gibiydi. O kadar derindeydim ki artık yüzeyi bile göremiyordum.

"Uyuduğunu söylediler. Eve sağ salım dönmene sevindim. Ben Güney Yakası'nda bir cehennem çukurunda sıkışıp kaldım. Leslie

Şehrin her yerinde koşuyor. Nedeni ya da mantığı yok. Eninde sonunda onu yakalayacağız. Sonsuza kadar kaçamaz."

Ve bunu yaptıklarında, ortalık kan gölüne dönecekti.

"Söyledikleriniz hakkında düşündüm. Yeterince makul. İşleri bu şekilde yapıyorum çünkü genellikle işe yarıyor ve uzun zamandır bu şekilde yapıyorum. Ama bunun bana yapılmasını istemezdim."

Ha! Bir tane kazanmıştım.

"Ama konuşmama olayını yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık ve sen telefonu iki kez yüzüme kapattın. Eğer anlaşmamız değiştiyse, ben notu almadım."

Beni orada yakaladı.

"Her neyse, render'ı kovalamaktan bıktım usandım, bu yüzden yarın onu yakalayıp eve geleceğim. Aramızın iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. İşim bittiğinde seni aramaya çalışacağım. Hoşça kal, bebeğim."

Mesajı tekrar dinlettim. Farklı bir şey söylemedi.

İyi olup olmadığımızı öğrenmek istedi. Böylece ikimiz olduk. Roman'dan gelen mesajdaki numarayı aradım, Her kimse. Tanıdık bir erkek sesi cevap verdi. "Alo?" Ha! Volhv. "Günaydın."

"Asayı bana geri vermelisin. Ofisine gelip alabilirim. Söz veriyorum, hile bile yok. Kimse ölmeyecek."

"Doğru söyledin."

"Bu konuda sert mi davranacaksın?" diye sordu. "Adam Kamen karşılığında sana asayı vereceğim."

"Hayır."

"Bunlar benim şartlarım."

Dramatik bir iç geçirdi. "Bunu medeni insanlar gibi yapabilirdik. Ama hayır, şimdi ofisinize gidip bir şeylerin üzerine salgın hastalıklar salmam, bir şeyleri ateşe vermem ve bir şeyleri kınamam gerekecek. Bunu kimse istemez. Bana personeli ver ve ödeşelim. Burada kötü adam olmamaya çalışıyorum."

Büyü dalgası vurur vurmaz, her ihtimale karşı koğuşları takviye etmem gerekecekti. Onu alt etmiştim ama bu çoğunlukla şans ve sürprizdi. Bu sefer hazır olacaktı.

"Kamen'le bir saat geçirirsen, sopanı geri alabilirsin."

"Chyort poberi, sen inatçı bir kadınsın."

"Sen bir pagansın. 'Şeytan seni alsın' demek bir Hristiyan lanetidir. Bu tam olarak nasıl işliyor?"

"Hristiyanlıkla ilgili komik bir şey var; ölü Tanrı'nın rahipleri Avrupa'ya geldiklerinde tüm eski tanrıları şeytana dönüştürdüler. Yani teknik olarak Chyort dediğimde

Kara Olan'a çekici geliyor. Her neyse, ne yapabileceğime bakacağım." "Bekle. Adam'ı atölyesinden aldığı anda

"Yaptığı şeyi yanında mı götürüyorsun?"

Roman durakladı. "Varsayımsal olarak, eğer böyle bir şeyi almış olsaydık, artık var olmazdı. Sanki hiç inşa edilmemiş gibi olurdu. Bir şehir efsanesi."

"Yani öyle mi? Bir efsane mi?" Cihazı ele geçirmiş olsalardı şimdiye kadar yok etmiş olurlardı.

"O kadar da değil."

Telefonu kapattı. Güne Tüm Kötülüklerin Somutlaşmış'ının bir rahibiyle felsefi bir tartışmayla başlamıştı. Bundan sonrası sadece yokuş aşağı gidebilirdi.

Duş aldım, giyindim, bir sandviç aldım ve merdivenlerden aşağı indim, yolda yedim. Şekil değiştiren yok

bana saldırdı ve yemeğimi almaya çalıştı. Hiçbir kurt alfası sürpriz saldırılarda bulunmadı. Kimse bana bir şey teklif etmedi bile.

bir buket başsız gül. Drama eksikliği düpedüz cesaret kırıcıydı.

Dışarıda güneşin doğuşu ufku yarmış, bıçak yarasından fışkıran kan gibi ani ve parlaktı. İki aracım da bahçede

rölantide çalışıyordu. Harika çocuk benim arabamı çalıştırmıştı.

ve Şimdi cipinin yanında bekliyordu. Koyu renk kapuŐonlu bir sweatshirt ve yıpranmış bir kot pantolon giymişti. Yüzünü görmesiniz ve geniş omuzlarına dikkat etmesiniz, on beş, belki de on altı yaşında bir çocuk olduğunu düşünürdünüz. Derek'i tanıyorsam, bunu bilerek yapmıŐtır. Ne kadar genç görünürse, potansiyel rakipleri onun hakkında o kadar az Şey düşünenecekti. Ama öyleydi. dolduruyor. Bu hızla giderse bir yıl sonra gardırobunu yenilemek zorunda kalacaktı.

"Arabayı alıŐtırdıĐın için teşekkürler."

Sırıttı, dişleri hızla parladı. "Varlığımın baş belası nerede?" "Saati biliyor. Ben onun dadısı değilim." "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Fazla değil. O Şımarık bir bebek." Omuz silkti. "Boudalara genç bir erkek verirsiniz onu Őımartmak için ellerinden geleni yaparlar."

Bir yan kapı açıldı ve Ascanio dışarı çıktı, onu tanıdık tombul bir kadın izledi. Ellili yaşlarının başında görünüyordu, kırlaŐmıŐ saçlarını topuz yapmıştı ve nazik bir yüzü vardı. genç büyükanne. Okul yemeklerini dağıtmaya baŐlamasını ve size diğer çocuklarla iyi geinmenizi söylemesini beklerdiniz.

Bize el salladı. "Kate!"

Oh, kahretsin.

Boğazımı temizledim. "B Teyze, günaydın."

B Teyze, Ascanio'yu da yanına alarak aceleyle geldi. "Şehre gitmem gerekiyor. Ben de düşünürüm ki, neden seninle gelmiyorum? Arayı kapatır ve sohbet ederiz."

Kuduz bir kaplanı arabama almayı tercih ederim. "Tabii ki."

"Harika." B teyze yolcu koltuğuma atladı.

Derek uzun bir süre tereddüt etti. Beni B Teyze'yle yalnız bırakmak istemediği açıktı ama cip sadece iki kişilikti.

Ascanio'ya bir takip hareketi yaptı ve

Beklerken yavaŐa döndü ve kendi aracına doğru gitti.

Keep'in bahçesinden çıktık ve şehre doğru yola koyulduk.

"Kurtlarla karşılaştığını duydum," dedi B Teyze.

Teşekkürler, George. "Pek bir şey olmadı."

"Benim duyduğum gibi değil. İyi idare ettin, canım. İyi halledildi. Jennifer kötü biri değil ama genç. Daha iki yıldır bir alfa. Hâlâ yerini oturtmaya çalışıyor ve tabii ki sevdiğiniz birini kaybetmek, özellikle de bu kadar gençken, kafanızı karıştırabilir. Kendine gelecektir."

O gün o gün olacaktı. "Onun sağduyusuna çok güveniyorsun."

B Teyze gülümsedi. "Hayır canım. Daniel'a çok güveniyorum. Zirvedeki yeri için çok mücadele etti. Hiçbir şeyin bunu tehlikeye atmasına izin vermez, onun bile. Tatlı genç şeylerden bahsetmişken, oğlum nasıl uyum sağlıyor?"

Yuvarlak bir deliğin içindeki kare bir çivi gibi. "Üzerinde çalışıyoruz." "Çok nadirdir, bilirsiniz, boudaların bunu başarması

Lupizm olmadan ergenlik. İlk iki oğlumun sorunu da buydu. Tıpkı Ascanio gibiydiler: yakışıklı, komik, çekici ..."

Disiplinsiz, şımarık, ukala . . .

"Çok büyük bir potansiyeli var. Yıllardır bu kadar genç yaşta bu kadar iyi bir yarı form görmemiştim. Neredeyse benim Raphael'im kadar iyi."

Vay canına. Eğer onu oğluyla kıyaslıyorsa, ondan gerçekten hoşlanıyordu. "Peki neden onu bana verdin?"

B Teyze iç çekti. "Sürü içinde büyümedi. Çenesi ondan uzaklaşıyor. Bazen toplum içinde bazı şeyleri çok ileri götürüyor. Onu öldürmekten nefret ediyorum. Elbette yapardım ama bu kalbimi kırardı."

Al bakalım, B Teyze senin için aradı. Lütfen direksiyonu tut, ben de bu hareket halindeki araçtan atlayıp canımı kurtarmaya çalışayım.

"Annesi de çok iyi bir kız. Bu onu mahveder. Olabileceği onca yer varken, en çok senin yanında güvende. Çocukları öldürmek için fazla yufka yüreklisiniz."

Ona bakakaldım.

"Yola dikkat et, canım."

Devrilen bir ağaca çarpmamak için direksiyonu kırdım. "Hikâyesi nedir? Onunla ilgilenmem gerekiyorsa, her şeyi bilmem iyi olur."

"Her şey çok ama çok üzücü. Annesi Martina, babasıyla Orta Batı'da yaşarken tanışmış. O taraflarda çok fazla bouda olmadığı için onu bulduğunda çok yakından bakmamış. karakterinin kalitesi. Yeterince iyi birine benziyordu, tam bir bouda, pasif tarafta, ama erkeklerimiz bazen bu şekilde gider. Eğlenmişler, diye düşündü. Kız heyecanlanmıştı. O değil."

"Baba olmak istemedin mi?"

B Teyze başını bir o yana bir bu yana salladı. "Tam olarak değil."

Görünüşe göre 'hac yolculuğuna' çıkmış. Bir peygamber tarafından yönetilen taşradaki dini bir toplulukta büyümüş ve onu 'dinsizlerin' nasıl yaşadığını görmesi için göndermişler. Kendini eğlendirmesi ve cinsel zevkler peşinde koşması gerekmiyordu." "Cinsel" deyince kaşlarını kaldırdı.

"Peki ne oldu?"

"Onunla kaldı. Martina onların bir aile olduğunu düşünüyordu."

Doğum yaptı. Zor bir doğumdu. Hastane ona sakinleştirici vermişti, acıdan patlamasından korkuyorlardı. Ne zaman hastane yatağında uyandığında, bebek ve baba gitmişti. Ona bir not bırakmıştı. Bebeği büyütecekti. bebek 'uygun' şekilde. Bebek masumdu, ama günah işledikleri ve peygamberin kutsaması olmadan cinsel ilişkiye girdikleri için kirliydi, bu yüzden gelemezdi. Martina çocuğu zar zor kucağına alabildi. Silik bir anı, ona bıraktığı tek şey bu. Hikayeyi anlatırken gözyaşları."

Onu bulabilirdim. Onu bulup öldürür ve bebeğimi geri alırdım. "Onu kovaladı mı?"

B Teyze başını salladı. "O yaptı. Ama kadın zayıftı ve adam da

izlerini örtmekte çok iyiydi. Buraya gelene ve biz onu yanımıza alana kadar birkaç yıl boyunca dümeni kırık bir gemi gibi yüzdü durdu. O iyi bir insan. Sadece

Aklını başına toplansın. Çocuk sahibi olmaya tövbe etti ve bu sayıyla bunu göze alamayız."

"Ascanio'ya ne oldu?"

"Babası onu mezhebine geri getirdi." B Teyze yüzünü buruşturdu. "Çocuğun anlattığına göre, bu tarikat, peygamberin dünyadan mesajlar almaya başladığı tarikatlardan biriymiş.

Ona bütün kadınlarla yatmasını söyleyen bir göksel flimflam tanrısı. Özellikle de genç ve güzel olanlarla. Bu kahin Ascanio'nun babasının dönmesine pek hevesli değildi."

"Rekabeti ortadan kaldırmak," diye tahmin ettim.

"Bu doğru. Çoğu genç adam hacdan sonra geri dönmedi, sen neden dönesin ki? Eninde sonunda bir eş almak zorunda kalacaksın ve onun seni terk edeceğini bile bile bunu nasıl yapacaksın?

her gece bu peygamberle uyumak için mi? Ama Ascanio'nun babası kendi başına düşünemeyecek kadar aptaldı. Ascanio yedi ya da sekiz yaşındayken öldü. Bir av kazasında."

"Aha. Bunu bir dolara alırım." Lanet bir bouda'yı öldürmek için nasıl bir av kazası olması gerekir? Bir fil mi avlıyorlardı da fil onun üzerine mi düştü?

"Çocuk bir nevi kolektif olarak yetiştirildi," diye devam etti B Teyze. "Tarikat çoğunlukla kadınlardan oluşuyordu, tek erkek peygamber, ayrılamayacak kadar yaşlı birkaç kişi ve peygamberin soyundan gelenlerdi. Onu çok şımartmışlar ama

Sonunda büyüdü. Nasıl görüldüğünü gördün. Yaban yulafı ekmeye başladı. Peygamber Ascanio'nun kirli olduğuna dair mesajlar almaya başladı. Ancak o zamana kadar Ascanio o kadar güçlenmişti ki, peygamber onunla doğrudan yüzleşmekten çekiniyordu. Ascanio'nun babası günahının tüm kirli hikayesini bir itirafnamede yazmıştı,

Peygamber annenin adını buldu, araştırdı ve bizi çağırdı.

"Gelin ve kötü bir şey olmadan onu alın. Biz de geldik ve onu aldık. O artık bizim. İyi bir kalbi var. Sadece kuralları bilmiyor ve

O güzel kafasında çok fazla mantık var."

Yani Ascanio'nun sahip olduğu tek erkek rol modeli şehvet düşkünü, katil bir dolandırıcıydı. Harika. Bu birkaç

şeyi açıklıyor

şeyler.

B Teyze gözlerimin içine baktı. "Oğluma iyi bakacaksın, değil mi Kate? Bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ediyorum."

"Elimden geleni yapacağım," dedim ona. "Ama uyarıldıktan sonra ateşe atlarsa onu ateşten çekip çıkaramam."

"Ben mucize istemiyorum," dedi B Teyze. "Sadece mantıklı şeyler."

Ascanio'yu hizada tutmak için bir mucize gerekirdi. Ama şimdi bundan bahsetmek için iyi bir zaman gibi görünmüyordu.

B TEYZE, EVİMDEN YARIM MİL UZAKTA BIRAKILMAK İSTEDİ
Bir fırında. İçeri girdiğimizde Andrea zaten oradaydı, masasında oturuyordu. Sadık tazı koşmaya başladı ve göğsüme vurdu. Grendel'in dün gece. Ama Andrea'nın ona benden daha çok ihtiyacı vardı.

"Burada mı uyudun?" Ben sordum.

Çenesini kaldırdı. "Tabii ki hayır."

Evet, ofiste uyudu. Bazen boş bir dairede tek başınıza olmak, size eşlik edecek kendi çılgınlığınızdan başka bir şey bulamamak, ofiste bir gece geçirmekten çok daha kötüydü. ofiste rahatsız bir yatakta. En azından ofiste hala işteymişsin gibi davranıp meşgul olabilirdin. Ben de oradaydım.

Derek kafasını buzdolabına soktu. "Yiyecek hiçbir şey yok."

"Gitmeden önce yemek yemedin mi?"

Derek bana uzun uzun acı çeken bir bakış attı. "Evet, öyle yaptım. Ama öğle yemeğine kadar yemeğe ihtiyacımız olacak ve bir şeyler atıştırmak için sürekli bina dışına çıkmayı göze alamayız."

O haklıydı. Beslememiz gereken üç şekil değiştiren vardı ve birimiz ofisten her ayrıldığında hedef haline geliyorduk. "Peki." Kasayı açtım ve ona üç yüz dolar uzattım.

dolarlar. "Sokağın aşağısında bir bakkal var. İyi saklayacak bir şeyler alın."

"Ben de onunla gideceğim," dedi Andrea. "Zaten kürk suratı yürümem gerekiyor."

Gittiler ve ben de Ascanio'nun arkalarından kapıyı kapatmasını izledim.

Adam'ın evindeki kanıtları içeren kutu masamda değildi. Andrea geceyi burada geçirdiyse, muhtemelen yukarı çıkarmıştır. Merdivenleri koşarak çıktım. İşte oradaydı, yere düzgün küçük yığınlar halinde yayılmıştı: Polaroidler bir tarafta, Andrea'nın ve benim notlarım diğer tarafta, ortasında ölü karıncalar olan küçük bir poşet. Yere oturdum. Bir sürü

Burada kullanabileceğimiz bir şey vardı. Eksik olan bir şey. Şimdiye kadar üzerinde çalışmam gereken tek şey teoriler ve varsayımlardı. Volhv'lar muhtemelen Adam'ı kaçırmışlardı; Roman bunu hemen hemen doğrulamıştı. Ama yalan söylemiyorsa, cihaz hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Kızıl Muhafız'ın elinde Yoksa Muhafızlar onu aramak için bizi tutmazdı. Adam cihazı tek başına taşıyamazdı. Bir ton ağırlığındaydı. Geriye Deniz Feneri Bekçileri kalıyor.

Hem Adam'ı hem de cihazı istemiş olmalılar, ama Volhv'ler Adam'ı burunlarının dibinden kaçırdılar, bu yüzden onun yerine cihazı aldılar. Ve onu Sibley'den çıkarmak için bir çeşit araç kullandılar, berbat büyü'nün izini bırakarak. Ve ben Ghastek beni de dahil etmeye tenezzül etseydi o aracın neye benzediğini bilirdim. Ugh.

Eğer Muhafızlar Adam'ın aletine sahipse, bundan iyi bir şey çıkmazdı. Yüzleşmek zorunda kaldığım tüm rakipler arasında fanatikler en kötüsüydü. Çoğu insana rüşvet verilebilir, tehdit edilebilir, gözleri korkutulabilirdi. Olağan ikna yöntemlerinin hiçbirisi fanatiklere uygulanır. Mantiğa meydan okuyan şeyler yaptılar.

Ve hala cihazın gerçekte ne işe yaradığını bilmiyorduk. Kanıtları gözden geçirdim. Adam bir günlük tutmuştu ama diğer tüm notlarıyla birlikte kayıptı.

Yirmi dakika sonra hiçbir şeyi çözmeye yaklaşmamıştım. Andrea'nın düzgün, hassas eliyle işaretlenmiş kağıt parçalarını rastgele aldım. KIYAFET LİSTESİ. MUTFAK

EŞYALARININ LİSTESİ. YIYECEKLERİN LİSTESİ. Her şeyi kataloglamıştı.

Ev. Alışveriş listesini taradım. Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Peynir, süt, muz, çikolata, protein karışımları ...

Bir dakika bekle. Şeker,
kuru kayısı . . .

Listeye baktım. Bu malzeme listesini daha önce de görmüştüm.

Teker teker blendera konulmalarını izledim: muz, şeker, protein shake, çikolata, süt. Bu bir Saiman şekil değiştirmek üzereyken ve aceleyle çok fazla kalori yakmayı beklerken mide bulandırıcı bir karışım içerdi.

Listeyi iki kez kontrol ettim. Saiman büyü konusunda Atlanta'nın önde gelen uzmanıydı. Hassas bilgilerle uğraşüyor, yasadışı bir dövüş sanatları turnuvasının bir bölümüne sahipti ve soyundan geldiği İskandinav tanrılarında daha az ahlaki değerlere sahipti.

Tam bir egoistti, yalnızca kendi isteklerini tatmin etmeye odaklanmıştı ve onunla yapılan her türlü anlaşma büyük bir fiyat etiketiyle birlikte geliyordu. Birkaç ay önce egoizmi sonunda başını belaya soktu. Beni manevra yaparak Akşam için kavalyesini oynadı ve sonra gururuna vurulan darbenin intikamını almak için beni Curran'ın yararına sergiledi. Curran bunu iyi karşılamadı. Aslında, Saiman'ın hâlâ onun yanında olmasına şaşırmıştım. Yaşayanlar.

Saiman da şekil değiştirdi. Herhangi bir insan vücudu tipi, herhangi bir cinsiyet. Bir keresinde bir kadına dönüşmüş, pagan bir rahibi baştan çıkarmış, sihirli meşe palamudunu çalmış ve ardından rahibin arkadaşları ve akrabaları onu öldürmeye çalışırken onu güvende tutması için Paralı Askerler Birliği'ni tutmuştu. Baştan çıkardığı rahip bir Volhv'du. Ve ben de onu korumak için gönderilen aptal bir paralı askerdim. Onun yüzünden Volhvs yerine Evdokia'ya gitmeye karar verdim ve çocukluğum paramparça oldu.

Saiman için içindeyse, herhangi birini taklit etmiş olabilir. Muhafızlardan biri olabilir ya da Adam Kamen'in kendisi gibi davranabilirdi. Ama neden? Ne oldu?

Ne istiyordu? Saiman'ın parası vardı. Belki de yatırımcılardan biriydi.

Hafif bir metal çınlaması, çubuğun kapıdan çıkarıldığını duyurdu. Hızlı bir market alışverişiydi.

"Merhaba!" Ascanio'nun sesinde yumuşak olmaya çalışan genç bir adamın belirgin tonu vardı.

"Sen kimsin ve Kate nerede?" Julie'nin sesi sordu.

BÖLÜM 14

Ayağa kalktım, raya dayandım ve yaslandım. gölgede gizlenmişti. Buradan ana odayı mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Ascanio merdivenleri kapatmıştı. Julie yüzünde kararlı bir ifadeyle odanın ortasında duruyordu. Açık renk saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Dengesi iyiydi, ayak parmakları hafifti. Eli fırlatma bıçaklarımdan birinin üzerindeydi. Kaç kez elinden aldıysam, hep çalmayı başardı.

"Ben Bouda Klanı'ndan Ascanio Ferara. Asıl soru, sen kimsin?"

"Kenara çekil."

"Bunu yapamam," diye mırıldandı Ascanio. "Tanımadığım hiç kimsenin üst kata çıkmasına izin vermemem konusunda kesin emir aldım. Ve ben de tanımıyorum Sen."

En azından bir açıdan okul Julie için iyi olmuştu. -Sık sık yemek yediğinden emin olmuşlardı. Petek'te bulduğum kimsesiz kızdan çok farklıydı. Hala İnce ve solgundu, şimdi daha güçlü görünüyordu, bacakları ve kolları artık kürdanı andırmıyordu. Aynı zamanda güzeldi de, Ascanio'nun öldürücü gülümsemesine ve kollarını hafifçe esnetmesine bakılırsa fark ettiği bir gerçektir bu.

Bir sevimli yüz ve yabancıları kabul etmeme konusundaki tüm emirlerim pencereden uçup gitti. Çocuk umutsuz vakaydı.

"Çekil," diye tekrarladı Julie.

"Hayır. Görüyorsunuz, bir sorunum var. Kate bana bir melek beklediğini söylemedi."

Bwahahaha.

Julie gözlerini kırptırdı, belli ki afallamıştı.

"Size yardım etmek isterim." Ascanio kollarını iki yana açtı. "Ama yapamam. Kate çok sert bir alfa."

Stern mü?

"Beni bir deliğe tıkabilir. Ya da beni kırbaçlayabilir."

Hayır, ama bunun için kafanı koparabilir.

Julie yüzünü şok olmuş bir ifadeyle düzeltti. "Seni kırbaçlamak mı? Gerçekten mi?"

Ascanio başını salladı. "Acımasızca. Ama elimde bir şey olsaydı, küçük bir iyilik, cezalandırılma riskini göze alabilirdim."

"Küçük bir iyilik mi?" Julie başını salladı. "Ne gibi?" "Bir öpücük."

Julie'nin gözleri kısıldı. "Belki daha sonra gelirim." "Daha sonra gidecek ve benim hafızam berbat. Belki Burada olduğunuzu unutun ve onun Keep'e gitmesine izin verin. Kale'de ona ulaşmak çok zor. Çok sayıda muhafız var."

Onu bana teslim etmek için her şeyi yaparlardı.

Julie geri çekildi. Ascanio öne çıktı. Julie bir adım daha attı. O da akıcı bir şekil değiştirici zarafetiyle onu takip etti. Onu takip ettiğini sanıyordu. Kadın onu merdivenlerden uzaklaştırıyor, kendine çalışacak yer açıyordu.

"Seni öpersem iyi davranacak mısın?" Julie bir adım daha geri çekildi.

"Çok güzel."

"Ve dil yok." "Dil yok."

Biri beni öldürsün.

Julie ona işaret etti. "Tamam."

Ascanio bir adım öne çıktı. Julie parmak uçlarında durdu ve onu nazikçe öptü. Sağ eli kemerindeki deri keseye kaydı. Ascanio öne doğru eğildi ve ellerini Julie'nin omuzlarında gezdirdi. Julie geri çekildi ve bir avuç dolusu sarımsı macunu onun yüzüne sürdü. Kurtboğan. Rengi de koyu, neredeyse turuncu, cehennem kadar etkili.

Ascanio boğuk bir ses çıkardı ve yüzünü tırmaladı, ağzında aniden patlayan ateşi dışarı vermeye çalışıyordu

ve burnunu. Julie onun sağ bacağına kendi bacağıyla asıldı ve onu geriye itti. Adam bir kütük gibi yere yığıldı. Sırtı yere çarptı ve ciğerlerindeki tüm havayı boğuk bir nefesle dışarı attı. Julie onun kolunu yakaladı, bükte, yüzüstü çevirdi, Ascanio'nun sırtına indi, cebinden plastik bir kravat çıkardı ve bileklerini kilitledi.

Zıplayıp alkışlamak istedim. Bu takası Noel tatili boyunca çalışmıştık ve o da mükemmel bir şekilde yapmıştı.

Julie, Ascanio'yu saçlarından tutarak yüzünü yerden kaldırdı ve bıçağını boğazına dayadı.

Ascanio'nun dudaklarından ürkütücü bir sırtlan sesi koptu; gıcırdayan bir ahır kapısının santim santim açılması gibi boğuk bir hırıltıyla bağlanmış, yarı inilti, yarı kahkaha şeklinde uluyan bir ses. Her saç teli ensemde yükseldi. "Seni

parçalara ayıracağım!"

"Oh hayır." Julie dilini şaklattı. "Huysuz insan kız sana sataştı mı? Küçük bouda oğlan onun Anne?"

"Çöz beni!"

"Awww, küçük bebek ağlıyor. Boohoo. Bebeğin biberonuna ve ayıcığına ihtiyacı var mı?"

Plastik kravat bir şekil değiştireni taşıyamayacak kadar ince görünüyordu. "Özgür kaldığımda, ben-"

"Merak etme. Ayıcığın burada bir yerde olmalı. Eminim yukarıdadır. Ben gidip onu ararken sen burada sümüklü böcek gibi yat. onu."

Ascanio iki büklüm oldu. Kollarındaki sert kaslar şişti. Julie bir adım geri çekildi.

Çocuk sarsıldı. Boğazından yırtık bir hırıltı çıktı, derisi yırtıldı ve bir canavar ortaya çıktı. Plastik kravat koptu ve bir buçuk metre boyunda, savaşçı formunda bir bouda yuvarlanarak ayağa kalktı. Koyu renkli çizgiler Kahverengi kürkünün uzun, kalın bir yeleye dönüştüğü omuzlarına kadar uzanıyordu. Kahverengi bir sırtlan. İlginçti. Daha önce bunlardan sadece bir tane görmüştüm.

Kırmızı gözler, şok edici derecede insanlık dışı bir yüzden Julie'ye bakıyordu. Bıçağını kaldırdı.

Ascanio saldırdı. Pençeli parmakları kadının bileğini yakaladı. Bıçağı kadının elinden aldı ve yere düşürdü.

Bu kadarı yeterliydi. Ağzımı açtım.

Ön kapı açıldı ve Derek ofise girdi. Ascanio ve Julie donup kaldılar, Julie'nin kolu hâlâ Derek'in elindeydi.

Derek'in gözleri ölümcül sarı bir parıltıyla parladı.

Merdivenlere yöneldim. Julie kolunu Ascanio'dan çekti.

Derek'in sesi buz gibiydi. "Julie, yukarı çık."

Julie Ascanio'nun yanından geçti ve bıçağını yerden aldı.

Bouda'nın ağzı açık kaldı. Dişleri tarafından parçalanmış, karmakarışık kelimeler çıktı. "Gorna dediğini yaptı, ha?"

Sürpriz, sürpriz. Yarım formda konuşabiliyordu. Bu gerçek bir yetenek gerektirir.

Julie dilini çıkardı, merdivenlere gitti ve beni gördü.

Yüzü düştü. Aynen öyle. Çok fena yakalandın.

Derek kapıyı kapattı ve Ascanio'ya baktı.

Ascanio kollarını iki yana açtı, sesinden alaycılık akıyordu.

"Ne? Ne? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana bir ders vereceğim." Derek eşofmanını silkti ve sandalyenin üzerine örttü.

Ascanio kocaman dişlerini sıktı. "Bana hiçbir şey öğretmeyeceksin ama sana birkaç yara izi vereceğim. Çok güzelsin."

Derek birkaç adım öne çıktı ve eliyle Ascanio'yu işaret etti.

"Bu güzel bir yarım form. Bakalım bununla neler yapabiliyorsun."

"Dönmeni bekliyorum, woof. Senin lanet olası cesedini Kate'e sürüklüyorum. En azından iyi bir savaş."

Derek gülümsedi. Dişlerinin kenarlarını ortaya çıkaran soğuk ve mizahsız bir gülümsemeydi bu. "Sabırsızlanıyorum."

Ascanio sıçradı.

BOUDA HAVADA UÇTU, BÜYÜK TIRNAKLAR ŞAŞIRDI öldürmek için. Derek yoldan çekildi. Ascanio hızla yanından geçip arkasını döndü.

"Havadayken yönünüzü değiştiremezsiniz," dedi Derek. "Tekrar dene."

Ascanio hırladı ve ona saldırdı.

Derek hücumla geçti, sol ayağının üzerinde döndü ve tekme attı. Sağ kaval kemiğinin alt kısmı Ascanio'nun kulağı. Ascanio yana doğru yuvarlandı, bir duvara çarptı ve ayağa kalktı.

"Yan taraflarınıza dikkat edin," dedi Derek. "Çevresel görüşünüzün olmasının bir sebebi var."

"Seni öldürürüm!"

"Sol ayak, sağ ayak, sol ayak." Derek kollarını kaldırdı. "İzle."

Ascanio hamle yaptı. "Sol ayak." Derek onu yarı yolda karşıladı ve Bouda'nın karnına sert bir sol tekme indirdi.

Ascanio sendeleyerek geri çekildi.

"Sağ ayak." Derek ivme kazanarak hızlı bir adım attı. "Sol ayak." Sıçradı ve ayağının topuna vurdu Ascanio'nun alnına. Yüzüne balyoz yemiş gibi.

Çarpmanın etkisiyle Ascanio uçtu. Kemikleri çatırdayarak masama çarptı.

"Mobilyaların üzerine fazla gitme,"

dedim. "Özür dilerim, Alfa."

Ascanio acımasız bir çığlık atarak kendini yerden yere attı. "Sol tekme. Sağ tekme. Aparkat. Kol çubuğu. Bak, şimdi kafanı kontrol et. Bu iyi değil, çünkü bunu yapabilirim. Oh, ve şimdi sen orada yatarken, rakibin seni böyle tekmeleyebilir."

Julie yüzünü buruşturdu. "Onu öldürecek."

"Derek çok dikkatli davranıyor. Sana plastik bağlar hakkında ne demiştin?"

"Sadece insanlar için," diye mırıldandı Julie.

"Beni dinlemezsen sana hiçbir şey öğretemem." Derek başını önce sola, sonra sağa çevirip boynunu kırdı.

"Hadi, silkin. Ayağa kalk. Sen bir şekil değıştiresin. Çok fazla ceza alabilirsin. Hepsi iyileşecek, ama bu arada acıtıyor, değil mi? Tekme-groin, dirsek-boğaz. Hayır, ellerini yukarı kaldırma, karnını açıkta bırakırsın. Yan tekme."

Ascanio duvara çarptı. Bina sarsıldı.

"Kim sizin kadar iyi iyileşmez biliyor musunuz? İnsanlar. Onlar sizden daha küçük ve daha zayıftırlar ve kolayca kırılırlar ve kırık kalırlar. Bu yüzden ellerimizi insanların üzerine koymayız. Özellikle de kızlara. Ve asla o kıza."

Ascanio'nun pençeleri Derek'in boğazını sıktı. Harika çocuk bouda'nın sol kolunu yakaladı ve büktü. Yumuşak bir çıtırtıyla kol yuvasından fırladı.

"İşin bitti." Merdivenlerden aşağı indim.

Derek ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi.

Ascanio onu kovalamak için harekete geçti. Ascanio'nun ensesine tek bir yumruk indirdim. Çocuk yere yığıldı.

Sol kolunu tuttum ve sertçe sarsarak omzunu yerine oturttum. Ascanio'nun nefesi kesildi. Onu ters çevirdim ve kızgın gözlerinin içine baktım. "Her şey bitti."

Bana dişlerini gösterdi. Burnuna bir tokat attım. "Bitti dedim. Yoksa loup kafesinin içeriden nasıl görüldüğünü öğrenirsin."

Ascanio'nun gözlerindeki kırmızı parıltı söndü. Derek'e baktım. "Andrea nerede?"

"Bir işi olduğunu söyledi. Hemen sonra ofise dönecek."

"Elini yüzünü yıka." Kanlı eklemlerine bakarak başımı salladım ve Ascanio'ya döndüm. "Sen de benimle gel. Konuşmamız gerek."

Ascanio beni yan odaya kadar takip etti. Sandalyeyi işaret ettim. "Otur." Türlü vücudunu içine yerleştirdi.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" Omuz silkti.

Ben diğer sandalyeye oturdum. "İnsanlar iyi bir yarım form oluşturmak için yıllarca pratik yaparlar. Sen daha on beş yaşındasın ve şimdiden sahipsin. Ve onunla konuşabiliyorsun. Bu yetenek ister, nadir bulunan ve elde edilmesi zor olan türden. Normalde genç bir şekil değiştiren böyle bir yetenek sergilediğinde teklif savaşı çıkar. Curran'ın koruması onu istiyor. Jim'in güvenlik görevlileri onu istiyor. Ve savaşçı eğitmenleri onu istiyor. Seni kimse istemiyor. Kendi almanız bile."

"Apha'm beni kandırıyor!"

"Elbette, B Teyze senden hoşlanıyor. Zekisin, yakışıklısın ve ukalasın. Tıpkı senin gibi iki oğlunu toprağa verdi. Senin için yumuşak bir noktası var. Bu yüzden seni bana gönderdi."

Ascanio ağzını açtı.

"Seni kontrol edemiyor ve toplum içinde çizgiyi aşacağından ve seni öldürmek zorunda kalacağından endişeleniyor."

Bouda'nın çenesi tıkırdayarak kapandı ve salyaları masanın üzerine saçıldı.

"Bu onu mahvederdi, ama en ufak bir ikincisi, bunu yapmayacak. B Teyze benim yaşadığımdan daha uzun süredir alfadır. Harika kurabiyeler pişirdiği için iktidarda kalmadı."

Ascanio önündeki masaya baktı.

"Sürüdeki tüm insanlar arasında seni öldürme ihtimali en düşük olan ben olduğum için buraya geldin." Gözlerinin içine bakabilmek için başımı eğdim. Masamdaki canavar ağlamaya hazır görünüyordu. Bir ergeni depresyona sokmayı başarmıştım. Belki de ben bir fıçıda balık vurabilirdi. "Emirleriniz neydi?"

Cevap vermedi.

Ben hiçbir şey söylemedim. Aramızdaki sessizlik bomboştu. Sonunda onu doldurma ihtiyacı kazandı. "Kapıyı korumak için."

"Ve?"

"Tanımadığım insanları uzak tutmak için."

"Ve Julie'nin içeri girmesine izin verdin. Julie'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu, çünkü eğer onun benim koğuşum olduğunu bilseydin-"

Ascanio kafasını kaldırdı.

"-Ellerini onun üzerine koymazdın."

Gözlerini masaya dikti. Bu doğru, sen sadece Sürü prensesine fiziksel saldırıda bulundu. Aldığı kadarını geri vermediğinden değil.

Zavallı çocuk. Günü kötüden daha kötüye gitmişti.

"Derek, Curran tarafından eğitildi," dedim ona. "Ondan sonra Jim için çalıştı. Onun en iyi gizli ajanıydı. Ondan sonra da Curran'ın kişisel korumalığını yaptı. Derek, Julie'yi küçük kız kardeşı gibi görüyor. Senin derini canlı canlı yüzmek istedi. Bunu yapmadı çünkü sen bana aitsin ve benim otoriteme saygı duyuyor ama yapabilirdi. Adil bir dövüş değildi. Kıcını tekmeledi ve bunda utanılacak bir şey yok. Güç açısından, onunla aranızdaki fark Julie ile aranızdaki fark kadar büyük." Kollarımı kavuşturdum. "Julie de senin kıcını tekmeledi. Eğer daha kalın bir kravata olsaydı ya da bıçağını boynunun omurlarını kesersem, her şey biterdi. Eğer kafanı koparırsam, bir daha çıkmaz. İnsan derisi giymiş bir yaratık olabileceğinden bahsetmiyorum bile. Onu içeri alarak ofisteki herkesi tehlikeye attın."

Ayağa kalktım. "İşleri halletme yönteminiz işe yaramıyor. Yeni bir stratejinin zamanı geldi. Derek'le aranızdaki tek fark disiplin ve eğitim. Ya ikisi üzerinde de çalışırsın ya da taşaklarınla düşünmeye devam edersin. Seçim senin. 'Pop' de. "

"Baba?"

"Bu, kafanı kıcından çıkarmamın sesiydi. Eğer tekrar oraya sokarsan, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu benden alacağın tek ders."

Kapıya doğru yöneldim. "Onu yenebilir miyim?"

Döndüm. "Derek?"

Başını salladı.

"Evet. Spor salonunda kışını yırtarak çalışman ve bu arada öldürülmemek için Sürü'nün kurallarını öğrenmen gerekecek ama evet. Yapabilirsin."

Kapıdan çıktım. Uyumsuz bir genci azarlamanın biri bitti, biri kaldı.

JULIE ÜST KATTAKI MASAYA YERLEŞMİŞTİ.

Meydan okumanın mı yoksa acımanın mı daha iyi olacağını tam olarak kestiremiyordu, bu yüzden ikisinin arasında garip bir karışım elde etmişti: dudağı titremeye ramak kalmıştı ama gözlerinden lazer ateşi çıkabilirdi.

Diğer sandalyeye oturdum. "Bıçak."

Bıçağını çıkardı ve masanın üzerine koydu. Ben de aldım. Evet, fırlatma bıçaklarımdan biriydi, siyaha boyanmıştı. Bıçağın kabzasına yakın bir yerde, bir şeyin boyayı metalden sıyırdığı iki çizik vardı.

"Bunu nereden buldun?"

"Ağaçtan çıkardım."

Ah. Demek o bıçaktı. Okulda ilk kez sorun yaşadığında, bir gösteri düzenleyerek sokakta itibar kazanmasına yardımcı olmaya çalışmışım. Siyah atlar, siyah deri giymiş Raphael ve benim at sırtında bıçağı bir ağaca fırlatmamı içeren dramatik bir olaydı. İyi bir atıştı ve

Bıçak kabuğu derinlemesine ısırılmıştı.

"Kendi başına mı çıkardın?"

Bir an tereddüt etti. "Gevşetmek için pense kullandım."

Çizikleri açıkladı. "Neden sapı değil de bıçağı kelepçeliyorsun?"

"Kırılmasını istemedim."

"Penseyi nereden buldun?"

Omuz silkti. "Onları bir dükkandan çaldım."

Çocuğu sokaktan kurtarabilirdiniz ama sokağı çocuktan kurtarmak çok daha zordu. "Peki ya kurtboğan?"

"Herbalizm dersinde başardım. Sihirli özellikleri olan bir bitkiyi topladığımız bir proje yapmamız gerekiyordu. pratik bir uygulama buldu."

Pratik bir uygulama bulmuştı, pekâlâ. "Ne zaman hasat ettiniz?"

"Eylül ayında. Macunu fermuarlı bir poşet içinde dondurucuda sakladım ki bozulmasın. Acil bir durum olursa diye."

"Ne gibi? Vahşi şekil değiştirenlerin okula saldırması gibi mi?"

Çenesi yükseldi. "Şekil değiştirenlerin beni okula geri götürmesi gibi."

Ve işte başlıyoruz. "Açıkça belirttiğimi sanıyordum: Mezun olana kadar o bıçağı alamazsın."

"Mezun oldum. Mezun oldum." "Aha."

"O okuldan nefret ediyorum. Oradaki her şeyden nefret ediyorum. İnsanlardan, öğretmenlerden, derslerden nefret ediyorum. Çocuklar aptal, cahil ve sadece aptal. Kendilerini havalı sanıyorlar ama bir avuç aptallar. Öğretmenler öğrencilerle arkadaş olmak istiyor ama sonra arkalarından kötü şeyler söylüyorlar."

"Kim bu 'onlar'? Kötü şeyler söyleyen öğretmenler mi yoksa öğrenciler mi?"

"İkisi de. Ders programını sevmiyorum, gereksiz şeylerle bu kadar uğraşmak zorunda bırakılmaktan hoşlanmıyorum, odamı sevmiyorum. Tek iyi yanı eve gitmek."

"Hiçbir şeyi saklamayın. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle." "Oraya geri dönmeyeceğim!"

"Ve bu kararı kendi başınıza mı verdiniz?"

Julie başını salladı. "Evet. Ve eğer beni oraya geri götürürsen, yine kaçarım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Seni oraya geri götüremem. Seni kovdular."

Julie'nin gözleri öfkeyle büyüdü. "Beni kovamazlar! Ben istifa ettim."

Kendimi kaybettim ve güldüm.

"Beni gerçekten kovdular mı?"

"Okul harcını ve her şeyi geri ödedi."

Julie birkaç kez gözlerini kırptırdı ve bu bilgiyi kavradı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Sanırım bir serseri olacaksın. Evsiz ve işsiz, bir lokma ekmek için sokaklarda dilenen ..."

"Kate!"

"Tamam, sanırım arada bir ofise uğrarsan sana bir sandviç veririm. Dışarı çok soğuk olduğunda ofiste yere çömelebilirsin. Hatta üzerine uzanman için sana küçük bir battaniye bile verebiliriz..."

"Ben ciddiylim!"

"Ben de öyle. Bu dürüst bir teklif. Sandviçinize gerçek biftek bile koyacağım. Fare eti yok, dürüstçe."

Şehit olmuş bir ifadeyle bana baktı. "Kendini çok komik sanıyorsun."

"Benim de bazı anlarım oluyor." Öne doğru eğildim ve bıçağı ona doğru ittim. "Sende kalsın. Kurtboğan da. Kalede kalacağın için ihtiyacın olacak."

Julie bıçağına baktı. "Bunda ne var?"

İçimi çektim. "Yakalamak yok. Seni o okula gönderdim çünkü orası iyi bir yerdi. Güvenli bir yer."

Julie başını salladı ve sarı saçları uçuştı. "Güvende olmak istemiyorum. Seninle kalmak istiyorum."

"Bunu anladım. Curran ve ben şehirdeki okulları araştırıyoruz. Daha uygun olabilecek birkaç okul var. Keep'teki odanda kalacaksın, mümkün olduğunda benimle şehre geleceksin ve okula gideceksin. İşin bittiğinde Ofise geri gel ve biri seni Keep'e geri götürsün. İyi olacaksın ve aptalca riskler almayacaksın. Ofisteyken benim kölem olacaksın. Ayak işlerini yapacaksın, burayı temizleyeceksin, spor yapacaksın, dosyalama yapacaksın. . ."

Julie yanıma geldi ve bana sarıldı. Ben de ona sarıldım. Uzun bir süre öyle kaldık, ta ki alt katın kapısı açılana ve Andrea içeri girip buranın neden kurtboğan koktuğunu sorana kadar.

BÖLÜM 15

ÖĞLE VAKTI, DÜZENSİZ BULUTLAR GÖKYÜZÜNÜ KAPLADI.
DÜNYA

Derek ve ben Champion Heights'a yaklaşırken, apartmanın yalnız kulesi ve etrafındaki yıkık şehir, sis ve gölgelerden örülmüş bir seraptan biraz daha fazlası gibi görünüyordu.

Derek kaşlarını çatarak yüksek binaya baktı.

"Ondan nefret ediyorum." "Biliyorum," dedim.

Üç başrolümüz vardı, bunlardan biri Saiman'dı. Volhv'lar diğerydi. Üçüncü ipucu de Harven ve Muhafızlarla ilgiliydi. Volhv'lar hakkında hiçbir şey yapamayacağımız için Andrea Rene'yi aradı, ona de Harven'in olası gizli örgüt üyesi olduğunu bildirdi ve de Harven'la çalışmış olan tüm Kızıl Muhafızların ayrıntılı dosyalarını istedi. Rene çok kontrollü bir felç geçirdi ve

Andrea dosyaları incelerken başında duracak ve işi bittiğinde geri alacak bir Kızıl Muhafızla birlikte dosyaları teslim edeceğine söz verdi. Plana göre ben gidip Saiman'ı tek başıma göreceğim, Derek de Andrea'nın izleri ve olası suç ortaklarını bulmasına yardım edecekti.

İşte o zaman hem Derek hem de Andrea topuklarını sıktılar.

"Hayır." Andrea vurgulamak için başını salladı. "Kesinlikle hayır."

"Bu iyi bir fikir değil," diye onayladı Derek. "Ben de seninle gelmeliyim."

"Saiman'ı küçümsüyorsun. Neden benimle gelmek istiyorsun ki?"

"Çünkü senin kuduz bal tavşanın ve Saiman senin için büyük bir kavga ettiler." Andrea sanki bir çocukla konuşur gibi yavaşça konuştu. "Sen Kendin de söyledin, Saiman'ın egosu o kadar büyük ki Bunun için ayrı bir bina. Curran onu korkmuş bir tavşan gibi kaçırttı. Seni gördüğünde nasıl tepki vereceğini tahmin bile edemezsin."

"O haklı," dedi Derek. "Bu bir güvenlik sorunu. Ofis iyi korunuyor, bu yüzden Andrea'nın burada bana ihtiyacı yok. Açıkta olacaksınız ve iki kişi bir kişiden iyidir. Ayrıca, sen alfasın."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, ayıplanmanın üstünde olmanız ve uygunsuz bir görüntüden bile kaçınmanız gerektiği anlamına gelir. Saiman yozlaşmış bir sapık. Yanında bir eskort getirmelisin."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yani gözetim olmadan onu göreceğime güvenemez miyim?"

Andrea başını salladı. "Kate, bu kişisel bir şey değil. Bu bir protokol ve sağduyu meselesi. Emrindeki insanlara meydan okuyamazsın, resmi yemekleri atlayamazsın ve işinin yarısını mahveden dengesiz bir korkağı görmeye gittiğinde Atlanta ve herkesin içinde sana teklif etti, bir eskort getirdin. Bunu kabullen."

"Üç hafta önce şehirden bir kadın Curran'ı görmeye geldi," dedi Derek.

"Evet, yolla ilgili bir avukat. Lydia bir şey." Çünkü Curran nedense sürüye ait bir yolun onarımı ile ilgili sıkıcı bir toplantıya katılmam gerektiği konusunda ısrar etmişti. Gitmek istememiştım, bu yüzden antrenmanımı yarıda kesmemeye karar vermişim. Ben ortaya çıkmaya tenezzül edene kadar toplantıyı ertelediğini fark etmemişim, bu yüzden toplantı odasına neredeyse bir saat geç girdiğimde o, Lydia ve

Ağır Klan'ın iki alfası sabırla beni bekliyordu. Mahon uyuyakalmış, karısı yarım çorap örmüş ve Lydia bana saf nefret dolu bir bakış fırlatmıştı. Kendimi tam bir moron gibi hissetmişim. Toplantı toplam on beş dakika sürmüştü.

ve ne benim ne de Ağır Klan'ın alfa çiftinin orada olmasına gerek yoktu.

Oh.

Şafak söktü. "Curran'ın eski kız arkadaşlarından biri miydi?"

Derek başını salladı.

Curran protokole uymuştu. Ben de aynısını yapardım.

"Peki."

Derek tekrar başını salladı. "Ceketimi alayım."

Bir saat sonra Saiman'ın hiç de mütevazı olmayan meskenini yaptığı Champion Heights'a baktık. Büyü dalgası sırasında kulenin parçaları sert kırmızı granit dönüşür, eski yosunlarla tamamlanırdı.

büyünün pençesinden kurtardı. Şu anda her şey tuğla, harç ve camdan ibaretti, önsezili ve karanlıktı.

İkimiz de içeri girmek istemedik.

Cipin içinde oturmak hiçbir işe yaramayacaktı. Aracı kulenin otoparkına park ettim ve geniş beton merdivenlerden cam ve çelik girişe tırmandık. Buna rağmen

Olan biten her şeye rağmen Saiman hâlâ şifreyi değiştirmemişti. Bir dakikadan az sürdü.

ve asansöre binip on beşinci kata çıktık. Asansör bizi son derece lüks halılarla kaplı bir koridora kustu.

Derek'in kaşları çatılmış, yüzünü buruşturmaya başlamıştı. Öfkeli sarı bir ışık gözbebeklerini kaplamıştı.

"Daha az iğrenmiş görünmeye çalış."

Omuz silkti. "Onu gücendireceğimden mi endişeleniyorsun?"

"Gözlerin parlıyor ve üst dudağın hırlayacakmışsın gibi titriyor. Saiman'ın paniklemesinden korkuyorum ve o kapıyı kırmak çok zor. Daha az görünmek için çaba göster dengesiz ve tehditkar. Gökkuşaklarını ve dondurmayı düşünün; yardımcı olacaktır."

Derek içini çekti ama gözlerindeki parıltı söndü.

Kapıyı çaldım.

Cevap yok.

Kapıyı tekrar
çaldım. Bir şey
yok.

"İçeride," dedi Derek. "Hareket ettiğini
duyabiliyorum." "Seni içeri alıp almamaya karar
veriyorum." Saiman'ın yumuşak
kapıdan seslendi. "Toplantılarımız hiç iyi gitmez Kate. Pek
hevesli olmadığım için beni affet."

"Adam Kamen," dedim.

Kilit tıkladı ve kapı açıldı. Saiman nötr halini giymişti, zayıf
yapılı, kel bir adamdı ve
Belirsiz bir yaşta, yirmi ile elli arasında bir yerde.
Boş bir tuval gibiydi, kılsız, renksiz, hiçbir şeyi yoktu.
ayırt edici özellikler. Sokakta ona rastlasaydınız ve gözlerine
saplanan keskin zekayı fark etmeseydiniz, onu asla
hatırlayamazdınız.

Saiman'ın yüzünde şehit olmuş bir ifade vardı. "İçeri
gel, içeri gel ..."

İçeri girdim ve donakaldım. Etrafımda kaos hüküm
sürüyordu.

Saiman'ın dairesi genellikle beyaz halılar, paslanmaz çelik
mobilyalar ve ultramodern kıvrımlardan oluşan son derece
kontrollü bir ortamdı. Tek bir halı lifi bile yerinde değildi.
Bugünse kanepenin üzerinde düzgün yığınlar halinde
katlanmış çeşitli giysiler duruyordu. Tahta sandıklar, yarısı
kitap ve nevresimlerle dolu olarak yere serilmişti. Saiman'ın
son teknoloji ürünü evinin kapısı
Laboratuvar ardına kadar açık duruyordu ve kapı
aralığından daha fazla kutu görebiliyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Golf oynuyorum, Kate. Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Bugün nadir görülen bir formdaydı. "Neden
toparlanıyorsun?"

Saiman alnını ovuşturdu. "Bariz soru oyunu mu oynuyoruz?
Çok özür dilerim, kimse bana kuralları söylemedi.

Toplanıyorum, çünkü taşınmaya

niyetliyim." "Ses tonuna dikkat et," dedi

Derek.

"Yoksa ne olur?" Saiman kollarını iki yana açtı. "Beni

parçalara mı ayıracaksın? Tehditlerini bana bırak. Sizi temin ederim, mevcut koşullar altında bunların hiçbir etkisi olmayacaktır."

Derek'e baktım. Bırak ben halledeyim. Derek hafifçe başını salladı.

Saiman'a yaklaştım. Viski kokusu üzerime sinmişti.
"Sarhoş musun sen?"

En son sarhoş olduğunda, öfkeli bir Curran bizi çatılarda kovalarken karla kaplı bir şehirde manyak gibi araba kullanmak zorunda kaldım.

"Sarhoş değilim. İçiyorum ama sarhoş değilim. Kate, bana öyle bakmayı kes; son iki saatte beş santim viski içtim. Metabolizmamla, bu kovada bir damla. Maksimum kapasitede çalışıyorum. Alkol sadece tekerleklerimi yağlıyor."

"Neden eşyalarını topladığını bana hiç söylemedin," dedim. Saiman taşınmasını beklediğim son kişiydi. Evini çok severdi.

Atlanta'da hala ayakta duran tek Vardiya öncesi yüksek binada gülünç derecede pahalı bir daire. Tüm iş bağlantıları şehre bağlıydı. Her biri farklı bir pastada parmağı olan yarım düzine takma adı vardı.

Saiman ayaklarının üzerinde geriye doğru sallandı.
"Taşınıyorum çünkü şehir ölmek üzere. Ve gemiyle birlikte batmaya niyetim yok."

"OTURMAK İSTİYORSAN KIYAFETLERİNİ ÇEK." Saiman bara doğru yürüdü, kristal bir kadeh ve kalın bir bardak aldı ve içine amber rengi viski koydu.

Ne Derek ne de ben hareket ettik.

Saiman içkisini yudumladı. "Her şey Alfred Dugue ile başladı.

Fransız-Kanadalı. Tatsız, vahşi bir adam, çok cinselliği konusunda kafası karışık. Cinsel pratikleri . . . garipti."

Tanrım, Saiman neyi tuhaf bulurdu? Boş ver, bilmek istemedim.

Saiman viskisini inceliyor gibiydi. "Tercihlerinizin yerleşik normlarla çatıştığını fark etmenin travmatik olabileceğini anlıyorum, ancak Dugue aşırı kendinden nefret. Bir şekilde kırbaçlama nöbetleri arasında

ve tuhaf erotik ritüeller gerçekleştirerek Mississippi'ye mal taşıyan başarılı bir işletme kurmayı başardı. Ben de bu işten payımı almak istedim. Sanırım

Dugue'un tipine uygun bir şekilde onu etkiledim, baştan çıkardım ve beni eve götürmesine izin verdim.

Araştırmamda daha titiz davranmalıyım."

"İyi gitmedi, değil mi?"

Saiman'ın gözleri öfkeyle doldu. "Bana hizmet etti zehirli şarap. Bu başarısız olunca, beni boğmaya çalıştı. I boynunu kürdan gibi kırdı. Tatsız bir olaydı." "Eminim öyledir."

"Kamen'in araştırmasıyla ilgili notlarına rastladığımda onun evraklarını karıştırıyordum. İlk başta bunu boş bir hayal olarak değerlendirdim. Ancak, Dugue'nin operasyonunu birkaç hafta yürüttükten sonra ..."

Tabii ki. Neden şaşırmadım?

"Öldürdüğün adama mı dönüştün?" Derek alaycılığını sesinden uzak tutamadı.

Saiman omuz silkti. "O zaten ölmüştü. Şirketinden yararlanamazdı ve denetimsiz bırakılamazdı. Elime geçtiğinden beri onu büyük ölçüde geliştirdiğimi bilmenizi isterim. Birincisi, çalışanlarına artık geçinebilecekleri bir ücret ödeniyor. Sonuç olarak, hırsızlık olayları yüzde otuz yedi azaldı. Yakında, tüm işletmeyi kendime satacağım. Dugue taklidini devam ettirmek. Ama konudan sapıyorum. I Dugue'nin bahislerden hoşlanmadığını fark ettim; bir şeye yatırım yaptıysa, o şey kesin olmalıydı. Kamen'e yatırdığı müstehcen miktardaki para göz önüne alındığında, konuyu tekrar gözden geçirdim. Adam'ı görmeye gittim."

"Kızıl Muhafızlar'ın gözetimi altındayken mi?"

"Elbette."

Ziyaretçisizlik buraya kadarmış. Başından beri boktan bir iş olduğunu biliyordum. Rene'nin bana bilgi vermediğini biliyordum. Bununla başa çıkabilirdim. Ama açık bir yalan çizgiyi aştı. Rene'ye karşı birinci vuruş. "Devam et."

"Sohbet ettik. Kamen karısının ölümüyle derinden hasar görmüştü, işinde bir dahiydi ama hayatının diğer tüm alanlarında neredeyse işlevsizdi. Makinenin gerçek olduğunu anlamam iki ziyaretimi aldı. Kısa bir süre için onu kendi amaçlarım için kullanmayı düşündüm ama o zamandan beri aklım başıma geldi. Yok edilmesi gerekiyor."

Elimi kaldırdım. "Saiman, bu ne işe yarıyor?"

Uzun bir süre bana baktı. "Bilmiyor musun?" "Şimdi kim bariz sorular soruyor?"

Saiman öne doğru eğildi. "Büyüyü yok eder, Kate."

Ne? "Büyüyü yok edemezsin. Bu bir enerji biçimidir - onu dönüştürebilirsiniz ama öylece yok olmaz."

"Onu kontrol altına da alabilirsiniz," dedi Saiman. "Adam Kamen sihir dokusunu kendi içine çökerten bir cihaz yaptı. Etkinleştirildiğinde, cihaz etrafındaki büyüün patlamasına neden olarak onu yoğun bir konsantre forma dönüştürüyor. Bunu gaz ve sıvı olarak düşünün; eğer büyüün bizim dünyamızdaki normal hali gaz ise, Kamen'in cihazı onu basınçlı bir sıvı halde."

Delirmişti. "Ne şekilde?"

Saiman içini çekti. "Çoğunu anlamıyorum. Olmak için Kaba bir şekilde basitleştirirsek, cihaz temel olarak çekirdeğinde bir rezervuar bulunan bir silindirdir. Cihazın sihirli bir dalga sırasında belirli bir süre boyunca şarj olmasına izin verilmelidir.

Cihaz şarj edildikten sonra aktif hale gelir. Gerçek sihir temizleme işlemi çok az zaman alır. Kamen'in ilk prototipi yarım mil genişliğindeki bir alanı on dakikanın altında temizledi.

"Cihaz büyüü çekirdeğinin içine çekerek doğrudan etrafındaki geniş bir yarıçapı etkiliyor. Büyü cihazın içine girer ve bir dizi odacıktan geçer. Her bir ardışık haznesi kendi üzerine daha fazla patlamasına neden olur, böylece çekirdekteki rezervuara ulaştığında Büyü 'sıvıdır', çok yoğundur. Çok küçük bir yer kaplar. Bu durumda hacim. Bir sonraki sihirli dalga taşıdığına

cihazın etkilediği alan sihirsiz kalır. Nedenini bilmiyorum. Sadece işe yaradığını biliyorum."

Beynim bunu sindirmekte zorlandı. "Bize hiç test edilmediği söylendi."

Saiman başını salladı. "Kamen yaptığı ilk prototip olan küçük bir masa modelini test etti. Bir şarap şişesi büyüklüğündeydi ve yarım mil yarıçapındaki bir alandaki büyüü temizledi.

Sibley'de sihrin olmadığı bir nokta var Kate. Kenarında durdum ve içinden geçtim. Sana koordinatları verebilirim. Yaptığı ikinci prototip iki nokta yedi mil çapındaki bir alanı etkilemesi beklenmektedir. . ."

Rene'nin resminde gördüğüm prototip aktif hale gelirse, küçük bir kasabayı yerle bir edebilirdi. "Patlamaya yakalanan insanlara ne olur?"

Saiman kadehini boşalttı. "Bilmiyorum. Size sadece Kamen'in bana söylediklerini söyleyebilirim ve şu ana kadar yanıldığı kanıtlanmadı. Patlama sırasında büyü kullanan her şeyin öldüğünü teorize etti."

Buz omurgamdan aşağı kaydı. "Herhangi bir şeyi tanımla. "Büyücüler, vampirler, yaratıklar, senin değerli Şekil değiştirenler, sen, ben. Önemli miktarda büyüü olan herkes. Biz. Hepimiz. Öleceğiz."

Lanet olsun. Bütün şehir yok oldu. Erkekler, kadınlar, çocuklar... Son tahminlere göre, nüfusun en az yüzde otuzu büyüü kullanıyor ya da büyüye bağımlıydı. Eğer Deniz Feneri Bekçileri'nde cihaz vardı, onu kullanırlardı. Büyüyü yok ediyordu; onu çalıştırmak için acele ederken kendilerini kaybediyorlardı ve her yere saldırabiliyorlardı. O şeyi kalenin yakınında çalıştıırırlarsa, Atlanta şekil değiştirenlerden arınmış olacaktı. Curran, öldü. Julie, öldü. Derek, Andrea, Raphael, Ascanio, öldü, öldü, öldü.

Saiman'a baktım. "Neden böyle bir şey inşa etsin ki?"

"Kamen'in karısının yaşamak için diyalize girmesi gerekiyordu," diye devam etti Saiman. "Haftada üç kez. Sihir kesildiğinde

Hemşirelerden biri makineyi elle çalıştırmak zorunda kaldı. kanı hastalara geri vermek için. Bir gün sihirli dalga birkaç hastanın kalbinin durmasına neden oldu. Hemşire onlarla ilgilenirken Kamen'in karısı kan kaybından öldü. Teknolojinin engellenmeden çalışabileceği sihirden arındırılmış bir bölge oluşturacak cihazın küçük bir modelini yaratmak istedi. Bunu başardıktan sonra da, daha iyisini yapıp yapamayacağını görmek için daha büyük bir makine inşa etmek zorunda kaldı."

"Ne olduğunu biliyordun ve inşa etmesine izin mi verdin? Senin derdin ne lan?"

"Ben yapmadım!" Saiman elindeki bardağı odanın diğer ucuna fırlattı. Duvara çarparak paramparça oldu. "Bir silah getiremeyecek kadar yakın gözetim altındaydım, bu yüzden onu zehirlemeye çalıştım. Hayatta kaldı.

Sonra yarım düzine adam tuttum, eğitimli, pahalı profesyoneller. Kızıl Muhafızları yarıp geçmeleri ve her şeyi yok etmeleri gerekiyordu: Kamen, planlar, prototip. Her şeyi. Onlara futbol sahası büyüklüğünde bir krater açmaya yetecek kadar plastik tedarik ettim."

"Ne oldu?"

"Kızıl Muhafızlar'a hiç ulaşamadılar. Ormanda birileri tarafından karşıldılar ve ertesi sabah kafaları bir çöp torbası içinde kapıma bırakıldı."

"Bunu diğer yatırımcılardan biri yapmış olabilir mi?" Derek sordu.

Saiman başını salladı. "Diğer yatırımcıları Grady Memorial ve Sağlıklı ocuk, Parlak Gelecek yardım fonu. Aslında iyi niyetli gibi davranıyorlar."

Volhv'lar kelleleri kapısına bırakmazdı. Kiralık kas gücü ortadan kaybolurdu. Hayır, bu korkutmak ve sindirmek için tasarlanmış bir terörist taktiğiydi. Deniz Feneri Bekçileri olmalı. Saiman'ı öldürmek çok fazla gürültü yaratırdı. şehirdeki her önemli kişi hakkında zarar verici dosyalar tutuyordu. lrse paniğe kapılırlardı. Bütün kolluk kuvvetleri cinayetinin her yerinde sürünüyor olacaktı. Gardiyanlar gürültü istemiyordu, henüz değil.

"Deniz Feneri Bekçileri hakkında ne biliyorsun?"

Saiman'ın yüzü düştü. "Bu çok şeyi açıklar."

Saçmalık.

"Cihaz bozulursa ne olur?" Derek sordu. Saiman, "Büyük büyük bir patlamayla kaçır," dedi.

"Teorik olarak, eğer makine aktive edilirse, en yakın alandaki insanlar en uzun süre hayatta kalacaktır. Çevrede bulunanlar önce ölecektir, çünkü büyük çevreden cihaza doğru akacaktır. Cihazın yanında durmak fırtınanın gözünde durmak gibi olacaktır, bu yüzden çalışmasını durdurmak mümkündür. Ancak cihazı çalan kişilerin böyle bir kesintiye izin vermesi pek olası değildir.

Çöp poşetindeki altı kelle kararlılıklarını kanıtlıyor."

Bir ileri bir geri volta attı. "Bu insanlar beni izlediler, paralı askerlerimi öldürdüler ve makineyi seçkin bir Kızıl Muhafız birliğinin burnunun dibinden aldılar. Bu bana hem yetkin hem de yüksek motivasyonlu olduklarını gösteriyor. Eğer gerçekten de Deniz Feneri Bekçileri iseler, cihazı en çok zarar verecekleri yerde kullanacaklardır.

Onu kullanmak zorundalar. Büyünün yok edilmesi onların varoluşunun tek amacı. Toparlanmaya devam etmeliyim."

Öfkeyle nefes verdim. Tüm şehir ölmek üzereydi ve o toplanıyordu. Lanet olası bencil pislik. "Neden bana gelmedin? Emrimde bin beş yüz şekil değiştiren var."

"Çok iyi bir nedenim vardı."

"Duymak için ölüyorum."

"Lütfen, göstermeme izin verin." Saiman dev düz ekrana döndü, raftan bir DVD kutusu aldı ve diski DVD oynatıcının yuvasına yerleştirdi.

Ekran ateşlendi ve yukarıdan yüksek çözünürlükte çekilmiş büyük bir deponun içi gösterildi. Arabalar iki sıra halinde dizilmişti: bir Porsche, bir Bentley, bir Ferrari, bir Lamborghini,

Tanımadığım şık bir şey. Hiç bu kadar beygir gücünün bir yerde toplandığını görmemiştim.

Saiman'a baktım. "Nedir bu?"

"Bunlar, nakliye şirketimin gemilerinden biri olan Merriweather'ın içindekiler." Saiman uzun parmaklarını ördü. "Bu araba filosu Avrupa'da satın alındı, büyük masraflarla Savannah'ya getirildi ve sonra Atlanta'ya, depolarımdan birine nakledildi."

Arabalara baktık. Arabalar da bize baktı.

"Bernard'ın evindeki o talihsiz gecede yaşananlardan sonra, Canavar Lord'dan derhal bir intikam bekliyordum. Gelmeyince, sağlığını kontrol etmek için sizi aradım. Sağlığınızın iyi olduğunu teyit ettiniz. Belki de ucuz atlattığıma inanmaya başladım."

"Dur tahmin edeyim, kaçmadın mı?" "İzlemeye devam et," diye ısrar etti Saiman. Gözlerimizi arabalara diktik.

"Anlamıyorum." Derek kaşlarını çatı. "Hiçbiri su modifiyeli değil. Suya dayanıklı olmayan bir araca sahip olmanın ne anlamı var? büyü sırasında sürülebilir mi?"

"Hızı deneyimlemek için," dedi Saiman. "Hiç saatte yüz altmış mil hızla lüks bir araba kullandınız mı? Bu asla unutamayacağınız bir duygudur."

Kameranın karşısındaki duvardaki kapı açıldı. Curran görüş alanımıza girdi. Telaşsız bir şekilde hareket ediyordu, neredeyse rahatlamıştı. Kamera ona kilitlendi ve yüzünü yakınlaştırdı.

Gözleri kararmıştı. Filmin köşesindeki dijital saat 10:13'ü gösteriyordu. Saiman'ın Curran'a büyük bir hakarete bulunmasından on iki saat sonra, Sürü'nün elit izledi. Saiman'ın aramasından ve Curran'ın telefon konuşmamızı dinlemesinden bir saat sonra, metal plakalarından birini yuvarlayarak bir tüpün içine. Onunla birlikte çiftleştığımızı duyurmak için Keep'e gitmeyi reddettikten kırk beş dakika sonra Tüylü Majesteleri hissimle beni terk etmişti.

Alarm parmak uçlarımı sızlattı.

Koyu renk üniformalı iri yarı bir adam elinde bir copla Curran'a sağdan yaklaştı. "Hey, dostum. Burada olmamalısın."

Curran yürümeye devam etti.

"Neden bir cop?" Derek sordu.

"Çünkü güvenlik görevlilerine mallarımda delik açabilecek bir silah vermeyeceğim."

"Dur!" diye bağırdı muhafız. Copun uzunluğu boyunca bir ışık çizgisi fırladı.

"Bu bir sopa değil." Ekrana doğru eğildim. "Bu bir torpere. Elektrikli bir şok silahı. Vardiya'dan hemen önce kalabalık kontrolünde en üst seviyedeydi."

"Oldukça doğru. Tipik bir şok tabancası, hedefin ölümünü önlemek için voltajını kısa aralıklarla verir," dedi Saiman.

"Bu modifiye edilmiş bir model. Tetiklendiğinde, on iki dakikaya kadar güçlü ve kesintisiz bir elektrik akımı yayar. İki kişide kalp durmasına neden olduğu gösterilmiştir."

"Dur!" Muhafız copunu Curran'ın sırtına doğru savurdu.

Curran göremeyecek kadar hızlı bir şekilde döndü. Eli copa kilitlendi. Metal çatırdadı, kıvılcımlar patladı ve ezilmiş metal ve elektronik yığını yere düştü.

Gardiyan bir adım geri çekildi. Alt çenesi düştü. Torpere baktı, tekrar Curran'a baktı ve kapıya yöneldi.

Curran arkasını döndü.

Arkasından ikinci bir muhafız dışarı çıktı.

Ne yapıyorsun, Curran?

Canavar Lordu arabaları inceledi. Yüzü sanki bir buzuldan oyulmuş gibi sakin ve soğuktu. Bu arabalara bağlanmış para miktarı çok büyük olmalıydı. Depo dışarıdan çok iyi korunuyor olmalıydı. Kaç muhafızı kovaladığını merak ettim.

Curran'ın yanağındaki bir kas sarsıldı.

Gözleri altın rengine büründü. Curran solundaki Porsche'yi yakaladı ve arabanın kapısını kâğıt mendilmiş gibi söktü.

Arabayı alttan kavradı. Kollarındaki devasa kaslar şişti.

Porsche havalandı. Uçtu, iki kez takla attı ve kırmızı

Lamborghini'nin üzerine düştü. Camlar kırıldı, çelik inledi ve bir araba alarmı çalmaya başladı.

keskin tiz bir feryat.

Vay anasını.

Curran gümüş bir Bentley'e saldırdı. Kaput uçtu. Elini arabanın içine soktu. Metal çığlık attı ve Curran kaputtan bükülmüş bir parçayı çekip çıkardı ve bir sopa gibi en yakındaki arabaya çarptı.

"Az önce motoru mu söktü?" Ben sordum.

"Evet," dedi Saiman. "Ve şimdi onunla Maserati'yi yıkıyor."

On saniye sonra Curran, eskiden Maserati olan siyah ve turuncu renkteki çarpık enkazı duvara fırlattı.

Bilgisayardan eski bir şarkının ilk melodik notaları geldi. Saiman'a baktım.

Omuz silktili. "Bir film müziği için yalvardı."

Curran bir arabanın kalıntılarını ikiye ayırdı. Depoda bir kasırga gibi esti, parçaladı, ezdi, metal ve plastiği yırttı, öfkesi o kadar ilkeldi ki aynı anda hem korkutucu hem de hipnotize ediciydi. Ve

Biz onun öfkesini izlerken, çoktan gitmiş bir adam birinin mezarı başında bir gül tarafından öpülmekle ilgili bir şarkı söyledi.

Şarkı bitti ve o hâlâ devam ediyordu. Saiman'ın yüzü pasifti ama gözleri her zamanki kendini beğenmişliğini kaybetmişti. Onlara baktım ve yüzeyin altında derinlere gizlenmiş bir korku gölgesi gördüm.

Saiman fiziksel acıdan çok korkardı. Bunu ilk elden görmüştüm.

-Yaralandığında panikliyor ve olağanüstü bir şiddetle saldırıyordu. Kaydı izlemiş, Curran'ın yaratabileceği yıkımın tüm boyutlarını içine çekmiş ve Canavar Lordu'nun ne zaman kapısına dayanacağını merak ederek beklemişti. Kaydı tekrar tekrar izlemişti. O

Buna lirik bir soundtrack ekleyerek, saçmalığının etkisini azaltmaya çalıştı. İfadesine bir bakışım bana bunun işe yaramadığını söyledi: soğuk yüzü

kendi isteğiyle rahatlamıştı, perili gözler, gergin bir ağız.

Curran Saiman'ı paranoyak yapmıştı ve bu onu yıpratıyordu. Curran'ın gazabından kaçınmak için her şeyi yapardı.

Curran durdu. Doğruldu ve işkence görmüş metal, mahvolmuş plastik ve yırtılmış lastik yığınına inceledi. Arkasını döndü. Gri gözleri doğrudan kameraya bakıyordu. Elleriindeki ve yüzündeki kesikler ve yaralar kapandı.

Curran'ın berrak, soğuk sesi odanın içinde yuvarlandı. "Onu aramayın, onunla konuşmayın, planlarınıza dahil etmeyin. Sana hiçbir şey borçlu değil. Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen, seni öldürürüm. Sana yardım ederken zarar görürse, seni öldürürüm."

Benimle ilgiliydi. Bu destansı yıkım tamamen benim hakkımdaydı. Curran, Saiman'ın benimle ilgili bir şey bildiğini ve bunu beni kendisine yardım etmeye zorlamak için kullandığını düşünmüş olmalı ki bir mesaj gönderdi.

Canavar Lordu depodan dışarı çıktı. Ekran karardı.

Tüylü zırhlı şövalyem.

Saiman ağzını açtı. "İşte bu yüzden yapmadım. Şahsen, gülümsemenizin uygunsuz olduğunu düşünüyorum."

Kendimi tuttum ve kaşlarımı çatmaya başladım. "Bana kaydı ver, ben de bu çiti onarayım."

"Hangi fiyata?"

"Cihaz ve Adam Kamen hakkında bildiğin her şeyi bana anlatacaksın. Tüm belgeleri, notları, her şeyi teslim edecek ve cihazı bulmamıza yardımcı olacaksınız."

Saiman ellerinin parmaklarını birbirine geçirdi ve çenesini yumruğuna dayamış, düşünüyordu. "Şehvet duyduğun o katil manyak daha fazlasını isteyecektir."

"Eğer öyleyse, eminim ikiniz bir anlaşmaya varabilirsiniz," diye söze girdim. "Atlanta'da önemli bir insansın. Dışarıda ise bir bilinmezsin. Her şeye yeniden başlaman gerekecek. Şehrin yıkımını durdurmak sizin yararınıza olacaktır. Curran'a senin adına aracılık edeceğim. Kabul et Saiman, çünkü teklif ettiğim tek şey bu."

Saiman kaşlarını çatı. Uzun bir dakika geçti. Ayağa kalktı ve diski çıkardı, ince plastik bir kılıfın içine yerleştirdi ve uzattı. "Anlaştık."

Diski aldım ve cebime yerleştirdim. "Belgeler mi?"
Derek bizi yakaladı ve yere atlayarak kanepeyi devirdi.
Arkamızdaki kapı patladı.

BÖLÜM 16

KURŞUNLAR KOLTUĞU DELİP GEÇER

çelik ve minderler. Dünya kör edici bir parıltıyla beyaza büründü. Gök gürültüsü kulaklarımı tokatladı, kafatasımdaki beyni salladı. Tüm sesler kayboldu. Derek sarsıldı, ellerini kulaklarının üzerine kapattı.

Şok bombası.

Yanımdaki Saiman titreyerek yere sarıldı.

Çelik kepenkler inerek tavandan tabana pencereleri kapladı -Saiman'ın savunma sistemi yüksek vitesse geçti.

Tavandaki elektrik lambaları ıslı ıslı parlıyor, bizi aydınlatıyordu. Kanepe dayanmıyordu. Hareket etmek zorundaydık.

Sağ tarafta, laboratuvar kapısı ardına kadar açıldı. On iki fit. Dikkatimizi dağıtabilirsek başarabilirdik. Etrafa bakındım, Atacak bir şey bulmaya çalışıyordum. Giysiler -hayır, çok hafif- giysiler, daha fazla giysi . . . Masa. Ağır cam kaplı masa.

Ona doğru atıldım ve kaldırmaya çalıştım. Çok ağırdı. Dik tutup belki birkaç metre fırlatabilirdim. Yeterince uzağa değil ve ben kaldırmaya çalışırken önümü keseceklerdi.

Silah seslerinin uğultusu kulaklarımdaki duvarı delip geçti, uzaktaki bir şelalenin gürültüsü gibi yumuşaktı.

Sol tarafımızda, kanepe ile bar arasındaki boşluğa koyu renkli bir teneke kutu yuvarlandı ve yeşil bir gaz bulutu püskürdü. Kahretsin. Nefesimi tuttum. Derek elini burnunun üzerine bastırdı. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Derek'in şekil değiştiren hisleri buna dayanamadı. Artık gitmemiz gerekiyordu.

Derek'in omzunu tuttum, masayı işaret ettim ve kollarımla bir fırlatma hareketi yaptım.

Başını salladı.

"Saiman!" Sesim belli belirsiz bir yankıydı. "Saiman!"

Bana baktı ve gözlerinde tanıdık bir boş bakış gördüm. Her an patlayabilirdi. Kolundan tuttum. "Kaç ya da öl!"

Derek çömelerek masayı kavradı ve namlu flaşlarına doğru fırlattı.

Saiman'ı ayağa kaldırdım ve koştum.

Arkamdaki camlar silah sesleriyle paramparça oldu. İçeri sıçradım ve Saiman'ın kapıdan içeri daldığını görmek için tam zamanında döndüm, Derek bir saç teli gerisindeydi. Derek kalın takviyeli kapıyı çarparak kapattı ve kör bir adam gibi tökezledi, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Bacağından fışkıran kan kot pantolonunun içini dışına çıkarmıştı.

Saiman yavaşça, sanki suyun altındaymış gibi, ağır metal kapıyı kilitledi.

Sağ tarafta, köşede bir arındırma duşu görünüyordu. Derek'i içine ittim ve zinciri çektim. Su onu sıırıslam etti. Ürperdi ve yüzünü akıntıya doğru kaldırarak suyun gözlerine akmasına izin verdi.

"Ne kadar kötü vuruldun?"

"Kurşun delip geçmiş. Önemli bir şey değil."

Mermiler keskin bir sesle kapıya çarptı. Onları uzun süre tutamazdı.

Eğer bir laboratuvarım olsaydı, aceleyle kapatmam gerekirse diye sigorta kutusunu yakınlarda bir yerde bulundurdum. Etrafıma bakındım ve iki dolabın arasındaki duvarda sigorta kutusunun koyu gri dikdörtgenini gördüm. Mükemmeldi. Kapağı kaldırıp açtım ve ana sigortayı çektim.

Daire zifiri karanlığa gömüldü. Bir an için kör oldum, sonra gözlerim alıştı ve duvardaki dijital saatten gelen zayıf ışığı algıladı. Pille çalışıyor olmalı.

Yanımdaki kumaş yırtılma sesi, kurt adamın kıyafetlerini ve insan derisini attığını duyuruyordu. Sarı gözler

iki ay gibi yerden altı buçuk metre yükseklikte tutuştu.

Saiman derin, őrpertici bir nefes aldı.

"Saklan ya da dövüş," diye fısıldadım ona. "Sadece yoluma çıkma."

Kurşun yağmurunu durdu. Bu iyi değil. Kapıdan ateş ederek geçemeyeceklerine karar vermişlerdi. Bir sonraki adım patlayıcıları. Kapının sol tarafına doğru koştum ve kendimi köşedeki duvara yasladım.

Odanın öbür ucundaki devasa tüylü canavar Derek tezgâhın üzerine sıçradı. Pençeli bir pençe bütan çakmağını aldı ve fıskiye doğru kaldırdı. Küçük mavi bir Çakmağın ucunda alev parladı. Fıskiye bir, iki kez yaladı ve ardından yakıcı bir spre y halinde su yağdı.

Güle güle gaz.

Tiz bir vınlama sessizliği yırttı.

Patlama kapıyı salladı, kulaklarımı tokatladı. Metal kapı gıcırdadı ve odanın içine düştü. Bir el feneri ışını karanlığı yararak hedef aradı.

Kılıcımın kabzasını sıktım. Eski bir dostla el sıkışmak gibi rahatlatıcı bir histi. Su saçlarımı ıslattı.

Derek pençelerini panellere geçirdi, sıçradı ve destek için çelik kirişlere tutunarak korkunç bir hızla tavan boyunca süründü.

Kapı patlayarak açıldı. Çömelerek aşağı kaydım.

İlk adam odaya girdi, siyah tabancası iki eliyle tutuyordu. Kurşun geçirmez yelek onu neredeyse kare şeklinde gösteriyordu. Adam sağa döndü, sola döndü, silahın namlusunu iki adım üstüme çevirdi ve odanın içine doğru ilerledi.

İkinci bir adam onu takip etti, el fenerini ve silahını bir Chapman tutuşuyla tutuyordu: silah sağ elde, el feneri sol elde, eller birbirine kenetlenmişti. Döndü, el feneri odayı boydan boya taradı.

İçeri gel, korkacak bir şey yok. Sen büyük ve güçlüsün, silahın da seni koruyacaktır.

Parlak ışın laboratuvar masalarının üzerinden süzölüyor, su akıntılarının böldüğü karanlığı ısıırıyordu. Sola, sağa . . .
Üçüncü adam odaya girerek el fenerli adamı korudu.
Klasik.

Işın yukarı kaydı. Bir kabus ışığa baktı: bir Sekiz buçuk metre boyunda devasa bir adamdı, devasa kasları muazzam gövdesinde sert çıkıntılar oluştıuruyordu. Teni ışııkta parlıyordu, saf beyazdı, sanki kardan yapılmış gibiydi. Mavi yelesi omuzlarından aşağı dökölüyordu, Zalim bir yüzü çerçevesliyordu ve bu yüzün üzerinde iki göz parlıyordu, saf yarı saydam mavi, bir buzulun en derin yerinden gelen buz gibi. Onlara bakmak zamanda geriye, yabancı, eski ve çok ama çok düşmanca bir şeye bakmak gibiydi. Saiman gerçek şeklini almıştı.

Adamlar yarım saniye donup kaldılar. Bir adam, bir kadın ve Saiman bekliyorlardı. El fenerlerinin karanlıkta öfkeli bir buz devi bulmasını beklemiyorlardı ve tıpkı eski İskandinavların asırlar önce yaptığı gibi ağzı açık kaldılar, korku ve dehşetin felcine uğradı.

En yakındaki adamın uyluğunun içini yukarı doğru keskin bir hamleyle kestim, kasları ve femoral arteri kestim, kalbine sapladım, bıçağı çıkardım ve İkinci adamın boynunu akıcı ve kolay bir hareketle kesti; bıçak çok keskindi, kesiğı neredeyse narindi.

El fenerli adam bir el ateş etti. Saiman'ın devasa eli silahı adamın yumruğundan çekip aldı. Devasa parmaklar onu sıktı ve adam karanlığın içinde kayboldu. Sessizliğı acı ve saf dehşet dolu boğuk bir çığlık böldü.

Derek yere düştü ve cesetlerin üzerinden atlayarak oturma odasına geçti. Ben de onu takip ettim.

Arkamızdaki adam ulumaya devam etti, artık çaresiz değildi, sadece acı çekiyordu.

Bir silah sağa doğru mermi püskürttü, tahta kırıldı -birisi panik içinde körlemesine ateş ediyordu. Şarjörünü boşaltana kadar dört saniye bekledim ve sonra odanın karşısına koşup arkasına geçtim,

ve kesti: biri soldan sağa, ikincisi omurga boyunca, kurşun geçirmez yeleşin hemen altından. Yere düştü.

Arkamda bir şey hareket etti.

Döndüm, kestim, arkamdaki adam karanlığın içinde sadece bir gölgeydi. Avcı daha kalın bir bıçağa çarptı. Adam sol tarafıma açılı bir tekme attı. Kaval kemiği bir acı patlamasıyla kaburgalarımı dövdü. Bir Muay Thai dövüşçüsü. İyi. Darbenin etkisiyle döndüm, etrafımda döndüm ve topuğumla solar pleksusa tekme attım.

Darbe onu geriye savurdu. Dizim çatırdadı. Ow.

Kutuların üzerinden atlayarak onu kovaladım. Yere düşen adam, karnını yarmam için tam zamanında ayağa kalktı. Avcıyı çekerek kurtardım, bıçağı sağ tarafının alt kaburgalarının arasına soktum ve geri çektim.

Çığlıklar kesildi.

"Cleearr," dedi Derek'in ezilmiş sesi.

"Saiman! Fünneyi çevir."

Uzun bir an geçti. Elektrik ışığı, ani ve sert bir yumruk gibi yandı. Beş ceset parçalanmış ve Oturma odasında iki büklüm olmuşlardı, kanları siyah zeminin tek renkli fonunda gülünç derecede canlıydı ve beyaz mobilyalar. Derek olan devasa tüylü canavar doğruldu, pençelerinden kızıl damlıyordu ve parçalanmış bir bedeni yere bıraktı. Ağzını kaldırdı. Uzun bir kurt uluması apartmanın içinde yuvarlandı, bir av, kan ve öldürülmüş av şarkısı.

Saiman laboratuvardan çıktı ve kapı aralığından eğilerek gövdesini katladı. Elinden bir şey sarkıyordu. Bir noktada bir insan olabilirdi, ama şimdi, kemiklerinin parçalarıyla orası burası delinmiş bir insan eti çuvalı gibi, gevşek ve kemiksiz bir şekilde asılı duruyordu.

"Her şey bitti." Sesimi sakinleştirici tuttum. "Bırak onu."

Saiman kurbanını salladı.

"Bırak onu. Yapabilirsin. Bırak gitsin."

Saiman kurbanını serbest bıraktı. Ceset mide bulandırıcı ıslak bir gümbürtüyle yere düştü. Buz devi duvara doğru yığıldı ve kayarak yere oturdu.

Devrilmiş kanepenin yanından geçip karnını kestiğim adama doğru yürüdüm. Hâlâ nefes alıyordu, yaralarını tutuyordu, ağır taktik kılıcı yanında yatıyordu. Kalın Kan, parmaklarını koyu, neredeyse katrana benzer bir lekeyle ıslattı. Evet, karaciğeri vurmuş. Bir kar maskesi yüzünü gizliyordu. Maskeyi çıkardım. Tanıdık, vahşi bir yüz solgun gözlerle bana bakıyordu.

Blaine "Bıçak" Simmons. Blaine eskiden Lonca için çalışırdı. Yaklaşık dört yıl önce Lonca'nın kendisi için yeterince sert olmadığına karar verdi ve kendi başına yola çıktı. Sokakta konuşulanlara göre, Blaine katil kir alıyor ve ıslak işleri seviyordu. Ne kadar iğrenç, o kadar iyi. Herhangi bir iş, herhangi bir hedef, yeter ki Para haklıydı. Bu onun ekibi olmalı.

Yanına çömeldim, kılıcım hâlâ kanlıydı.

Blaine'in nefesi hızlı ve kesik kesik geliyordu. "Seni kim tuttu?"

Hırıltılı bir ses çıkardı, parmakları titriyordu. "Seni kim tuttu?"

"Cehenneme git!"

Blaine'in gözleri kafatasının içine yuvarlandı. Kaskatı kesildi ve yere yığıldı. Elleri titremeyi bıraktı.

"Bir tane laaive var." Derek yerden bir ceset aldı.

Adam avucunun içinde titredi. Sağ bacağı doğal olmayan bir açıyla sarkıyordu; kalça kemiği kırılmıştı. Sırtında, Derek'in pençelerinin etini yırttığı yerde kocaman bir kesik vardı. Derek onu çevirdi, böylece yüzünü görebildim. Solgun, dehşete düşmüş gözler bana baktı.

"Eğer bu şekilde kalırsan, yaşayacaksın. Bana bilmek istediklerimi söyle, ben de durumu daha da kötüleştirmeyeyim," dedim.

Adam yutkundu. "Bilmiyorum! Sözleşmeleri Blaine yaptı!"

"Emirleriniz neydi?"

"Bu dairede oturmak zorundaydık. Eğer kanun ya da özel dedektifler ortaya çıkarsa, hemen vurmak zorundaydık."

"Beni ya da Derek'i gördüğünüzde saldırmanız için özel bir emir aldınız mı?"

Adam başını salladı. "Sen-evet. Ama o değil. Blaine'de senin ve sarışının fotoğrafları vardı."

Andrea ve benim kim olduğumuzu biliyorlardı, bu da ofisin nerede olduğunu bildikleri anlamına geliyordu. Bizi burada vurmuş olsalardı, ofisi hedef alırlardı. Ben vururdum.

"Neden şarapnel yerine bir sarsıntı bombası kullandınız?"

Adam yutkundu. "Blaine ucubenin parası olduğunu söyledi. Kimsenin onun ne zaman ve nasıl öldüğünü umursamayacağını söyledi, yeter ki Sonunda öldüğü için. Onu biraz tutup bize parayı vermesini sağlayacak ve sonra da işine son verecektik. Blaine bunun bir ikramiye olacağını söyledi."

Güzel. "Sibley'de birilerini öldürdün mü?"

"Biz ve diğer bazı adamlar. Tam olarak ne zaman ve nereden geleceklerini biliyorduk. Onları yok ettik. Hepsini cehenneme gönderdik. Çok kolay oldu."

Gizem çözöldü. "Bırak onu."

Derek parmaklarını açtı ve adam yere yığıldı.

Telefona doğru yürüdüm ve Cutting Edge'i aradım. Julie'nin telefonda bir ses belirdi. "İyi günler, Cutting Edge. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hey, benim. Telefonu Andrea'ya ver." "O burada değil."

Lanet olsun. "Nerede o?"

"Bazı boudalar onunla konuşmaya geldi. Hemen döneceğini söyledi ve gitti."

B. Teyze bekleyemezdi, değil mi, yaşlı kaltak, hemen o anda Andrea'yla konuşmak zorundaydı.

"Joey bizimle kalıyor."

Bir yüze isim koymakta zorlandım. Joey, Joey ... Aklıma yirmili yaşlarının başında, saçları koyu, neredeyse siyah bir adam geldi. "Joey'i telefona ver."

Genç bir erkek sesi, "Merhaba Konsolos. Nasılsınız?"

"Saldırı altındayız. Kapıyı kapatın, açmayın.

Tanımadığınız herkesi. Çocukların anladığından emin ol. Yarım saat içinde orada olacağım. Bir yere ayrılmayın, anladınız mı?"

Sesindeki tüm neşe kayboldu. "Evet, Konsolos."

Telefonu kapattım ve Keep'in Koruma İstasyonu'nun numarasını tuşladım. "Jim'e ulaşmam lazım. Hemen."

"Şehir dışında," diye başladı bir kadın sesi.

Sesime küçük bir orduyu korkutacak kadar tehdit kattım. "Bulun onu."

Telefon sustu. Bekledim. Deniz Feneri Bekçileri bir katil ekibi kiralamıştı. Mantıklı; kendi adamları yerleşikti ve riske atılamayacak kadar değerliydi. Daireye yapılan saldırıyı zaten bildiklerini varsaymak zorundaydık.

Başarısız oldular ve sahip oldukları küçük siper de tamamen açığa çıktı. Saiman için geliyor olacaktı.

Telefon tıkladı ve Jim'in sesi geldi. "Kate, biraz meşgulüm."

"Şehirde büyü karşıtı gizli bir topluluk var. Ellerin de bir bomba var. Etkinleştirildiğinde, birkaç millik bir yarıçap içinde büyü kullanan her şeyi öldürüyor."

Jim hiçbir şeyi kaçırmadı. "Neye ihtiyacın var?"

"Saiman'ın dairesindeyim. Saldırıya uğradık; yedi ceset var, bir kişi kurtuldu. Saldırganların nereden geldiğini, onları kimin tuttuğunu, bulabileceğin her şeyi bilmem gerekiyor. Derek'i Saiman'la birlikte batıdaki güvenli eve gönderiyorum.

Saiman'da cihazı tarif eden belgeler var ve şu anda birincil hedefleri o. Ben ofisime dönüyorum.

Julie ve Ascanio ofisteler ve onları Keep'e götürmem gerekiyor."

"Güney yakasındayız, Palmetto'ya yakın," dedi Jim.

Şehrin karşısında. Harika.

"Şimdi bir eskort gönderiyorum. Bir saat içinde orada olurlar." "Curran orada seninle mi?"

"Dışarıda bir yerde, ama onu bulacağım."

"Söyle ona . . ." Onu sevdiğimi söyle. "Dün gece görüşemediğimiz için üzgün olduğumu söyle."

"Yapacağım."

Telefonu kapattım ve Derek'e baktım. "Saiman'ı ve belgeleri batıdaki güvenli eve götür. Onu koruyun; kafasındaki bilgiye ihtiyacımız var."

Derek'in ağzı bir ayı kapanı gibi açılmıştı. "Evet, Conshort."

SIHIRLI VURUŞ OFISTEN BİR MIL UZAKTA GERÇEKLEŞTİ.

Jeep'in

Benzinli motor duraksadı ve öldü, ben de onu kaldırımda yavaşça durmaya yönlendirdim.

Telefon görüşmesinden beri midemin çukurunda oturan endişe, çiçek açana kadar gittikçe güçlendi tam gelişmiş endişeye dönüştü. Bir şeyler yanılttı; bunu hissediyordum.

Çocuklar iyiydi. Güçlendirilmiş bir ofisteydiler. Onlar yanlarında yetişkin bir bouda vardı. Takviye birlikler yoldaydı.

Direksiyona baktım. Su motorunu hayata döndürmek on beş dakikamı alacaktı.

Onlar iyiydi.

Siktir et.

Arabadan atladım, kilitledim ve kolay bir koşuyla caddeden aşağı indim. Dizim itiraz ediyor, her adımda uyluğuma uyarı niteliğinde bir ağrı gönderiyordu. Dırdırcı bir ağrı kaburgalarımı kemiriyordu. İyi bir tekmeydi ama geriye dönüp baktığımda onun yerine yumruk atmalıyım.

Sokaklar geçip gidiyordu. Yedi dakikalık bir mil yapıyordum. Yine de arabayı ısıtmaktan daha hızlıydı. Jeremiah'a döndüm, birkaç teslimat kamyonunu geçerek caddenin çoğunu kapattı. Çok uzak değil.

Ofisin önündeki sokakta bir şey yatıyordu. Küçük ve kumaşa sarılı bir şey.

Kalbim küt küt atıyordu. Hızlandım.

Bir çocuk manken, kirli bir süveterin içinde kundaklanmış halde kaldırımda duruyordu. Kıyafetleri ve plastik yüzü kanla boyanmıştı.

Ofisin kapısı aralık duruyordu. Omurgamdan aşağı buzlar yuvarlandı.

Avcıyı kınından çıkardım ve kendimi yavaşlamaya zorladım. Nefesime ihtiyacım olacaktı. Kapı sağlamdı. Biri açmıştı. Parmak uçlarımla test ettim ve kapı sallanarak ofisi ortaya çıkardı. Masam yan yatmış, bir sürü kâğıt yere saçılmıştı. Birinin kanlı elinin tuttuğu tahta kırmızıya boyanmıştı.

Sağ tarafımda çıplak bir ceset yere yayılmıştı. Bir kan birikintisinin içinde sırtüstü yatıyordu, göğsü birisinin kaburgalarını yerlerinden kopardığı bir kemik parçaları ormanıydı.

Erkek. Boynunda ve sol omzunda bir delik vardı. Bir şey onu doğaüstü dişleriyle ısırılmıştı. Kafası kan ve hırpalanmış dokularla doluydu. Bir sandalye ayağı çıkıntı yapmıştı. Karnından, birinin cesedi kelebek gibi yere sabitlediği yerden.

Kılıcım hazır bir şekilde cesede yaklaştım ve cesedin kafatasının sağ tarafında dikenli siyah bir saç teli gördüm. Joey.

Öfkeli bir hırıltı ofisi sarstı. Bir şey çınladı, bir, iki kez, vurulan metalin çınlaması.

Arkaya doğru koştum.

Arka odanın kapısı yerde parçalanmış bir şekilde duruyordu. I

üzerinden atladım. Duvarın bir bölümü yırtılmıştı ve boşluktan savaşçı formunda bir dişi şekil değiştiren gördüm. Kocaman, en az iki metre boyunda ve koyu benekli bej kürkle kaplıydı, pençeleri ve dişleriyle duvarı dövüyordu. sandalyenin geri kalanıyla birlikte. Siyah saç tutamları devasa kulaklarını taçlandırıyordu. Bir vaşak.

Parçalar kafamda bir araya geldi. Leslie, Curran'ın peşinde olduğu kayıp render.

Kafesin içinde, savaşçı formundaki bir bouda bir şeyi kucaklıyor, vücuduyla onu koruyordu. Sırtında derin yaralar açılmış, kalın kanlı lekeler oluşmuştu. Kollarındaki şekil titriyordu. İki bacağı dışarı çıkmış, deforme olmuş ve bükülmüştü.

Kaslar garip yerlerde şişmiş, insan derisi ve bej kürk

parçalarıyla kaplanmıştı.

Leslie beni gördü ve dondu kaldı.

Ascanio döndü ve ben de korumaya çalıştığı şeyi gördüm. Korkunç bir yüz bana bakıyordu, alt çenesi çıkıktı, yüzü eriyen bir balmumu damlasına benziyordu, gözleri küçük yarıklardan biraz daha fazlasıydı. Bu, Lyc-V kurbanlarının şekil değiştiren virüs vücutlarına ilk bulaştığında takındıkları yüzdü.

Küçük kahverengi gözler canavarın yüzünden bana baktı. Julie. Aman Tanrım, Julie.

Leslie çocukları öldürmeye çalışıyordu. Ben suçladım.

Leslie kükredi ve parçalanmış sandalyeyi bana fırlattı. I kaçtı ve kalbine nişan alarak göğsüne sapladı. Avcı kaburgalarından sıyrıldı, onun yerine akciğerini delmiştim. Normal bir insanı iğneyle dürtmek gibi. Pençeler omzumu tırmaladı. Karnını kestim. Geriye yaslandı ve iki ayağıyla tekme attı. Tekmeyi gördüm ama kaçmak için bir yol. Darbe göğsümün tam ortasına geldi. Ana odaya uçtum ve bir topun içine kıvrıldım. Sırtım çarptı duvara çarptı. Dünya yüzdü.

Leslie boşluktan üzerime atladı, pençelerini kaldırdı, dev dişlerini şaklattı.

Kaçtım. Duvara son sürat çarptı ve pençeleri hançer gibi havayı oyarak etrafında döndü. Kaçtım, sola, sola, sağa. Çok geniş savurdu ve ben de açıklığa doğru hamle yaparak Avcıyı metal bir kasırgaya dönüştürdüm. Sol uyluk, yan, sağ uyluk, sol omuz, göğüs . . .

Hırladı ve bana elinin tersiyle vurdu. Ben de çekiçle vurulmuştum. Daha az acıtmıştı. Başım geriye gitti ve diğer eliyle beni tırmıkladı. Acı karnımı yarmıştı. I geri tökezledi.

Ağzıma kan doldu. Leslie'nin bir düzine yeri kanıyordu ama bu onu yavaşlatmaya yetmedi. Hızlıydı, Lyc-V kesiklerini iyileştiriyordu ve kılıcım yeterince hasar vermiyordu.

Ona tekme attım. Kalçama bir yumruk indirdi. Son anda sallandım ve yumruk beni sıyırdı. Benim

Çarpmanın etkisiyle uyluk kemiğim çığlık attı. Yaralı dizime nişan almıştı. Avcıyı karaciğerine sapladım.

Leslie çığlık attı ve kükredi, "Geberin artık!"

Sağ kolunu kestim ve tendonunu kopardım.

Kazanamazsam, çocuklar ölecekti. Bu kaltağı öldürecektim. Gerekirse onu lime lime ederdim.

Sol eliyle beni kavradı, omzumu sıktı, beni yerden kaldırdı ve dişlerine doğru çekti. Fırlatma bıçağımı çektim ve bir çivi çakar gibi hızlıca boğazına sapladım. Homurdandı, beni kopardı ve bir kenara fırlattı.

Andrea'nın masasına sırtımla vurdum, ayağa kalktım ve ona doğru yürümeye başladım. Canım o kadar çok yanıyordu ki, acı beni bayılıyorum.

Leslie bir dosya dolabını kaptığı gibi bana fırlattı. Ben kaçtım. Bir sandalye fırlattı. Eğildim ve gelmeye devam ettim. Leslie bir kitaplık fırlattı. Bana çarpacaktı; gidecek yerim yoktu.

Midilli büyüklüğünde siyah bir köpek kapıdan içeri daldı. Grendel, seni aptal sihirli fino köpeği.

Köpek Leslie'nin göğsüne bir koçbaşı gibi çarptı. Render yere düştü, çarpmanın etkisiyle ayakları yerden kesildi. Leslie'ye doğru koştum. Bu benim şansımdı.

Leslie, Grendel'ı ensesinden yakaladı ve bir kenara fırlattı. Grendel bir hırıltıyla duvara çarptı.

Leslie ayağa fırladı ve dişlerini bana doğru gösterdi. Dişlerinin arasından kan damlıyor, uzun kırmızı iplikler halinde yere doğru uzanıyordu.

Bayılma. Sadece bilincimi korumam gerekiyordu.

"Osanda." Güç kelimesi ağzımdan çıktı ve bir acı patlamasıyla büyümün bir parçasını kopardı. Ama umurumda değildi. Her şeyimi ona verdim. Diz çök. Diz çök, seni kaltak.

Nefes nefese kaldı. Bacak kemikleri kürdan gibi kırıldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Avcıyı savurdum. Kılıcın solgun ağzı tütüyor, öfkemden besleniyordu. Kestim ve omurgasını ayırdım. Leslie'nin başı yere düştü.

yan. Tekrar kestim. Yere yuvarlandı. Kafası koptu.

Vücudu bana doğru devrildi. Kafasını köşeye doğru tekmeledim ve kendimi çoprabalığı kafesine doğru sürükledim.

Julie incecik bir sesle inledi, nefesi parçalanmış çenelerinin arasındaki boşluktan ısıklık çalarak geçiyordu. Ascanio sırt üstü yatıyordu. Gözleri kırmızı kırmızı parlayarak bana baktı. Hâlâ hayattaydı. İkisi de hâlâ hayattaydı.

Parmaklıklara tutundum. Tanrım, göğsüm acıyordu. "O öldü.

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Anahtarları bana ver."

Ascanio haykırdı ve yan tarafına döndü. Bir kaburga kemiği göğsünü delip dışarı çıkmıştı. Eli açıldı, anahtar avucunun içinde kanlı bir karmaşaya dönüşmüştü. Gözlerini kapattı.

Elimi parmaklıkların arasından geçirdim, kaygan, sıcak anahtarı aldım ve kafesin kilidini açtım.

"Bize yardım et," diye fısıldadı Julie. "Acıyor, Kate.

Acıyor." "Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Onları

Doolittle'a götürmek zorundaydım. A

Lyc-V'nin kurbanlarının dörtte biri ilk dönüşümlerinden sağ çıkamadı.

Julie'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Çocuk ölüyor."

Ascanio'ya baktım. Kırık kaburgalar, parçalanmış sırt. Ascanio'nun boynuna dokundum. Nabız. Zayıf ama sabit nabız. Gözlerini yavaşça açtı. "Denedim."

"Harikaydın."

Dışarıdan büyümlü bir motorun gürültüsü geliyordu. Jim'in yedeği. Kendimi dik durmaya zorladım.

"Beni bırakma!" Julie hıçkırarak ağladı.

"Sadece kapıya. Yardım almak için. Hemen döneceğim."

Acımı bir pelerin gibi sararak oturma odasına koştum ve gri bir minibüsün ofisin önüne yanaştığını gördüm. Sürü'nün gri minibüsü yoktu.

Kapıya doğru koştum.

Minibüsün kapısı açıldı. Yaşlı bir adam dışarı çıktı ve bir yaylı tüfeği bana doğrulttu. Arbaletin ucunda küçük yeşil bir kıvılcım parladı. Patlayan bir ok başı.

Kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim.
Patlama binayı sarstı.

Sol pencerenin iç panjurunu kapattım ve sağa doğru fırladım. Arbalet oku benden yarım saniye önce oraya ulaştı ve ızgaradan sekerek geri düştü. Ben çektim kapattı. Sihirli enerji patlaması bir yıkım topu gibiydi. Duvarlar inledi ama dayandı. Birkaç darbe daha alırlarsa yıkılacaklardı.

Çocuklar hareket edemiyordu, bir araçtan kaçacak kadar hızlı değillerdi.

Grendel bana doğru topallayarak geldi. Tüylü boynuna sarıldım ve ellerimi sırtında gezdirdim. Hiçbir yeri kırılmamıştı.

Bir güç kelimesi için yeterli enerjim vardı. Bu bize birkaç dakika kazandırırdı ama ben bayılırdım ve çocuklar hareketsiz kalınca kapana kısılırdık.

"İşler sarpa sardığında saklanırsın, duydun mu?"

Grendel sızlandı.

"Kahraman olma, köpek."

Kapaktaki kapağı kenara kaydırdım ve dar kapıyı ortaya çıkardım.

izleme penceresi. Minibüsün kapısı açıktı. İçeride, taktik yelekli adam yavaşça, metodik bir şekilde arbaletine bir patlayıcı daha yükledi.

İşimiz bitmişti.

Duvarı delip geçtiklerinde, birkaçını yanımda götürebilirdim. Tek yapabildiğim buydu.

Arbaletçi yayı kaldırdı.

Gri bir şekil çatıdan atladı. İnsan ve aslan karışımı devasa bir yaratık minibüsün tavanına konarak onu ezdi.

Curran.

Dev pençeler minibüsün üstünü oydu ve sanki bir sardalya konservesini açar gibi metal levhayı kopardı. Arbaletçi kafasını bir yumurta gibi kırmadan hemen önce dev pençeyi görmek için tam zamanında baktı. Aslan başının devasa çeneleri açıldı ve kulakları sağır eden bir kükreme savaş ilan edercesine patladı, aracın gürültüsünü bile bastırdı.

büyülü motor. Canavar kocaman kafasını eğip

içeriye girdi, tekmeleyen bir bedeni dişlerinin arasından çıkardı, pençeleriyle sıkıştırdı ve bedenin üst yarısını kopardı.

Yine benim için gelmişti.

Curran'ın vücudu akarak daha insansı bir şekle büründü. Minibüsten bir adam daha kopardı, boynunu kırdı, parçalanmış bedeni bir kenara fırlattı ve aracın içine daldı. Minibüs sarsıldı. Camlardan kan fışkırdı, Biri çığlık attı ve adam minibüsten çıktı, kanlar içindeydi, altın rengi gözleri alev alev yanıyordu.

Kapının kilidini açtım. Kapı açıldı ve beni kendine çekti. Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm, Kan, kürk ve her şey.

BÖLÜM 17

CEHENNEM KANLA ISLANMIŞ BİR VAN SÜRERKEN İKİ KİŞİYİ DİNLİYORDU

Grendel sanki bir şey onu öldürüyormuş gibi sızlanırken, arka koltukta çocuklar ölüyordu. Cehennem, Jezebel'in Keep'in kapılarından koşarak çıkışını izliyordu, yüzü acıdan bozulmuş bir maskeydi, Joey'nin parçalanmış bedenini sıkıyor, onu bir çocuk gibi sallıyor ve sanki ölen Jezebel'miş gibi çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyordu. Curran, ofisimdeki karyoladan aldığı çarşaflara sarılı Julie'yi Keep'e taşıdığında ve sonra bekleme odasında otururken Doolittle'ın gözlerindeki korkuyu cehennem görüyordu.

Curran telefonda kelimeleri ısırarak konuştu. "Biri bana neden bizim lanet render'ımızın bana saldırdığını söyleyecek mi? dostum?"

Barabas odaya girdi. Yüzünün derisi yüz hatlarını çok germiş, onu daha keskin ve kırılğan gösteriyordu. Yanıma geldi ve çömeldi. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Başımı salladım. Curran telefonu kapattı.

Barabas'ın gözleri sulanıyordu. Ateşi yükselmiş ve akli dengesi bozulmuş görünüyordu. Sessiz sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyordu. "Onu öldürmeden önce canı yandı mı?"

"Evet," dedi Curran. "Cesedi gördüm."

"Bu iyi bir şey." Barabas yutkundü. Elleri titriyordu. Öfkesini kontrol etmekte teknik zorluklar yaşıyor. Anlayabiliyorum. "Jez bunu duyduğuna sevinecek."

"Joey akraba mıydı?" diye sordum. Sesim gıcırdıyordu. I paslı bir metal kapının gıcırta bölümündeki parası için bir koşu verebilirdi.

"Bizim kuşağın en genciydi," dedi Barabas. "Jezebel ona bakıcılık yapardı. Hepimiz bakardık ama bunu en çok o yapardı."

Kapı açıldı ve Jim ışığı engelledi. Uzun boylu, esmer, acımasız ve siyah bir pelerine sarınmış, ölü gibi görünüyordu. içeri girdi. Jim elini pelerinin içine soktu ve ince bir altın zincir çıkardı. Fenerlerin ışığı altını kavradı ve küçük bir kolyeye doğru kaydı. Bir deniz feneri. Küçük bir Deniz feneri lambasının olması gereken yerden elmas göz kırptı.

"Erkek arkadaşımda vardı," dedi Jim. "Leslie zinciri kırdı. Doğum günü için tamir ettiriyordu."

Leslie Wren bir deniz feneri bekçisiydi.

Julie'yi yaralayan engebeli arazide yüz mil yürümek değildi. Garip bir kaza da değildi. Hayır, benim davamdı. Eğer o ofiste olmasaydı,

saldırıya uğramazdı. İz sürücülere onu kaleye geri getirmelerini emretmiş olsaydım.

"Leslie'nin babası Columbia'da mühendisti," dedi Jim. "İyi para kazanıyordu. Yaklaşık on beş yıl önce adam kendini kaybetti, işini bıraktı ve ailesini Atlanta'nın kuzeyine taşıdı. kırsalda. Ev ona ailesinden miras kalmıştı. Leslie'nin bir ağabeyi varmış ama o Kolombiya'da kalmış. Yerliler aileyi pek görmediklerini söylüyorlar. Leslie'yi hatırlıyorlar; yırtık pırtık giysiler içinde sessiz bir çocuk. Okula gitmiş ama ailesi evi terk etmemiş."

"Nasıl hayatta kaldılar?" Ben sordum.

Jim kolyeyi masanın üzerine koydu. "Topraktan geçinirdi. Ormanda geyikler, rakunlar, küçük av hayvanları var. Çok avlanmış olmalılar. Üç şekil değiştirenin çok fazla yemek."

Curran bana baktı. "Leslie'nin neden iyi bir render olduğunu açıklıyor. Muhtemelen büyürken kürkünün içinde derisinden daha fazla zaman geçirmiştir. Çocuklar için iyi değil. Kafalarını karıştırır."

Jim pelerinini silkti. "On sekiz yaşına girer girmez doğruca Sürü'ye geldi. On sekiz yaşına girdiğinden beri dokuz yıl. Her şeyi tamamdı. Uyarı işareti yok, sorun yok, hiçbir şey yok. Geriye dönüp baktığımda, kendime sormalıyım.

neden hiç sorun olmadığını. Çoğu render arada bir bir adımı kaçıır. O hiç kaçırmadı. Bir sorunla karşılaştığımızda başvurduğumuz kişi oydu."

Arkama yaslandım. "Ortada bela yokken neden bela arıyorsun?"

"Hayatının üçte birini bizimle geçirdi. Ona iyi davrandık." Curran masaya yaslandı. "Nedenini bilmek istiyorum."

Jim omuzlarını dikleştirdi. "Adamlarımdan biri olan Teresa, Leslie Wren'in kardeşinin izini buldu. Bu sabah geri geldi. Onu kaçırmıştık. Leslie'nin babası Colin Wren'in ciddi bir paranoya hastası olduğunu söyledi. Annesi Liz, akışına bırakan bir kadınmış. Kardeşi onun pasif olduğunu, yüzleşmelerden hoşlanmadığını söylüyor. Pek istikrarlı bir çift değilmişler."

Pasif bir eşi olan paranojak bir şekil değiştiren Kavradan kaçınmak için hemen hemen her şeyi yaptı. Bu felaket için bir reçeteydi.

Jim devam etti. "Leslie on iki, erkek kardeşi de on yedi yaşındayken anneleri Michael Waterson ile bir ilişki yaşamış."

Curran benim için "Columbia'nın yerel kedi alfası," dedi. "Kötü bir adam değil. Yetenekli."

"İlişki uzun sürmedi," dedi Jim. "Colin öğrendiğinde kendini kaybetti. Kardeşinin anlattığına göre, Leslie'yi de yanına alarak Columbia'dan ayrılmış ve ailesinin evine gitmiş. Liz'e bir seçenek sunmuş: Eğer onunla gelmezse, Leslie'yi bir daha asla göremeyecekmiş."

Curran, "Kızını teminat olarak kullandı" dedi.

Jim başını salladı. "Kardeşinin dediğine göre Leslie'ye bir şey söyledi, o da onunla gitti. Waterson onu hiç takip etmemiş. Ona kendisini aramamasını ve evliliğini kurtarmaya gittiğini söylemiş. Leslie'nin evinde saklandılar.

Evden. Liz'in evden ayrılmasına izin verilmedi. Erkek kardeş o sırada lisedeydi; yılı bitirmek için geride kaldı. Tatilde onları ziyarete gelmiş. Babası onu öldürmeye çalıştı. Rekabet ettiğini söyledi."

O evde yaşamak tam bir cehennem olmalı. Bu beni Leslie'yi öldürdüğüme pişman etmedi. "Lyc-V'yi suçlamış olmalı.

babasını çıldırtıyor." Jim

başını salladı. "Evet."

"Saçmalık," diye tükürdü Barabas. "Düzinelerce şekil değiştiren ilişki yaşıyor. Evlilikler bozulur. İnsanlar ölür. Biz devam ediyoruz. Eşlerimizi ve çocuklarımızı istismar etmeyiz."

"Muhafızlar onu ne zaman işe aldı?" diye sordu

Curran. "Bilmiyoruz," dedi Jim. "Erken bir tarihte olmalı."

O evde Leslie Wren'in başına korkunç bir şey gelmişti. Onu şekil değiştirenlerin kötü olduğuna ikna eden bir şey, onların varlığını sağlayan büyü'nün ta kendisi.

yok edilmesi gerektiğine inanıyordu. Buna o kadar derinden inanıyordu ki, türünden nefret eden insanlara katılarak kendi ölüm fermanını imzaladı. Sürü ile bir hayatı, saygısı, dostlukları ve bir geleceği vardı. Ama her ne olduysa onu o kadar derinden yaralamıştı ki, Bekçiler çağırdığında hepsini bir kenara attı.

Nasıl? Julie'yi av gezisine götürmekten onu öldürmeye çalışmaya nasıl geçtin? Düzinelerce insan öldürmüştüm ama bir çocuğun canını almaya asla cesaret edemezdim. Bu beni aşıyordu.

Koridorun sonundaki kapı açıldı. Sander, Doolittle'ın kıdemsiz sağlık görevlilerinden biri, uzun boylu, zayıf bir adam.

bir anda dışarı çıktı ve bize yaklaştı. "Çocuk uyandı."

ASCANIO YATAKTA YORGANIN ALTINDA YATYIYORDU. Onun yüzü

kansız bir maskeydi. Zayıf ve küçük görünüyordu, gözleri kocaman, solgun yüzünde iki karanlık havuz gibiydi. Eğer insan olsaydı, çoktan ölmüş olurdu. Sander her iki bacağında

da kılcal kırıklar, ciddi kan kaybı, delinmiş bir akciğer ve iki kırık kaburga kemiği olduğunu söyledi. Leslie onu bir çocuk gibi oradan oraya fırlatmıştı.

bir fareyi sallayan köpek. Lyc-V onu tekrar bir araya getirecekti. Birkaç gün sonra ayağa kalkacak ve yürüyecekti. Ama bu arada canı yandı.

Yatağına oturdum. Curran ayakta kaldı.

Ascanio'nun bakışları ona sabitlenmişti.

"Ne oldu?" Curran sordu.

"B Teyze'nin boudaları geldi," dedi Ascanio, sesi düzdü. "Üçü birden. Andrea'ya B Teyze'nin konuşmak istediğini söylediler. Andrea hayır dedi. 'Öyle ya da böyle bizimle geliyorsun,' dediler. Bir sorun çıkacağını düşündüm. Andrea baktı

"Birinin çocuklarla kalması lazım." dedi. Böylece Joey'i bıraktılar. O en zayıf olanıydı. Grendel onu gerçekten sevmiyordu. Joey'i ısırmaya çalışıyordu, bu yüzden Andrea onu yanına aldı.

Sonra sen aradın ve Joey bize lanet kapıdan uzak durmamızı söyledi. Sonra yukarı çıktı, uyumamızı söyledi."

Lanet boudalar. Ona kuşatma altında olduğunu söyledim, o da kestirmeye gitti.

"Yaklaşık yarım saat sonra biri kapıyı çaldı. Bir kadın çığlık atıyordu."

Ascanio yutkundu.

"Devam et," dedi Curran ona.

"Julie dedi ki, 'Haydi, kapıcı çocuk, görmeye gitmiyor musun?'

Kim o?' Ben de, 'Ben kapı görevlisi değilim, çok merak ediyorsan git kendin gör' dedim. Gitti." Ascanio uzun bir süre gözlerini kapadı. "Telefonun diğer ucundaki kadın 'Yardım edin, bebeğime zarar verdiler' diye bağırdı. Julie dışarı baktı ve Leslie olduğunu haykırdı. Onu süründen tanıyordu, Leslie de kanlı bir çocuk taşıyordu. Sürünün saldırıya uğradığını biliyorduk. Kapıyı açtık."

Elinde kan lekesi olan şekil değiştiren bir kadın gördüler. ve onu içeri aldılar. Tabii ki içeri aldılar. Onu korumak için kapıdan kaçırdım. Onlara Leslie'den bahsetmeliydim. İkisinin bağlantılı olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu, ve ben bilmiyordum. Eğer bilseydim, Julie şu anda insanlığını kaybediyor olmazdı.

Ascanio derin bir nefes aldı. "Kapıdan içeri girdiğinde savaşı formundaydı. Julie'yi kenara itti. Yer değiştirdim ve ona vurdum. Çok güçlüydü. Birkaç vuruş yaptım ama sonra beni pençeledi. Beni dilim dilim doğrayacağını düşündüm ama sonra Julie onun sırtına atladı. Kedi onu çekti ve sertçe ısırıldı. Her şey çok hızlı oldu. Sonra Joey koşarak geldi. Kedi dedi ki, "Kenara çekil, zayıf çocuk. Beni yenemeyeceğini biliyorsun." dedi. Joey bıçağını çekti ve bana Julie'yi korumamı söyledi."

Ascanio gözlerini sıkıca kapattı. "Julie zaten berbat durumdaydı. Onu aldım ve kaçtım."

Bacakları kırılmıştı ama yine de Julie'yi taşımıştı. Bundan sonra ne yaparsa yapsın, bunu asla unutmayacağım.

"Arkadan çıkarsak bizi kovalayacağını biliyordum, bu yüzden loup kafesine girdim ve kapıyı kilitledim."

Havayı yuttu.

Leslie'yi tekrar öldürmek istedim. Onu yavaşça öldürmek ve acele etmemek istiyordum.

"Kedi Joey'in hareket etmesini engellemek için ona bir şey yaptı, çünkü Joey'in ona küfrettiğini duyduk. Kedi bizi almaya geldi ama parmaklıklardan geçemedi. Bu onu gerçekten kızdırdı. Joey bağılıyor ve küfrediyordu. gelip kendi boyunda birine sataştı. Kedi dışarı çıktı. Sonra Joey'nin çığlığını duyduk. Gidip ona yardım ettim ama ayağa kalkamadım. Kedi onu öldüresiye dövüyordu ve ben kalkamıyordum."

"Her şeyi doğru yaptın," dedim ona. "Harikaydın. Daha fazlasını yapamazdın."

Ascanio'nun eli titredi. "O bizi hayatta tutmak için öldü. Neden öldü?

Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü yaptığınız şey bu," dedi Curran. "Sürüde olmanın anlamı budur. Güçlüler zayıfları korur. Joey seni korudu, sen de Julie'yi korudun."

"Bizi tanı mıyordu bile!" Bize baktı, gözleri ıslaktı. "Ben sizin gibi değilim. Ben bunu istemiyorum. İnsanların benim için ölmesini istemiyorum. Etrafta bununla dolaşmak istemiyorum."

Curran ona doğru eğildi. "O zaman güçlen. Yeterince kötü olmayı öğren ki başkaları seni güvende tutmak için ölmek zorunda kalmasin."

Kapının yanında bir kargaşa çıktı.

Bir kadın sesi, "Beni içeri alacaksın yoksa seni olduğun yerde öldürürüm!" diye bağırdı.

Kapı hızla açıldı. Yüzünde telaşlı bir ifade olan kaslı bir kadın içeri girdi. Martina, Ascanio'nun annesi. Bizi gördü ve durdu.

"Cesur bir oğlunuz var," dedi Curran. "Klanınız için bir övünç kaynağı."

Koridorun sonunda acil servisin kapısı açıldı. Doolittle ellerini havluya silerek dışarı çıktı. Odadan çıktım ve ona doğru yürüdüm. Beni gördü. Yüzü sanki bir şeyleri içinde tutmak için zorlanıyormuş gibi gergin bir ifade takındı.

Yukarıda her kimsen, lütfen bana Julie'nin öldüğünü söylemesine izin verme. Lütfen.

Ona ulaştım. "O nasıl?"

"Julie'nin omzunda ağır bir travma, üç kaburga kırığı ve üçüncü aşamada bir Lyc-V enfeksiyonu var."

Lyc-V enfeksiyonunun beş aşaması vardı: virüsün girişi, vardiya başlangıcı, yarı vardiya, ileri vardiya ve stabilizasyon. Julie yarı vardiyadaydı, bu da vücudunun insan kalmak için virüsle savaştığı anlamına geliyordu.

Yüzü acımasızdı. Kötü bir şey yaklaşıyordu. Kendimi sıktım.

"Julie'nin çiçeklenme seviyesi çok yüksek."

Göğsüm daraldı. Lyc-V, kurbanı stres altındayken "çiçek açar" ve vücudu büyük miktarlarda doyurur. Çok fazla olursa Julie'yi uçurumun kenarına getirirdi. Tüm Lyc-V kurbanlarının yüzde kırkı dördüncü evrede loup olur. Julie ısırılmıştı, ergenlik çağındaydı ve yaralanmıştı. Stres seviyesi tavan yapmış ve vücudu hormonlarla dolmuştu. Delirme ihtimali astronomik olarak yüksek.

Birisi "Loup'a mı gidiyor?" diye sordu ve o kişinin ben olduğumu fark ettim.

"Bunu söylemek için çok erken." Doolittle yüzünü ovuşturdu. "Dönüşümü çok hızlı oldu. Bunca yıldır hiç bu kadar hızlı olduğunu görmemiştim. Neredeyse virüs vücuduna girdiği andan itibaren dönüşmeye başladı. Julie çok sihirli. Virüsü vücuduna sokmak verimli bir toprağa tohum ekmek gibiydi. İlk dönüşüm her zaman en uçucu olanıdır. İstikrarlı bir enfeksiyon durumunda virüsün dengelenmesi gerekirdi. Julie hala çiçek açıyor."

Olamaz.

"Fransız'ı ara," dedi Curran. Neredeyse sıçrayacaktım. Arkamızdan gelmişti ve ben onu duymamıştım. "Neye mal olduğu umurumda değil, al gitsin."

"Neyi?" Gözlerimi ona diktim.

"Avrupalıların bitkisel bir karışımı var," diye yanıtladı Curran. "Lupizm olasılığını üçte bir oranında azaltıyor. Onu altın gibi koruyorlar ama dışarıya kaçırان birini tanıyoruz."

Doolittle'ın yüzü kederliydi. "İçeri girer girmez arama cüretini gösterdim, lordum."

"Ve?"

Doolittle başını salladı.

"Ona kimin sorduğunu söyledin mi?" Curran hırladı.

"Ben yaptım. Fransız özürlerini gönderdi. Özrü olsaydı hemen iletirdi, ama özür dileyecek bir şey yok. vardı."

Curran yumruklarını sıktı ve zorla açtı. "Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

"Ağır sedasyon altında. Şu anda asıl mesele onun kendini güvende hissetmesini sağlamak. Yüksek ses yok, endişe verici sesler yok, ajitasyon yok. Onu sakın ve güvende tutmak zorundayız. Tek yapabileceğimiz bu. Çok üzgünüm."

"Onu görmek istiyorum."

"Hayır." Doolittle yolumu kesti.

"Ne demek 'hayır'?"

Curran, "Çok tedirgin olduğunuzu, içeri girerek virüs seviyesini yükselteceğinizi kastediyor," dedi. "Eğer iyileşmesini istiyorsan, sakinleştğinde geri gel ve onu gör."

Sakin olduğumu bağışlamak, lanet olsun, sadece onu haklı çıkaracaktı.

Curran Doolittle'a döndü. "Ne zaman öğreneceğiz?"

"Onu yirmi dört saat boyunca uyutacağım. Onu uyandırmaya çalışacağız. Eğer lupizm belirtileri gösterirse, yirmi dört saat daha sakinleştirebiliriz. Ondan sonra . . ."

Doolittle sessizliğe gömüldü.

Ondan sonra çocuğumu öldürmek zorunda kalacaktım. Bacaklarımdaki tüm güç gitti.

Bunun bir kabus olması için her şeyimi verirdim. Tüm sihrimi, tüm gücümü, uyanması için bir şans uğruna. "Hiç umut var mı?"

Doolittle ağzını açtı ve hiçbir şey söylemeden kapattı.

Döndüm ve koridorda ilerledim. Deniz Feneri Bekçileri'nin bir üssü olmalıydı. Birisi o minibüse sahip olmuş ya da kiralamış olmalıydı. Birisi onlara patlayıcı cıvatalar sağlamıştı. Bunların kullanıldığını gördüğüm tek zaman Andrea'nın iki tanesini teyzemin kontrolündeki bir kan golemine yerleştirdiği zamandı. Onları özel olarak sipariş etmiş olmalıydı.

Gardiyanları bulacaktım. Onları bulacak ve her birini öldürecektim.

Curran bana yetişti. "Nereye gidiyorsun?" "Yapacak işlerim var."

Yolumu kesti. "Berbat görünüyorsun. Bir doktora ihtiyacın var.

Bırak Doolittle seni iyileştirsin."

"Bunun için zamanım yok."

Bana doğru eğildi, sesi kısıktı. "Bu pazarlığa açık bir konu değil."

Dişlerimi sıktım. "Eğer bir şeye zarar vermezsem, onu kaybedeceğim."

"Ya şimdi seni iyileştirmesine izin verirsin ya da önemli bir dövüşün ortasında gazın biter. Vücudunu tanıyorsun,

sınırına geldiğini biliyorsun. Seni taşımak zorunda bırakma beni." "Sadece dene."

Bana dişlerinin kenarını gösterdi. "Bu bir meydan okuma mı, bebeğim?"

Ona ters ters baktım. "Öyle olmasını ister misin, sevgilim?" Koridorda iri yarı bir figür belirdi.

Mahon.

Kalın ve fıçı göğüslü olan Heavy Klanı'nın alfası, hareket halindeki bir trenin önüne geçip onu gıcırdayarak durmaya zorlayabilecekmiş gibi görünüyordu. Siyah saçları ve sakalları griyle tuzlanmıştı. Beni pek sevmezdi ama birbirimize saygı duyardık ve Mahon, Curran'ın sahip olduğu en yakın şey olduğu için

Baba, Mahon da ben de medeni kalmaya özen gösterdik.

Mahon devasa gövdesini bize yaklaştırmak manevrasını tamamladı. "Lordum. Eşim."

"Evet?" Curran sordu, sesi bir hırıltının başlangıcıyla gürlüyordu.

Mahon ağır bakışlarıyla bizi sabitledi. "Sizin odanızın aksine, bu koridor ses geçirmez değil. Sesleriniz taşınıyor. Zor zamanlar geçiriyoruz. Halkımız rehberlik ve örneklik için size bakıyor."

Doolittle bir yan odanın kapısını açtı.

Mahon başını yavaşça eğerek yarım bir selam verdi.

"Lütfen, Konsolos."

İyi. Yarım saat fark etmezdi zaten.

BÖLÜM 18

KANEPEMİZDE UYANDIM. BÜTÜN VÜCUDUM ACIYORDU, derinden.

Kemiklerime kadar. Acı iyiydi. Acı hâlâ hayatta olduğum ve iyileştiğim anlamına geliyordu.

Curran pencere pervazına yaslanmış, alacakaranlığın ya da şafağın gökyüzünü kızıla boyadığı pencereye karşı silüet oluşturunuyordu. Güneş doğuyordu. O zaman sabahtı. Birkaç saattir uyuyordum.

Curran'ın geniş sırtındaki kaslar gerildi. Uyanık olduğumu biliyordu.

Nerede olursam olayım ya da başım ne kadar belada olursa olsun, beni almaya gelirdi. Beni bulmak için şehri yerle bir ederdi. Tek başıma gitmek zorunda değildim.

Birkaç kat aşağıda, vücudu ona ihanet etmeye çalışırken Julie uyuyordu. Benim Julie'm. Benim zavallı çocuğum. Bazı insanlar kabuslarından kaçmak için uyanır. Ben bir tanesine uyandım.

"Bir değişiklik var mı?"

Curran, "Hâlâ uyuyor," dedi.

"Doolittle bana sakinleştirici verdi, o yaşlı piç."

Arkasını döndü. "Hayır. Yaralarının kapanması için ilahi söylüyordu ve sen uyuyakaldın. Seni buraya getirdim. Şimdi daha az acıyor mu?"

Omuz silktim. "Acıdığını nereden biliyorsun?" "Yürürken nefesini tuttun."

"Belki de sadece sinirlenmiştim."

"Hayır." Bana doğru geldi. "Ne zaman sinirlendiğini biliyorum."

Duruşun yüzünden. O bakışı biliyorum."

Nasıl durduğumu fark etti. Bununla ne yapmam gerekiyordu? "Grendel?"

"Doolittle'ın revirinde. Ciddi bir şeyi yok. Birkaç çürük ve pençesine saplanmış bir tahta parçası. Andrea Keep'e dönmüş. Yemek yediklerini ve adamın hiçbir uyarı yapmadan onu kaçırdığını söylüyor. Restoranın penceresinden girmiş."

Aptal kaniş. Başımızın belada olduğunu nereden bilebilirdi ki? Curran'ın çenesinde kaslar oynaşıyordu. "Bulmalıydık Leslie. Onu şehrin her yerinde takip ettik. Palmetto'da kokusu üç saatten daha az bir süredir vardı. Onu bulmuş olsaydık, bunların hiçbirisi olmazdı. Herkesi kurtaramazsın. Ben

bununla barıştım. Julie'yi kurtarmalıydık..." "Seni seviyorum," dedim ona.

Curran sözün ortasında durdu ve bana doğru yürüdü. Kollarına kayarak onu öptüm. "Konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım. Yanaklarım ıslanmıştı ve ağladığımı biliyordum. Sesim titremiyordu ama gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Annemi, üvey babamı ve şimdi de iki gün içinde çocuğumu kaybetmiştim. Bedelini ödeme vakti gelmişti.

Curran beni öptü, dudakları dudaklarıma yapıştı. Dili ağzımın içine kaydı, tadı çok tanıdık, çok hoştu. Omuzlarını sıktım, onu kendime çektim ve gömleğini çıkardım. O da Çarşafı kenara çekti ve atletimi çıkarmak için bir anlığına benden ayrıldı. Dudaklarını öptüm, parmaklarım kısa saçlarının arasındaydı ve ondan güç istiyordum. Elleri göğüslerimin üzerinde kayıyordu, avuçlarının pürüzlü derisi meme uçlarımı kaşıyordu. Beni dizlerimin üzerine kaldırdı ve sol göğsümü yaladı, ağzının sıcaklığı içimde dönen tüm acıyı delip geçti. Her şeyi bıraktım ve kendimi onun içinde kaybettim, öptüm, yaladım, okşadım, tek olmak istedim.

Üzerime çıktı, bacaklarımı ona doladım ve içime girdiğinde dünya bir adım geri çekildi. Sadece ben ve o vardık. Pürüzsüz, sert bir ritim tutturduk, daha hızlı ve daha hızlı, her itiş beni daha yükseğe kaldırdı, sonunda içimde ısı çiçek açana kadar, beni bir çağlayan içinde boğdu

zevk. Ürperdi ve kendini boşalttı. Uzun bir süre öyle kaldık, sonra o yana doğru hareket etti, beni yanına topladı. Pencerenin dışında gün açıldıkça birlikte kıvrılıp yatıyorduk.

Julie'nin gitmesine izin vermeyi reddettim. Bunun bir yolu olmalıydı.

Yapabileceğim bir şey olmalıydı. O henüz bir loup değildi, lanet olsun. Bir yolu olmalıydı.

"Onları öldüreceğiz," dedi Curran, sesi o kadar şiddet doluydu ki neredeyse ürperecektim. "Onların kökünü kazıyacağız."

Evet. "Bundan bir yıl sonra kimse onları hatırlamayacak var oldu." İşimiz bittikten sonra Deniz Feneri Bekçileri diye bir şey kalmayacaktı. Bu çocuğuma yardım etmez. Ama diğer Julie'lerin zarar görmesini engelleyebilirdi.

Kapı çalındı. "Ne?" Curran homurdandı.

"Jim burada lordum," dedi Barabas.

Yastığı ittim.

"Ona beklemesini söyle," dedi Curran. Bana döndü. Gri gözleri benimkilere baktı. "Ben de seni seviyorum."

Belki de gerçekten biliyordu. "Eğer gidersek, biz dönene kadar Julie'ye kimsenin dokunmayacağına söz ver."

Altın rengi Curran'ın gözlerinin üzerinde yuvarlandı ve kayboldu. "Yaşamak istiyorlarsa hayır."

"Bir klanın alfası bile değil." Jennifer'ın kafasının içinin ne kadar karanlık olduğunu bilmiyordum.

"Bir alfa bile değil. Julie yatırıldı ve ranzasına bağlandı. Odasına giriş kısıtlandı ve Derek onunla kalıyor. Ascanio ile kavga etmemiş olsalardı, Bouda'nın daha fazla mücadele edeceğini düşünmektedir. Jennifer'ın onu geçme şansı yok, zaten geçmeye de çalışmaz. O öyle biri değil."

Eşofmanını yerden aldı.

Giysilerimi giydim. "Bir şey fark etmezdi Ascanio. O eğitimli bir renderdı. Onu öldürebilirdin. B. Mahon. Jezebel, belki. Jim . . ."

"Kate," dedi Curran. "Ve şimdi tüm Keep bunu biliyor."

Elimde bir botla durdum. Benimle gerçekten gurur duyuyordu. Bunu sesinden anladım. Hay Allah.

Kanaryayı yiyen kedi gibi gülümseyerek bana bakıyordu.

"Diğer ayakkabımı ne yaptım?" "Onu tutuyorsun."

"Ah." Kanepeye oturdum ve botumu giydim.

Curran tişörtünü giydi ve kapıya doğru gitti. Ben de onu takip ettim. Curran kapıyı açtı ve Jim ortaya çıktı. Pelerini tekrar üzerindeydi. Andrea arkasında duruyordu. Yüzünün sağ tarafı sanki beş kiloluk bir dambılla vurulmuş gibi mosmordu. Bir şeyi öldürmeye hazır görünüyordu.

Jim'in yüzü asıktı. "Muhafızlar cihazı Palmetto'da aktif hale getirdiler."

"Ne zaman?" Curran
hırladı. "Yarım saat
önce." Curran küfretti.

JEEP YOLDAKİ METAL BİR PLAKANIN ÜZERİNDEN GEÇTİ ve havalandı ve çatırdayarak yere indi. Jim arabayı sürdüğü yoldan

Her şeyi yaptı. Pervasızlığın sınırında ama asla kontrolden çıkmadı.

Ön koltukta oturan Curran camı indirdi ve eğilerek kirli bir yol tabelasını okumaya çalıştı. "Üç mil." Jeep'in büyüğü motorunun kükremesi hepimizi sağır etmeden önce camı açtı.

Roosevelt Otoyolu pencerenin önünden geçiyor, ağaçlar uzun yeşilimsi bir leke oluşturuyordu. Yanımda Andrea yaylı tüfeğini tutuyordu. Konuşmaya fırsatımız olmadı ama gerek yoktu. Sadece bir hedefe ihtiyacımız vardı.

Jim, "Bekçiler cihazı gece vakti getirmişler," dedi. "Bu hafta kasabada Bahar Çiftlik Fuarı var. Palmetto'nun büyük bir kısmı parasının büyük bir kısmını buradan kazanıyor. Okullar hafta boyunca tatil edildi ve tüm kilise ayinleri panayıra uyum sağlamak için saat sekize alındı. Keeper'lar panayırı yoğun bir günün ortasına kurdular.

sokak ve kefalet. Fuarda iki tarla değeriinde tuhaf sihir saçmalığı. Kimse Kamen'in cihazına başka bir gözle bakmazdı."

Palmetto halkı saatli bombanın yanından geçmiş ve patlamasını izlemişti. Ve sonra aktif hale geldi ve onları öldürdü.

"Neden fuarın kendisine gitmiyorsunuz?" Andrea sordu.

"Çünkü tanık istediler," dedi Jim. "İnsanlar fuar için buraya gelecek, ölü bir kasaba görecek ve paniği yaymak için geri dönecekler."

"Yani bitti mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Jim. "Dün Leslie'yi aramak için kasabayı tarayan insanlar vardı. Bu sabah Keep'ten bir adam gönderdim, Keeper'lar hakkında bilgi versin ve burayı terk etmelerini söylesin diye. Arkalarındaki ışığı gördüklerinde Atlanta yolundaydılar. Uzak durdular.

ondan. Söylediklerine göre, kasabanın üzerinde beyaz bir ışık belirmiş ve birkaç dakika boyunca kuzey ışıkları gibi parlamış,

ve ortadan kayboldu. Her şey yaklaşık on dakika sürdü."

Sol tarafta dört sırtlan, iki kurt, dört çakal ve bir yaban geyiği çalıların arasından fırlayıp arabayı kuşattı. Barabas, Jezebel ve diğerleri. Tüm Bouda klanı kan için uludu.

"Kaynağımız cihazın bir su aracıyla hareket ettirilemeyeceğini söylüyor," diye seslendi Jim motorun gürültüsü üzerine.

Saiman'dan ismen bahsetmemek iyi karar.

"Suyun büyüsunü bozduğunu söylüyor. Ve onu taşıyamazlar, çok ağır. At arabası ve atla taşımak zorundalar. Palmetto'dan çıkan dört yol var. Eskiden beş yol vardı ama Tommy Lee Cook Yolu kapatıldı. Çeyrek mil genişliğinde bir boşluk var. Her yolda insanlar var. Makine, çevreden başlayıp içeri doğru bir daire çizerek sihir yapıyor. Patlama bölgesinin çevresi açıkça görülebiliyor. Dışarı çıkamıyorlar."

"Patlamadan sonra bölgeye girebilir miyiz?" Andrea sordu.

"Kaynak, ilk prototipin patlamasından yürüyerek geçtiğini söyledi. Yıpranmış görünmüyordu," dedim ona.

Ağaçların arasından eski bir reklam panosu belirdi, bir silah gösterisinin reklamını yapıyordu.

Jim frene bastı, tekerleği döndürdü. Motor tekledi ve durdu. Jeep'in lastikleri gıcırdadı ve

araç sola döndü ve gıcırdayarak durdu. On dört ceset yolun karşısında yatıyordu. Erkekler, kadınlar, çocuklar, iyi giysiler giymişlerdi. Sağ tarafta, kapıları ardına kadar açık bir kilise yükseliyordu. Merdivenlerde bir vaiz yatıyordu, İncil'i hâlâ elindeydi. Yolun diğer tarafında, geniş bir çitin içinde, arabalar

asla gelmeyecek olan sahipleri. Atlar homurdandı ve kuyruklarını sineklere doğru salladı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Andrea.

Yedinci Gün Baptistleri olmalılar, Cumartesi sabahı ayini için kiliseye gidiyorlardı. Bütün aileler. Adam Kamen haklıydı. Eğer yeterince büyüünüz varsa, bunun şoku onu kaybetmek seni öldürdü.

Neden? Gardiyanlar bunu neden yapıyordu? Ne elde etmeyi umuyorlardı?

Kilisenin arkasından çıplak bir adam çıktı ve bize doğru koşmaya başladı. Kısa kahverengi saçlı, zayıf yapılı. Carlos, fare izcilerden biri. Yanımızda durdu ve nefes nefese kalarak eğildi. "Yarı formda giremezsin. Seni insan ya da hayvana dönüştürür. Sen de daha zayıfsın."

Carlos gerildi. Kemikleri kırılırken sırtından tüyler fıskırdı. Bir an sonra bir kurt önümüzde durdu. Carlos uzun çenesini açtı. "Teşekkürler Goshhh. Endişeyle yıkandım."

Uzaktan gelen bir kurt uluması havada yankılandı.

"Güney." Curran giysilerini çıkardı. Derisi yarıldı.

Kasları kaynadı, kürkü filizlendi ve dört ayak üzerine düştü, postunun üzerinde kırbaç izleri gibi koyu çizgiler vardı. Jim gömleğini silkti ve savaşçı formundaki bir jaguar Curran'ın yanına indi.

Canavar aslan kafası çenesini açtı ve Curran'ın sesi yuvarlandı, kelimeler mükemmeldi. "Kesip geçeceğiz

patlama bölgesinin kenarındaki tarlalar."

"Ben arabayı alacağım."

Jim anahtarları bana fırlattı ve ben de onları havada kaptım.

"Sakin cihazı kırma," dedim. "Kırarsan patlar, hepimiz aceleyle kanatlarımızı buluruz."

Curran homurdandı. "Görüşürüz, bebeğim."

Babycakes. Pislik. "İyi avlar, şekerim."

Sürücü koltuğuna atladım. Andrea yolcu koltuğunun altından bir tüfek çıkardı ve av tüfeğine atladı.

Curran sahaya fırladı, güçlü kasları onu sürükledi. Şekil değiştirenler sessiz bir sel halinde onu takip etti. Anahtarı çevirdim ve benzin yakan motor yanıt olarak mırıldandı. Büyü yok. Doğru.

Cesetlerin etrafında geniş bir daire çizdim ve gaza bastım. Araç hızlanarak ileri doğru fırladı.

"Whoa." Andrea yüzünü ovuşturdu. "Sanki biri kafama bir torba geçirmiş gibi. O kadar iyi duyamıyorum. Koku alamıyorum. hiçbir şey."

"Yüzüne ne oldu?"

Andrea sıkılmış diğlerinin arasından, "Beni gitmeye o zorladı," dedi.

Ona baktım.

"B Teyze. Konuşmamız gerekiyordu. Hayır, o konuşmayı yapmak için bekleyemezdi. Bunu hemen yapmalıydı, böylece bana nasıl onun kızlarından biri olmam gerektiğini ayrıntılı olarak açıklayabilecekti. Gitmemeliydim ama çocukların önünde kavga etmekten kaçınmak istedim. Mona'nın evinde oturduk ve pasta yedik.

çocukları parçaladı, böylece egosu tatmin olacaktı. Bunu ona söyledim. Ne dedi biliyor musunuz? Bunun benim hatam olduğunu söyledi çünkü beni ilk aradığında iyi bir küçük bouda gibi koşsaydım, bu karmaşanın içinde olmazdık. Ben de onu tokatladı."

"Ne?"

"Keep'e gittiğimizde Julie'nin başına gelenleri öğrendim ve B teyzenin suratına bir tokat attım. Önünde

herkes."

Vay anasını. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Onun yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Buna değdi." Andrea bana meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Sonra yüzü psikopata bağladı. Yaşlı kaltak bana elinin tersiyle vurdu. Ben aslında Vurulduğumu hatırlamıyorum. Sadece merdivenlerden yuvarlandığımı hatırlıyorum.

Sanırım beni sahanlıktan düşürdü. Çok güçlü amına koyayım." Andrea'nın gözlerinde çılgın bir ışık parladı. "Yine olsa yine yaparım. Onu alt etmeyi hayattaki görevim haline getireceğim."

Ve insanlar deli olduğumu söylediler.

Andrea elini kaldırdı. "Bu B Teyze'ye tokat atan el."

"Belki de altın kaplama yaptırmalısın."

"İşte, en iyi arkadaşım olduğun için dokunabilirsin."

"Elin beynine hiç bağlı mı? Sen

seni öldürene kadar ona saldırmaya devam mı edeceksin?" Andrea omuz silkti. "Onun yerine onu öldürebilirim." "Ve Bouda klanını mı yöneteceksin?"

Gözlerini kırptırdı. "Hayır."

"Raphael'in bunu nasıl karşılayacağını düşünüyorsun?

Onu hâlâ sevdiğini biliyorum. Sence annesi öldüğü için mutlu olur mu?"

Andrea uzun bir iç çekişle nefesini bıraktı. "Dinle, ben ve Raphael ..."

"Ana planınızda bir kamyonun geçebileceği kadar büyük delikler var."

"Şimdi bak, sen . . ."

Yol bizi kasabanın merkezine doğru fırlatırken ağaçlar aniden sona erdi. Kelimeler Andrea'nın dudaklarında söndü.

Cesetler sokaklarda yatıyordu. İşçiler. Çocuklarıyla birlikte anneler. Muhtemelen oradan geçmekte olan yaylı tüfekli bir grup adam. Bir polis, kısa boylu sarışın bir kadın, üniforması tertemiz, polis atından iki adım ötede kaldırımında yüzüstü yatıyordu.

Aman Tanrım. Her iki tarafımız da ölümle çevriliyken, sanki mahşerin içinden süzülüyormuş gibi her şeyin içinden geçtik.

En sağıda, bir adam tökezleyerek sokakta yürüyor, yüzünde kaybolmuş bir ifadeyle dünyanın sonunu kabullenmeye çalışıyor. Uzaktan bir çocuk ağlıyordu, ince ve belirsiz bir ses.

Bu sadece kötü değildi. Sadece canice ya da zalimce değildi; o kadar insanlık dışıydı ki aklım bunu kavramakta zorlandım. Ölüm ve toplu katliam görmüştüm, kana susamış insanların katledildiğini görmüştüm ama bunun arkasında hiçbir duygu yoktu. Sadece soğuk bir klinik hesaplama vardı.

Başka bir uluma sessizliği bozdu. Bu kez daha yakından ve doğudan. Andrea haritayı kucağından kaydırırdı. "Muhtemelen Fayetteville Yolu'na çıkıyorlar. Bir sonraki kavşaktan sola dönün.

Church Sokağı."

Bir sonraki kavşaktan sert bir sol yaptım. Önümüzde yıkılmakta olan bir üst geçit yolu kapatıyordu. Jeep'in direksiyonunu

Lastiklerin patlamaması için dua ederek yan tarafa, büyümüş tepenin üzerine geçtik ve tepenin üzerinden yuvarlandık. Araç aşağı düştü, koltuk yayları gıcırdadı ve tekrar yola indik. Gaza bastım. Jeep ileri doğru fırladı.

Sağ tarafımızda bir alt bölge belirdi. Dosdoğru önüme baktım. Kaldırabileceğim kadar ölü görmüştüm. Şimdi sadece kendiminkini yapmak istiyordum.

Yol sola saptı ve sık bir orman parçasını kesti. Dönüşü aldım. Yolda siyah ve büyük bir şey yatıyordu.

"Dikkat et!" Andrea bağırdı.

Yolumu değiştirdim ve devasa bir at gövdesi gördüm. Tek bir keskin boynuzla taçlandırılmış bir kafanın içinden, artık donuklaşmış olan kehribar rengi çılgın bir göz hiçbir şeye bakmıyordu.

Orman sona erdi, yeşil ipek bir eşarbin yerinden çekilmesi gibi aniden uzaklaştı. Önümüzde düz bir yol şeridi açılıyor, sonra tekrar ormana dalıyordu. Sol tarafta, teneke çatılarla örtülü iki dev açık A-çerçevesi, bit pazarı tezgâhlarını barındırıyordu. Tezgâhlar terk edilmişti. Sahiplerinin yarısı kaçmıştı. Kalan birkaç kişi gözleri donuk ve cansız, toprakta yayılmış halde kaldılar.

Uzaktaki ormandan bir grup atlı çıktı, atlarını sertçe itiyorlardı. Arkalarında bir çift beygir bir arabayı çekiyordu. En az on kişi vardı. Yolun her iki tarafındaki orman, arabanın geçemeyeceği kadar sıkı. Büyüden uzaklaşıp bize doğru geliyorlardı, patlama bölgesine geri dönüyorlardı.

Cipi yan çevirip yolu kapattım. Andrea en yakın A-çerçevesine baktı. Bu ona iyi bir görüş açısı sağlayacaktı. Ama ateş etmeye başladığı anda geri döneceklerdi. O arabanın hareket etmesini engellemeliydik.

Elimi uzattım. "Bana bir el bombası ver."

Andrea sırt çantasını açtı ve avucuma bir el bombası sıkıştırdı. "Cipe ateş etmeye başlayana kadar bekle. Önce patlama olur, şarapnel ikinci sırada uçar. Oraya koşmadan önce ona kadar say. Ve sakın cihazı patlatma."

"Evet, anne. Bu benim ilk seferim değil."

"Sizi hayatta tutmaya çalıştığım için aldığım teşekkür bu, Majesteleri."

Cipten kayarak indim ve yolun sağ tarafındaki çalılıkların arasından hızla aşağıya indim. Andrea bir metre havaya sıçradı, teneke çatının kenarına tutundu ve kendini yukarı çekti.

Dallar ve budaklar beni tokatladı. Ayak parmaklarımın ucuna basarak ilerlemeye devam ettim. Curran orada olsaydı, züccaciye dükkânındaki sarhoş bir su aygırından daha fazla gürültü yaptığım için beni azarlardı ama toynakların gümbürtüsünden atlılar beni duymazdı. İleride zemin düzleşti, bulanık çamların çalılıkları iyi bir koruma sağlayacak kadar kalın ama aceleyle geçilebilecek kadar inceydi. Cipten yaklaşık yüz metre uzaktaydım. Yeterince uzaktı. Çömeldim.

Öndeki atlı yanıımızdan geçti ve bir düzine metre ileride durdu. Atlıların geri kalanı durdu, yol boyunca iki sıra oluşturdular ve hedef alanı en aza indirmek için sendelediler. At arabası tam karşımda bir gıcırtyla durdu. Ortasında büyük bir kanvas bohça şişkinleşti

halatlarla sabitlenmişti. Ahşap bölmeler cihazı arkadan ve önden koruyordu. Mükemmel.

"Bayan Cray," dedi öndeki sürücü. "Lütfen engeli kaldırın."

Bir kadın liderin yanına geldi. "Efendim?"

"Araca doğru sür, boşa al ve yoldan çıkar. Burgess, onunla git. Santos, onları koru. Şüpheli bir durum olursa bağır."

Üç atlı cipe doğru ilerledi, ikisi önde, biri arkada, tüfeği hazırda. Onlar gelene kadar bekledim.

yarısını temizledi, ateşleme pimini çekti ve el bombasını arabanın arkasına fırlattı. Metal, arabadan iki yüz metre ötedeki asfaltta tıngırdadı. Yeterince uzaktı. Kafalar döndü. Yere düştüm ve orman zeminine bastım.

Patlama ağaçları sarstı. Atlar panikleyerek ürktü. Cihazın patlamaya niyeti yoktu.

"Makinayı koruyun!" diye bağırdı lider. "Form-" Başı sarsıldı. Andrea'nın kurşunu kafatasının arkasından girip gözlerinin hemen altından çıkmış ve yüzünü parçalamıştı kemik ve kanlı et yığınınna dönüştü.

Silah sesleri havai fişek patlaması gibi çınliyordu; önden ve arkadan körlemesine ateş ediyorlardı. Çamların arasından saldırdım.

Kılıç için çok yoğun bir şekilde paketlenmişlerdi. Bir tane çizdim.

bıçak fırlattı. Andrea'nın atışıyla bir atlı daha yere düştü.

Bir atlı belirdi. Onu eyerden çektim, böbreğinden bıçakladım, bir kadını attan yakaladım, boğazını kestim ve başka bir adamı eyerden çektim. Bir 45'liğin siyah namlusu bana bakıyordu. Sola doğru kaçtım. Silah havladı. Isı omzumu sıyırdı. Onu kalbinden bıçakladım.

Arabacı dizginleri şaklatarak arabayı döndürdü. Atlar kişnedi ve çalıların arasından geçerek el bombasının bıraktığı kraterin etrafından dolaştı. Araba aşağıya doğru savruldu. patlama bölgesinden çıkıp büyüye doğru ilerleyerek

Jeep'ten uzaklaştı. Kalan sürücüler onu kovaladı. Lanet olsun.

Devasa gri bir aslan ormandan fırladı, arabanın yolunu kesti, neredeyse atlar kadar uzun duruyordu. Kocaman ağzı açıldı ve kulakları sağır eden bir kükreme ağaçları sarstı. Atlar dehşet içinde şaha kalktı. Sürücü ayağa fırladı ve Andrea'nın tüfeğinden çıkan kırmızı bir yara başının arkasında çiçek açarken yere yığıldı.

Aslan şekil değiştirdi, kürkü eridi ve Curran insan koluyla gevşek dizginleri tutarak atları sakinleştirdi.

Şekil değiştirenler ormandan taşarak atlıların üzerine üşüştiler. "Canlı," diye bağırdım. "En azından bir tanesine canlı ihtiyacımız var!"

İKİ ADAM VE BİR KADIN YERDE DİZ ÇÖKMÜŞTÜ, onların ellerini başlarının arkasına koymuşlardı. Etrafımızda boş bir alan uzanıyordu. Patlama bölgesi sadece birkaç metre ötede, yıkık dökük otoyolun parçalanmış şeridinin arkasında uzanıyordu.

Boudalar tutsakların etrafında köpekbalıkları gibi dolanıyordu. Kan istiyorlardı. Ben de kan istiyordum.

Curran uzandı ve adamlardan daha iri olanını boğazından yakaladı. Adam ellerini bıraktı ve kollarını iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Curran yüzünü yaklaştırdı ve adamın gözlerinin içine baktı. Adam titredi.

"Neden?"

"Neden olmasın?" dedi adamlardan daha küçük olanı.

Canavar gibi görünmüyordu. Sokaktaki yüzlerce insan gibi son derece sıradan görünüyordu. Buğday rengi saçlar. Açık mavi gözler.

"Bütün kasabayı öldürdünüz," dedim. "Sokakta yatan ölü çocuklar var."

Bana baktı. Yüzü sakin, neredeyse dingindi. "Biz sadece durumu tersine çevirdik."

"Bu ölü çocuklar sizi nasıl incitti? Aydınlat beni."

Çenesini kaldırdı. "Değişim'den önce toplumumuz işliyordu, çünkü güç kazanmak için çalışmak zorundaydınız. Başarının yolu emekten geçirdi. Aklınızı ve zekanızı kullanmak zorundaydınız.

Merdivenleri tırmanmak için elleriniz, böylece Amerikan rüyasını yaşayabilirdiniz: çok çalışın, para kazanın, ailenizden daha iyi yaşayın. Ama şimdi, bu yeni dünyada, eğer sihriniz yoksa, beyninizin ve sıkı çalışmanızın hiçbir önemi yok. Geleceğiniz tamamen doğuştan gelen bir tesadüfle belirleniyor: eğer sihirle doğduysanız, hiç çaba harcamadan en tepeye çıkabilirsiniz. Tehlikeli ve tehlikeli olanları korumak için

dengelesizlerin güç kazanması başarısız oldu. Artık herkes yetkili olabilir. Doğru üniversiteye gitmelerine gerek yok, Kuralları öğrenmek zorunda değiller, güç çevrelerinde kabul görecektik kadar iyi olduklarını kanıtlamak zorunda değiller. Tek yapmaları gereken sihirle doğmak. Şey, ben sihir yok. Bir damla bile. Neden dezavantajlı olayım ki? Sizin dünyanızda neden acı çekeyim?" Gülümsedi. "Biz kimseyi öldürmek istemiyoruz. Tek istediğimiz bir şans elde etmek. herkesle aynı fırsatlara sahip olmak. Topluma düzen ve yapı kazandırmak için. Bizim dünyamızda hayatta kalamayanlar, üzücü kayıplardır."

Boudalar hep bir ağızdan hırladılar.

Yolun kenarındaki çalılıkların arkasından bir kadın çıktı. Kirli elbisesi kirli bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Kirli eliyle burnunu silerek bize doğru geldi. Bir tanesi kurtlar sürüden ayrıldı ve onu kuşatmak için harekete geçti.

Daha yakına eğildim. "Adamlarınızdan biri ofisime saldırdı ve bir çocuğu öldürmeye çalıştı. Benim çocuğumu. Size hiçbir şey yapmamıştı. O da üzücü bir kayıp mı?"

Adam başını salladı. "Trajik bir durum. Ama bir de benim açımdan bak: Senin çocuğun büyüyecek zenginleşecek, ben ve çocuklarım ise mücadele etmek zorunda kalacağız. O benden daha iyi değil. Neden senin çocuğun benim güneşin altındaki yerimi alsın ki?"

Söyleyebileceğim hiçbir şey kafatasını delip geçmeyecekti ama kendime engel olamadım. "Bu çok güzel. Seni çok iyi eğitmişler. Ama sonuçta sen bir pisliksin. Sıradan bir haydut para için adam öldürebilir ama sen bencilce bir umut uğruna onlarca kişiyi öldürdün. Kendin için elde etmeyi umduğun bu daha iyi hayat asla gerçekleşmeyecek, yoksa çoktan onu yaşıyor olurdun, sihir

ya da değil. Kendiniz için dşnemiyorsunuz. Başarisızlığınız için bir bahane arıyorsunuz ve bu yüzden suçlayacak birini buluyorsunuz. Eğer hayatta kalsaydınız, her zaman bir başkasının çizmesi altında toprak olacaktınız."

Adam yüzünü kaldırdı. "Ne istersen söyle. Davamın haklı olduğunu biliyorum. Bizi durdurmadınız. Sadece geciktirdiniz. kaçınılmazdır."

Bunu, dini ona insanları öldürmesini söylediği için yapmadı. Kendini kontrol edemediği için de yapmadı. Tamamen bencilce bir ağgzllkle yaptı ve bundan en ufak bir üzüntü duymadı. Her gün şeytani bir sürüyle savaşmayı tercih ederim.

Kadın bize ulaştı. Otuzunu geçmişti, belki de otuz beş. Gözlerinin içine baktım ve hiçbir şey görmedim. Acı veren bir boşluk. O bir tehdit değildi. O bir kurbandı.

Kadın durdu ve bize baktı. "Onlar mı?" diye sordu. Sesi kısıktı. "Bunu yapanlar onlar mı?"

"Evet," dedi Curran ona.

Burnunu ekti. Bakışları toprakta diz çökmüş üç kişinin üzerinde sabitlendi. "Ben de sıra istiyorum."

Andrea ona yaklaştı.

"Lance'i öldürdüler," dedi. "Bebeklerimi ldrdler. Bütün ailem öldü. Sıra bana gelsin istiyorum."

Andrea elini onun koluna koydu. "Hanımefendi..."

"Sıramı bana ver!" Kadının sesi bir hikırığa dnğt. Elini Andrea'nın parmaklarına kenetlemiği, onları açmaya alığıyordu. "Hiçbir ęeyim kalmadı, duyuyor musun! Hiçbir ęeyim. Bütün hayatım gitti. Beni bu orospu çocuklarına bıraktın.

."

Curran ona doğru yürüdü. Kadın sessizleşti.

"Eğer beklersen," dedi, "söz veriyorum sana da sıra gelecek." Kadın yine burnunu çekti.

Andrea ona, "Hadi," dedi ve yavağa yana doğru götürdü. "Benimle gel."

"Cihazı nereye gtryordun?" Jim sordu.

Adamlardan daha küçük olanı başını kaldırdı. "Size hiçbir şey söylemeyeceğiz. Ölümden korkmuyoruz."

Curran boudalara baktı. Büyük bir benekli sırtlan ilerledi, adımları yavaş ve kasıtlıydı. Jezebel. Başını eğdi ve üç tutsağa baktı.

gözünü kırpmadan yırtıcı bir odaklanma. Onları öldürecek. Saldırdığı kişiden pek bir şey elde edemezdik. O

Joey'nin intikamını alması gerekiyordu. İşi bittikten sonra onlardan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Ona katılmak istedim. Onlara zarar vermek istedim. İstedim ki

Onları dilim dilim doğrayıp acı çekmelerini izleyeceğim. Ama şimdi onlardan her damla bilgiyi almazsak, daha fazla cesede bakmak zorunda kalacağım.

Hayır. Hayır, bu artık sona erdi. Ölümden korkmuyor olabilirler ama büyüden, büyüü kullananlar tarafından köleleştirilmekten korkuyorlardı. Bana kendi kişisel kabusları için tüm malzemeleri vermişlerdi.

Curran'a baktım. O da elini kaldırdı. Jezebel durdu. İstemiyordu ama durdu.

Jim'e döndüm. "Hangisi en az değerli?"

Küçük adama bir bakış attı. "Muhtemelen en çok o biliyordur."

İri adamın önünde durdum. "Onunla başlayacağız, o zaman." Dehşetin beklentisi her zaman daha kötüdür. Ufak tefek adamın biraz korku içinde kalmasını istedim.

Tutsak bana baktı. "Bana ne yapacaksın?"

"Bizim iğrenç olduğumuzu düşünüyorsun." Fırlatma bıçağımın ucuyla avucumu deldim. Bir damla kırmızı kabardı. I

elimi sıktı ve damlanın büyümesine izin verdi. "Sana büyüün ne kadar iğrenç olabileceğini göstereyim."

Elimi iri adamın alnına doğru ittim. Kanım onun teniyle birleşti ve tek bir güç sözcüğü fısıldadım. "Amehe." İtaat et.

Acıdı. Sevgili tanrılar, acıyordu, çok acıyordu, ama umurumda değildi. Julie bir hastane yatağında, Ascanio parçalanmış ve kırılmış,

Joey ölmüş, sokaklarda cesetler, en güzel giysileriyle toprakta yatan, ölü gözlerle gökyüzüne bakan çocuklar. . Bir daha asla ayağa kalkamayacaklardı. Asla yürüyemeyecekler, asla gülemeyecekler, asla olamayacaklardı. İçimdeki öfke kaynıyordu.

Adam dondu kaldı, onunla benim aramdaki büyü hattı güçle gerildi. Bunu bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim ama bazı sözler tutulmamalıydı.

"Kalk," dedim ona.

Ayağa kalktı.

"Ona ne yaptın?" diye haykırdı dişi Bekçi, sesi gıcırdıyordu.

Curran beni izliyordu, yüzü bir taş levhası gibi okunmuyordu.

"Halat." Adamı zihinsel olarak ittim. Saç çizgimden ter boşandı. Sihirli drenaj beni ezdi. Ucunda çapa olan bir zinciri sürüklüyormuşum gibi hissediyordum.

Yavaşça arabaya doğru yürüdü, düğümleri çözdü ve ipi cihazdan çekti. Elebaşına işaret ettim. "Bağla onu."

Jim elebaşının bileklerinden tuttu ve onu yukarı çekti. Büyük adam ipi adamın beline doladı.

"Bana yapabileceğiniz hiçbir şey yok," dedi elebaşı. Bekçi kadın bizi açık bir dehşetle izledi.

Diğer ucu aldım ve iri yarı adama gösterdim. "Bekle." Sıkıştırdı.

Şekil değiştirenlere baktım. "Yardıma ihtiyacı olacak."

Jezebel kürkünü çıkardı ve ipin ucunu tuttu. Güzel. Değişiklik onu yoracaktı. Çok gergindi. O gerginliğin bir kısmını atması gerekiyordu.

"Bana yer açın."

Şekil değiştirenler ayrıldı. Elebaşı tek başına duruyordu.

Derin bir nefes aldım. "Ahissa." Kaçın.

Güç kelimesinin yarattığı şok beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti.

Elebaşı hayvani, akıl almaz bir korkuyla dolu keskin, tiz bir çığlık attı ve koşmaya başladı. Sol tarafta, bir

Boudalardan biri panik içinde kaçtı, büyüünün kenarına yakalandı.

İp gergin bir şekilde koptu. Adam yere düştü ve toprağı pençeleyerek tekmeledi, sert zeminde yüzerek uzaklaşmaya çalıştı. İri yarı arkadaşı onu tuttu, yüzünde boş bir ifade vardı. Elebaşı toprağı tekrar tekrar eşeliyor, histerik bir çılgınlıkla uluyarak kaçmaya çalışıyordu. Şekil değiştirenler taş suratlarla onu izlediler.

"Ne kadar sürüyor?" Curran sordu. "On beş saniye kadar."

Dakikalar geçtikçe uzadı. Sonunda adam kazmayı bıraktı, çığlıkları zayıf histerik hıçkırıklara dönüştü, arkamda ağlayan kadın tarafından yankılandı. Parmakları kanlı kütükler halindeydi, tırnakları kopmuştu. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve üzerine eğildi. Yavaşça başını kaldırdı, gözleri paniğin yankılarıyla doluydu.

"Eminim Palmetto halkı da çığlık atardı, eğer onlara bir şans verseydin," dedim usulca. "Bunu tekrar yapmaya ne dersin? Bahse girerim saçlarını daha önce ağartabilirim. öğle yemeğı."

Adam benden uzaklaştı ve ayağı fırladı. Üç metre kadar iyi bir koşu yaptı ve sonra İp onu aşağı çekti. Jezebel ipi kavradı ve onu geri çekerek yerde sürükledi.

"Hayır!" diye feryat etti adam. "Sana her şeyi anlatacağım, her şeyi!"

Fazla bir şey gerekmedi. Kendimi hazırladım ve başka bir güç sözcüğü söyledim. "Dair." Serbest bırak.

İri adam yere yığıldı, zihni aniden boşalmıştı. Bir an öylece oturdu, yüzünde üzgün, terk edilmiş bir ifade vardı ve sonra yere yığıldı, bir topun içine kıvrıldı ve kaybolmuş bir çocuk gibi ağladı.

Jim'e, "Hepsi senin," dedim ve kendimi cipe doğru yürümeye zorladım. Her adım çaba gerektiriyordu. Biri arabayı doldurmuştu.

Ben bakmıyorken ayakkaabılarıma kurşun dökmüşler.

Kazanmıştık. Yüzlerce insanın hayatına mal olmuştu ama kazanmıştık. Cihaz elimizdeydi. Gardiyanları bozguna

uğratmıştık. Belki de

Ben bir fırsat yakalardım ve Julie hayatta kalırdı.

"Bir tane daha inşa ediyoruz!" diye bağırdı arkamdaki adam hıçkırıklar arasında.

Ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. Yavaşça döndüm.

Yere çöktü. Curran ona doğru eğildi. Yüzü okunmuyordu, sesi neredeyse sıradan çıkıyordu. "Bunu bana söyle Yine mi?"

"Bir adamımız vardı, içeride bir adam." Adamın sözleri çok hızlı çıktı, birbirlerinin üzerine yuvarlandılar. "Mucidin planlarını kopyalamış. Haftalardır onu inşa ediyorduk. Sadece ince ayar yapmak için çalışan bir prototipe ihtiyacımız vardı. Bunun üç katı büyüklüğünde."

Hepsinin canı cehenneme.

"Menzil?" Curran sordu.

"Beş mil," diye kekeledi adam.

Şehir merkezinden Druid Tepeleri'ne kadar her şeyi yok etmeye yetecek kadar güç. Şehrin çoğunu öldürebilirlerdi. Tek ihtiyaçları olan güçlü bir büyü dalgasıydı.

Curran Jim'i işaret etti. "O adama bildiğin her şeyi anlat. Yer, zaman, isimler, her şey."

Jim adamı boğazından yakaladı. Dudakları vahşi bir sırıtışla aralandı. "Hiçbir şeyi kendine saklama."

"Barabas!" Curran kükredi.

Kurtadam sürünün içinden çıktı. Yüz kilo ağırlığında, kırmızımsı bir kürke bürünmüş olan Barabas, keskin dişlerle dolu ağzını açtı ve dişlerini yaladı. Dar yatay gözbebekleri mercan kırmızısı gözlerini ikiye bölerek onu şeytani bir görünüme büründürüyordu.

"Sana insan olarak ihtiyacım var," diye emretti Curran.

Kürkü yarıldı, eridi. Bir an sonra Barabas çıplak bir halde Curran'ın önünde durdu, gözleri hâlâ delilikle parlıyordu. "Lordum?"

"Meclis'i ara."

Conclave, Sürü ve Halk arasında üç ayda bir yapılan ve genellikle tarafsız bir kişi tarafından yönetilen bir toplantı olarak başladı.

Büyücü Akademisi'nden biri ve Bernard'ın evinde düzenlenen

lüks Northside restoranı. Pack'e ve İnsanlar, işler kontrolden çıkmadan önce sorunları çözme şansı buldu. Son iki seferde, diğer grupların temsilcileri kendi sorunlarını çözmek için katılmışlardı. Ben de Şimdiye kadar sadece bir tanesine katıldı, çünkü Noel tatilindeki toplantı karşılıklı mutabakatla iptal edilmişti.

"Bernard'ın yerinde mi ayarlayayım?" Barabas sordu.

"Hayır. İşte." Curran alçak bir tepenin üzerinde duran yalnız Western Sizzlin' et lokantasını işaret etti. Bina tamamen cam ve taştan yapılmıştı. Yüksek pencereler kasabaya bakıyordu. Buraya ulaşmak için grup liderlerinin Palmetto mezarlığından geçmeleri gerekiyordu.

"Ne zaman?"

"Dört. Gün batımı altıda. Kasabayı görmelerini istiyorum. Büyücüleri, druidleri, cadıları, Loncayı, Yerlileri, İskandinav Mirasını davet edin. Herkesi davet edin."

"Tarikat hariç," diye ekledim. "Muhafızlar onun içine sızmış olabilir."

Curran başını salladı.

"Peki ya polisler bölgeye erişimi kısıtlarsa?" Barabas sordu.

Curran'ın gözlerinden altın akıyordu. "Burayı satın alın. Kendi arazimize erişimi kısıtlayamazlar. Gidin."

Barabas koşmaya başladı.

"Mucit Volhv'lerde," dedim. "Erişime ihtiyacımız var. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Seni götüreceğim," dedi Curran.

Arabaya doğru yürüdük. Çok yorgundum, zar zor hareket edebiliyordum. "Curran?"

"Evet?"

Görünüşe göre bugün benimle çiftleşmenin gerçekte ne anlama geldiğini öğrenme günüydü. Adamlara başımı salladım. "İçlerinden birinin alnında benim kanım var. Kan yok edilmeli yoksa biri onu tararsa beni ele verebilir."

Curran bana genellikle zihinsel engelliler için ayrılmış bir bakış attı. "Önce birinin cesetleri bulması gerekecek."

Arkasından öfkeli boudaların sesleri sessizliği yırttı ve bunu çığlıkların kakofonisi izledi.

"O halde kafasını kesin," dedim. Curran bana aptalmışım gibi bir bakış attı.

"Lanet vampirleri babam yarattı. Kanımın bir cesede ne yapacağını bilmiyorum. Gömmeden önce adamın kafasını kesin."

"Ağzını sarımsakla doldursam mı?"

"Curran!"

"Tamam," dedi. "Ben halledeceğim."

Arabaya bindim ve koltuğa yaslandım. Birden Yorgunluk beni ele geçirdi. Bir ipliğe tutunmuştum ve umutsuzca uyanık kalmaya çalışarak ona tutundum. Tempomu ayarlamıştım ama arka arkaya üç güç kelimesi çok fazla büyü çok çabuk harcandı.

Çığlıklar devam etti ve ben intikam pastasından bir dilim alamayacak kadar güçsüzdüm. Orada öylece oturdum ve onların çığlıklarını dinledim. Sonunda ulumalar kesildi. Curran

arabaya yaklaştı ve sürücü koltuğuna oturdu.

"Tamamdır."

Kirli elbiseli kadın tökezleyerek görüş alanımıza girdi. Elleri kanlıydı. Sallandı, kırmızı ellerini sildi.

Parmaklarından elbisesine damlayarak, kurumuş otların arasından zorla yola çıktı ve kasabaya doğru ilerlemeye devam etti.

Curran, "Onun da sırası geldi," dedi.

BÖLÜM 19

CURRAN GERİ DÖNDÜ. YOLCU KOLTUĞUNA OTURDUM, çalıların yuvarlanışını izliyordu. Andrea ve Jim başka bir araca binmişlerdi; Jim ona Bekçiler hakkında bazı sorular sormak istiyordu.

Cesetleri gömmeyi bitirdikten kısa bir süre sonra büyü bozulmuştu ve benzinli motorun sabit uğultusu dişlerimi sıkıyordu. Aklımı başımdan alan bir şey vardı; cesetlerle dolu sokakların görüntülerini çağrıştırıyordu. İkinci cihazın nerede çalıştırılacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Dört mil öteden tüm Keep'i yok edebilirlerdi. Bizi neyin vurduğunu asla bilemeyecektik.

Yolda bir dükkanda durmuştuk ve ben dört tane telefon görüşmeleri. Biri Roman'a, Volhv'lar Adam Kamen'i saat üçe kadar Western Sizzlin'e teslim etmezlerse onları Conclave'de çarmıha gereceğimi bildirmek için. I Kamen'i Atlanta'nın geri kalanı almadan önce vurmak istiyordu. İkinci arama Evdokia'ya volhv'ler hakkında ne yaptığımı bildirmek içindi ve eğer gelmek isterse Oturursan, sorun olmaz. Sonra Doolittle'la konuşmak için Keep'i aradım. Haberler aynıydı. Değişiklik yok. Ona teşekkür ettim ve Derek'i Volhv'un ekibiyle birlikte Western Sizzlin'e göndermesini söyledim. Dördüncü arama Rene'yleydi. Söylediklerim hoşuna gitmemiştir. Konklav'da her şey açığa çıkacaktı, bundan daha da az hoşlanıyordu.

"Seni işe aldığımda sağduyulu olmanı beklerdim." Telefon tıkırdadı ve küçük sesler sesi boğdu - beni

hoparlörde.

"Beni işe aldığınızda dürüstlük bekledim. Bana Kamen'in cihazının ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyledin ama o prototipi ormanda test etmişti. Bana hiç ziyaretçisi olmadığını söyledin ama yatırımcılardan biri onu birden fazla kez görmeye geldi. vesilelerle."

Küçük bir duraklama oldu ve ardından Rene'nin sesi, "Neden bahsediyor?" dedi.

Henderson'ın baritonu cevap verdi. "Üzgünüm, Yüzbaşı." "'Üzgünüm,' Çavuş?"

"Bu senin maaş derecenin üstündeydi. Emirler yukarıdan geldi."

Rene'nin kısık sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Bu konuşma daha bitmedi." Sonra tekrar telefona konuştu. "Kate?"

"İki seçeneğiniz var: ya Konsile gelip yardım edersiniz ve biz de şehir sınırlarındaki herkesi öldürmek üzere olan Kıyamet Günü Aygıtının yaratıcısını koruduğunuz ve sonra onu kaybettiğiniz gerçeğini görmezden geliriz; ya da ve ben de bunu olduğu gibi anlatacağım." Bu doğru, kışını otobüsün altına atacağım. Beni izleyin.

Rene, "Orada olacağız," dedi ve telefonu kapattı.

Şimdi tekrar yoldaydık, et lokantasına doğru gidiyorduk ve ben zihnimi dolduran ölü Julie'nin hayali görüntüleriyle savaşıyordum.

Curran torpido gözüne uzandı ve yıpranmış banknotlardan oluşan bir rulo çıkardı. İçinden bir dolar çıkardı ve bana uzattı.

"Ne için?"

"Düşünceleriniz için bir dolar."

"Normal fiyat bir peni, bir dolar değil. Para konusunda ne kadar kötü olduğumu bilseydim, bunu tekrar düşünürdüm. bütün bu çiftleşme olayı."

"Pazarlık yapmak istemedim." Doları önümde tuttu. "Bak, burada güzel bir dolar var. Bana kafanda neler döndüğünü anlat."

Bir doları parmaklarının arasından kaptım. Eski bir paraydı. Mürekkebi o kadar solmuştu ki, zar zor seçebiliyordum.

"Parayı sen aldın. de bakalım."

"Tüm bu insanlar onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Koruyucular, daha iyi bir yaşam vaadi için bütün bir kasabayı öldürdüler.

Yarın. Sihrin olmadığı bir dünyada, sadece hak edenler mi zirveye çıkar? Gerçekten mi? Hiç tarih kitabı okumamışlar mı?"

"Onlar fanatik," dedi Curran. "Bu sanki insanlığı düşen bir kayadan koruyamaz. Merhamet krizine girmeyecek ve kafatasınızı yarmayacak."

"İblislerin ya da rakshasaların insani olan her şeyden nefret etmesini anlayışla karşılayabilirim ama Bekçiler de insan. Bir haydut soyar

Para için birini. Bir psikopat kendine hakim olamadığı için cinayet işler. Hiçbir çıkarları olmadığı halde toplu katliam yaparlar." aresizce ona baktım. "Bunu komşularınıza nasıl yaparsınız? Milyonlarca insanı öldürmek zorunda kalacaklar ve ne için? Bu insanlık dışı."

"Hayır, o insan," dedi Curran. "Sorun da bu zaten. İnsanlar, özellikle de mutsuz insanlar, bir amaç isterler. Ait olacakları bir şey, büyük ve daha büyük bir şeyin parçası olmak ve yönetilmek isterler. Bir makinenin dışlisi olmak kolaydır: düşünmek zorunda değilsinizdir, sorumluluğunuz yoktur. Siz sadece emirlere uymak. Sana söyleneni yap."

"İnsanlardan bu kadar nefret edemem. Beni yanlış anlamayın. Bulabildiğim her Bekçi'yi öldürmek istiyorum. Ama bu nefret değil. Bu intikam."

Curran eğildi ve elimi sıktı. "Onları bulacağız."

Sessizce sürdük.

"Neden kendini tutuyorsun?" diye sordu. Ona baktım.

"Hiç bırakmıyorsun," dedi. "Tüm bu sihri yapabiliyorsun ama asla kullanmıyorsun."

"Neden seni rahatsız eden her erkeği öldürmüyor ve çekici bulduğun her kadına tecavüz etmiyorsun? Yapabilirsin, yeterince güçlüsün."

Yüzü sertleştirdi. "Birincisi, bu yanlış. Bu tamamen savunduğum her şeyin tam tersi. Başıma gelen en kötü şey, birilerinin tam da sizin tarif ettiğiniz şeyi yapmasıydı. Lupuslar babamı öldürdü, annemi ve kız kardeşimi benden aldı, ailemi ve evimi parçaladı. Neden kendime böyle bir şey yapma izni vereyim ki? Ben öz disipline ve düzene inanırım ve bunu kendimden beklediğim gibi başkalarından da beklerim. İkincisi, eğer ben kaprislerime göre insanları rastgele öldürüp tecavüz etseydim, kim beni takip ederdi ki?"

"Babam annemi öldürdü. O bir ödül değildi ama bu bir şeyi değiştirmez. Roland beni öldürmek istedi. Onun yüzünden annem Voron'un beynini yıkadı. Onun yüzünden çocukluğumu yaşayamadım ve bu hale geldim."

"Bu ne?"

"Eğitilmiş bir katil. Dövüşmeyi severim Curran. Buna ihtiyacım var. Bu benim varoluşumun bir işlevi, nefes almak ya da yemek yemek gibi. Ben cidden berbat. Roland'ın büyüünü her kullandığımda, onun gibi olmaya bir adım daha yaklaşıyorum. Neden kendime böyle bir şey olma izni vereyim ki?"

"Aynı şey değil," dedi Curran. "Loupizm kontrol kaybıdır. Büyü yapmak ise yeteneklerinizi geliştirmektir."

"Birinin zihnini ele geçirmek bana kendimi bir kanalizasyonda yüzmek. Hatırladığım kadarıyla, bunu en son yaptığımda, zorba bir alfa bunu yapmanın sonuçlarını boğazıma tıkmak için ısrar etmişti." Bunu bir düşünsene. . .

"Sana bir koruyucu verdim."

Başımı salladım. "Bunu bir daha yapmak istemiyorum, eğer zorunda. Ayrıca, bu sınırlı bir büyü. Kişinin temel fiziksel görevleri yerine getirmesini sağlayabilirim ama bildiklerini bana söylemesi için onu zorlayamam. Eğer bunu hayal edemezsem, ona yaptırılamam."

"Daha sık yapınca kolaylaşıyor mu?"

"Evet. Eskiden bir güç sözcüğü söylemek beni bayıltırdı. Şimdi çok acıtıyor. Artık ne kadar büyü yaptığıma bağlı olarak arka arkaya iki ya da üç tane yapabiliyorum." Eğildim

koltuğuma yaslandım. "Ne demek istediğini anlıyorum. Büyü de tıpkı diğer her şey gibidir; pratik yaptıkça daha iyi olursun."

Gözlerimi kapattım. Teyzemin kanlı karların üzerinde ölü olarak yattığı bir görüntü gözümün önünden geçti. "Erra ölmeden önce benimle konuştu. 'Sevdiğin herkesin öldüğünü görecektir kadar uzun yaşa' dedi.

'Benim gibi acı çek. "

"Neden ölü bir kadının kafanı karıştırmasına izin veriyorsun?" diye sordu.

"Çünkü hiçbir zaman Roland olacağımı sanmıyorum. Kartlarda bu yok. Ama bana yeterince zaman verirseniz Erra'ya dönüşebilirim." Onunla savaşmak neredeyse kendimle savaşmak gibiydi.

"Ve ne zaman bir hayvana dönüşsem, küçük bir insan olduğumu unutma şansım var. Kendimi her iyileştirdiğimde ya da zorladığımda, loup'a dönüşme şansım var."

Bu da neydi? Bana gösterirsen sana yaralarımı gösteririm. Senin mi? Garip güçler oyununu oynamak isteseydi, kışını tekmelerdim. "Vampirlere pilotluk yapabilirim."

Curran bana baktı. "Ne zamandan beri?"

"Beş yaşımdan beri."

"Bir seferde kaç tane?"

"Upir'i avlarken öldürdüğümüz kadını hatırlıyor musun? Olathe? Tavandaki vampir sürüsünü hatırlıyor musun?"

Bana baktı.

"Onları yerlerinde tutuyordum," dedim ona.

Curran, "O tavanda en az elli ölümsüz vardı," dedi.

"Acımadığını söylemedim. Onlarla pek bir şey yapamadım.

Bu kadar çok kişiyle, onları bir bütün haline getirmeniz gerekir. Bir sürü gibi." Yüzünü kontrol ettim. Hala korkmadın mı, bebeğim?

"Yani zihninle bir vampiri öldürebilir misin?"

"Muhtemelen. En kolayı kafasını bir kayaya çarpmasını sağlamak. Neredeyse hiç pratik yapmadım, bu yüzden Beceri ya da incelik yok ama bir sürü güç var. Eğer Halk ile bir savaşa girerseniz, Ghastek'i bir sürpriz bekliyor olacak."

Curran kaşlarını çatı. "Neden antrenman yok?"

"Bir ölümsüzün kafasında oynamak zihninizin ayak izini bırakır. Ghastek gibi biri, taze olduğunu varsayarsak, ölü vampirden onu alabilir ve benim görüntümü kafasından çıkarabilir. O zaman ilginç sorulara cevap vermek zorunda kalırım.

Ne kadar az soru, o kadar iyi."

"Başka sürpriz var mı?" Curran söyledi.

"Ölümsüzlük elması yiyebiliyorum. Büyüm onlardan etkilenmek için çok yaşlı, bu yüzden normal bir Granny Smith yemek gibi. Sen de yiyebilirsin. Sana onlarla elmalı turta yaptım.
bir kez."

"Aha. Tamam, bir dahaki sefere turtamın içine sihirli elmalar koymaya karar verdiğinde, yemeden önce bundan haberdar edilmek istiyorum."

"Hoşuna gitti."

"Ben ciddiym, Kate."

"Nasıl isterseniz,
Majesteleri." Sessizliğe
gömüldük.

"Patlama bölgesi savaşçı formundaki şekil değiştirenleri insana dönüştürdü," dedim.

Curran başını salladı. "Savaşçı formunu korumak için büyü gerekir."

"Ya Julie'yi de işin içine katarsak? Virüs yok olur. O iyi olurdu, değil mi?"

Curran'ın yüzü Canavar Lord ifadesine büründü. "Kötü fikir."

"Neden?"

"Carlos bölgeden çıktıktan sonra yer değiştirebildi, yani bu virüsü yok etmiyor, sadece etkilerini ortadan kaldırıyor. Julie bölgeden dışarı adımını attığı anda, virüs onu bir anda vuracaktı. Bu anında loupizm garantisi. Ayrıca, Julie'yi buraya getirdiğimizde nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?"

Hafızam bana çarpık bir vücut enkazı sundu: kürk, deri, açık kas ve çıplak kemik karışımı ve grotesk bir yüz.

"Hatırlıyorum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Lyc-V onu bir arada tuttuğu için hayatta. Normal bir insan vücudu bu kadar hasara dayanamaz. Onu bölgeye götürürseniz, tüm rejenerasyonu yok olur. Çabucak ve çok acı çekerek ölür."

Pencereden dışarı
baktım. "Özür dilerim,"
dedi Curran.

"Onu yenemeyecek, değil mi?"

Curran yavaşça nefes verdi. "Sana yalan söylememi mi istiyorsun?" "Hayır."

Curran, "Loupizm olasılığını hesaplamanın bir yolu var," dedi. "Buna Lycos sayısı deniyor. Ortalama bir şekil değiştiricide kan örneği başına on birim virüs bulunur. Birimlerin nasıl belirlendiğini tam olarak bilmiyorum ama Doolittle size açıklayabilir. Birim seviyesi, bir şekil değiştirenin vücudundaki virüs seviyeleri yükselip düştükçe dalgalanır. Tedirgin bir şekil değiştiren on iki birim gösterebilir; yaralanma sonrası kavga eden bir şekil değiştiren on yedi veya on sekiz birim gösterebilir. Bu sayı herkes için aynı değildir. Örneğin, Dali dinlenirken on altı birim, heyecanlandığında ise yirmi iki birim gösterir. Rejenerasyonu gerçekten çok yüksek."

İleride başvurmak üzere dosyaladım.

"Sırada vardiya katsayısı var. Bir lup insan ya da hayvan formunu koruyamaz," diye devam etti Curran. "Tam olarak yer değiştiremezler. İşin karmaşıklaştığı yer burası. Hayvan ya da insan formundaki normal bir şekil değiştiricinin değişim katsayısı bir olarak kabul edilir. Şekil değiştiren kişi şekil değiştirmeye başladığında, katsayı da değişir. Diyelim ki insandan hayvana dönüşmek. Vücudunuzun yüzde yirmisini hayvana dönüştürürken, geri kalanı insan olarak kalır. Değişim katsayınız iki. Yüzde otuz-üç. Ve böylece dokuza kadar devam eder. Yüzde yüze dönüştüğünüzde, bire geri dönersiniz. Benimle misin?"

"Evet."

"Lycos sayısı, vites değiştirme katsayısı ile virüs birimlerinin tamamen vites değiştirmeniz için geçen süre ile çarpılmasıyla belirlenir. Dali'yi ele alalım. O tamamen değişebilir

üç saniyeden az. Lycos numarası bir çarpı on altı çarpı sıfır nokta beş dakika. Sekizinci nokta.

İki yüz yetmişin altındaki her şey güvenlidir. Birin üzerinde bin kişi loupizmin garantisidir. Dali yakın zamanda loup olmayacak."

"Julie'nin numarası ne?"

Curran bana baktı. "Julie otuz ile otuz arasında dalgalanıyor.

iki otuz dört birim. Vardiya katsayısı altı nokta beş ve on altı saattir bu işi yapıyor."

Tanrım, lanet bir hesap makinesine ihtiyacım var.

"On iki bin dört yüz seksen," dedi Curran. "Kayda değer bir gelişme olmazsa bir saat sonra saymayı bırakıyoruz. değişim."

Lupizm limitinin on iki katı. Zihnim bunu anlamakta zorlandı. Ne dediğini biliyordum, tam oradaydı ama kendimi buna inanmaya zorlayamıyordum.

Farkına varmak bana bir yumruk gibi çarptı. "Ne zaman öğrendin?"

Sesi boğuk çıkıyordu. "Bir keresinde Doolittle onun birim numarasını çekmişti. Keep'e ulaşmamız kırk beş dakika sürdü. Dönüşüme en az on beş dakika önce başlamıştı. İlk bir saat içinde dönüşmediği takdirde, birim numarası yirminin altında olmadığı sürece şansının dörtte üç oranında azalacağını biliyordum."

Kalbim sanki son sürat koşuyormuşum gibi çarpıyordu. "İlk dönüşümlerin saatler sürdüğünü duymuştum."

Başını salladı. "Birim sayısı azaldığında bu olur.

Enfeksiyon sırasında vücuda yeterli virüs girmemiştir veya Bir şey onu engelliyordur, bu yüzden kanında beş ünite olan birini bir saat boyunca vardiyanın yüzde yirmisinde otururken görebilirsiniz. Beş bölü iki bölü altmış sadece altı yüz eder. Sonra virüs çoğalır ve vardiya değişir."

Boşuna çabalıyordum. "Peki ya Andrea? Patlama sırasında en az birkaç saat boyunca kısmi vardiyadaydı." "Andrea'nın vücudunda onu engelleyen bir nesne vardı. vardiya. Onu çıkardıklarında virüsü yeniden oluşturması ve şekil değiştirmesi yarım saatini aldı."

Lanet olsun. "O zaman neden sedasyonla uğraşıyorsun?" Doolittle'ın bunu yapmasının bir nedeni olmalı. Bir umut ışığı olmalı.

Curran uzandı ve elimi kendi eliyle kapattı. "Bu onun için değil. Senin için. Doolittle onu hayatta ve rahat tutmak için tüm becerisini kullanıyor. Sana zaman kazandırıyor.

..."

Ön camdan yola baktım. Ben pes edene ve çocuğumun acısına son vermeyi kabul edene kadar bekliyorlardı.

Curran konuşmaya devam etti. "Onu sararak getirdim, bu yüzden

İkimiz, Doolittle ve Derek dışında kimse onun ne kadar kötü olduğunu bilmiyor. Çocuk hiçbir şey söylemeyecek." Elleri parmak eklemleri bembeyazdı. Yüzü sakindi, sesi tamamen düz ve ölçülüydü, neredeyse yatıştırıcıydı. Dağılmamı bekliyor olmalıydı, çünkü duygularını içine hapsetmiş, kendi üzerinde mutlak bir kontrol kurmuştu. "Julie acı çekmiyor. Uyuyor. Acele etme. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ona değer veriyorsun. Bazen bu çok zor olabiliyor. Eğer çok zor gelirse, ben buradayım. Bana ihtiyacın olursa ona yardım ederim."

"Lütfen arabayı durdurun."

Kenara çekti. Atlanta'nın dış mahalleleri uzun zaman önce büyüünün saldırısına yenik düştü. Harabeler yolun her iki yanını çevreliyordu. Uzun otoyol ıssız bir şekilde uzanıyordu.

Arabadan indim ve dışarı çıktım.

Eski bir binanın çökmekte olan enkazı, içeriden yanmış, duvarları siyah ve ölü kudzu ile örtülmüş. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece ayaklarımın üzerinde olmalıydım. bir duvardan diğerine, bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Curran beni içeri kadar takip etti ve duvardaki boşlukta durdu. Hiçbir şey söylemedi. Söylenecek bir şey yoktu.

Volta attım. Bir şey olmalıydı, bir yolu olmalıydı. Ölüm sonsuzdu ama Julie hâlâ yaşıyordu.

"Yirmi dakika önce gelseydim bunların hiçbiri olmazdı diye düşünüp duruyorum. Keşke yapabilseydim ..." Yumruklarımı sıktım.

"Leslie'yi tekrar öldürmek mi?"

Ona baktım ve kendi öfkemin onun gözlerine yansıdığını gördüm.

Leslie'yi parçalara ayırmak istemişti. Bunu kafasında birden fazla kez canlandırmıştı. Onun kafasında ve benim kafamda Bekçiler olmuştu.

Ayağımın üzerinde dönerek duvara doğru bir dönüş yaptım. "Leslie

inekler eve gelene kadar beni ısırabilirdi. Hafif bir ateşim olurdu ve bu da sonum olurdu ..."

Beynimde bir ışık yandı. Durdum. Kanım kahvaltıda Lyc-V'yi yedi ve tatlı olarak vampirliği çiğnedi.

Curran haklıydı. Julie pamuk ipliğine bağlıydı. Kanımın doğrudan nakli onu öldürebilirdi.

"Ne?" Curran sordu.

Ama benim kanım Lyc-V'yi öldürebilir. Bu yapılabilirdi çünkü Roland bunu daha önce yapmıştı. Beynimi yokladım. Hikâyenin genel hatlarını biliyordum ama hafızamda ayrıntılar yoktu. Roland'ın tam olarak ne yaptığını bilmem gerekiyordu. Bunu nerede okumuştum? Hayır, durun, okumamıştım, duymuştum. Gözlerimi kapatırsam, bir kadının ölçülü sesinin kelimeleri okuduğunu hatırlayabiliyordum.

Elijah. Bu doğru. İnançsız İlyas'ın Günlükleri. Günlükler yazılamazdı; ezberden okunmaları gerekiyordu. Şehirde onları kim bilebilirdi ki? Kim . . .

Hahamlar. Tapınak en iyi seçeneğimdi.

Curran'a gittim.

"Beni tapınağa götürebilir misin?"

Elini kaldırdı ve bana arabanın anahtarlarını gösterdi.

CURRAN SOKAKTAN İLERLEDİ, TAPINAĞA DOĞRU GİDİYORDU. Sağ tarafta, tuğla ve taş enkazından biraz daha fazlası olan ev kalıntıları sokaktan dışarı fırlamıştı. Arkalarındaki Unicorn Yolu, bir adamın vücudundaki yara gibi

Atlanta, bir teknoloji dalgasının ortasında bile ham büyü kanıyordu. Çürüyen gökdelenlerin arasında vahşi ve aç, onları ayakta tutan büyü tarafından çarpıtılmış, kanalizasyon tarafından zehirlenmiş ve lekeli avları yiyen iğrenç şeyler avlanıyordu.

Tek Boynuzlu At yarı yıkık duvarları yaladı ve ardında Lane yosunundan uzun sarı tüyler bıraktı. Onlar metal iskeletin üzerinde parlıyordu.

Demirle beslenen ve aşındırıcı balçık sızdıran harap olmuş evler, Tekboynuz'un ilerleyişini müjdeliyordu. Tapınak, Tekboynuz'un hemen yanından geçen sokağın en sonunda yer alıyordu ve hahamlar sinagoga güvenli erişim sağlamak için sokağı kapatmışlardı. Sokağı koruyan elektrik direklerinin her biri mezuzot, yani üzerinde şin harfi bulunan küçük kalaylı kutularla süslenmişti. Her mezuzanın üzerinde şu yazıların bulunduğu bir parşömen vardı

Tevrat'tan kutsal ayetler. Belediye meclisi onlarca yıldır Unicorn Lane'i kontrol altına almaya çalışıyordu. Büyümeye devam etti,

Şehrin üzerine attığı her şeye rağmen bir kanser gibi yayılıyordu. Ancak burada, hahamlar herhangi bir tantana veya napalm olmadan sessizce onu durdurdular.

"Kimdi bu Elijah?" Curran sordu.

"Florida'da küçük çaplı bir duvar ustasıydı. Her işi yapardı, yani önüne ne gelirse yapardı: araba tamir eder, küçük onarımlar yapar ama çoğunlukla ev inşa ederdi. Başına bir şey gelmiş olmalı çünkü

Bir noktada bir karısı ve bir oğlu vardı ve faturaları ödeyecek kadar iş yapıyordu ve sonra aniden içmeye başladı. Sadece içmekle de kalmadı, kendini içkiye verdi. Sonunda karısı onu terk etti."

"Harika bir hikâye," dedi Curran.

"Daha da iyisi var. Elijah her hafta sonu maaşını alır, yerel bara gider ve ölene kadar içmek için elinden geleni yapardı. Yeterince sarhoş olduğunda, saçmalamaya başlardı. Bazen kelimesi kelimesine İncil'den parçalar okuyordu; bazen garip masallar anlatıyordu; bazen İngilizce bile değildi. İnsanlar hemen hemen

onu tam bir deli olarak reddetti. Bir gece bir haham meyhaneye gitmiş. İlyas'ın devam ettiğini duymuş ve Sefer ha- Kabod'dan bir bölüm dinlediğini fark etmiş. On ikinci yüzyılda Eleazar tarafından yazılmış bir metindir. Worms, en önemli İbrani kabalistlerden biri. Elijah'ın okuma yazması yoktu. Kendi yazısını bile zar zor yazabiliyordu. isim."

Curran başıyla onayladı. "Anaokulundaki bir çocuğun birdenbire İlyada'yı eski Yunanca okuması gibi."

"Oldukça. Haham bir hafta boyunca kasabada kalmış ve İlyas'a para vererek, onu kaydederken saçmalamasını istemiş. Haftanın sonunda, İlyas son tiradını bitirdi ve öldü."

"Neyden?"

"Organ yetmezliği. Nefes almayı bıraktı. Yaklaşık 18 saatlik kaset var. Bazıları tamamen saçmalıktı, bazıları da kehanetti. Kayıtlarda yaklaşık iki saatlik masallar var. Her masal Roland hakkında."

Curran bana baktı. "Ciddi misin?" "Evet."

"Neden bu kitabın bir kopyasına sahip değilsiniz?"

"Hikayenin en iyi kısmı da bu. Kasetleri kopyalayamazsınız. Ne zaman yapsanız, bir sonraki sihirli dalga onları silip süpürüyor. İnsanlar onları yazıp kurşun kutulara koymayı bile denedi. İşe yaramıyor. Sihir vuruyor, kelimeler yok oluyor. Kasetleri kopyalamak bile her seferinde işe yaramıyor. Tapınak, Güneydoğu'daki en büyük sinagog.

Eğer ellerinde kasetlerin bir kopyası yoksa, orada birileri kasetlerin çalındığını duymuş olmalı."

Curran ön camdan baktı. "Bu da ne böyle?"

Tam önüme baktım. Devasa bir kil golem yolu kapatmıştı. Golemin üst yarısı bir heykel şeklinde yontulmuştu. Kaslı insan vücudunun tepesinde uzun sakallı bir erkek yüzü vardı. Alt yarısı devasa bir koçtu, dört toynaklı ayak ve bir kuyruk ile tamamlandı. Golem uzun metal bir mızrak sallıyordu. Adımlarının ortasında donmuş gibi görünüyordu,

Sol ayak yerden kalktı, mızrak golem dönüş yapıyormuş gibi sallanıyordu.

"Tapınağın muhafızlarından biri. Lütfen onu devirmeyin. Zaten Tapınak'la aramda ince bir buz var."

Curran fren yaptı. Araç yuvarlanarak yavaşça durdu. Golem hareket etmedi. Büyü bozulmuştu. Büyü olmadan, Tapınak koruyucusu sadece kilden bir heykeldi.

Curran omuz silkti. "Sanırım buradan sonra yürüyerek gideceğiz."

Tapınak yolun en sonunda yer alıyordu; beyaz sütunlu, kırmızı tuğladan yapılmış sağlam bir yapıydı. yardımcı binalar ve başınızı döndürecek kadar melek isimleri ve sihirli sembollerle süslenmiş bir duvar. Karşıdan karşıya geçtik.

avluya girdim ve beyaz merdivenlerden resepsiyona doğru yürüdüm. Resepsiyon masasının arkasındaki kadın beni gördü ve soldu. Arkasındaki ayna bana yansımamızı sundu: ikimiz de kan ve kir içindeydik. Curran'ın eşofmanının göğsünün üzerinde büyük kırmızı bir leke vardı; köprücük kemiğinin hemen altından bir kurşun yemişti. Lyc-V hasarı iyileştirirdi ama kurşunu çıkarmak zorunda kalmıştım ve yara eşofmanı giydikten sonra da kanamaya devam etmişti. Soluk yeşil boğazlı kazağıma birinin beynine benzeyen bir şey sıçramıştı ve karnımda birinin parmaklarının kumaşın üzerinde sürüklendiği belli olan büyük bir kanlı el izi vardı.

Curran, "Canavar Lordu ve Eşi, Haham Peter'ı görmeye geldi," dedi.

Kadın birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bekler misiniz?"

"Elbette."

Curran ve ben sandalyelere oturduk. Resepsiyon görevlisi telefonda kısık bir sesle konuştu ve telefonu kapattı.

Curran bana doğru eğildi. "Sence polisleri mi arıyor?"

"Ben olsam arardım."

"Haberiniz olsun, tutuklanacak havada değilim ve bunu denerlerse hoşlarına gitmeyecektir."

Neden ben?

Yan masadan bir yemek kitabı aldım ve şöyle bir göz gezdirdim. Çikolatalı rugelach. Hmmm. Çikolata, şeker, badem . . . Curran bunları sevebilir.

"Bunları satıyoruz," dedi resepsiyon görevlisi, sesi tereddütlüydü. "Bunlar cemaatin yemek tarifleri. Bir kopyasını satın almak ister misiniz?"

Curran'a baktım. "Hiç paran var mı?"

Elini cebine attı ve bir tomar para çıkardı. "Bunlar ne kadar?"

"On dolar."

Curran faturaları karıştırdı.

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Ne yapıyorsun?" "Kan lekesi olmayan bir tane arıyorum. İşte." Çekti. on dolarlık bir banknot çıkardı.

Parayı resepsiyon görevlisine uzattım. Parayı sanki sıcakmış gibi dikkatle aldı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

"Kitap için teşekkür ederim."

Curran koridora doğru baktı. Biri geliyordu.

Bir an sonra ben de duydum, hızlı bir ayak sesi. Haham Peter lobide belirdi. Uzun boylu, zayıf, saçları dökülmüş, kısa, düzgün kesilmiş sakalı olan ve büyük gözlükler takan Haham Peter bir üniversite profesörüne benziyor olmalıydı. Ama gözlerinde bir şey vardı; onlar Merak ve heyecanla dolup taşan Haham Peter, yaşlanan bir akademisyen yerine hevesli genç bir öğrenciyi andırıyordu.

Bizi gördü ve durakladı.

Ayağa kalktık.

Haham Peter boğazını temizledi. "Hoş geldiniz! Hoş geldiniz, tabii ki, sizin için ne yapabilirim, Kate, ve, eh . . . Özür dilerim, size nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyorum."

Curran'ın gözleri parladı. Eğer hahama ona Majesteleri diye hitap etmesini söylerse, Tapınak ile işbirliğine veda edebiliriz.

Curran ağzını açtı. Yan tarafına dirsek attım.

"Curran," dedi nefes vererek. "Curran olur."

"Harika." Haham ona elini uzattı. Curran elini sıktı, sonra da ben sıktım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"İnançsız İlyas'ı biliyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki. Buyurun, neden ofisime geçmiyoruz? Orada çok daha rahat ederiz."

Hahamı koridorda takip ettik. Curran yan tarafını ovuşturdu ve bana şeytani bir bakış attı. Ona "Terbiyeli ol" diye bağırdım. O da gözlerini devirdi.

Haham bizi bir ofise götürdü. Kitap rafları duvarları yerden tavana kadar kaplıyor, tek büyük pencereyi çevreliyordu. kitap kalınlığında kesilmiş gibi görünüyordu.

"Lütfen oturun." Haham masasının arkasına oturdu. Biz de boş olan iki sandalyeye oturduk.

"Bir şey ister misiniz, çay, su?" "Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Curran, "Kahve, varsa sade olsun," dedi.

"Aha! Bunu yapabilirim." Haham ayağa kalktı ve dolaptan iki fincan ve bir termos çıkardı. Kapağını açtı, fincanlara siyah bira doldurdu ve birini Curran'a uzattı.

"Teşekkürler." Curran içti. "Güzel kahve." "Bir şey değil. Yani İnançsız Elijah. Hangi Belirli bir bölümüyle mi ilgileniyorsunuz, yoksa tamamıyla mı?"

"Bize bir masal lazım," dedim ona. "Dağdaki Adam ve Kurt."

"Ah, evet, evet, evet. Çok felsefi bir parça. Özünde, dağdaki adam bir kurtla karşılaşır. vahşiliğinden kurtulmak için. Adam kanını paylaşarak onu bir köpeğe dönüştürür. Birkaç yorum var.

Tanrı'nın Adem ve Havva'yı yarattığında, onları kendi özünü kullanarak yarattığına inanırız; bu öz, Neshama'dır, 'nefes' anlamına gelir, insanları hayvanlardan ayıran şeydir. Masalda kurt vahşidir. Bir ruhu yoktur ve bu yüzden

Öfkeyle tüketilmiş. Adam kanını kurtla paylaşarak aralarında sürekli bir bağ kurar, tıpkı Tanrı'nın her erkeğe ve kadına bir ruh üflemesi gibi. Ruhumuz bize vicdanımızı verdiğinden ve bizi hayvani içgüdülerin ötesine taşıdığından, kurt sonsuza dek efendisini takip edecek bir köpeğe dönüşür."

Peter gözlüklerini burnundan yukarı kaydırıldı. "Dengenin gerekliliğine inanan Maimonides'in öğretilerine dayanan ikinci bir yorum daha var. Maimonides'e göre, kişi her zaman Kral Yolu'nda yürümelidir,

aşırı uçlardan uzak durmak, ne teslim olmak Kişinin duygularına tamamen teslim olması ya da onları tamamen reddetmesi. Öfkelenen kurt en uç yolda yürür ve Kral Yolu'na dönmek için kendini adama bağlar, bir köpeğe dönüşür. Köpek hala ilkel vahşiliğini korumaktadır, ancak öfkesi artık ehlileştirilmiştir, böylece dengesini sağlar. Belirli bir yorum mu arıyordunuz?"

"Tam ifadeyi arıyorduk. Tapınaktaki kaydın bir kopyası sizde var mı acaba?"

"Ne yazık ki yok." Lanet olsun.

Haham Peter gülümsedi. "Ama ben kasetleri kapsamlı bir şekilde inceledim. Elijah benim çalışma alanım. Kasetleri hafızama kaydettim, eğer birkaç dakikanız varsa isterseniz masalı sizin için okuyabilirim."

Evet! Evet! Teşekkürler, Evren. "Sana borçlu olurum."

"Pekâlâ." Haham masanın içine uzandı ve üç beyaz mum çıkardı. Bir kibrit çaktı ve ilk mumu yaktı, ve diğer ikisini yakmak için kullandı.

"Neden mumlar?" Curran sordu.

"Elijah'ın sözlerini okurken gelenekseldir. Kayıtlardan birinde İlyas, bir mumun kişinin bilgeliğiyle eş anlamlı olduğunu belirtir. Eğer bir mumu başka bir mumu yakmak için kullanırsanız, ışığınız artık iki kat daha parlaktır. Tıpkı bir öğretmen bilgeliğini bir öğrenciyle paylaştığında her iki zihnin de aydınlanması gibi.

İlyas'ın sözlerini sizinle paylaşmak üzere olduğum için

İki yeni mum yakalım ve ışığımız üç kat daha parlak olsun."

Haham mumları masanın köşesine yerleştirdi. "Şimdi bakalım. Üç numaralı masal. Bir zamanlar dağda yaşayan bilge bir adam varmış. Bir gün kuduz bir kurt yolunu kesmiş. Kurt acı çekiyormuş, çünkü öfke doluymuş ve bu onu cinayete ve şiddete sürüklemiş. Kurt

Ne pahasına olursa olsun öfkesini dindirmesi için adama yalvarmış. Adam onu reddetmiş, çünkü bu çok tehlikeliymiş ve ikisinin de hayatına mal olabilirmiş. Ertesi gün kurt geri dönmüş ve öfkesini dindirmesi için adama bir kez daha yalvarmış. Adam onu yine reddetmiş, çünkü öfke kurdun doğasında varmış. O olmadan kurt artık kurt olamazmış.

Üçüncü gün, kurt bir kez daha geri döndü ve gitmeyi reddetti. Adam ona acıyana kadar yalvararak ve ağlayarak adamı takip etti. Kurdu kana susamışlığından kurtarmayı kabul etmiş ama karşılığında

Kurt, tüm zamanların sonuna kadar adama hizmet edeceğine söz vermek zorundaydı.

"Dördüncü gün, adam ve kurt dağın tepesine tırmandılar. Adam kurdu gümüş ve demir zincirlerle bir kayaya zincirledi. Sonra adam kurdun kolunu kesmiş ve dağa iğneler yağarken kurdun kanını serbest bırakmış. Kanı gören kurt öfkeden deliye dönmüş ve zincirlerini kırmak için mücadele etmiş ama zincirler onu sıkıca tutmuş. Adam kurdun boğazını kesti ve yaşayan kurdu kurdun vücudundaki kanı eline aldı. Kurt ölürken, adam kendi kanını kurdun ateşli çekirdeğiyle karıştırdı. kurdun ruhunu. Sonra adam karışan kanı yaraya geri itti ve kurdu bağlayan sözleri söyledi

ona sonsuza dek itaat etti ve güçsüz düşerek yere yığıldı. Adamın kanı kurdun içindeki öfkeyi temizledi. Kurt efendisinin yanında oturmuş, o dinlenirken onu korumuş ve adam uyandığında kurdun bir köpeğe dönüştüğünü görmüş. Masalın sonu budur."

Haham kahvesini yudumladı. "Bu masalın felsefi değeri inkâr edilemez; ancak son yıllarda bazı

Ben de dahil olmak üzere akademisyenler bu masalın gerçek olaylara dayandığını düşünmektedir. İlyas'ın öğretilerinin büyük bir kısmının, ilk başta alegori olarak kabul edilse de, gerçek olduğu kanıtlanmıştır. İlyas'ın masal böyle bir öğretinin tüm özelliklerine sahiptir. İğne yağmuru, kanın karıştırılması, gümüş ve demir zincirler gibi biraz şifreli de olsa spesifik ayrıntılar sunar; oysa kurgu olarak tasarlanan masallar genellikle genel terimlerle konuşur. Ama elbette benim gibi cüretkâr radikaller, meslektaşlarımızın aşağılamalarına boyun eğmek zorunda." Gülümsedi.

Teyzem kurbanlarının kanını çekerek, büyüsüyle aşılayarak ve bir şekilde etten golemler yaptı.

Karışımı yeni bir ete dönüştürerek tamamen kendi kontrolü altında korkunç derecede güçlü otomatlar yarattı. Roland da neredeyse aynı şeyi yapmıştı. Kanı şekil değiştirenin bedeninden çekip çıkarmış, büyüsüyle dağlamış ve tekrar yerine koymuştu. Ve bir şekilde hem kendisi hem de şekil değiştiren hayatta kalmıştı.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Roland'ın benden çok daha fazla gücü vardı ve bu onu yok etmişti, bu da benim bir güç artışına ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Tıpkı Adam'ı atölyesinden ışınlayan Volhv gibi. Fedakârlığa başvurmayacaktım.

Julie için bile. Bu söz konusu bile olamazdı.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Haham Peter mırıldandı. "Şok olmuş görünüyorsun."

"Hayır," dedi Curran. "Her şey yolunda. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Kelimeleri zorla ağızımdan çıkardım. "Minnettarız."

Haham gözlüklerini çıkardı, camlarını yumuşak bir bezle temizledi ve tekrar burnuna taktı. "Madem ben sizinle bilgilerimi paylaştım, belki siz de benimle paylaşırsınız. Bu masala neden ihtiyacınız var?"

Ayağa kalktım. "Üzgünüm, bunu size söyleyemem. Ama size kurdun adını söyleyebilirim."

Haham Peter sandalyesinden kalktı. "Bu ilgi çekici olmanın da ötesinde.

Evet, ismini öğrenmeyi çok isterim."

"Ona Arez denir. Sümerler onu Enkidu olarak tanırdı. Demir Köpekler Tarikatı'nın ilk önderiydi ve efendisi için Afrika'nın çoğunu ve Avrasya'nın üçte birini fethetti. Dört yüz yıl yaşadı ve daha fazlasını fethedecekti, ancak eski Yunanlılar ona dua etmeye başladılar ve duaları onu savaş tanrılarına dönüştürdü.

Bu yardımcı olur mu?"

Haham yavaşça başını salladı.

"Yardımanız için teşekkür ederim." Curran ve ben kapıya doğru yöneldik.

"Peki ya efendisi?" diye sordu haham.

"Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu," dedim ona.

Koridora çıktığımızda haham, "Dört gözle bekliyorum," diye seslendi. "Yemek kitabının tadını çıkarın!"

BÖLÜM 20

"HAYIR." CURRAN arabaya doğru ilerliyordu. Tapınaktan bir sokak ötede.

"Ne yok?" Ne olduğunu biliyordum ama açıkça söylemesini istiyordum.

Bu şekilde onu daha iyi susturabilirdim.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum ve cevabım hayır. Bu numarayı çekmeyeceksin."

"Bu sana bağlı değil."

Etrafında döndü. "Roland bunu tam büyü sırasında yaptı. O bayıldı. Büyü zayıf ve sen o değilsin. Sana ne yapacağını sanıyorsun?"

"Bunu ben de düşündüm. Bir güç artışına ihtiyacım var. Kendi miniflare'ım."

"Aha."

"Cihaz yoğunlaştırılmış büyü içeriyor. Onu açtığında-"

"Açtığında patlar, Kate. Atomik bir patlamanın ortasında durmak gibi olur."

"O ölüyor."

Curran bana tam bir alfa bakışı attı. Gözleri ilkel bir güçle parlıyordu. Karanlığın içinden çıkan aç bir canavarın gözlerine bakmak gibiydi. Kaslarım kilitlendi. Bakışlarını tuttum.

"Hayır," dedi, kelimeyi yavaşça telaffuz ederek. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Curran kükredi. Ağzından çıkan gürültü patlaması gök gürültüsü gibiydi. Geri adım atma dürtüsüyle savaşıyor kendimi sıktım.

"Evet yapabilirim," diye hırladı. "Dinle: Bu sana ne yapmayacağını söyleyen benim."

Yemek kitabını kaldırdım ve burnuna vurdum. Kötü kedi.

Kitabı elimden çekip aldı ve ikiye böldü, iki yarısını çevirdi, tekrar yırttı ve elini kaldırdı. Yemek kitabının parçaları yere düştü. "Hayır."

Güzel. Döndüm ve yıkık evlere doğru yürüdüm. Arkamda Curran'ın ayağı yere sürtündü. Üzerimden atladı ve yoluma düştü. Baktı tamamen vahşi.

Durdum. "Çekil."

"Hayır."

Kafasına tekme attım. Son kırk sekiz saatin baskısı içimde bir fırtına gibi koptu ve hepsini tekmeye gömdüm. Darbe çenesine belli bir açıyla çarptı.

Curran sendeleyerek geri çekildi. Döndüm ve bir tekme daha attım. Kaçtı. Bir tane daha. Curran ileri ve sağa hareket etti. Tekmem kıl payı ıskaladı. Sol eliyle kaval kemiğimi kavradı, kolunun arasına sıkıştırdı ve diğer bacağımı altımdan çekti. Güzel. Bir kung fu takedown.

Geriye düştüm. Kaldırım sırtımı tokatladı. Geri yuvarlandım. ve çenesine bir aparkat indirdi. Vücuduna vurmak işe yaramazdı. Bir tanka da vurabilirdim. Tek şansım kafasıydı.

Curran hırladı. Yanağındaki kesikten kan damlıyordu. Tekmemle bir yara açmıştım.

Bir sol kroşe attım. Kolumu yolumdan çekti ve beni geri itti. Tamamen içgüdüsel bir hareketle yolundan döndüm - lanet olsun, çok hızlıydı - çömeldi ve bacaklarını altından kaydırdı. Tekmeden kaçınarak ayağa fırladı ve ben de kafasına bir diz attım.

Ow.

Dünya küçük acı kıvılcımlarına parçalandı. Kanı tattım -Burnum damlıyordu. Geri yuvarlandım ve ayağa kalktım,

Yumruğunu engelledim ve parmak eklemlerimi boğazına geçirerek hırlamasını yarıda kestim. Bunu hissettin, değil mi bebeğim?

Curran saldırdı. Elleri omuzlarıma kilitlendi. Ayaklarımı yerden kesti ve beni duvara çarptı.

Beni tuğlalara yapıştırdı. Dişleri yanağımdaki bir saç telini kopardı. Ona diz çöktüm. Beni engelledi ve olduğum yerde sıkıştırdı.

"Bitti mi?" diye nefes verdi. "Hmm?"

"Bitti mi?"

"Bebeğim, daha başlamadım bile."

"Oh güzel. Devam et ki ben de bitirebileyim." Peki bunu tam olarak nasıl yapacaktım?

Curran beni daha sert iterek duvara yapıştırdı.

"Bekliyorum. Neyin var göster bana."

"Bırakırsan yaparım."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bana bu şeyi yapmayacağına söz ver, ben de bırakayım." Sadece ona baktım.

Curran dönerek uzaklaştı, iki adım attı ve duvarı yumrukladı. "Lanet olsun."

Duvar bir tuğla patlamasıyla parçalandı. Cebimden bir parça gazlı bez çıkardım ve burnumdaki kanı sildim. Fazla kan yoktu. Mesleki tehlike yaşamak için tanrıları öldüren bir adamla kavga etmek.

Curran hırıltılı bir ses çıkardı ve diğer duvarı yumrukladı. Patladı ve evin tüm enkazı bir toz fıskiyesi halinde aşağı indi. Elini sıktı, parmak eklemleri kanlıydı.

"Tuğlalar serttir," dedim ona sabırla, sanki bir çocuğa söyler gibi. "Tuğlalara vurma. Hayır, hayır."

Curran bir tuğla aldı ve ikiye böldü. Salak. "Oh, çok güçlüsünüz, Majesteleri."

Curran tuğla parçalarını fırlattı. Yıkıntıları temizlediler ve Unicorn'un içinde gözden kayboldular.

"Derek'in başı dertte olsaydı, hayatını gözünü kırpmadan riske atardın."

Bana döndü. "Risk, evet. Onun için kendi boğazımı kesmezdim. Julie'yi severim. O harika bir çocuk. Ama seni seviyorum. Bunu yapmanı yasaklıyorum."

"Bu çiftleşme böyle yürümez. Sen bana bir şeyler yapmamı emredemezsin, ben de sana ne yapman gerektiğini söyleyemem. Hayatta kalabilmemizin tek yolu bu Curran."

Yutkundu. "Peki. O zaman ben sorarım. Lütfen, bunu yapma.

Lütfen. En fazla bu kadar eğilebiliyorum Kate."

"Sana Erra'yla dövüşemeyeceğini, bunun aptalca ve pervasızca olduğunu, çünkü onun seni delirtiyor mu?"

Curran'ın yüzü düz Canavar Lordu maskesine dönüştü.

"Gitmemen için sana yalvardım. Yalvardım." Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Bana savaşlarını seçme hakkın olmadığını söyledin ve yine de geldin."

"Ve biz kazandık."

"Ve sen iki hafta komada kaldın. Bana bir tuğla daha ver de kafana onunla vurayım. Sana söylemiştim! I sihrinin seni mahvedeceğini söylemişti. Dinledin mi? Hayır. Tekrar yapar mıydın?"

"Tabii ki yaparım," diye hırladı. "Senin kışını iki kez tekmeledi. Oraya tek başına girmene izin veremezdim. O bir meydan okumaydı ve bu benim işimdi."

"Ve benim işim Julie'yi güvende tutmak. Cihazı açıyorum tek başına yeterli olmayacak. Büyüyü bana yönlendirecek birine ihtiyacım olacak. Cadılardan yardım isteyeceğim. Sana söz veriyorum, Evdokia hayır derse, bu işin peşini bırakacağım."

Curran bana baktı, gözleri öfkeden erimiş altın rengine dönmüştü.

"Kaçmayacağım, cihazın üstünü kesmeyeceğim ve Julie'nin boğazını kesmeyeceğim. Bu durumda onu öldürsem de olur. Doolittle ile kanım hakkında konuşmam gerekecek. Cadılarla işleri ayarlamam gerekecek. Kamen'la konuşup cihazın dev bir patlamaya yol açmadan açılıp açılmayacağını öğrenmem gerekecek. Sana söz veriyorum, işler herhangi bir noktada umutsuz görünürse, duracağım. Benimle yarı yolda buluş. Tek istediğim bu."

Yüzü asıktı.

"En azından denememe izin vermelisiniz. Hiçbir şey yapmadan öylece oturamam."

"Bunu yapmana engel olursam beni terk edersin," dedi.

"Ben öyle bir şey demedim." Curran'a ultimatoma vermek deli bir boğanın önünde kırmızı bir pelerin sallıyor.

"Yapacaksın. Belki şu anda değil. Ama eninde sonunda çekip gideceksin." Curran uzun ve derin bir nefes aldı. "Her toplantıya katılıyorum."

Ben kazanmıştım.

"Şansın konusunda bana karşı dürüst olduğun sürece seni destekleyeceğim. Kate, eğer yalan söylersen, her şey biter."

Kollarımı kavuşturdum. "Yalan söylememi bekliyorsun."

"Bilmiyorum. Sadece sürpriz olmasın diye söylüyorum."

Birbirimize baktık. "İyi miyiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum, sen söyle ..."

Beni kendine çekti ve öptü. Müthiş bir öpücüktü.

Ayrıldık.

"Çok fazla konuşuyorsun," dedi.

"Her neyse, Pofuduk Hazretleri." Ona yaklaştım, böylece kolu omzuma dolandı. Kendimi daha iyi hissettim. O da öyleydi - duruşundaki gerginlik biraz azalmıştı.

Arabaya doğru yürüdük ve yürümeye devam ettik. "Nereye gidiyoruz?"

"Tapınağa," dedi Curran. "Sana bir yemek kitabı daha borçluyum."

GİTTİĞİMİZ ÜÇ SAAT İÇİNDE, STEAK HOUSE

Sürü'nün saha karargâhına dönüştürülmüştü. Şekil değiştirenlerden oluşan gruplar yolda devriye geziyor ve binayı koruyordu. Jim'i tanıyan nöbetçiler gizlenmiş ve Düşmanın yaklaşmasını bekliyorlardı. İnsanlar çatıda sürünüyor, bir balista ve makineli tüfekler yerleştiriyorlardı.

Park yeri boştu, ama binanın arkasındaki tarla Bina, aralarında yaklaşık üç metre mesafe olan arabalarla doluydu. Eğer Muhafızlar otoparkımıza bir roket fırlatırlarsa her araç alevler içinde kalacaktı. Umarım bir şeyler denemişlerdir. Ellerim kılıcım için kaşınıyordu.

Curran ön tarafa park etti. Korumalardan biri olan Jackson koşarak dışarı çıktı ve Curran ona anahtarları fırlattı.

Jim bizi kapıda karşıladı. Arkasından Derek çıktı. Ölü gibi görünüyordu: solgun, gözleri kasvetli.

Kahretsın.

Durdum. Curran'ın eli elime değdi ve sonra Jim'le birlikte gitti.

Derek önümde durdu. "Öldü mü?" diye sordum.

"Hayır. Uyuyor."

Nefes verdim. "Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun." "Eğer yapmasaydım-"

"Lütfen, kendini övme. İkimiz de çocuğu tanıyoruz. Onu alt edebilmesi için beş yıl sıkı bir eğitim alması gerekiyordu. Senin küçük dayağın kesinlikle fark."

"O ... hiçbir değişiklik yok."

"Bu iyi haber," dedim ona. "Şu anda herhangi bir değişiklik daha kötüye gidecektir. İşlerimi yoluna koyana kadar onu sabit tutmam gerekiyor."

Bana baktı. "Kate, ona yardım edemezsin."

"Deneyebilirim. Bana yardım edecek misin yoksa orada öylece dikilip surat mı asacaksın?"

Kafasını kaldırdı. Çok daha iyi.

"Cadılar burada mı?"

"Evet. Ruslar da burada ve çok kızgınlar." Oh iyi.

"Neredeler?"

"Ana odanın arka tarafında."

"Barabas'ı bul, ona katılmasını istediğimi söyle. Ve Curran'ın Jim'le işi bittiğinde, ona söyle."

toplantıya katılabilir." Kibrinin hiçbir şeyi kaçırmamasını istemem. "Ve asayı getirin lütfen."

Derek gitti. Biftek evine girdim.

GRIGORII UZUN BOYLU VE ZAYIFTI. SADE SİYAH CÜBBESİ Omuzlarında askıdaki ıslak çamaşırlar gibi duruyordu. Chernobog'un volhv'unun griye çalan uzun siyah saçları, kalın kaşlarının altındaki ela gözleri ve onu yırtıcı bir kuşa benzeten çengel burnuyla sert bir yüzü çerçevesliyordu. Pençelerini sıkmasını, bir kartal çığlığı atmasını ve sizi parçalara ayırmasını bekliyordunuz. Grigorii'nin omzuna siyah bir kuzgun tünedi. Grigorii'nin sandalyesinin arkasında Roman bekliyordu,

Bir av tüfeği düğünündeki damat kadar mutlu görünüyor.

Grigorii'nin yanındaki sandalyede oturan adam daha da yaşlıydı. Dizlerine kadar gelen düz beyaz bir cübbe giymişti. Neredeyse griye çalan soluk mavi nakış, cübbenin önünden aşağıya doğru üç inçlik bir şerit halinde uzanıyordu.

Belobog'un volhv'u. Öyle olmak zorundaydı. Belobog, Chernobog'un kardeşiydi; onlar

taban tabana zıt, iyiliksever tanrı ile kötülüksever tanrı.

Beyaz volhv'un ayaklarının dibinde tüylü bir yaratık yatıyordu. Gri kürklü, orta boy bir köpeğe benziyordu. Bir çift büyük tüylü kanat sırtında katlanmış, yerde uzanıyordu Arkasında. Göksel bir kurt. Vay anasını.

Masanın karşısındaki Evdokia sakın sakın gülümseyerek örgü örüyordu.

mavi bir şey. Ördek-tavşan-kedi yavrusu yerde yuvarlanıyor, iplikle oynuyordu. Göksel kurt yüzünde hafif aç bir ifadeyle onu izliyordu.

Evdokia'nın arkasında iki cadı bekliyordu, ikisi de genç ve güzeldi,

ve bir kavgadan geri adım atmayacak gibi görünüyorlardı. Aynı siyah saçlar, aynı küçük düzgün ağızlar, aynı büyük gözler.

Muhtemelen kız kardeşler. Soldaki cadı gri kumaştan uzun, kapüşonlu bir cübbe giymişti. Arkadaşı onun yerine kot pantolon ve kazak giymeyi tercih etmişti. Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, mistik sembollerden oluşan

parlak turkuaz dövmelelerini ortaya çıkarmıştı
Kollarını kılıfına sokuyor.

Masaya geldim, bir sandalye çektim ve oturdum. "Herkes bir evcil hayvan getirmiş. Kendimi dışlanmış hissediyorum."

Coşkulu bir uluma sessizliği bozdu ve Grendel kapıdan içeri fırladı. Dörtnala geçip biftek evi, yerde patinaj yaptı, sandalyeme çarptı ve kucağıma ölü bir sıçan düşürdü.

Harika.

Volhv'lar bakakaldı.

"Teşekkür ederim." Fareyi yere bıraktım ve Grendel'in boğazını okşadım. "Birazdan başlayacağız."

"Bu da ne?" Grigorii gözlerini köpeğe dikti.

"Tıraşlı bir kaniş." Teknik olarak artık yakından kırpılmış bir fino köpeğiydi ama anlambilim kimin umurundaydı ki?

"Bu çok saçma." Grigorii arkasına yaslandı. Sesi kısıktı ve aksanı yoktu.

"Pencereden baktın mı?" Ona sordum.

Biftek evi alçak bir tepenin zirvesine kurulmuştu. Arkasında Palmetto uzanıyordu, polisler ve sağlık görevlisi önlüklü insanlarla doluydu. Cesetleri metodik bir şekilde poşetliyor ve odun kordonları gibi üst üste kamyonlara yüklüyorlardı.

Belobog'un volhv'u "Bu korkunç bir şey," dedi.

"Bu bekleyiştten hoşlanmıyorum," dedi Grigorii. "Ne için bekliyoruz?"

"Benim için," dedi Curran.

Volhv'lar irkildi. Curran sandalyeyi çekti ve yanıma oturdu. Barabas onun arkasında cisimlendi. "Grigorii Semionovich, Vasiliy Evgenievich, Evdokia Ivanovna, hoş geldiniz. Size bir şey ikram edebilir miyim? Kahve, çay?"

"Limonlu sıcak çay," dedi Evdokia.

Barabas el salladı. Jezebel, üzerinde çaydanlık ve birkaç fincan bulunan bir tabak getirdi, masanın üzerine koydu ve yakındaki kulübede yerini aldı.

Jim bir sandalye çekti ve Curran'ın sağına oturdu. Andrea benim soluma oturdu. Barabas ve Derek sandalyelerimizin arkasında ayakta kaldılar.

"Bu konu bizi ilgilendirmez," dedi Grigorii. "Bizi siz yönetmiyorsunuz."

Vasiliy, "Karar verdiğimiz zaman gideceğiz," dedi. "Kamen'i getirdin mi?" Curran sordu.

Grigorii arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Peki ya yaparsak, o zaman ne olacak?"

Curran öne doğru eğildi. "Makinesi yüzlerce kişinin ölümüne neden olan bir adamı barındırıyor sunuz. Bu cihaz yüzünden, on dört yaşında bir kız olan gözetimim ölüyor. Benim çocuklarımdan biri

iki kişi öldü; ikisi ağır yaralı. Volhv'unuz dostuma saldırdı.

Daha ileri gitmeden önce, bir gösteriye ihtiyacımız var.

iyi niyetle. Şimdi bize Kamen'e erişim izni

vereceksiniz." Vasiliy'nin beyaz kaşları kalktı.

"Yoksa?"

"Yoksa bu toplantı sona erer. Eylemlerinizi savaş ilanı olarak kabul edeceğiz."

İki volhv birbirlerine baktılar.

Curran, "Barışçıl toplanma anlaşmalarına uyacağız," dedi.

"Gitmekte özgürsünüz. Evlerinize gidin, karılarınızı öpün,

çocuklarınıza sarılın ve işlerinizi düzene koyun, çünkü yarın

mahallenizi yerle bir edeceğim. Sizi, ailelerinizi,

komşularınızı, evcil hayvanlarınızı öldüreceğiz.

Yolumuza çıkan herkesi öldüreceğiz. Aileme yönelik bir

saldırı cezasız kalmayacaktır."

Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi tokattı.

"Hayır," dedi Vasiliy. "Savaş yok."

Grigorii'nin omzundaki kuzgun öttü. Siyah volhv yüzünü buruşturdu. "Romalı."

Roman eğildi. "Tashi

yego suda." Roman

koşarak uzaklaştı.

Curran'a doğru eğildim. "Onu getiriyorlar."

"Güzel çay," dedi Evdokia.

Uzun bir dakika geçti ve Roman omzundan tuttuğu bir adamla içeri girdi. Adamın üzerinde buruşuk bir pantolon ve daha iyi günler görmüş bir gömleğin üzerine giydiği bir kazak vardı.

yakanın kıvrımında kir lekesi vardı.

Boynu. Açık kahverengi saçlarını kan çanağına dönmüş gözlerinden uzak tutmak için biraz çaba sarf etmişti ama saçları başının arkasında dağınık bir şekilde duruyordu. Etrafına bakındı, sanki nerede olduğundan ya da neden olduğundan emin değilmiş gibi kaybolmuş görünüyordu.

Adam Kamen. Tüm bu karmaşanın kaynağı.

Roman bir sandalye çekti ve Kamen'i içine itti. Roman doğrulurken bakışları sağ tarafımdaki bir şeye takıldı. Gözleri büyüdü. Kendini tuttu ve geri adım atarak Grigorii'nin sandalyesinin arkasına geçti. Sağıma baktım ve Andrea'nın notlarını karıştırdığını gördüm. Aman Tanrım.

Jezebel oturduğu yerden kalktı. "Onu öldürebilir miyim? Onu şimdi öldürebilir miyim, lütfen?"

Başımı salladım. Nefes vererek kabine geri döndü. Kamen'in yüzünü kanlı bir posa haline getirmemek için tüm irademi kullandım. Bırakın onu, kendimi bile zor tutuyordum.

Curran pencereyi işaret etti. "Bak."

Palmetto'da bir kamyon geri geri gidiyordu. Bir diğeri kaymış. yerine yerleştirdi. Sağlık görevlileri, araç kendilerine doğru manevra yaparken durakladı ve cesetleri yüklemeye devam etti.

"Gördüm," dedi Adam. "Arabanın camından izliyordum. Birçok insan öldü."

"Senin sayende," dedim. "Sen inşa ettin. Neden?"

"Karım için," dedi. "Sadece hastane makinelerinin çalışmasını istedim, hepsi bu."

"İlki karın içindi," dedi Evdokia. "İkincisini neden inşa ettiniz?"

Adam omuz silkti. "Çünkü benim işim bu. Eğer küçük bir tane yaparsan, daha büyüğünü yapmak zorunda kalırsın. Sadece görmek için. Artık hiçbir şey inşa edemiyorum." Ellerini kaldırdı. Her iki başparmağının tabanı da kızarmış ve şişmişti. Kamen ellerini yumruk yaptı. Başparmakları hareket etmiyordu. Ulnar kollateral bağı koparmışlardı.

"Onu sakatladın mı?" Vasiliy'e sordum.

Beyaz volhv iç çekti. "Onu uyardık. Ama dinlemedi. Durnoi chelovek."

Aptal adam. Bu hafif kalır.

"Kafası parlak," diye devam etti Vasiliy, "ama bilgeliği yok. Babası toplumda çok saygı duyulan biriydi. Pek çok insan için çok iyi şeyler yaptı."

Grigorii, "Ya bunu yapacaktı ya da onu öldürecekti," dedi.

"Ona güvenemem.

Başka bir şey inşa edecek ve hepimizi öldürecek."

"Artık hiçbir şey inşa edemiyorum," dedi Adam.

"Tornavida tutamıyorum. İngiliz anahtarı tutamıyorum. Ya da fırça. Bitti. Zakonchen. Hayatım bitti."

Ayağa fırladım, onu saçlarından yakaladım ve başını pencereye doğru çevirdim. "Onların hayatı bitti. Benim çocuğum senin yüzünden ölüyor, seni lanet olası pislik, ve sen ellerin için mi sızlanıyorsun? Bana bak. Gözlerimin içine bak. Senin derini canlı canlı yüzmek istiyorum, anlıyor musun?"

"Bunu hiç istememiştim," dedi, kolları gevşemişti. "İyi niyetliydim."

"Sizi koruyan silahlı adamlar vardı. Bunun neden olduğunu sanıyorsun? Test ettiniz. Ormanda bir şeylerin öldüğünü gördün. Neden yok etmedin?"

"Bunu yapamazdım. Benim amacım bu, bir şeyler inşa etmek. Bu özeldi. Ona hayat verdim. Bu önemliydi."

"Ölü çocuklardan daha mı önemli?"

Adam'ın ağzı gevşedi. Cevabı gözlerinde gördüm. Evet, aleti ölü çocuklardan daha önemliydi. Söyleyebileceğim hiçbir şey ona ulaşamazdı.

Onu sandalyesine geri ittim.

"Sana söylemiştim," dedi Vasiliy. "Aklım başımda değil. Kusurlu."

"Büyü karşıtı fanatiklerden oluşan bir tarikat var," dedi Curran. "Deniz Feneri Bekçileri. Cihazın planları onlarda var. Kendi versiyonlarını inşa ettiler."

Grigorii'nin rengi soldu.

"Ne kadar büyük?"

Vasiliy sordu. "Beş mil menzilli."

Grigorii küfretti. Vasiliy arkasına yaslandı ve elini ağzına götürdü. "Beş mil mi?"

Curran başını salladı ve Adam'a baktı. Kamen irkildi.

"Etkinleşmesi ne kadar sürer?"

Kamen gözlerini kırptırdı. "Küçük model kırk iki dakika sürdü. Daha büyüğünü ise hiç test etmedim..."

"Üç saat, on iki dakika," dedi Jim.

"Bir katsayı var . . . On saat, elli dokuz dakika ve dört saniye," dedi Kamen.

"Bu bizim zaman çerçevemiz," dedi Jim. "Sihirli dalganın başlamasından itibaren on saat elli dokuz dakika. Sihir vurduğunda geri sayıma başlayacağız."

"Aktivasyon başladıktan sonra kapatılabilir mi?" Curran sordu.

"Evet," dedi Adam. "Gücü kapatmak için bir düğme var. Adamlarına göstereceğim."

"Peki ya kullanılan makine?" diye sordum. "Açarsan ne olur?"

"Sende mi?" Kamen'in gözleri parladı.

Grigorii ona doğru eğildi ve kafasının arkasına bir tokat attı. Kamen öne doğru sallandı ve tekmelenmiş bir köpek gibi Grigorii'ye baktı. "İncitmene gerek yok. Biliyorum, biliyorum. Biran var mı?"

Barabas bir an için geri çekildi ve Kamen'in önüne bir bira koydu.

"Üstte bir vana var." Kamen birayı salladı. "Cihazın kapasitesi sınırlı. Bir yolu olmalı yeniden doldurulabilmesi için boşaltın."

Atom bombasına eşdeğer bir şey inşa etmişti ve onu tekrar kullanılabilir hale getirmişti. Kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Böylece şehir şehir dolaşıp bizi öldürebilecekler," diye mırıldandı Evdokia.

Kamen birayı yere koydu. "Düğmelere basıyorsun ve puf." Birayı tekrar kavradı, kapağını çevirmeye çalıştı ve çaresizce ona baktı. Başparmakları çalışmıyordu. Barabas üzerine eğildi ve parmaklarını şıklatarak kapağı çıkardı. Sıvı fışkırdı. Köpük şişenin kenarlarından taşıtı.

Kamen, "Düğmelere doğru şekilde basmaya dikkat etmelisiniz yoksa yanlara doğru gider," dedi. "Bum ve silindir kırılır. Herkes ölür."

Harika. Curran'ın bakışlarını görmezden gelmek için kahramanca bir çaba gösterdim. "Eğer doğru açarsan, büyünün çoğu yukarı doğru mu fırlıyor?"

Kamen başını salladı. "Evet. Bazıları aşağı iniyor ama çoğu yukarı çıkıyor. Bir lazer gibi."

"Yıkayan büyü güçlü mü?" "Çok güçlü."

"Küçük bir işaret fişegi gibi mi?"

"Evet." Kamen birkaç kez başını salladı. "Aynen böyle."

Evdokia'ya baktım. "Bu büyü bir cadılar meclisi tarafından kullanılabilir ve tek bir kişiye odaklanabilir mi?"

"Muhtemelen," dedi Evdokia.

Grigorii homurdandı. "O kadar büyü yaparsan cadıların bozulur. Ve odağınız aşırı yüklenir. Bunun için bir çapaya, bir nesneye ihtiyacınız olacak, bunun yükünü çekecek, sonra da ondan güç alacaksınız."

Ördek-tavşan-kedi yuvarlanmayı bıraktı ve Grigorii'ye tısladı.

"Sana mı sordu?" Evdokia çenesini kaldırdı.

"Ben sadece söylüyorum. Bir şeyleri yapmanın doğru bir yolu vardır." "Sen kendi işine bak."

Vasiliy bana baktı. "Bu güce neden ihtiyacın var?" "Kan büyüsü."

Masa o kadar sessizleşti ki iğne atsan yere düşmezdi. "Ne için?" Vasiliy usulca sordu.

"Küçük bir kızdan Lyc-V'yi temizlemek için."

Grigorii uzun parmağıyla beni işaret etti. "Bu doğal olmayan bir şey."

"Bazıları kanatlı kurtların ve sizi ısırarak tahta sopaların doğal olmayan şeyler olduğunu söyler," dedim. "Bazıları bir adamı kurban edip iç organlarını karıncaya dönüştürmenin de doğal olmadığını söyler." Eğer camdan bir evde yaşıyorsanız, tüfekle ateş etmeyin.

"Bunu senin için yapacağız," dedi Evdokia. "Benim meclisim yapacak. Onları sessizliğe bağlayacağım. Kimse bu konuda konuşmayacak."

Aha. "Fiyatı ne kadar?"

"Bir akrabalık belgesi imzalayacaksın. Anneni ve onun soyunu kabul eden bir belge. Mühürlü tutulacak, bu yüzden endişelenmeyin. Sadece bir kağıt istiyoruz. İşler beklediğimiz gibi gitmezse diye."

Tuzak neydi? Orada bir yerde bir bit yeniği olmalıydı.

Grigorii sudaki bir damla kanı hisseden bir köpekbalığı gibi canlandı. "Neden? Onu bu kadar özel yapan ne?"

Evdokia masayı tokatladı. "Sana kendi işine bakmanı söylemiştim, yaşlı keçi! Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Git öldür

ve onun kanıyla eğlenin."

Grigorii'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Kafanın içinde medeni bir dil tutacaksın!"

Evdokia öne doğru eğildi. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa sana biraz terbiye öğretilir, kadın!"

Evdokia'nın arkasındaki dövmeli cadı öfkeyle baktı. "Baba! Annemle bu şekilde konuşamazsın!"

"Onunla istediğim şekilde konuşacağım!"

Cüppeli cadı bir iç çekti. "Oy. Baba, gerçekten gerek yok."

Birileri bir şeyler fırlatmaya başlarsa diye masadan uzaklaştım. Andrea hemen arkamdan geri çekildi. Curran çenesini çift yumruk yaptığı ellerine dayamış, muhtemelen bu işe karışıp karışmaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Evet, devam edin." Evdokia Grigorii'yi işaret etti. "Ününe yakışır şekilde yaşa. Kuduz bir porsuk gibi medeni ol."

Ördek tavşanı tısladı ve hırladı. Grigorii'nin kuzgunu kanatlarını çırparak öttü. Grendel kendini kaybetti ve heyecanlı havlamalardan oluşan bir kakofoni içinde yıkıldı.

Vasiliy elini gözlerine götürdü.

Grigorii Rusça'ya geçti. "Çılgın yaşlı cadı!"

"Bir cadı mı?" Evdokia kollarını sıvadı. "Sana ne kadar cadaloz olabileceğimi göstereyim."

"Roman!" Dövmeli cadı genç volhv'u işaret etti. "Bir şeyler yap! Sen en yaşlısısın."

Roman irkildi. "Biz doğmadan önce de bu işi yapıyorlardı. Beni bu işe karıştıрма."

Demek Evdokia'da olacağımı böyle öğrenmiş. Annesi ona söylemiş. Tabii ya. Birbirlerine benziyorlardı bile. I daha önce görmeliydim. Burada akraba olmayan biri var mıydı?

Dövmeli cadı Vasiliy'e döndü. "Amca mı?" Hayır.

Hepsi büyük, mutlu bir aileydi.

"Sessiz ol, çocuk!" Vasiliy tersledi. "Yetişkinler konuşuyor." "Amca, ben yirmi altı yaşındayım!"

"Çocukları bu işe sokmakla ilgili sorun da bu. büyü," dedi Vasiliy. "Hepiniz gücün tadını aldınız ve geveze oldunuz."

Grigorii kardeşine doğru tek bir bakış attı. Eğer bakışlar hançer olsaydı, bu bakış volhv'un kalbine saplanırdı. "İşte geliyor. 'Benim en büyük oğlum.

."

"Doktor," diye bitirdi Evdokia şarkılı bir sesle. "Ve kızım da bir avukat."

Vasiliy çenesini kaldırdı. "Kıskançlık senin için kötüdür. Kalbi zehirler."

"Aha!" Evdokia masayı tokatladı. "Peki ya en küçüğünüz, müzisyen olan? O nasıl?"

"Evet, Vyacheslav son zamanlarda ne yapıyor?" Grigorii sordu. "Dün onu morarmış bir gözle görmedim mi? Üzerine bir ağaç mı devrildi?"

Aman Tanrım.

Curran ağzını açtı. Yanındaki Jim başını salladı. Yüz ifadesi kuşkulu bir şekilde korkuya

benziyordu. Vasiliy, "O daha genç," dedi.

"Çok şımarık," diye havladı Evdokia. "Bütün zamanını kedimi öldürmeye çalışarak geçiriyor. Çocuklardan biri doktor, diğeri

Bir avukat, üçüncüsü de eğitim gören bir seri katil." Vasiliy şok olmuş bir halde ona baktı.

"Kısa bir ara veriyoruz!" Curran kükredi ve havalandı. Et lokantasının girişine doğru stratejik bir ilerleme düzenledik, Barabas'ın hemen yanından geçtik, iki büküm olduk ve tiz boğuk sesler.

Dışarıda Curran nefes verdi ve bana döndü. "Onların deli olduğunu biliyor muydun?"

"Evli olduklarını bile bilmiyordum."

"Değiller," dedi Roman yanımda. Bir şekilde dışarı çıkmıştı. "Birbirlerini seviyorlar, sadece birlikte yaşayamıyorlar. Ben gençken hep dram olurdu: birlikteler, ayrılar, başkalarıyla görüşüyorlar." Omuz silkti. "Annem bu kadar kana asla dayanamazdı.

Babamın büyüçülük için sabrı yok. Sihir bozulmadığı için şanslıyız. Geçen yılbaşında evi ateşe verdiler.

İşin içinde alkol vardı. Asamı getirdin mi?" Etrafımda harika çocuğu aradım. "Derek?"

Derek yanımda belirdi ve üzerinde çöp torbası olan bir sopayı volhv'a doğru itti. Roman siyah plastiği yırtıp attı.

"Bu poşet de neyin nesi?"

Derek dişlerini gösterdi. "Beni ısırmaya çalıştı."

Roman asayı okşadı. "Sadece korkmuştu, hepsi bu." Bana doğru bir adım attı ve sesini alçalttı. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

Birkaç adım uzaklaştık.

bir grup şekil değiştiren ile fark. Roman bana doğru eğildi.

"Şu muhteşem sarışın, seninle mi çalışıyor?"

Andrea'nın kapının yanında durduğu yere baktım. "Andrea mı?"

Evet."

"Çok güzel bir isim," dedi Roman. "Kötü fikir," dedim ona.

"Neden? Evli misin?"

"Hayır. Eski bir erkek arkadaş. Çok tehlikeli, çok kıskanç bir eski erkek arkadaş."

Roman sırttı. "Evli olmak bir sorun. Tehlikeli, sorun değil."
Roman'ın omzunun üzerinden Curran'ı görebiliyordum.
Ayaktaydı.

kesinlikle hareketsizdi, bakışları Roman'ın ensesine
sabitlenmişti.

Houston, bir sorunumuz var.

"Benden uzak dur," dedim sessizce.

"Pardon?" Roman daha yakına eğildi.

Jim bir şeyler söylüyordu. Curran, genellikle şiddete
başvurmaktan kıl payı kurtulduğunu gösteren o telaşsız
aslan yürüyüşüyle bize doğru gelmeye başladı.

"Geri çekil."

Roman, Curran'ın yolundan çekilmek için tam zamanında
iki adım geri attı. Canavar Lordu onun yanından geçti ve
Volhv ile benim arama kasten girdi. Yanağına dokundum,
parmaklarımı kirli sakalında gezdirdim. Elimi kendi elinin
içine aldı. Boğazında sessiz bir hırıltı yankılandı.

Roman gitmesi gereken bir yer olduğuna ve oraya bir an
önce gitmesi gerektiğine karar verdi.

"Çok mu heyecanlandınız, Majesteleri?" Ben
sordum. "Çok yakın duruyordu."

"Andrea'yı soruyordu."

"Çok yakın. Bundan hoşlanmadım." Curran kolunu
omuzlarıma doladı ve yürümeye başladı.

Grup. Sahiplenici Majesteleri tüm ihtişamıyla. "Bu akrabalık
belgesi de neyin nesi? Seni onlarla müttefik mi yapıyor?"

Ve o da konuyu değiştirdi. "Hayır. Daha önce sadece
birkaç kez karşılaşmıştım. Annemin benim annem olduğunu
ve filanca ailede doğduğunu kabul ettiğimi belirten bir
belge. Cadılar

aile kayıtlarının tutulmasında büyük rol oynar."

"Bunu Roland'a götüreceksin mi?" Curran sordu.

"Bu onun yararına değil. Ondan nefret
ediyor." "Öyleyse ne anlamı var?"

"Senin tahminin de benimki
kadar iyi." "Bundan
hoşlanmadım," dedi.

"Son zamanlarda bunu çok sık söylüyorsun."

Başını eğdi, gri gözleri benimkilere bakıyordu. "Bu teklifi kabul edecek misin?"

"Evet. Hiçbir şey değişmedi. Julie hâlâ ölüyor."

Curran, "O zaman hemen yap," dedi.

"Neden?"

Yolu işaret etti. Siyah ciplerden oluşan bir kervan otoyolda sürünerek ilerliyordu. Bir deri bir kemik kalmış ince şekiller Yolun kenarında garip ve sarsak yürüyüşleriyle ilerliyorlardı. "İnsanlar burada," dedi Curran.

BÖLÜM 21

BİR SAAT SONRA STEAK HOUSE'UN İÇİ

Evdeki tüm masalar temizlenmiş, kare şeklinde dizilmişti.

İnsanlar yedi efendilerinden dördünü

Ghastek liderliğindeki Ölüler. Nataraja ortaya çıkmayı reddetmiş olmalı. Toplantı Sürü'nün bölgesinde yapıldığı için, İnsanlar oturacakları yerleri kendileri seçti.

ön ve arka kapıları görebilmek için sırtları pencereye gelecek şekilde konumlandılar.

Dört Ölülerin Efendisi -Ghastek, Rowena, Mulradin ve Filipa- masadaki yerlerini aldılar. Arkalarında bir grup kalfa pencereye dayalı sandalyelerinde oturuyorlardı, yüzleri dikkatle boştu. Kalfaların arasında vampirler korkunç çirkin heykeller gibi çömelmişlerdi: tüysüz, çelik gibi sert kaslardan oluşan sıkı bir ağla örülmüşlerdi, ve kireç yeşili ve mor güneş kremine bulanmış. Balonlu sakız renkli kabuslar.

Rowena'ya bakmaya devam etme dürtümle savaşmak zorunda kaldım. Kısa boylu, sadece beş iki boylarında olan Rowena, genç bir oğlanın ıslak rüyasıydı. Mükemmel bir vücut, şehvetli bir yüz, zümrüt yeşili gözler, ve ateş kırmızısı saçları parlak dalgalar halinde beline kadar dökülüyordu. Şık bir iş kıyafeti kıvrımlarına bir eldiven gibi oturuyordu. Gülümsediğinde erkeklerin başları dönüyordu. Bir şey söylediğinde insanlar başlarıyla onaylıyordu. Onda sizi onun onayını kazanmaya iten bir şey vardı. Ona tuz verdiğiniz için kendinizi bir kahraman gibi hissetmenizi sağlayabilirdi.

Annem böyle biri olmalıydı. Onun DNA'sını almış olabilirdim ama büyüünün bir damlası bile bana geçmemişti.

İnsanların solunda Paralı Askerler Loncası'nın temsilcileri oturuyordu. Üç kıdemli paralı asker ve Mark'ı tanıdım, sözde Lonca'nın yöneticisi ve gerçekte Lonca'nın kurucusu Solomon Red'in altı ayağının altında yattığı için Lonca'nın gözetmeniydi. En azından bir kısmı öyleydi. Halam öldükten sonra

onunla işim bittiğinde, geriye pek bir şey kalmamıştı.

Lonca'nın yanında yerlilerin temsilcileri oturuyordu. Cherokee, Apalachee ve Muskogee Creek kabilelerinin şamanlarını tanıdım ama diğer ikisini daha önce hiç görmemişim.

İskandinav Mirası sonraki üç koltuğu aldı. İskandinav Heritage Foundation, amaçlarının İskandinav kültürel geleneklerini korumak olduğunu iddia ediyordu. Gerçekte, onlar

Vikinger fikrini ortaya attılar ve kültürel ya da tarihsel doğruluktan olabildiğince uzaklaştılar. Norse Heritage herkesi içine aldı. Bira içmeye, kabadayılık yapmaya ve kendinizi Viking ilan etmeye istekli olduğunuz sürece, Norse Heritage'da bir yeriniz vardı.

Masalarına. Koca bir ayı olan reisleri Ragnvald kolayca geldi ama Jim'in adamları çok zor anlar yaşadı.

baltalarını ve boynuzlu miğferlerini teslim etmelerini sağladı. Curran dışarı çıkıp bir süre onlara baktıktan sonra içeri girene kadar bir sürü kükreme, küfür ve edepsiz şeyler yapma vaatleri ve "Beni yap!" ve "Cesedini çiğneyeyim!" çığlıkları duyuldu. Ragnvald duvardaki yazıyı okudu ve ekibi gönüllü olarak silahsızlanmaya karar verdi.

Büyücüler Koleji üç temsilci göndermiştir, Ardından biz, sonra da cadılar, volhvlar, druidler ve yarım düzine daha küçük grup geldi. Herkesi oturmaya ve sessiz olmaya ikna etmek Sisyphus'un kayasını dağdan yukarı yuvarlamaya çalışmak gibiydi. İşimiz bittiğinde, ben kendimi gözümünden bıçaklamak istedim. Kimse hazır görünmüyordu.

Ama her ihtimale karşı Slayer'ı kucağımda, masanın altında tutuyordum.

Kamen'i meydanın ortasına kendi özel sandalyesine oturttuk. Her ihtimale karşı, biz bakmazken bir kutu kibrit ve ataçtan bir kara delik jeneratörü icat etmeye karar verebilirdi. Rene ve Kızıl Muhafızlar Kamen'in hemen arkasındaki masada oturuyordu. Rene'nin yüzü biraz yeşil görünüyordu.

Çay, kahve ve su servisi yapıldıktan sonra Jim ayağa kalktı ve Kamen'in icadının ve kullanımının ardından yaşananların kısa bir özetini yaptı. Kızıl Muhafızlar kahraman olarak sunuldu; volhv'ların olaya dahil olması nazikçe atlandı. Üçüncü cihazı açıklamaya geçtiğinde, Sessizlik biftek evini talep etti. Beş mil. Mutlak yıkım. Eğer bir damla sihrin olsaydı, hayatta kalamazdın.

İnsanların rengi soldu. Sarsıntı o kadar güçlüydü ki Ghastek bile rahatsız olmuş görünüyordu.

Sonra Andrea ayağa kalktı ve Muhafızların profilini çıkardı. Çoğunu zaten biliyordum ve o konuşurken yüzleri izledim.

"Muhafızlar çok iyi bağlantılara ve finansmana sahipler. Cutting Edge'e yapılan saldırı sırasında Muhafızlar patlayan cıvata başlıkları kullandılar," diye devam etti Andrea. "Analiz ve kalıntının m-taraması, aşağıdakilerle tutarlı bir profil sağladı

Galahad Beş savaş başlığı. Bu savaş başlıkları devlerle savaşmak için Galler tarafından özel olarak üretilmiştir. Onlar çok pahalı ve Amerika Birleşik Devletleri'ne ihracatı sınırlı ve sadece yarı yasal. Oradaki görevim sırasında Tarikat'ın Atlanta şubesi için söz konusu savaş başlıklarından az sayıda temin etmişim ve onları gümrükten geçirebilmek için birkaç iyilik yapmam gerekti. Ya Muhafızların benzersiz bir bağlantısı var ya da Tarikat'ın cephaneliği ele geçirildi."

"Ya da Tarikat'a sızıldı," dedi Rowena. "Bu büyük bir olasılık," diye kabul etti Andrea. "Yapabilirim Tarikat'ın cephaneliğinden

Çünkü o zamana kadar cephaneliğin envanteri ve güvenliği benim sorumluluğumdaydı."

Druidlerden biri, "Bu yüzden mi bu Toplantı'da Tarikat'tan hiç temsilci yok?" diye sordu.

Curran, "Tarikat hiçbir zaman Conclave'in bir parçası olmadı," dedi.

Ghastek dar bir gülümsemeye izin verdi. "Düşünüyorum da Muhafızlar'ın Sürü'ye sızma konusundaki başarısı, eğer tarama ve güvenlik önlemleri yakından incelemeye dayanamayan tüm kuruluşları hariç tutacak olursak, bu toplantı yapılamazdı. Sadece Sürü'nün yasaklanması bile sayımızı yarıya indirir."

Ghastek, tamamen yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu şu anda bile Curran'ı dürtme fırsatını kaçıramazdı.

Jim dişlerinin kenarını gösterdi.

"Zarar görmüş çocukları işe alıyorlar," dedi Andrea.

"Kendilerinden nefret etmek için sebepleri olan istismar ve trajedi kurbanları

ve kendi sihirleri. En çok gençleri buluyorlar

Savunmasız hale getirip beyinlerini yıkadıktan sonra bu çocuklar kariyerlerine ve hayatlarına devam ediyor, ta ki Bekçiler tarafından göreve çağrılana kadar. Kimse bağışık değildir. Ne Sürü, ne de İnsanlar."

"Cihaz şimdi nerede?" Ragnvald sordu.

"Gizli," diye yanıtladı Curran. "Kısa süre içinde çevreye en az zarar verecek güvenli bir yerde imha edilecek."

"Bunu yapacağınızdan nasıl emin olabiliriz?" Mark söyledi.

Ghastek yarım saniye boyunca Mark'a doğru bakmaya tenezzül etti. "Senin en azından orta derecede bir zekâya sahip olduğuna inanmıştım. Bu değerlendirmenin hatalı olduğu çok açık."

"Ne?" Mark geri çekildi.

"Sana dolu bir silah versem, onu ağzına sokup tetiği çekmeyeceğini nereden bileyim? Tabii ki.

onu tutmayacak, seni aptal. Hiçbirimiz saklamayız. Onu kullanmak intihar etmekle eşdeğer olur."

Jim başıyla onayladı ve Derek ile Barabas masanın etrafında dönerek kâğıtları dağıttılar. "Bu kimyasalların bir listesi.

Cihazı inşa etmek için gereken miktarlar. Bunlardan bazıları nadir bulunur. Bunları satın almak kağıt üzerinde bir iz bırakacaktır."

"Uçuşa on saat elli dokuz dakika var.

Bir sonraki sihirli dalganın başlangıcı." dedi Curran. "Ya cihazı buluruz ya da ..."

Barabas ona doğru eğildi ve acil bir ses tonuyla bir şeyler fısıldadı.

Curran'ın gözleri altın rengiyle parladı. "Onu buraya getir."

Barabas başıyla onayladı. Bir kadın şekil değiştiren Curran'ın önüne bir telefon koydu. Hoparlör tuşuna bastı. "Evet?"

"Kiminle konuşuyorum?" diye sordu kırpılmış bir erkek sesi.

"Canavar Lordu ile konuşuyorsun." Curran'ın yüzü buzdan oyulmuş olabilir.

"Ah. Ulaşılması zor bir adamsınız. Elbette, 'adam' terimini gevşek kullanıyorum."

"Ne istiyorsun?" Curran sordu.

"Personelinize de söylediğim gibi, ben Deniz Feneri Bekçilerini temsil ediyorum.

Şartlarımız bunlardır: Aldığınız cihazı iade edin ve bizi bulmak için tüm çabalarını durdur. Karşılığında Keep'in hedef alınmayacağına dair şahsi garantimi alacaksınız."

Aha. Ve Kansas'ta sattığı deniz kenarındaki mülk tam bir kelepirdi.

Curran tam bir alfa parıltısına mezu oldu. "Öyle mi?" "Dürüst olmak gerekirse, seni yok etmek kısa vadede

Gündem. Bu basit bir lojistik meselesi: Keep'in konumu sizi ve şehir merkezini aynı anda hedef almayı imkânsız kılıyor. Şehir sınırları içinde konuşlanmayı tercih ediyoruz.

Atlanta'yı doğal haline döndürmek ve kirlenmemiş bir nüfusun yaşamasına uygun hale getirmek öncelikli hedefimizdir. Ancak, şartlarımızı reddederseniz, sizi yakın

tehdit olarak sınıflandıracağız. Tahliye etmek hiçbir işe yaramayacaktır. Halkınızı hedeflerine kadar takip edeceğiz ve

Tahliye noktasında sizi yok edeceğiz. Bizi yakalama çabalarınıza son verin."

Andrea'nın gözleri büyüdü.

Bu kelimeleri daha önce de duymuştum. Shane, Andrea'ya silahları hakkında gönderdiği bir mektupta kullanmıştı. Shane. Vay anasını.

Sol tarafta, Vikinglerden biri "Ne dedi?" diye fısıldadı.

Ragnvald ona ters ters baktı.

"Şartlarımızı kabul edecek misiniz?" diye sordu adam. "Cevabınız?"

"Hayır," dedi Curran. "İşte şartlarımız: Kongre Binası'nın önünde sıraya girecek, yüzlerce insanı öldürdüğünüz için af dileyecek ve beyninizi uçuracaksınız. Kendinizi asabilir ya da kılıçlarınızın üzerine düşebilirsiniz. Kendinizi ateşe verebilirsiniz. I

Seçeceğiniz herhangi bir intihar yönteminin size yapacaklarımızla karşılaştırıldığında hoş olacağını garanti ederim. Teknolojinin sonuna kadar vaktiniz var."

Bağlantı kesme sinyali bir cenaze çanının sesi gibiydi.

Ghastek yüzünü buruşturdu. " 'Bizi yakalama çabalarınıza son verin' mi? Gerçekten mi?"

Bir Cherokee şamanı, "Belli ki yatmadan önce eşanlamlılar sözlüğü okuyor," dedi.

Bob, Lonca'nın paralı askerlerinden biri, yüzünü buruşturdu. "Çok fazla polis prosedürü kılavuzu okumuş bir kiralık polise benziyor."

"Ya da bir MSDU subayı," diye önerdi masanın diğer ucundan biri.

Hayır. Hayır, o Tarikat'ın bir şövalyesiydi. Ted bilmek zorundaydı. Bunu asla kanıtlayamayız ama Ted bilmeliydi.

Curran, "Söylediğim gibi, bir sonraki sihirli dalganın başlangıcından itibaren on saat elli dokuz dakikamız var," dedi. "Cihazın şarj olması bu kadar sürecektir. Ya çoktan yerini aldı ya da şu anda yerini değiştiriyorlar. Eğer onu bulursak, Adam onu etkisiz hale getirecek."

En soldaki bir vampir kaslarını toplayarak gerildi. Çok küçük bir hareketti, zar zor fark ediliyordu. Sıktım

Avcının kabzası, parmaklarımın altındaki tanıdık dokuyu hissediyorum. "Eğer zaman yoksa, onu bulan kişi silahı etkisiz hale getirmek zorunda kalabilir.

Kendileri," dedi Curran. "Şimdi Adam bize bunu nasıl yapacağımızı açıklayacak..."

Vampir zıpladı, pençelerini öldürmek için kaldırdı. Havada süzülerek Kamen'a doğru ilerledi ve tek bir güçlü sıçrayışla masayı temizledi. Masanın üzerine atladım ve klasik bir çapraz vuruşla soldan sağa doğru kestim. Avcının bıçağı, olgun bir armudu delip geçen keskin bir bıçak gibi zombi etini parçaladı.

Kan emicinin bedeni Kamen'in ayaklarının dibine düştü.

Kel, dişli kafa uçarak masadan sekti ve insanların üzerine yoğun bir ölümsüz kanı püskürttü.

Kara kafalı bir kalfa o kadar hızlı ayağa fırladı ki sandalyesi geriye doğru devrildi. Elinde bir silah parladı. Ona doğru koştum. Namluyu şakağına dayayıp tetiği çektiğinde Rowena'nın üzerinden atlıyordum. Silah şimşek gibi çaktı. Kan ve beyinden oluşan kanlı bir karmaşa etrafa sıçradı.

Pencere.

Biftek evi gürültüyle patladı, Ghastek'in sesi öfkeyle titreyerek kesip attı. "Onu kabul eden kişiyi bulun, geçmişini kontrol eden kişileri bulun, Ustasını bulun. Bu insanları yarım saat içinde karşımda istiyorum!"

HASTANE ODASININ KASVETİNDE OTURUYORDUM. JULIE yatıyordu.

beyaz çarşafların üzerinde kıpırdamadan yatarken, açıkta kalan yarı insan kolu, serumla sakinleştirici veren tüplerin ağına takılmıştı

vücuduna girmişti. Yüzü çarpıktı, çenesi çok büyük ve çarpıktı, dişleri dudaklarını kesiyordu. Gözleri kapalıydı. Soluk sarı saçlarından geriye kalan tek şey çocuğumdan geriye kalanlar.

Gerçek dışı hissettirdi.

Buraya et lokantasındaki öfke dindikten hemen sonra gelmiştim. Burada oturmuş onu izliyordum, bildiğim her şeye rağmen vücudunun bir şekilde bunu yeneceğini, akıp

gideceğini ve tekrar

bir insana. Ya da bir vaşıa. Bu noktada bir vaşıa razı olurđum. Onun olduğu sapkın şey dışında her şey.

Büyü yarın gerçekteşcekti. Olmazsa ertesi gün. Ayini gerçekteştirmem gerekecekti. Eğer cihaz Kamen'in söz verdiği gibi çalışırsa, eğer cadılar gücü bana aktarmayı başarırsa, eğer eğer Her şey beklendiği gibi giderse, kanı onun bedeninden tam olarak nasıl çekeceğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda Julie, ben ya da her ikimiz de ölebilirdik. Yaptığım tüm garip ve aceleci şeyler arasında bu en çılgıncasıydı. Eğer biri bana bir hafta önce Julie'nin boğazını kesmeyi düşünecek olsaydım, onları oracıkta yere sererdim.

Doolittle beni duyamadığını söyledi. Lupizmi uzak tutmak için onu tamamen uyutmak zorunda kalmıştı. l Onu sevdiğimi, üzgün olduğumu, çok ama çok üzgün olduğumu söylemek istedim. Bunu düzeltekmek için her şeyi yapacağımı, her şeyi vereceğimi. Ama o duymadı.

Kapı açıldı. Uzun boylu, zayıf bir kadın içeri süzüldü. Jennifer. Sürpriz, sürpriz.

Benim yanıma oturdu. Buraya nasıl geldi ki? Odanın kısıtlı olması gerekiyordu.

"Kına yakmaya mı geldin?" Ben sordum.

Kurt alfa irkildi. "Gerçekten yapacağımı mı düşünüyorsun?" "Sen söyle."

Jennifer hiçbir şey söylemedi. Yan yana oturduk ve Julie'ye baktık. Göğsü sabit, yavaş bir ritimle inip kalkıyordu.

"Hayatın ne kadar boktan olduğunu hiç düşündün mü?" Jennifer sordu.

"Evet. Bu yüzden kum torbam var." "Son zamanlarda bunu çok düşünüyorum."

Julie'ye biraz daha baktık.

"Hamileyim," dedi Jennifer. "Dört aylık. Doolittle küçük bir kız olduğunu söylüyor."

"Tebrikler," dedim ona. Sesim monoton çıkmıştı. "Daniel biliyor mu?"

"Evet. Kokum değişti." Jennifer Julie'ye baktı. "Seni her gördüğümde bana Naomi'nin ölüm şeklini hatırlatıyorsun."

"Elimden bir şey gelmez."

"Biliyorum," dedi. "Ama seni her gördüğümde, bana yanlış gidebilecek her şeyi dşndryorsun. Bunun için senden nefret ediyorum."

"Bu bir meydan okuma mı?" Yorgunluğumu sesimden uzak tutamayarak sordum.

"Hayır." Jennifer ellerine baktı.

Uzun bir dakika daha sessizce oturduk.

"Bunu yapamam. Kendi kızımı ldremem, eğer bir loup olursa. Tek düşündüğüm bu. Bu bir anne ve alfa olarak benim görevim olur ve yapamam."

"Bu yüzden sizden iki tane var," dedim.

"Ya yapamazsa? Alfa'ların başına böyle şeyler gelir. Daniel meydan okunabilir. Sürüyü tehdit eden biriyle savaşabilir ve kaybedebilir. Daniel'a bir şey olursa ve daha sonra kızımız bir loup olursa, onu öldürmek zorunda kalacağım. O zaman da

hiçbir şey kalmadı." Bana baktı. "Hiçbir şey kalmadı."

Eğer bilgelik arıyorsa, ona sunacak hiçbir şeyim yoktu. "Bir de şu açıdan bakın: Eğer yarın o cihazı bulamazsak hepimiz leceğiz. Sorun çözülmüş olacak."

Jennifer dar omuzlarını silkti, gözleri dalgındı. "Sanırım yle. şekil değiştiren olarak doğmayı ben istemedim. Bir anda oluverdi. Bazen insan

Ayaklarınızı yere vurup 'Bu adil değil' diye bağırsanız da bu hiçbir şeyi değiştirmeyecektir."

Roland'ın kızı olarak doğmayı ben istemedim. Sadece bununla yaşamak zorundaydım. Dünya berbattı. Fanatikler bizi öldürmeye çalıştı ve bazen kendi çocuklarımızı öldürmek zorunda kaldık.

"ok kızgınım," diye mırıldandı Jennifer. "fkemi yenebilseydim, her şey yoluna girecekti."

Benden ne istiyordu ki? Ben ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesi gerekiyordu.

Julie'nin iyi olmaktan olabildiğince uzak bir şekilde orada yattığını?

"Bazen bunu yaşamak yardımcı olur," dedim ona.

"Kimsenin seni rahatsız etmeyeceği bir zaman bul ve bunu hayal et. En kötü senaryoyu olabildiğince ayrıntılı bir şekilde hayal edin. Bunu yaşamana izin ver; korkuyu hisset, acıyı hisset. Kendinizi bu duruma sokmak korkunç bir şeydir, ancak bu bir kez yapıldığında kaygı ortadan kalkar. Asla tamamen yok olmaz, ama sizi yeterince yalnız bırakır, böylece işlevi."

"Teşekkürler," dedi Jennifer. "Bunu deneyebilirim."

Doolittle bir hayalet kadar sessiz bir şekilde odaya girdi ve omzumu sıvazladı. Jennifer ayağa kalktı ve geldiği gibi sessizce kapıdan çıktı.

Doolittle, "Biraz ara vermenin zamanı geldi," diye mırıldandı. "Gel. Sana güzel bir bardak buzlu çay hazırlayayım."

Ayağa kalktım ve onu koridorun karşısındaki küçük odaya kadar takip ettim. Sıradan bir mutfak gibi görünüyordu: bir ocak, bir buzdolabı, banklı bir masa ve üç sandalye ... Doolittle yastıklı bankı işaret etti. Oturdum. Buzdolabından bir sürahi buzlu çay ve iki uzun bardak aldı. Olamaz.

Buzlu çay bardağa sıçradı. Aldım ve içtim. Yüzde elli bal. Belki daha fazla.

"İnsanlar bunun akıl sağlığımızı kaybetmemize neden olan canavar olduğunu düşünüyor."

Doolittle bardağındaki çayın tadına baktı ve hüznü bir gülümseme. "Canavarın bizi ele geçirdiğini ve bizim de çoban köpeği olduğumuzu düşünüyorlar. Hayvanlar saf zevk için birbirlerini yok etmezler.

Seri katilleri yok. Öldürüyorlar, cinayet işlemiyorlar. Hayır, dengemizi kaybetmemize neden olan şey içimizdeki canavar değil. İnsan. Tüm hayvanlar arasında en saldırgan ve en yırtıcı olan biziz. Öyle olmak zorundayız, yoksa asla hayatta kalamazdı. Bunu çocuklarda görebilirsiniz, Özellikle de ergenler. Hayat onlar için zordur, bu yüzden ona saldırır ve kendi yerleri için savaşır. Homo homini lupus."

"İnsan hemcinsleri için bir kurt mudur?"

Doolittle başını salladı. "Romalı bilge bir oyun yazarı bir keresinde bunu söylemişti."

"Trajediler yazdı mı?"

"Hayır. Komediler. İyi olanları da." Doolittle çayını içti. "Trajedilere pek güvenmem. Bir insanı üzmemek kolaydır. Ona trajik bir şey göstererek. Üzücü şeyler olduğunda hepimiz fark ederiz: biri ölür, biri sevdiği birini kaybeder bir, genç aşk ezilir. Bir erkeği güldürmek çok daha zordur - bir kişi için komik olan bir şey bir başkası için komik değildir."

Cesurca çayımı içtim. "Bekçiler hakkında anlamadığım şey de bu. Onlar da insan. Gülüyorlar, ağlıyorlar ve bir şekilde yüzlerce arkadaşlarını öldürüyorlar. pişmanlık duymayan komşular. Bunların hiçbirinde duygu yoktur."

"Hayır, canım. Hepsi duygu," dedi Doolittle. "Bu bir öfke."

"Neye karşı?"

"Çoğunlukla kendileri. Öfke güçlü bir şeydir. İnsanlar pek çok şeye sinirlenir. Sinir bozucu işler, az maaş çekleri, kötü çalışma saatleri. İnsanlar bir şeyler isterler; insanlar istedikleri şeylere sahip olan başkaları tarafından aşağılanmış hissederler; insanlar kendilerini yoksun ve güçsüz hissederler. Tüm bunlar öfkeye yakıt sağlar. Öfke biriktikçe birikir ve eğer bir çıkış yolu yoksa, çok geçmeden kişiyi dönüştürür. Etrafta dolu bir silah gibi dolaşırlar, doğru hedefi bulsalar patlamaya hazırdırlar. Bir şeylere zarar vermek isterler. Buna ihtiyaçları vardır."

Kendi bardağını doldurdu ve benimkini de doldurdu.

"İnsanlar dünyayı ayırma eğilimindedir: bir tarafta düşmanlar, diğer tarafta dostlar. Dostlar tanıdığımız insanlardır.

Düşmanlar ise ötekilerdir.

Ötekine hemen hemen her şeyi yapabilirsiniz. Bu Öteki'nin gerçekten suçlu olup olmadığı önemli değildir, çünkü bu bir duygu meselesidir, mantık değil. Gördüğünüz gibi, öfkeli insanlar adaletle ilgilenmezler. Onlar sadece öfkelerini boşaltmak için bir bahane isterler."

Doolittle iç çekti. "Ve bir kez onların Ötekisi olduğunuzda, artık bir insan değilsiniz. Sen sadece bir fikirsin, onların dünyasında yanlış olan her şeyin bir soyutlamasıdır. Ver

Onlara en ufak bir bahane gösterdiğinizde sizi yerle bir edeceklerdir. Ve sizi bu Diğer olarak hedef almalarının en kolay yolu da kendinizde farklı olan bir şey bulun. Teninizin rengi. Konuşma tarzınız. Geldiğin yer. Sihir. Döngüler halinde gelir ve gider, Kate. Her yeni nesil kendi ötekisini seçer. Muhafızlar için, büyülü insanlar. Bizim içinse Bekçiler. Hepsini öldüreceğiz. Bazılarının kafası karışsa da, kolayca yönlendirilse de, ya da akılsız olsalar da. Ya da aileleri varsa. Hepsi ölecek. Bazen bu beni umutsuzluğa düşürüyor."

Sesinde öyle derin bir hüznün vardı ki, kendime sarılmak istedim.

"Bir de Leslie gibi kayıp ruhlar var, o kadar kendinden nefret ediyorlar ki acıları için birilerini suçlama telaşıyla dünyayı ezip geçiyorlar." Başını iki yana salladı. "Peki, bak

Yaşlandıkça melankoliye kapılıyorum. Bana ne oldu bilmiyorum."

Biliyordum. Son kez Julie'nin işkence görmüş bedenine bakıyordum.

yirmi dört saat. Ona baktı ve korkunç bir keder hissetti. Ben ona baktım ve öfke hissettim.

"Erra öldüğünde hiç doku örneği aldınız mı?" Ben sordum. "Kan, saç, bu tür şeyler?"

Doolittle bardağının kenarından bana baktı.

"Neden bana doğrudan neyin peşinde olduğunu söylemiyorsun?"

"Julie'yi kurtarabilecek bir ritüel var. Bunu yapmak için Erra'nın yaptığını yapabilmem gerekiyor. Benim kanımla onun kanı arasında herhangi bir fark olup olmadığını bilmem gerekiyor ki bunları telafi etmenin mümkün olup olmadığını anlayabileyim."

"Bu zaman alacak," dedi Doolittle. "Onu yeterince uzun süre uyutabilir misin?"

Doolittle başını salladı ve ayağa kalktı. "Beni takip edin."

Koridorlarda yürüdük, tıbbi koğuşun derinliklerine indikçe indik. "Bu ritüelin, senin için Çalışmak mı?"

" 'Kesin' çok güçlü bir kelime olabilir."

"Peki ya başarısız olursa?" Doolittle sordu.

"O zaman sonunda saçımdan kurtulacağım ve artık beni yamamak zorunda kalmayacaksın."

Doolittle durdu ve bana baktı. Bir an şaşırılmış gibi göründü, sonra kollarını kavuşturdu. "Artık bunların hiçbirisi olmayacak. Sen benim en iyi eserimsin. Eğer beni sürekli davet ettikleri o büyücü konferanslarından birine gidersem, seni de yanımda götüreceğim. Bak!" Ellerini bana doğru uzattı.

"Kemik ejderhalar, deniz iblisleri, rakshasalar ve en kötüsü kendi insanlarımız ve bu sihirli eller onu her şeye rağmen hayatta tuttu. Şu yürüyüşüne bakın! Artık topallamasını bile göremiyorsun. Ağzını açmadığın sürece, sağlıklı bir yetişkin dişinin mükemmel bir örneği olarak görüneceksin. Senin geçmişinle, bana mucize işçi diyecekler."

Kıs kıs güldüm. "Ağzımı kapalı tutacağıma söz veriyorum."

Doolittle sahte bir üzüntüyle başını salladı. "İmkânsız şeyler için söz vermek kötü şanstır. Dizin nasıl? Şimdi dürüst."

"Acıyor."

"Sihirli dalga vurduğunda bir kez daha bakacağım."

Doolittle bir kapının önünde durdu. "Hazır mısın?"

Ne için? "Ben hazır doğdum."

Doolittle kilide bir anahtar soktu ve sessiz bir tıkırtıyla kilidi açtı. Kapı açıldı ve ortasında metal bir varil bulunan küçük bir oda ortaya çıktı. İki ayak genişliğinde, üç ayak yüksekliğinde, düz bir kapakla kapatılmıştı. Doolittle ona yaklaştı, bükte

metal tokayı açtım ve kapağı yana salladım. Soğuk yüzüme çarptı. İçeride kırmızı buz torbaları düzgün sıralar halinde duruyordu.

"Erra'nın kanı," dedi Doolittle. "Sen ve lordumuz onunla savaştıktan sonra Jim bana onun cesedini getirdi. Onu gömmeden önce kanını kuruttum."

BÖLÜM 22

ÜST KATA ÇIKTIM VE BÜTÜN

Kir. Doolittle benim ve Erra'nın kanını incelemek için en az yirmi dört saate ihtiyacı olduğunu söyledi. Normalde şimdiye kadar Voron bana derinliklerimden uyarılar yağıdırıyor olurdu.

ama o sessiz kaldı. Belki Doolittle'a güvendiğim için, belki de Voron'un hayaletinin artık üzerimde demir gibi bir etkisi olmadığı için.

Sıcak suyun altında durdum ve suyun tenimde gezinmesine izin verdim.

Julie'nin beklemesi gerekecekti, sadece Doolittle için değil. Önce Gardiyanları bulmamız gerekiyordu.

Keep'in menzili içinde cihazı etkinleştirirsek hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Curran muhafızları, önemli bir haber geldiğinde bizi haberdar etmeleri konusunda uyarıyordu. sihirli dalga vurdu. Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum ama ne kadar zamanımız varsa onu iyi geçirmek istiyordum. Tek bildiğimiz, yarın hepimizin nalları dikeceğiydi.

Düşün kapısını kaydırarak açtığımda, kızarmış et kokusu etrafımı sardı. Havlu askısında bir giysi çantası asılıydı. Şansım yaver giderse, içinde bir Fransız hizmetçi kıyafeti olacaktı.

Saçlarımı havluyla sildim ve çantanın fermuarını açtım. Gümüşi bir

kumaş ışığı yakaladı ve sanki biri kristal berraklığında bir dağ deresini yakalamış gibi yumuşak bir ışıkla parıldadı ve bir şekilde krem si beyaz ipeğin içine bağladım.

Parmaklarımı üzerinde gezdirdim, kayganlığını hissettim. Çok güzeldi. Bu elbiseyi Noel'den kısa bir süre sonra vitrinde görmüştüm. Straplez elbisesi beni gerçekten durdurmuştu.

Orada

Elbisede sihirli bir şey vardı, ruhani ve

uhrevi. Vitrinde ne kadar bakarsam bakayım, kendimi onun içinde hayal edemiyordum. Curran bana almam gerektiğini söyledi. Ona takacak yerim olmadığını söyledim ve ayrıca kılıcımı nereye koyacaktım?

Hatırlamıştı.

İçimden bir ses dışarıda olmamız gerektiğini, tehdidi aramamız gerektiğini söylüyordu ama Atlanta'nın tüm sihirli nüfusu zaten onu arıyordu. Andrea ve Jim güçlerini birleştirip Shane'in saklandığı yeri tespit etmeye çalışıyorlardı. Tarikat sürekli gözetim altındaydı. A otoriter bir werelion ve yüksek sesle konuşan bir merc o kadar da fark yaratmazdı. Fön makinesini buldum. Böyle bir elbise kuru saç hak ediyordu. Tek başıma olsaydım, dövüşten önce enerjimi korumak için şimdiye kadar yatmış olurdum. Ama o zaman yarın işler gerçekten ters gidebilirdi. Bu geceyi en iyi şekilde değerlendirmeliydim.

Yirmi dakika sonra, saçlarım taranmış, göz farı sürülmüş ve kirpiklerime rimel sürülmüş halde elbiseyi giydim. Vücudumu sarıyor, göğüslerimin üzerinde kıvrılıyor, aralarında küçük bir kristal çiçekle kenetleniyor ve kalçalarımın kıvrımından aşağıya doğru kayıyordu. Uzun bir yırtmaç yerden uyluğumun üst kısmına kadar uzanıyordu.

Kapıyı açtım. Yerde bir çift şeffaf ayakkabı duruyordu. Ayaklarımı içine kaydırdım. Mükemmel uyum.

Mutfağa doğru adım attım. Curran masada duruyordu. Gri özel dikim bir pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Gömlek yarı şeffaftı ve kaslı gövdesine bir eldiven gibi oturuyordu. Tıraş olmuştu ve masanın üzerindeki mumların ışığı yüzünde oynaşıyor, erkeksi çenesinin üzerinde belli belirsiz vurgular yapıyordu. Neredeyse dayanılmaz derecede yakışıklı.

Durdum.

Bana bir şekilde aynı anda hem ham hem de şefkatli olmayı başaran bir tür ihtiyaçla bakıyordu. Nefesimi kesti.

Biraz garip bir şekilde birbirimize baktık.

Sonunda elimi kaldırdım. "Merhaba."

"Merhaba," dedi. "Yemek yaptım. En azından biftek yaptım. Gerisi mutfaktan geldi. Oturmak ister misiniz?"

"Evet, isterim."

Sandalyemi uzattı, ben de oturdum. O da karşıma oturdu. Masada bir çeşit yiyecek ve bir şişe bir şey vardı, muhtemelen şarap.

"Resmi bir gömlek giymişsin," dedim. "Bir gömleğiniz olduğunu bilmiyordum." Bana bakış şekli ağızımla beynim arasındaki bağlantıyı kısa devre yaptırdı. Resmi gömlek mi? Ne saçmalıyordum ben?

"Elbiseye uyacağımı düşündüm," dedi. Biraz şaşırmış gibiydi.

"Beğendin mi?"

"Harika görünüyor. Harika görünüyorsun.

Çok güzelsin." Birbirimize baktık.

"Yemek yemeliyiz," dedim.

"Evet." Bana bakıyordu.

Sessizlik aramızda asılı kaldı. Neden benimle olduğunu bilmem gerekiyordu. Önemli olmadığını sanıyordum ama önemliydi.

Bakışlarına karşılık verdim. "Annemin erkeklere her istediğini yaptıran bir gücü vardı. Voron'un beynini yıkadı. Roland'ı onun için terk edene kadar onu bir biftek gibi pişirdi. Annem

Bana bakması için ona ihtiyacı vardı. Ama o bunu abarttı. Voron onun ölümüyle çok incindi, benimle hiç ilgilenmedi. O sadece

beni ve Roland'ı izlemek istedi. Eğer babamın beni öldürmesini izlerse, bunun onun için yeterli olacağını söyledi."

"Bu nereden geliyor?"

"Cadı," dedim ona. "Evdokia. O ve ben çok uzaktan akrabayız. Doğruyu söylüyor."

Curran'ın ifadesi temkinli bir hal aldı. "Bu çok boktan."

"Sen ve ben çiftleşmeden önce, Jim ve senin bir sürü için ne anlama geleceği hakkında konuşabilir miyiz?" Bu Jim'in yapacağı bir şeydi. Ne olduğumu zaten anlamadıysa bile şüphelenmişti.

"Evet," dedi Curran. Yüzü hâlâ dümdüzdü. "Jim ne dedi?"

"Buna karşı tavsiyelerde bulundu. Bunun neden iyi bir fikir olmadığını madde madde sıraladı."

Kalbim biraz çarptı.

"O da zaten bunu yapacağımı söyledi, O ne derse desin, bu işe devam etmeliydim, çünkü beni tüm şehirde takip etmek çok fazla insan gücü gerektiriyordu. Beni takip etmeleri için her zaman muhafızlar gönderirdi ve ben de genellikle senin dairene varmadan önce onları terk ederdim. Hayatının

seni Keep'e taşısaydım çok daha kolay olurdu." "Bu yüzden mi beni burada istiyorsun?"

Curran öne doğru eğildi. Yüzündeki maske kayboldu. "Seni burada istedim çünkü seninle birlikte olmak istedim. İyi ya da kötü, Kate. Annenin yaptığı gibi beynimi yıkamadın. Onun güçlerine sahip değilsin. Tam tersi güçlere sahipsin."

Ya hep ya hiç. "Ben sana söylemeden önce Roland'ın babam olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

Birden buz gibi oldum.

"Nasıl?"

"Roland'ın kılıcını kırmak büyük bir ipucuydu," dedi. "Jim Roland'ın bazı resimlerini ele geçirdi. Ona çok benziyorsun. Ve etrafta Roland'ın bir çocuk olduğuna dair bir hikâye dolaşıyor.

sözde öldürüldü. İkiyle ikiye bir araya getirdim."

Ona kim olduğumu söylemek için çok uğraşmıştım. Bunu itiraf etmek için tüm irademi kullanmam gerekti ve o her şeyi çoktan anlamıştı. "Ve sen zaten bildiğin halde orada oturup sana her şeyi anlatmama izin mi verdin?"

"Bu önemliydi," dedi Curran. "Bunu yapmak zorundaydınız, ben de dinledim."

"Bana çifteleşme teklif etmeden önce kim olduğumu dikkate aldınız mı?"

Curran öne doğru eğildi. Gözlerinde belli belirsiz bir parıltı belirdi ve kayboldu. "Elbette gördüm."

Ve işte buradaydı. En azından yalan söylememişti. İçten içe bunu biliyordum. Curran olasılıkları hesaplamaya çok alışkındı. Evdokia'nın dediği gibi, bu onun aşk rodeosundaki ilk seferi değildi. Aşk rodeosuna ilk kez katılmıyordu. Benim yaptığım gibi.

"Ülkenin dört bir yanında kurduğum bir dizi güvenli evim var" dedi.

Yanlış duymuş olmalıyım. "Ne?"

"Neredeyse her eyalette güvenli bir evim var. Gerekirse hayatımızın geri kalanında bizi rahat ettirecek kadar param var. Fonlarımın çoğunu Sürü dışındaki yerlere taşıdım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun geldiğini ve senin korktuğunu biliyorum. Eğer onunla savaşmak istemiyorsan, sen ve ben ortadan kaybolabiliriz."

Ona baktım.

"Toplu taşıma ortadan kalktı. Uçak yok, güvenilir yollar yok. Dünya yine büyük Kate. Bizi asla bulamayacak." "Peki ya Sürü?"

Üst dudağı titreyerek dişlerinin kenarına ihanet etti.

"Sürünün canı cehenneme. Onlara hayatımın on beş yılını verdim. Onlar için savaşım, onlar için kan döktüm ve arkamı döndüğüm anda karıma saldırdılar. Onlara hiçbir şey borçlu değilim."

Curran uzandı ve eliyle parmaklarımı kapattı. "Ben ciddiylim. Hemen şimdi söyle ve gidelim. İstersen Julie'yi de yanımızda götürebiliriz."

"Jim bizi bulur."

"Hayır. İzlerimi kapattım. Jim bizi bulursa, keşke bulmasaydım diyecek. Ayrıca Jim bir arkadaş. Anlayışla karşılayacaktır ve bizi çok fazla aramayacaktır."

Blöf değildi; bunu sesinden anladım. Yapacaktı. Yürüyüp gidecekti. "Tüm bu insanları, tüm bu eğilmeleri ve ..."

Gri gözleri benimkilere baktı. "Eğer onlar için savaşsam ve sakat kalırsam, hepsi güzel şeyler söyler ve sonra yerime geçerler ve orada olduğumu unuturlar. Sen de

Benimle kal. Benimle ilgilenirsin, çünkü beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum, Kate. Eğer incinirsen, seni terk etmem. Orada olacağım. Nereye istersen ol."

Ağlayacak gibi hissettim. Harika, beni ağlayan bir güçsüze dönüştürmüştü.

"Gitmek ister misiniz?" diye sordu.

Yutkundum. "Sen istemedikçe olmaz." "O zaman kalacağız. Şimdilik."

"Evet."

"Tamam," dedi.

Şanslıydım. Her nasılsa, belki de Evren'in önüme çıkardığı onca boktan şey yüzünden, onu elde etmiştim. O benimdi, tamamen benimdi. Beni seviyordu.

Aramıza engeller koymaya devam ettim ve sonra kahramanca onları yıktım. Korkudan mı yoksa güvensizlik ya da başka bir nedenden dolayı bunu yapmayı bırakmak zorunda kaldım.

Aşağıya baktım. Yemekler soğumuştur, tabaklarımız boştu. "Sence tutar mı?"

Ayağa kalktı. "Kesinlikle evet."

MUMLAR TUTMADI. Geri döndüğümüzde mumlar şamdanın üzerine balmumu damlatmıştı. Bifteğimi dürttüm, ılıktı. Fırında patatesler soğuktu. Mısır koçanı zar zor ılıktı. Umurumda değildi.

"Açlıktan ölüyorum."

"Gücünü yüksek tutmalısın." Curran sırtıttı. "Böylece ayak uydurabilirsin."

Elimi boğazıma götürdüm ve boğuk sesler çıkardım. "Yardım edin, nefes alamıyorum, egonuz odadaki tüm havayı dışarı itiyor."

Güldü.

"Bu menü gerçekten tanıdık geliyor," dedim tabağımı doldururken.

Bir sweatshirt ve eşofman altı giymiştim. Elbisem zaten atılmıştı ve ayrıca, bu gece

Tabaklarımızı kanepeye geri götürdüm ve üzerine yemek bulaşmasını istemedim.

"Mm-hm," dedi Curran, bir parça eti mızraklayarak.

"Elmalı turta buzdolabında."

Çıplak yemek için istediği menüyü yeniden yaratmıştı. Ha!

"Ayakkabı numaramı nereden biliyorsun?"

"Ayağını yakından gördüm." Curran göğsünü işaret etti.

"Ben de burada gördüm." Elini çenesine götürdü. "Burada."

Yanağının üzerinde tekmemin kestiği yere dokundu. "Ve burası."

Aha. "Yemek yerken film izlemek ister misin?" "Tabii. Ne tür bir film?"

"Her şey var: aksiyon, dram, komedi, güzel müzikler. Seksi erkek başrol."

Kalın kaşları yarım santim yukarı kalktı. "Bu sonuncusu pek de artı sayılmaz."

"Oyuncuları kıskanıyoruz, öyle mi?"

"Ne, ekrandaki süslü bir çocuktan mı? Akıl almaz." Oh, bu iyi olacaktı.

Tabaklarımızı kanepenin yanındaki sehpaye götürdük ve Saiman'ın diskini oynatıcıya yerleştirdim. Arabalarla dolu depo ekranda belirdi. Curran'ın yüzü karardı.

Şarkının ilk notaları oturma odasından duyulduğunda bana baktı. "Müziği o mu ayarladı?"

"Tam olarak 'Film müziği için yalvardı' dedi. "

Bir Ferrari ekran boyunca uçtu ve duvara çarptı. Curran kayıtsız görünüyordu.

Bifteğimden bir parça çiğnedim. Şimdiye kadar yediğim en iyi biftek olmalıydı. "Belli bir adamın 'insanüstü' kısıtlamasıyla övündüğünü hatırlıyor gibiyim."

"Olağanüstü bir özdenetim gösterdim."

"Beş milyon dolar değerinde lüks arabayı yok ettiniz."

"Evet, ama hiçbiri kaput olarak insan kafası takmıyor. süsler."

Tekrar yastığın üzerine düştüm. "Yani burayı kana boyamadığın için övgü mü istiyorsun?"

"Gardiyanlar çekip gitti. Saiman uzaklaştı. Bana bunun insanüstü olmadığını söyle." Curran beni kendine çekti ve boynumu omzumla birleştirdi. Mmm.

"Bunu nereden buldun?" Sesi rahat olamayacağı kadar rahattı.

"Jim'in sürekli bahsettiği kaynak Saiman. Bütün bu olayların içinde. Kamen'in evinde bazı kanıtlar bırakmış, ben de izini sürdüm."

"Onu görmeye gittin mi?" Curran sordu.

Uyarı: Tehlike yaklaşıyor. Kayalar düşer, herkes ölür.

"Evet."

"Onun dairesinde mi?"

"Evet."

"Saiman şimdi nerede?"

"Emin değilim. Yatağın altında mı? Belki de dolabı denemelisin."

"Kate!"

Güldüm. "Yüzünü görmelisin. Bana güvenmiyor musun?"

"Sana güveniyorum," dedi. "Sadece onunla konuşmam gerek."

Aha. Konuş. Majesteleri, Pazarlık Ustası. "Onu görmeye gittiğimde Derek'i de yanımda götürdüm. Saiman senden o kadar korkuyor ki bizi içeri almak bile istemedi. Ve Bekçiler hepimizin işini bitirmek için oraya bir ekip gönderdi. Onu nasıl kıskanabilirsin? Bu benim Myong'u kıskanmam gibi bir şey." Son eski kız arkadaşı kıskançlık uyandırmıyor değildi. Baş döndürücü bir kadındı, zarıftı, egzotik bir şekilde güzeldi. Aynı zamanda narin bir cam süs gibi kırılıyordu.

"Myong ile aramda hiçbir şey olmadı," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Doğru."

"Ciddiyim. O zamanlar istemediğimden değil, ama ben Bir keresinde onu öpmeye çalıştım ve bana geyik gibi baktı. Daha ileri gidersem gözlerini kapatacağını ve bitmesi için dua edeceğini hissettim, bu yüzden geri çekildim."

"Belki de güzel Myong'un orada saklanıp saklanmadığını görmek için dolabı kontrol etmeliyim, madem onun için bu kadar ateşlisin ..."

Göz kırptı. Bu ayağın tadı nasıl?

"Bla-bla-bla."

"Çok güzel konuşuyorsunuz, Majesteleri. Tebaanıza karşı çok nazik ve cömertsiniz. Çok kısa cevaplarla dolusunuz."

"Acımasızca dürüst olmayı unutma. Kendi zararına bile olsa." "Oh, evet. Sonuna kadar dürüst."

"Saiman'ın nerede saklandığını bana hiç söylemedin." Tabağımı mutfağa götürdüm.

Beni takip etti. "Benimle uğraşmayı seviyorsun, öyle mi? Saiman, şu Rus büyücü, şu paralı asker. . ."

"Ne paralı askeri?"

"Bob."

Beynimi zorladım. Bob'a iki kelime bile söylememiştim. "Lonca seçimlerinde hangi yönde oy kullanacağımı sormak için masamıza uğradı. Hâlâ kimin yetkili olduğunu bulamadılar ve ben de teknik olarak listede yer alıyorum."

"Evet. Konuşurken sana doğru eğilmek zorunda kaldım mı?"

"Mark'ın onunla dost olduğumuzu düşünmesini sağlamaya çalışıyordu."

"Ve sen değilsin."

Ona bir ekmek fırlattım. Curran havada kaptı.

"Bir ayak uzunluğunda bir sopa taşımamı ister misiniz? Çok yaklaştıklarında insanları onunla dürtebilirim."

"Bu iyi bir fikir." Kolunu uzattı. "Eğer yapabilirsen Kolunuzu uzatın ve sopayla onlara dokunun, çok yakınlar."

"Sen delisin."

"Eğer ben deliysem, bu seni ne yapar?"

"Korkunç bir karakter yargıcı."

Kanepeye geri döndüm. Birine aşık olabilirdim. Sağlam. Güvenilir. Sağlam temelli. Ama hayır, bu salak yüzünden kendimi kaybetmek zorunda kaldım.

Curran atladı. Mükemmel bir hamleydi, doğaüstü bir hızla gerçekleştirdi. Beni kanepeye yapıştırdı. "Bana Saiman'ın nerede olduğunu söyle."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa hoşnutsuz olurum."

Gözlerimi devirdim. "Kendini paranoyaya kaptırdı Curran. Jim ve ben Gece Yarısı Oyunları sırasında rakshasalarla uğraşırken Saiman bir rakshasa rakibine izleyici yerleştirmek için Çukura girdi. O kadar korkmuştu ki Dehşete kapılmıştı, zar zor hareket edebiliyordu. Rakshasa onu kesti ve Saiman kendini kaybetti. Rakshasa'yı öldüresiye dövdü ve yaklaşık beş dakika boyunca vücudunu dövmeye devam etti. Sonunda sakinleşti, sadece lapa kalmıştı. Onu alabileceğini biliyorum. Ben de onu alabilirim. Asıl soru neden? Neden onu düşman ediniyorsun? Onu ya şimdi öldürmelisin ya da ve eğer onu öldüreceksen, ben gerçekten berbat bir karakter yargıcı."

Curran homurdandı ve yanıma oturmak için hareket etti.

"Üzerinizdeki baskının kalkmasını istiyor. Egonuzu yatıştırmaya hazır. Bize bildiği her şeyi anlattı. Kamen ve bu cihaz tam da bu nedenle üretildi ve daha fazlasını istemenizi bekliyor."

"Egomun yatıştırılmaya ihtiyacı yok," dedi Curran. "Sen de dahil olmak üzere benim hiçbir şeyimi yatıştırmasını istemiyorum."

"Jim onu güvenli evlerden birinde saklıyor. İstedığınızı yapın."

Ona baktım.

"Ne?" diye hırladı.

"Kıyametten önceki gece onu dövmek için benden kaçıp kaçmayacağını görmek için bekliyorum."

Curran bana doğru uzandı. "Kalacak. Aceleye gerek yok."

"Ellerini kendine sakla. Daha fazla teselliye ihtiyacın olmadığını söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Ayrıca, ben seksi erkek başrolüm. Aktörler bütün piliçleri kapar." Beni öptü. "Hâlâ bunu yapacak mısın?"

"Evet," dedim ona
dürüstçe. "Yapma," dedi.

Öne doğru yığıldım. "En azından denemek zorundayım.
Beni durdurmaya çalışacak mısın?"

"Hayır. Bir karar verdin ve onu uyguluyorsun. Bundan hoşlanmıyorum ama sana yardım edeceğim çünkü sen benim dostumsun ve senden de aynısını beklerim." Curran yüzünü buruşturdu. "Ellerinin üzerine oturup ne yapacağını bilmediğin için sızlanman daha kötü olurdu. Bununla başa çıkamazdım."

Canavar Lord yolu: çoğu zaman yanlış ama asla şüphe yok.

"Konu açılmışken," dedi Curran. "Adam onu tekrar yaranın içine soktu ve şu sözleri söyledi
kurdu sonsuza dek ona itaat etmeye bağladı.' Eğer bunu yaparsan, Julie senden gelen emirlere asla itaatsizlik edemeyecek. Bir köle yapmış olacaksın."

Ona şöyle bir baktım. "Bunu ben de düşündüm. Ritüel için gerekli olup olmadığını bile bilmiyorum ama bu riski göze alamam.

Roland'ın yaptığı gibi yapmam gerekecek."

"Asla bilemez," dedi Curran. "Bakın, ben uzun zamandır insanlardan sorumluyum. Bu konuda bana güven, Julie'nin özgür iradesini elinden alamazsın. Eğer bunu yaparsan, bu senin sırrın olur ve bununla yaşamak zorunda kalırsın. Bunu ondan saklayacak kadar güçlü olmalısın ve bu da ona vereceğin talimatları ağızından çıkmadan önce iki kez düşünmen gerektiği anlamına geliyor."

Yüzümü ovuşturdum. O haklıydı. Julie bana itaat etme konusunda başka seçeneği olmadığına dair en ufak bir ipucu alırsa, onu kaybederdim. "Hayır, gecenin bir yarısı Maddie ile ormana gidemezsin" gibi en doğal şeyler artık "Evde kalmanı şiddetle tercih ederim" haline gelmek zorunda kalacaktı. Zaten onu yönlendirmekte yeterince zorlanıyordum.

"Bununla başa çıkacağım," dedim. "O hayatta olduğu sürece. Geri kalan her şeyi yol boyunca çözeceğiz."

Büyü, boğucu bir battaniye gibi üzerimize örtüldü.

Geri sayım başlamıştı. On saat elli dokuz dakikamız vardı.
Biri kapıyı çaldı. Curran kapıya gitti. Uzandığım yerden
yüzünü profilden görebiliyordum. Ağzı kıvrılmıştı. O
kendi kendine kıkırdarak geri
geldi. "Evet?"
"Cadılar sana bir hediye gönderdi."

HEDİYEM MASANIN ARKASINDAKİ KÜÇÜK ODADA OTURUYORDU.

konferans odası. Koyu renkli bir pelerinin kıvrımlarına
saklanmıştı. Sadece eli görünüyordu; manikürlü tırnakları
olan küçük, kadınsı bir el, mavi bir fincandaki çayı karıştıran
bir kaşığı tutuyordu.

Jezebel karşı duvara yaslanmış, pelerinli kadına sanki ateş
püskürten bir ejderhaymış gibi bakıyordu.

Barabas kapının yanında bekliyordu. Beni gördü ve
gülümsedi. Keskin, iğrenç bir gülümsemeydi.
ve ona ölene kadar işkence etmek üzereydi.

Şimdi ne olacak?

Saçımı topuz yaptım ve kapıya doğru yöneldim.
Barabas bana Evdokia'nın kıvrımlı Rusça yazısıyla yazılmış
bir not uzattı. Şöyle yazıyordu:

Senin için bir hediye, Katenka. Sonra teşekkür edersin.

Baba Yaga'dan gelen hediyelere dikkat edin; bazen
hediyeleri alırsanız kendinizi fırında akşam yemeği olarak
bulursunuz.

"Yalnız mı geldi?"

"Hayır, onu Evdokia'nın kızları getirdi." Barabas'ın sırtışı
daha da genişledi. "Araştırdım, Grigori ile beş çocukları
varmış. Onlar kendi özel Rus mafyaları."

Kapıdan içeri adımımı attım ve masaya oturdum.
Kadın kapüşonunu geri çekerek parlak kızıl saçlarını ortaya
çıkardı. Rowena.

Eğer kapüşonunu çıkarmış olsaydı ve
Medusa'nın kafası engereklerle dolu olsaydı

Şaşırdım.

Birbirimize baktık. Yanaklarında ateş kırmızısı bir kızarıklık vardı. Kan çanağı gözler, şiş burun. Hafifçe bulaşmış göz kalemi. Rowena ağlıyordu. Bu bir ilkti. Rowena ne olursa olsun soğukkanlılığını korurdu. Çatı çökebilirdi ve o, düşen kayaların fonunda gülümser ve sizden çıkışa doğru ilerleyerek ona bir iyilik yapmanızı isterdi.

"Tamam," dedim. "Bir açıklama istiyorum. Şimdi. Burada ne yapıyorsun?"

Rowena yutkundu. "Bugün kendini öldüren kalfa Bozydar benim yeğenimdi. Soruşturma açılana kadar seyrüseferden men edildim. Tüm suçlamalardan aklanacağım ve beni eski görevime iade edecekler."

"Bundan çok emin görünüyorsunuz."

Rowena burnunu çekti. "Ghastek hırslı biri. Nataraja fazla dayanamayacak; bir şeyler oldu ve artık çoğunlukla odasında saklanıyor. Ghastek ve Mulradin işleri yürütüyor ve her biri en tepede olmak istiyor. Onlar İttifak kurmak için çabalıyorlar. İncelikte üçüncü, güçte dördüncü sıradayım ve Ghastek'i destekliyorum. O bunu göze alamaz beni kaybet."

"Peki sen neden buradasın?"

"Bozydar'ın bir kızı oldu," dedi Rowena, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Adı Christine. Onun için her şeyi yapardı. Onu çok severdi. Onunla konuştum. Dedi ki Yeğenim yıllar önce kardeşim ve karısı öldüğünde Muhafızlar tarafından işe alınmıştı. Mississippi üzerinden geçen 90. karayolundaydılar ve köprüler sihirli erozyon nedeniyle çöktü. Boğulmuşlar. Bozydar nehirden koma halinde çıkarıldı. Onu bulduğumda onu bir yetimhaneye gönderdi." Rowena ellerini sıktı. "Çok kötü muamele görmüş. Ona bir şeyler yapmışlardı. Ona intikam alması için bir şans verdim ama bunun yeterli olmadığını fark etmedim."

Sessizliğe gömüldü. Gerisini bekledim.

"Muhafızlar için bir şeyler yapıyordu ve Christine Ona yardım etti," dedi Rowena. "Dizine kadar bu işin içindeydi. Onu korudu, ihtiyacı olan gizli bilgileri ona verdi; ne isterse yaptı."

"Muhafızların bir üyesi mi?"

"Hayır." Rowena başını salladı. "O sadece kırık bir çocuğa aşık olan aptal bir kız. Palmetto vurulduğunda dehşete kapıldı."

Eminim öyledir.

İnce parmaklarını o kadar sert kavradı ki, manikürlü tırnakları derisinde kırmızı çentikler bıraktı. "Herkesin önünde rezil olduk ve Ghastek bir günah keçisi arıyor. Christine'in ne yaptığını öğrenirse onu tasfiye edecektir. Tasfiye edilen kalfalar evlerine gitmezler, Kate. Ortadan kaybolurlar. Bir gün vardiyasında olmayacak ve sonra yeni program yayınlanacak ve herkes ona ne olduğunu öğrenecek. Sorunları ortadan kaldırılabildiğini göstermek için onu öldürecek Kate."

Hâlâ can alıcı noktayı bekliyordum.

"Christine beş aylık hamile," dedi Rowena. Ah.

İşte başlıyoruz.

"Ailemdeki insanlar doğurganlık konusunda zor zamanlar geçiriyor. Yıllardır çocuk sahibi olmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar başarısız oldum.

Bozydar sahip olduğum tek akrabamdı. Şimdi o öldü ve bebeği benim tek ailem. Senin hiç ailen var mı Kate?"

İşte şimdi yüklü bir soru oldu. "Hayır."

Öne doğru eğildi, gözleri kocaman ve çaresizdi. "Bu doğmamış bebek benim her şeyim. Christine'i koruyamam. Ona para verip göndersem bile Ghastek onu bulacaktır. O kadar tek fikirli olabiliyor ki, bu dehşet verici."

Sonunda ikiye ikiye bir araya getirdim. "Demek cadılara gittin."

"Evet," diye mırıldandı Rowena. "Evet, öyle. Ailemin kökleri o dünyaya dayanıyor. Ben de gittim ve cadılar meclisine her şeyi teklif ettim. Christine'i saklamak istediler."

Gerçekten çaresiz kalmış olmalı. "Fiyatı nedir?"

Rowena bana baktı. "Üç yıllık hizmet. Sana." "Pardon?"

"Beni üç yıllığına sana bağladılar. Kan yemini ettim. Ne isterseniz yapacağım ve bu konuda asla konuşmayacağıma yemin ettim." Elini kaldırdı. Yeni bir yara izi avucunu yarmıştı. "Hiçbir şey anlamıyorum ve Ghastek Christine'e yardım ettiğimi ya da buraya geldiğimi öğrenirse ölürüm. Yani." Rowena masaya yaslandı. "Sizin için ne gibi bir hizmette bulunabilirim?"

Dirseğimi masaya dayadım, elime yaslandım, ve nefes verdi. Nitelikli bir büyücüye erişmek, silahlı çatışmanın ortasında bir kasa cephane bulmaya benziyordu. İşte öğrenmek ve eğitmek için bir fırsattı. Ona ihtiyacım vardı.

Çaresizce. Ne yazık ki, onu fırlatabildiğim kadar uzağa güvenmiştim. Ben güçlüydüm, o ise küçüktü ama yine de çok uzak değildi.

"Sorun şu ki, sana güvenmiyorum," dedim.

"Ben de sana güvenmiyorum," dedi. "Ama dediklerini yapmazsam Christine'in hayatı tehlikeye girer."

"Aslında sana yemin ettirdiler."

Başını salladı. "Tam oradaydı. Küfrettiğimde tam orada duruyordu. Her kelimeyi duydu. Eğer onu öldürürlerse, bunun benim başarısızlığım yüzünden olduğunu bilecek."

Kendime not: Cadılara borçlu olmaktan vebadan kaçır gibi kaçın.

"Her ne istiyorsan Kate, yapacağım. Ne kadar iğrenç olursa olsun. Kendimi küçük düşürmek ve aşağılamak anlamına gelse bile ..."

Harika. Tam olarak kim olduğumu sanıyordu? "Sanırım aşağılamayla başlayacağız, küçük düşürmeye geçeceğiz ve belki de şık bir son için biraz işkence yapacağız." Jezebel'e baktım. "İşkencecimiz burada mı?"

Rowena ağzını açtı, sanki sert bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama aklına daha iyisi gelmiş olmalı ki ağzını kapattı.

"Büyücülükte ne kadar başarılısın?"

Kendini toparladı. "Üçüncü Kalibre, İkinci Seviye Ölülerin Efendisi olarak derecelendirildim, bu da demek oluyor ki Aynı anda üç vampiri tutabilir ve ikisini etkin bir şekilde kullanabilirim. Tüm önkoşul sınavlarını geçtim. Atlanta'da incelikte üçüncü ve güçte dördüncü sıradayım.

Halk arasında yetmiş birinci sırada. Bu rütbe yanıltıcı, çünkü o kadar yüksekte olduğunuzda, rütbeler arasındaki farklar çok küçüktür. Örneğin, benim üstümdeki kişinin menzili benden sadece 20 inç daha uzun.

Benim. Gümüş Lejyon'un kalkanını tutuyorum. Altın Lejyon-"

"Roland'ın ilk ellisi," diye bitirdim. "Merdiven'e tırmanmak zorundaydın, değil mi?" Merdiven Roland'ın Halk arasında eğitimi teşvik etmek. Merdivenin her basamağı büyü, büyücülük ya da ruh çağırma üzerine bir eserden oluşuyordu.

Felsefe. Bazı adımlar kitap, bazıları parşömendi. Bir adımda ustalaştığınızda, bilginizi kanıtlamak için bir sınava giriyordunuz. Ne kadar çok adım, o kadar yüksek ücret.

Rowena'nın gözleri kısıldı. "Evet, Bilgi Merdiveni. İkinci Kalibre Yolcu olarak derecelendirilmek için on, Usta unvanını almak için ise yirmi beş tanesini tamamlamanız gerekir. Bunu nereden biliyorsun?"

"Kaç adımı tamamladınız?" "Seksen dokuz," dedi.

"Ya Ghastek?"

"Yüz altmış beş." Yüzünü buruşturdu. "Adam bir makine. Söylediğim gibi, Ghastek son derece tek fikirli olabiliyor. Eğer beni ona karşı kullanmayı düşünüyorsanız, elbette itaat edeceğim ama şunu anlamalısınız ki onu yaralayabilirim ama bu savaşı o kazanacak."

"Roland Arez'i yarattığında, onu lupizmden arındırmak için bir ritüel kullandı. Bu teknik bir kişinin ruhunu geri çekmeyi içerir.

kan ve onu arındırmak. Bunu biliyor musun? Rowena?"

Rowena ağzını kapatmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. "Evet."

"Bana bundan bahseder misin?"

"Seçilmişlerini yaratmak için kullandığı süreçle aynı," dedi. "Onun kanından ve gücünden bir hediye alıyorsunuz ama karşılığında ona sonsuza dek bağlanıyorsunuz. Bunu pek sık kullanmaz."

"Hugh d'Ambray ona bağlı mı?"

"Evet."

Ben de öyle düşünmüştüm. Hem Arez hem de Hugh Demir Köpekler Tarikatı'nın önderleri olduklarına ve Roland'a bağlı olduklarına göre Voron da bağlı olmalıydı. Annem bu yüzden Roland'la savaşmak için geride kalmıştı. Voron Roland'ın emrine itaatsizlik etmek. Eğer babam ona beni teslim etmesini emretmiş olsaydı, Voron bunu yapardı; başka seçeneği yoktu.

"Hiç yapıldığını gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Sadece okuduklarımı."

"İtaat gücü kelimesinin kullanılması gerekli mi?" "Evet."

Bu ona bir kez kan üzerinde kontrol sağlayan şey. vücuttan çıkarılır."

Arkama yaslandım. Bundan kaçış yoktu. Eğer hayatta kalırsa, Julie sonsuza dek bana bağlı kalacaktı.

"Kate, bu çok zor bir ritüel. Diğer insanlar, Altın Lejyon'un yüksek rütbeli üyeleri denedi ve başarısız oldu. Böyle bir şeyi öylece yapamazsın. Roland'ın kanı ve gücü eşsiz."

Evet, evet.

Rowena devam etti. "Onunla tanıştım. Gümüş Lejyon'a. Kanından yayılan sihir daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor."

Sağ tarafta, Jezebel gözlerini devirdi.

"Bir tanrıyla yüz yüze tanışmak gibi. Bu Bunu tarif bile edemem."

Ön kolumu kesip parmaklarımı kırmızıya batırsam ve bununla eline dokunsam ne yapacağını merak ettim. Böyle bir şey mi olurdu?

Bahse girerim atlardı.

Onun yerine kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bana sadece ayini anlat Rowena. Şimdilik tek ihtiyacım olan bu."

Bana bakıyordu. Arkama baktım ve Curran'ın cam kapılardan baktığını gördüm, tehdit saçıyordu. Kapıyı açtı. "Muhafızlar İsimsiz Meydan'da görülmüş. Sana ihtiyacım var."

Jezebel'e baktım. "Misafirimize biraz kâğıt getir. Her şeyi yazdıktan sonra güvenli bir şekilde ayrıldığından emin olun."

BÖLÜM 23

ÇIKAN BÜYÜK BETON KAYAYA ÇARPTIM

Batan bir geminin kış tarafı gibi kaldırımdan ayrılıyordu. Sol tarafta terk edilmiş bir bina sokaktan yükseliyordu, sıva ve betonu çoktan toza dönüşmüştü. Sadece iskeletin paslı bir kafesi kalmış, kahverengi ızgaraları sabah güneşinin aydınlattığı gökyüzüne doğru uzanıyordu. Aşağıda, şehir merkezinin enkazı gözler önüne seriliyordu: moloz yığınlarına ve terk edilmiş harabelere dönüşmüş sağlam binalar, bir zamanlar işlek olan, şimdi çoğunlukla körelmiş ve yeni çağın doğurduğu güdük bloklu yapılar. Sağda, Georgia Eyaleti Kongre Binası'nın altın kubbesi ışığı yakalıyor, tepesindeki bakır Özgürlük Güzeli heykeli meşalesini yukarı doğru itiyordu. Solda ise Uzakta, Unicorn Yolu vahşi bir büyüyle kaynıyordu. Büyüyle değişime uğramış bitki örtüsünün cafcaflı lekeleriyle işaretlenmiş yıkılmış yüksek binaların arasından koyu bir sis yükselirken hava parıldıyordu.

Ufku taradım. Hiçbir şey yoktu.

İsimsiz Meydan'da yapılan keşif bir fiyaskoyla sonuçlandı. Birisi büyük bir metal silindire göz atmıştı. ve alarmı çok erken çaldı. Metal silindirin, ana şarjlı hava hatlarının çökmesi ihtimaline karşı Capitol'de yedek sistem olarak kurulan devasa bir şarjlı hava dönüştürücüsü olduğu ortaya çıktı. O zamandan beri, şehri Bekçiler için tarayan büyü kullanıcıları burada ve orada alarm verdikçe, şehir içinde yarım düzine noktaya gittik. Her ipucu umut vericiydi ve her ipucunun bir ıskalama olduğu ortaya çıktı.

Köstebek oynuyorduk ve zamanımız tükenmek üzereydi.

Gözlerimi kısarak güneşe baktım. On civarı. Dört saat mi kaldı? Daha az mı?

Atlanta devasa bir canavardı. Her harabe potansiyel bir saklanma yeri olarak ikiye katlanıyordu.

Dünden beri Jim'i, Andrea'yı ya da Derek'i görmemiştim. Bu beni endişelendiriyordu.

Altımda Curran kendini topladı, üç metre havaya sıçradı, betondan sekerek bir sıçrama daha yaptı, sonra bir sıçrama daha yaptı ve yanıma indi.

"Ben Kate. Sen Tarzan mısın?"

"Hayır." Curran bana dişlerini gösterdi. "İlk kitapta bir aslanı kuyruğundan tutup çekiyor. Böyle bir şey asla olmayacak.

Birincisi, yetişkin bir erkek aslan beş yüz kilo ağırlığındadır. İkincisi, kuyruğumu yakalarsan, arkamı döner ve suratını dağıtırım." Şehri inceledi.

"Hiçbir şey," dedim ona.

Curran sırtımı okşadı. "Eğer geri sayım bir saate inmişse ve hala nerede olduğunu bilmiyorsak, senden Gidin."

Ona döndüm.

Curran, "Çocuklar Keep'in dışında," dedi. "Bir gecede Orman'a gönderildiler." Orman, diğer adıyla Chattahoochee Ulusal Ormanı, Sürü için avlanma alanı olarak hizmet veriyordu. Curran yüz yıllık bir kira kontratı satın almıştı ve her şekil değiştiren ayda bir insan derisi olmadan ağaçların arasında koşmak için oraya bir hac ziyareti yaptı. "Dağılma emri aldılar. Julie Augusta'da ağır bir yatıştırıcı altında. Barabas ve iki muhafızımız onunla birlikte."

"Kalıyorum," dedim ona.

"Hayır." Gözleri berrak, sesi sakindi. "Ayini kabul ettiğin için bana borçlusun. Geri sayım bir saate ulaşır ve hala bir ipucumuz yoksa, gideceksiniz. Sürü bir alfa var. Sen devralacaksın. Her klandan betalar

tahliye edildi; eyaletin dört bir yanına dağıldılar. Onlar sizin yeni Konseyiniz olacak."

Korku boğazımı yakaladı ve sıktı, ezdi. Göz açıp kapayınca kadar onu kaybedebilirdim. "Sürüyü yönetemem Curran. Kendini kandırıyorsun."

Bana baktı. Bana sert bir bakış atmıyordu; sadece bakıyordu. "Bana bunu yapacağını söylemeni istiyorum. Tartışma yok, saçma kahramanlık yok. Sadece bunu benim için yap."

"Neden?"

"Çünkü güvende olmanı istiyorum. Hayatta kalmanı istiyorum ve eğer seni korumak için orada olmazsam, Sürü bir sonraki en iyi şey olacaktır. Bana söz ver," dedi.

"Tamam," dedim ona. "Ama onları bulursak, sonuna kadar kalacağım."

Sağ tarafta parlak bir yeşil çiçek patlaması oldu. Güneye. Yeni bir yol. Capitol'ün güneyinde ne vardı. . . "Havaalanı mı?"

Curran yemin etti.

DEĞİŞİMDEN ÖNCE, HARTSFIELD-JACKSON HAVALİMANI Güney Amerika Birleşik Devletleri'ne yapılan tüm uçuşlar için ana merkez olarak hizmet veriyordu. Neredeyse üç mil genişliğinde olan ve her tarafı otoyollarla çevrili havalimanı, şehrin güney yakasının büyük bir bölümünü yutuyordu. O kadar büyüktü ki içinden tren bile geçiyordu. Eğer Güney'de ölürseniz Atlanta'da durup diğer tarafa geçmeden önce aktarma yapacağız.

Vardiya bunu düzeltti. Ticari havacılık İlk sihirli dalganın beş bin uçağı gökyüzünden düşürmesiyle endüstrinin büyümesi bir yüzyıl, ölmesi ise sadece beş dakika sürdü. Bir gecede havaalanı ölmüştü.

Yapı çok uzun süre terk edilmiş halde kalmadı. Üç Ay Ayaklanmaları'nın kanıyla vaftiz edilen MSDU resmen ortaya çıktığında, yerel Birim havaalanını devraldı ve burayı güçlendirilmiş bir üs ve Güneydoğu için askeri operasyonların karargahı haline getirdi. Takip eden on yıllar boyunca MSDU'nun güçleri istikrarlı bir şekilde artmaya

devam etti

havaalanının savunmasını artırarak onu tam teşekküllü bir kaleye dönüştürdü.

Dar bir bağlantı yolu boyunca ilerlerken Pistlerin kenarı, yolcu salonu ve onların ötesinde kontrol kulesinin beyaz ve deniz köpüğü kulesi. Burası aşılmaz görünüyordu. Terminalin uzun gri binası kuşatma motorları ve makineli tüfeklerle donatılmış, kare şeklinde beton sığınaklarla desteklenmişti. Yüz metre ötede, ikinci sıra sığınaklar yolcu salonunu koruyordu. Sığınaklarla bizim aramızda yarım mil uzunluğunda boş bir alan vardı. Pistlerin eski kaldırımını ve kahverengimsi çimlerden başka bir şey yoktu, sadece bir tüye dönüştü. Siper yok, güvenli yaklaşım yok, hiçbir şey yok.

Havada üç kordon parıldıyordu. İlki kuleyi mavimsi yarı saydam bir kozayla kapladı. İkincisi sığınakların hemen yanından yükseliyordu. Soluk büyüünün parlayan iplikleri, bir sabun köpüğünün üzerindeki renkler gibi girdaplar çizerek içinden geçiyordu. Üçüncü ve son koğuş, kırmızıyla renklendirilmiş yarı saydam bir duvar, alanın uzunluğu boyunca uzanıyordu.

Neden üç koruma da açıktı? MSDU genellikle kötü bir şeyi kontrol altına almak zorunda kalmadıkça savunma büyülerini aktif hale getirmekle uğraşmazdı ve o zaman bile sadece çevre ve ölüm alanı koruması aktif hale gelirdi. Sol taraftaki ölüm alanını görebiliyordum, onu koruyan bir kalkan yoktu. Bu da neydi böyle?

Neler oluyor?

"Muhafızlar MSDU'yu ele geçirmiş olabilir mi?" Mırıldandım.

Curran yolcu koltuğunda kıpırdandı. "Eğer yapmışlarsa, cihaz kulede."

Cihazı unutulmuş bir koridordaki bir tür depoya koyardım, ama eğer Bekçiler bir şekilde kuleyi seçerlerdi. Geleceğimizi biliyorlardı. Kule son direnişleri için mükemmel bir yerdi. Arbaletli yeterince keskin nişancıyı ve oraya ulaştığımızda hepimiz kirpi gibi görünecektik. Tabii önce diğer savunmaları aşmayı başarırsak.

"Kırmızı koğuş bir fedaidir," dedim. "Kırılması çok zor değil. Tüm sihirli gücümüzle onu on beş, yirmi dakika içinde aşabiliriz. İçinden geçeriz ve hemen arkamızdan geri kapanır. O koğuşun arasında sıkışıp kalacağız. ve o ön sığınaklarda ne varsa." "Nereden biliyorsun?"

"Kırmızı zemine yakın yerlerde daha opaktır, bu da büyüünün orada yoğunlaştığı anlamına gelir. Bu genellikle bir fedainin işaretidir. Normal korumalar tek tip kalınlığa sahiptir, tıpkı benim dairemde kullandıklarım gibi. Açılıp kapatılabilirler ama bir kez kırıldıklarında yeniden oluşmaları için birkaç büyü dalgası gerekir. Bu ise hemen eski haline dönecektir."

Curran, "Koğuşlarınız da şeffaf," dedi.

"Onları renkli yapabilirim. Şeffaf koğuşlar daha fazla çaba gerektirir. Bu durumda yaklaşık üç mil çapında bir alanı koruyorlar. En iyi sonucu almak için En az çabayla en güçlü koğuş. Ve Koğuşları bilmeyen insanlar için dev kırmızı kubbeler etkileyici görünür."

Bağlantı yolu bizi tarlaya fırlattı. Yarı yarıya doluydu; arama ekipleri diğer iki yoldan içeri sızıyordu. Tamamen mor güneş kremiyle kaplı bir vampir yaklaştığımızda ayağa kalktı ve pençelerini salladı.

Park ettim. Dışarı adımımı attığım anda Andrea oradaydı. "Muhafızlar MSDU'yu ele geçirdi."

"Nasıl?"

"Kontrol etmek için aradığım arkadaşımı hatırlıyor musun? Harven?" Andrea söyledi. "Üç çocuğu var. Hepsi de sihirle dolu. Ben de onu aradım." Ellerini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Bir şey söylemeyecektim. Ben sadece Ona ailesini sahil gezisine götürmesini falan önerecektim. Numarasında yoktu. Ben de binasındaki resepsiyonu aradım. Hiç konuşmadığım bir adam açtı ve arkadaşımın yas izninde olduğunu söyledi. Hemen oradaydım ve evine uğradım. Karısı dün gece eve gelmediğini söyledi. Üssü aramış,

MSDU acil bir durum nedeniyle onu bir gece tutacaklarını söylemiş. Hiçbir şey düşünmedi. Ben de buraya geldim. Bakın!" Bana bir dürbün uzattı. "Soldan üçüncü sığınak."

Dürbünden baktım. Birinci, ikinci, üçüncü ... Sığınağın arkasından şehir kıyafetleri giymiş bir bacak ve ordu malı çelik burunlu bir bot çıktı. Birkaç saniye bekledim. Hareket etmedi. Ya ani bir narkolepsi nöbeti geçiriyordu ya da ölü bir askerimiz vardı.

Üs hâlâ ordunun kontrolünde olsaydı böyle bir ceset ortalıkta bırakılmazdı. Muhafızlar üssü ele geçirmiş olmalı.

Dürbünü Curran'a uzattım. O da baktı.

Jim, pelerini arkasında dalgalanarak adımlarını hızlandırdı. "Geçit kapatıldı. Koğuş yaklaşımı engelliyor."

"Acil durum kanalını denediniz mi?" Curran sordu. "İki kez.

Yanıt yok. İnsanlar kendi taraflarında denediler.

Hiçbir şey yok. Üs kapatıldı. Telefonlar çalışıyor ama hiçbir telefon görüşmesine cevap vermiyorlar."

"Pekâlâ," dedi Curran. "İşaret fişeklerini gönderin. Herkesi buraya getirin."

Jim döndü ve elini kaldırdı. Genç bir şekil değiştiren gruptan gruba koşuyordu. Alanın uzak ucunda, büyücüler asalarını kaldırdılar. Büyü büyük bir fişek gibi patladı ve gökyüzünde yedi yeşil patlama meydana geldi.

• • •

ŞEKİL DEĞİŞTİRENLER KOĞUŞ BOYUNCA DIZILMIŞLERDİ. çevre. Bazılarını tanıyordum, bazılarını tanıımıyordum. Cipin üstüne oturdum. Dövüş için enerjiye ihtiyacım olacaktı.

Yanımda Ghastek duruyordu ve cipin kaputuna yaslanmıştı, Resmi siyah takım elbisesi ve silah grisi elbisesi içinde biraz absürd görünüyordu.

Gömlek. İki vampir ayaklarının dibinde kel, mutasyona uğramış kediler gibi oturuyordu, ikisi de parlak kireç yeşili güneş kremiyle kaplıydı. Ghastek'in şehrin diğer ucundaki vampirleri yönlendirmek için yeterli menzili vardı. Bizim aksimize, bizzat burada olması gerekmiyordu.

"Neden buradasın? Kilometrelerce ötede zırhlı bir otobüste saklanıyor olman gerekmiyor mu?"

Ghastek bana baktı. "Alay mı ediyorsun Kate? Hiç sana göre değil.

Buradayım çünkü bu talihsiz olay sona erdiğinde insanlar kimin burada olup kimin olmadığını hatırlayacaklar."

"Anladığım kadarıyla Mulradin tahliye etmeyi seçmiş."

Ghastek dudaklarını biraz büktü. Bu neredeyse bir gülümsemeydi. "Bazı insanların sağduyuya değer vermesi hayatın talihsiz bir gerçeği.

yiğitlikten üstündür. Ne demişler, talih cesurdan yanadır."

Ya da aptalca. "Ve elbette, eğer bundan sağ çıkarsak, bir kahraman gibi görüneceğin gerçeğinin kararınla hiçbir ilgisi yok."

Gözlerini büyüttü. "Kate, haklı olabilirsin. Keşke bunu düşünebilseydim."

Belki Bekçilerden biri onu vururdu.

Altımızda Kamen koğuşa baktı. İki genç volhv onu izliyordu. Aktivasyondan yaklaşık yirmi dakika önce cihazın bir büyü "bulutu" göndereceğini söyledi.

Bu ne anlama geliyorsa artık. İşler sarpa sarmak üzereyken kısa bir uyarı aldık.

Kamen ayrıca cihazı yerden kaldırmanın menzilini yaklaşık bir mil genişletti. Gardiyanların şehir merkezini hedeflediğini sanıyorduk. Yanılmışız. Hemen dışındaki yoğun nüfuslu mahalleleri hedef alıyorlardı. MSDU bir saldırı durumunda koruma sağlıyordu.

Acil durum. Birimin yanındaki gayrimenkullerin fiyatı yüksekti ve Sürü bunların dörtte birine sahipti. Şehirde çalışan şekil değiştirenlerin evlerini inşa ettikleri yerd.

Keeper'ın "kayıplar için üzgünüz" şeklindeki tüm iddiaları tamamen saçmalıktı. Kayıpları hedeflemişlerdi. Yok etmek bu mahalleler şehrin bel kemiğini oluşturacaktır.

Atlanta sakinleri paniğe kapılıp kaçacak ve Bekçiler boş zamanlarında tüm şehri temizleyebilecekti.

Gökyüzünde uzun ve kederli bir çığlık yuvarlandı. Elimi gözlerime götürerek onları güneş ışığından korudum. Kocaman kara bir kuş kubbenin etrafında bir tur attı, devasa kanatlarını gerdi ve uzaktaki tarlaya kondu. Sırtından bir adam kaydı ve

koşarak geldi. Amadahy, Cherokee şamanlarından biri.

Amadahy, Curran'ın yanında durdu. Sesi bize kadar ulaştı. "Sığınakların çatısı yok. Her birinde bir mancınık var. bir tane ve küçük bir cheirollista. Silahlar da var."

"Sığınaklarda insanlar var mı?" Curran sordu.

Amadahy başını salladı. "Ben uçarken mancınıkları hazırlıyorlardı."

Mancınık bize doğru kötü bir şey fırlatırdı ve biz ondan kaçmaya çalışırken cheirollista bizi oklarla vururdu. Harikaydı.

Thomas ve Robert Lonesco şekil değıştirenlerin soyundan geliyordu. Thomas uzun boyluydu, 1.80'in üzerindeydi. Eşi Robert ise esmer, narin, iri kahverengi gözlü ve dar yüzlüydü. Curran'la konuştular.

"Sadece meraktan soruyorum, sevgilinizin bu koğuşu ihlal etmek için gerçek bir planı var mı, yoksa ilerledikçe uyduruyor mu?"

"Ghastek, bu saldırıyı tek başına mı yönetmek istiyorsun?"

"Hayır, teşekkürler. Ben faydaların peşindeyim, sorumluluğun değil." "O zaman kapa çeneni."

Robert Lonesco koğuşa doğru ilerledi ve elini kaldırdı. Arkasında Sıçan Klanı üyeleri dört kişi genişliğinde, üç kişi derinliğinde beş sütun oluşturdu. Robert elini yumruk yaptı. Sütunlar, Robert'ın ortadaki V'nin başında olduğu ters V formasyonuna ayrıldı.

Robert eşofmanlarını çıkardı. Bir an için çıırılçıplak kaldı ve sonra derisi patladı. Kasları kırbaçlandı ve Elastik kordonlar gibi gerilmişti ve bir porsuk onun yerine çömelmiş, kocaman pençelerinden birini yere dayamıştı. Robert'ın gözlerini yeşil bir parıltı kapladı. Arkasında fareler

insanlıklarından sıyrıldılar. Robert ağzını gökyüzüne doğru kaldırdı. Ağzından derin, hırıltılı bir ses çıktı.

"Foouooooorrrrrrwaaaard."

Fareler hep birlikte çömelip toprağı kazdılar. Toprak uçu.

"İlginç bir taktik," diye mırıldandı Ghastek.

Koğuşu yıkmamıza gerek yok. Sadece altından tünel açacağız. Güzel.

Andrea cipe doğru koştu ve yanıma tırmandı. "Hey."

"Hey."

Dört şekil değiştirenden oluşan ekipler ahşap kirişleri sürüklemeye ve tüneli güçlendirmek için farelerin arkasına yerleştirmeye başladı.

Ghastek'e baktım. "Kazmalarına yardım etmeyecek misin?" Ghastek omuz silkti. "Bir vampir hassas bir alettir, buldozer değil."

Farelerin ön safları toprağın içinde kaybolmuştu. Sadece elli metre kadar gitmeleri gerekiyordu. Koğuşun kendisi dardı ama altından geçmek biraz çaba gerektirecekti.

Yirmi dakika sonra koğuşun diğer tarafındaki zemin kaydı. Kurt adamların ilki topraktan çıktı.

Sığınağın dar penceresinin aralığında turuncu bir şey parıldıyordu. Muhtemelen içerideki mancınıktı. Ses yuvarlandı ve çatısız sığınaktan parlak turuncu bir top fırladı. Bu

havada ısıklık çalarak tam orta sütuna çarptı ve turuncu bir sıvıya dönüşerek patladı. Sıvı geniş bir yay çizerek etrafa sıçradı. Diğer iki sığınak da bunu takip ederek turuncu bir yapışkan. Sarı şimşek yüzeyinde dans etti. Sıvı alev aldı.

Bunu boğuk çığlıklar, yarı hırıltılar, yarı inilti izledi. Koğuşun bizim tarafımızdaki tünelleri karanlık bir sel halinde kurt sıçanları kusuyordu. Kazıcıların ön saflarında kürklerinin yakılarak temizlendiği kabarcıklar vardı. En son Robert çıktı. Sol kolu haşlanmış kas yığınınından ibaretti.

kömürleşmiş, neredeyse siyah. Hırladı ve Thomas'a doğru yürüdü. Fare alfa, arkadaşının elini kendi eliyle kavradı ve Doolittle ile sahaya yerleştirilmiş sağlık görevlilerini işaret etti

Arkamızda.

Yangın koğuşun ötesinde şiddetlendi. Şekil değiştirenler tünellere ahşap kirişler taşımaya ve onları güçlendirmeye devam etti.

Kılıcımı okşadım. Her saniye önemliydi.

"Curran sizi stratejik oturumlarına dahil etmiyor mu?" Ghastek sordu.

"Hayır, sadece güzel görünmek için buradayım." Curran'ın bana ihtiyacı yoktu. Ben bir general değildim; hedefe ihtiyacı olan bir silahtım. Büyük insan gruplarını bir saldırı gücü olarak düzenlemek bana göre değildi.

Sonunda alevler azaldı. Grigorii önderliğinde bir grup volhv öne çıktı. Druidler de liderleri Cadeyrn'in arkasında onların yanına dizildi. İki grup kendi aralarında beş tünele girdi.

Sahayı sessizlik kapladı. Tünele en yakın üç sığınak turuncu renkte parlıyordu ve başımıza daha fazla yanan pislik atmak için hazır bekliyorlardı.

Tünel çıkışlarının üzerinde, koğuşun ötesinde hava, kavurucu bir yaz gününde kaldırımdan yükselen sıcaklık gibi parılıyordu.

"O da ne?" Ghastek gözlerini kıstı.

"Böcekler."

Parıltılar yoğunlaşarak kara bulutlara dönüştü. Uzun bir süre boyunca

Beş sürü ikinci kez yerin üzerinde asılı kaldı ve ardından tarlada süzülerek sığınaklara doğru ilerledi. Sürüler sanki emilmiş gibi tahkimatların içine battı. Keskin çığlıklar takip etti. Sağ sığıntıdan fırlayan bir adam, karanlık bir böcek bulutu tarafından kovalandı, on metre koştu ve düştü. Bulut soyulup gitti. Adam hareket etmedi.

Volhvlar ve druidler tünellerden çıkıp açık alana geldiler.

Ghastek cebinden bir kutu çıkardı ve kontrol etti.
"Aktivasyona bir saat üç dakika."
Ayağa kalktım. İlk koğuş düştü. İki tane kaldı.

DÖNÜŞEN SOLUK MAVİNİN İKİNCİ KIŞLASI

fedai. Çapı iki milden azdı ve havaalanının iç kısımlarını ve binalarını kaplıyordu. Ayrıca kalın ve kırılması zor görünüyordu. Katı beton, koğuşun her iki yanında yirmi beş metre boyunca uzanıyordu. Altını kazmak sonsuza kadar sürerdi ve zamanımız kısıtlıydı.

Koğuşun ötesinde dikenli tellerden bir çit yükseliyordu. Hemen arkasındaki toprak yeni sürülmüş gibi görünüyordu. Tuhaf.

Sol tarafta, koridorun alt kısmında bir kapı açıldı. Boyları omuz hizasında yaklaşık bir metre olan, esmer, boyunlarında sivri kıllar ve sırtlarında hörgüçler bulunan cesetler dışarı döküldü. Hayvanlar iç çevre boyunca dörtnala koşarak, bir şerit halindeki binaların arasındaki boşluğa doluştu. sürülmüş toprak ve kule.

"Bunlar bufalo mu?" diye sordu arkamdan biri.

Öndeki canavar tam önümüzde fren yaptı ve başını eğdi. Devasa ağzı ardına kadar açıldı ve ikiz çift sarı dişleri ortaya çıktı; daha büyük olanı kolumdan daha büyük görünüyordu. Ağzından derin bir homurtu çıktı ve kızgın homurtulara dönüştü. Bufalo değildi.

"Domuzlar," dedi yanımdaki bir druid. "Calydonian domuzları."

Daha önce bir Calydonian domuzu ile dövüşmüştüm. Çok güçlü ve saldırgandı ve acı onları sadece sinirlendirirdi. Kılları jilet gibi kesiyordu. Bir dişiye yere sermek için dört paralı asker gerekti ve ikimizde otomatik silah vardı. Dışarıda en az üç düzine domuz vardı ve hepsi de erkekti. Her domuzun omzu 1,5 metreydi.

İki buçuk ton saf aptal öfke. Curran öldürebilir tek bir savaşta. Mahon da yapabiliyordu. Bunun dışında, normal boyutlarda bir şekil değiştirenin hiç şansı yoktu. Yarı formda bile. Domuzlar üzerlerinden buldozer gibi geçirdi.

Curran yanıma geldi. Bir grup alfa onu takip etti: Mahon ve eşi Martha; Daniel ve Jennifer; Thomas Lonesco; B Teyze; Jim ...

Curran kuleye doğru başını salladı. "O korumayı kırabilir misin?"

Kuleye baktım. Altı yüz metre uzakta. Yaklaşık iki bin metre mesafe, domuzlarla dolu. "Eğer beni ona."

Kanım yeterli büyü ile neredeyse her şeyi kırabilirdi. Asıl soru, içimde yeterince güç var mıydı? Sanırım bunu öğrenecektik.

Curran sırtı, biraz şeytani görünüyordu. "Koşmaya hazır olun." Daniel ve Jennifer önüme çıktılar. Ben de onlara baktım.

Jennifer. Gerçekten burada olman gerekiyor mu?

Üst dudağı hırıltının habercisi gibi titredi. Haklıydı. O kendi işini yapacaktı, ben de kendiminkini.

Derek solumda, Jezebel sağımda yer aldı. B Teyze ve Thomas arkadan geliyordu. Onların arkasında altı şekil değiştiren iki sıra oluşturdu, bir sırada üç kişi vardı. Görüntüler.

Paralı Askerler Loncası'ndan Bob grubun arasına daldı ve kılıcını savurdu.

Eduardo kocaman bir çuvalı sürükleyerek tünelden çıktı. Boyu bir metreden uzun olan bufalo, kalın insan formundayken bile kaslıydı. Arkasında Ağır Klan'ın üç üyesi aynı çuvalları çekiyordu.

Eduardo yükünü yere bıraktı. Branda açıldı. İçeride, kalın deri kemerler ve zincirler, çivili zırh plakaları ve zincir zırhlardan oluşan bir karmaşayı birbirine bağlıyordu. "Cam terliklerinizi ve peri kanatlarınızı alın hanımlar."

Heavy Klanı üyeleri karmakarışık olanları ayırmaya başladı. Mahon bir yığın kemeri kavradı, yere dizdi ve soyundu. Derin bir nefes aldı ve dev bir Kodiak ayısı ortaya çıkararak kemerleri tüylü vücuduyla doldurdu. Koşum onu yakaladı, gerildi ve yerine oturdu. Bir dizi zırhlı plaka ayının sırtını ve arka bacaklarını kaplamış, yanlardan aşağıya doğru genişleyerek ayıyı korumuştur.

savunmasız yanları. Mahon ön bacaklarını gerdi ve zırhı test ederek yukarı kalktı ve tekrar aşağı indi. Dört ayak üzerinde benden en az bir karış daha uzundu.

Etrafımızda kimi gri, kimi kahverengi ve biri de beyaz olan yaban ayıları yükseliyordu. Kocaman bir geyiğin yanında bir yaban domuzu homurdandı.

Ağır Klan'ın canavarları, Mahon en önde olmak üzere etrafımızda zırhlı bir hat oluşturdu. Eduardo onun sağında, omzunda neredeyse sekiz fit uzunluğunda devasa bir bufaloya doğru ilerledi.

Curran beni öptü. "Orada görüşürüz, bebeğim." "Ayak uydurmaya çalış," dedim ona.

Vücudu büküldü, kürkü filizlendi. Gri aslan yelesini salladı, bana göz kırptı ve Mahon'un sağındaki yerini aldı.

Sol tarafta, askerler tüneller boyunca tahta tahta bir araya getirdikleri uzun tahta platformları çekiçle dövmeyi bitirmişlerdi. Onlar da benimle aynı fikre sahipti - sürülmüş toprak şeridine dokunmak iyi bir fikir değildi. Doğru görünmüyordu. İçinde kötü bir şey saklanmadığı sürece üssü çevrelemesi için hiçbir neden yoktu.

Büyücüler koğuşun yanında, en yakın iki sığınağın tam arasında yarım daire şeklinde dizildiler. Onların arkasında cadılar kendi sıralarını oluşturdu, sonra da druidler ve volhvlar. Üç vampir her sığınağın karşısında yere çömelmiş, toprağa sarılmıştı.

Büyücüler ellerini kaldırdı.

"Üç deyince," diye seslendi içlerinden biri. "Unutmayın, düşük spektrum. Ve üç. İki. Başla."

On büyücüden fışkıran güç, yeşil ve sarı parıltılarla bezeli tek bir parlak akıma dönüştü. Akım koğuşa çarparak yüzeyinde dans etti.

Druidler ve volhvlar sopalarını kaldırdı. İki hattın arasında cadılar kollarını açarak sert bir duruşa geçtiler. Büyü volhvlardan cadılara ve büyücülerden dışarı aktı. Çok fazla büyü. Akım sarsıldı, kafeslenmiş bir şimşek gibi koğuşa doğru ileri geri kaymaya başladı.

Sol tarafta druidlerden biri düştü. Sonra bir başkası. Bir volhv düştü.

Koğuşta kılcal çatlaklar oluştu.

Soldaki cadı çığlık attı.

Yıkılan bir binanın sesiyle koğuş çatırdadı ve kırıldı. Parçaları, bir metre kalınlığındaki buzun ağırlıksız parçaları gibi yere süzüldü ve düşerken eriyerek yok oldu.

Vampirler hücumu geçerek çitleri gülünç bir kolaylıkla aştılar.

Üç sıra halindeki büyü kullanıcıları yere yığıldı. Kan emiciler sığınaklara üşüştü.

İlk büyücü ayağa kalkmadan önce vampirler pençeleri kanlı bir şekilde ortaya çıktı.

Sol tarafta bir şekil değıştiren, sürülmüş toprak şeridine bir taş fırlattı. Yerden fıskıran yeşil bir ateş parıltısı taşı yaladı. Taş beyaz bir kıvılcımla parladı. Parıltı kayboldu ve taş yerde dumanlar çıkararak kaldı.

Tuzağa düştüm. Ben de öyle düşünmüştüm.

Arkamızda şamanlar bir araya geldi ve hep bir ağızdan ilahi söylemeye başladılar, sesleri bir insan kalbinin ritmi gibiydi, ritmikti ama üst üste biniyordu. Büyü şamanlardan akıyordu ve

tam önümüzde yoğunlaştı. Askerler platformları ileri doğru kaldırdı. Tahtalar sürülmüş toprağın üzerinde kaydı ve dondu, şamanların büyüleriyle toprağın üç santim üzerinde asılı kaldı.

Solumdaki yaban domuzu kükredi, homurdandı ve yeri eşeledi.

Görüş alanımızdaki dört yaban domuzu bu meydan okuma karşısında başlarını kaldırdı.

Yaban domuzu devasa başını eğdi ve şiddetli bir çığlık atarak, bir top güllesi gibi savrulurken derme çatma köprüden karşıya geçti.

Calydonian domuzları bir anlığına şaşkınlıkla baktılar ve sonra hep birlikte kovalamaya başladılar. Grup dörtnale Binaların arkasında, gözden uzakta.

Mahon ilerlemeye başladı. Biz de onu takip ettik. Ayı hızlandı, önce yavaş hareket etti, sonra daha da hızlandı, ta ki ben bir izdihamın ortasında son sürat koşana kadar.

Koridorun arkasından bir yaban domuzu fırladı. Ayı Sol taraftakiler önlerini kesmek için sıyrıldı. Sağdan başka bir yaban domuzu geldi, kırılaşmış, yaralı bir erkekti. Eduardo hızla hücumla geçti ve ona kafa üstü çarptı. Yaban domuzu ve bufalo bir diş ve toynak karmaşası içinde yere yığıldı.

Zar zor görebiliyordum. Kocaman tüylü sırtları görüşümü engelliyordu. Bir homurtu ve bir şekil değiştiren daha yere düştü. Bir daha. Bir daha.

Ve tekrar. Mahon ve Curran keskin bir sol yaptı ve Birden kuleyi gördüm, yüz metre önümüzdeydi ve üç dev domuz bir sapanın ucundan fırlar gibi bize doğru geliyordu.

"Onu kuleye götürün," diye kükredi Curran ve domuzlara doğru hücum etti. Mahon da onu takip etti. Zırhlı bariyerimiz ortadan kalkmıştı. Sadece ben, Bob, alfalar ve bir avuç render kalmıştı.

Koştuk. Hava ciğerlerimde ateşe dönüştü. Kan şakaklarımı dövüyordu.

Seksen

metre.

Altmış.

Kırk. Avcıyı kılıfından çıkardım.

Üstümüzde, koğuşun içinde, kuleden sihir akıyor, yanardöner tüylü lekeler halinde açılıyordu. Tüyler. Cihaz aktif hale gelmeden önce yirmi dakikamız vardı.

Sol tarafta, alçak bir bina geçti ve göz ucuyla kocaman bir yaban domuzunun bize doğru koştuğunu gördüm, ağzı açık, dişleri parçalamaya hazır. Bir ev kadar büyük görünüyordu. Acımasız gözleri bana dik dik bakıyordu.

Kaslarımdaki son damlaya kadar sıkarak koştum. Yaban domuzu gittikçe yaklaşıyordu.

Yirmi beş metre. Yaban domuzu tepemizdeydi. Başaramayacaktık.

Jennifer dişlerini göstererek domuza doğru döndü. Daniel'ın pençeli eli omzuna kapandı. Onu kenara itti ve kendini domuza doğru fırlattı. Kurt adamın pençeleri

Domuzun kafasının sol gözünü oymuş. Domuz çılgın bir öfkeyle ciyakladı. Dişini Daniel'in karnına geçirdi. Yaban domuzu yarı kör bir halde ileri fırladı ve koğuşa çarptı. Daniel'in sarışın kafası soluk parıltıya çarptı. Kafatasının arkası patladı, yüzü hala sağlamdı, mavi gözleri doğrudan bize bakıyordu ve sonra hem kurt adam hem de yaban domuzu kör edici beyaz bir parıltıyla parçalandı.

On metre.

Jennifer kalbinden kopup gelen acıyla tek bir çığlık attı.

Avcıyı ön kolumdan kestim, bıçağı kanımla kapladım ve tüm sihrimi kullanarak koğuşa vurdum.

güç kelimesine. "Hesaad." Benim.

Acı, ateşli bir çağlayan halinde içimi parçaladı.

Koğuştı. Saf, yoğun kırmızı damarlar sihirli bariyerin içinden fırladı. Paramparça oldu ve şekil değiştirenler içinden geçerek kuleye çarptı.

Tökezleyerek ilerledim, gerçekliğe tutunmaya çalışıyordum. Bayılmayın, bayılmayın.

Derek kulenin kapısını menteşelerinden söktü. Bir adam yayını kaldırarak yolumuzu kesti. Jennifer ona doğru hamle yaptı. Ok onu kalçasından vurdu. Adamın kafasını kopardı, sürgüyü çekti ve daha fazla nişancının merdivende beklediği içeri girdi.

Kuleye adım adım tırmandık. İlk birkaç dakika Jennifer öndeydi ve öfkesini kusuyordu, sonra öfkelenerek yan koridora kaçtı ve bir başkası öne geçti. Öldük, öldürdük, tırmandık ve merdivenler

Arkamızda kan kırmızı akıyordu.

İleride bir kapı belirdi. Şekil değiştirenler kan dumanı ve öfkeyle sarhoş olmuş bir halde kapıdan içeri daldılar. İnsanlar bize doğru döndü, aralarında tanıdık bir yüz vardı.

Shane. Saldırdım ve

tek bir vuruşla bağırsaklarını deşti. Karnını tutarak bağırsaklarının kaygan şeritlerini içeride tutmaya çalıştı. Göğsünü ve boynunu kestim.

onu tekmeleyerek yere düşürdü. Ayaklarımın dibine düştü, kan kaybından öldü.

Cihaz önümde belirdi, pırıl pırıl metalden bir silindirdi, mücevherlerle kaplanmıştı ve üzerine glifler ve desenler işlenmişti, tepesinden tüy gibi parlayan teller halinde büyü saçıyordu. Yanında kollarla dolu bir kontrol konsolu yükseliyordu. Üç gösterge, yarısı soluk ışıkla dolu uzun dar dikdörtgenler, konsolun üzerinde parlıyordu.

Silindirin etrafındaki şekil değiştirenler Muhafızları köpekbalıklarının yavru fokları parçalaması gibi parçaladılar. Kotumun cebinden Kamen'in talimatlarını çıkardım ve kanlı parmak izlerimi metinden uzak tutmaya dikkat ederek açtım.

Kamen'e göre, makinenin kapatılması için kolların hassas bir sırayla itilmesi gerekiyordu. Dedi ki üç ila on dakika arasında sürebilir. Kaç dakikam kaldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bunu düşünmeyin; sadece yapın.

İlk kolu ittim. Soldaki gösterge maviye döndü. Eğer parlak yeşile dönerse, cihaz kararsız hale gelecek ve hepimiz bir büyü patlamasıyla yok olacaktık. Sarsıldım Elini geri ver.

Gösterge mavi renkte parlıyor, yavaş yavaş daha da aydınlanıyordu.

Saniyeler geçiyor. Hadi ama. Eğer dünyayı yok edecek bir cihaz yaptırsaydım, iki saniyede kapanırdı: anahtarı çevirir ve biterdi.

Hadi ama.

Gösterge beyaza döndü. İkinci kolu ittim. Üçüncü gösterge mavi-yeşile döndü. Nefesimi tuttum.

Işık parlayarak neredeyse yeşil olan işarete tutundu.

Beyaza dön. Beyaza dön, lanet olası.

Arkamda biri hırladı.

Beyaz. Beyaza dön.

Gösterge soluk griye kayarak soldu. Yeterince iyi.

İlk kolu tekrar çektim. Üç gösterge de sabit bir şekilde soluk kaldı.

Üçüncü kol.

İkinci kol.

Yine üçüncü kol. Bu bittiğinde, Kamen'in kafasını bir bira şişesinin kapağı gibi omuzlarından ayıracaktım. Birinci kol.

Üç gösterge de yeşile döndü.

Lanet olsun.

Cihazın üst kısmı kayarak açıldı, büyü beyaz duman perdeleri gibi etrafından kıvrılarak tenimi ısırdı.

Patlama. Sadece patlatma.

Göstergeler maviye kaydı. Bekleyin.

Ellerim titredi. Onları yumruk yaptım. Bekle biraz.

Bekl

e.

Bekl

e.

Göstergeler beyaza döndü. Son kolu ittim. Hiçbir şey yoktu.

Ne oluyor be?

Doğru yapmıştım, talimatları ezberlemiştim, elimdeydi. Belki de Kamen yalan söylemişti. Belki de cihazın etkinleştirilmesini istedi . . .

Makinenin içinde bir şey çınladı. Göstergeler boşaldı, parıltı kayboldu. Büyü perdeleri dağıldı, hiçbir şeye dönüştü. Son güç kıvılcımları da cihazdan eridi ve cihaz hareketsiz kaldı, sadece bir metal yığını, donuk ve zararsız.

Yere yığıldım. Etrafımda şekil değiştirenler hareket ediyordu.

Birisi pencereden bir ceset atmış.

Kazanmıştık. Bir şekilde kazanmıştık.

Bakışlarım, iç organlarının karmaşası içinde yere yayılmış olan Shane'e takıldı. Bana baktı, gözleri vahşiydi.

"Biz kazandık," dedim ona.

Nefret dolu gözlerle bana baktı.

Arkasında Curran kapı aralığında belirdi. İnsandı ve kana bulanmış durumdaydı. Shane'in üzerinden geçti ve yanıma çömeldi. Kollarımı boynuna doladım ve

öpüştüler, ikisi de kanlar içindeydi ve ikisi de umursamıyordu. Biz Sürünün askerleri cesetleri pencerelerden dışarı fırlatırken, Shane yerde yatarken üzerine basıp öptüler. Yavaş yavaş ölüyor, kan kaybından hayatını kaybediyor, bağırsaklarının kasılmasını ve önündeki zeminde titremesini izliyordu.

EPILOG

BEKÇİLER ÖLMÜŞTÜ. Atlanta'nın Büyülü Seçkinleri MSDU merkezinin hemen dışında kutlandı.

Yiyecekler sanki birdenbire ortaya çıktı, şenlik ateşleri orada burada parladı ve birkaç Calydonian domuzu oyuldu barbekü için parçalara ayırdılar. Büyücüler, İnsanlar, cadılar ve şekil değiştirenler hayatta olmanın basit ihtişamının tadını çıkardılar. Hepimiz ertesi sabah ittifakın parçalanacağını biliyorduk.

ve eski rekabetler yeniden baş gösterecekti, ancak bir akşam için kutlama yaptık ve polisleri ve MSDU'yu Komşu şehirler enkazı kaldırmaya çalışıyordu. Kolluk kuvvetleri doğaçlama olarak düzenlediğimiz yemekten pek hoşnut olmadılar, ancak en iyi kalelerini ceviz gibi kırdığımız için seslerini çıkarmadılar.

Muhafızlar, mümkün olduğunca çok sayıda üyelerini toplayabildiler. MSDU kırk kişiyi kaybetti; geri kalanlar bir yeraltı sığınağına sürülmüştü - Muhafızlar cephaneyi boşa harcamak istemiyordu. Fareler onları buldu ve dışarı çıkardı. Andrea'nın arkadaşı başaramadı.

Masaların arasında dolaştım. Gülen yüzler, bir sürü yemek, heyecanlı sohbetlerin uğultusu. Ghastek elinde bir tabakla bana doğru geldi. "İnsanlar vefasız yaratıklar," dedi. "Üç gün önce bahse girerim bu insanların hiçbirisi parti vermek için bir neden bulduk. Yaptığımız tek şey her şeyi normale döndürmekken burada kutlama yapıyoruz."

"Hayatın kıymetini bilmek için büyük bir trajedi gibisi yoktur," dedim ona.

"Aynen öyle. Kutlama yapmıyorsun Kate."

Çocuğunuzun hastane yatağındaki görüntüsü aklınızdan geçerken kutlama yapmak zor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Çok heyecanlıyım."

"Rowena bu sabah seni ziyarete geldi," dedi Ghastek. "Neden?"

Ha! "Senden bayılan navigatörden bilgi almanı istediğimi ve beni nasıl ektiğini hatırlıyor musun? Git kendini becer."

Ben uzaklaştım.

Yalnız bir figür şenlik ateşlerinden uzakta dizlerine sarılmış oturuyordu. Yaklaştım ve soluk saçlarını gördüm. Jennifer'dı. Yanına oturmaya geldim. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Orada olduğumu bildiğinden bile emin değildim.

Uzun bir süre oturduk, polislerle kaynayan üssü seyrettik.

"Gömecek bir cesedim bile yok," dedi. "Onun çocuğunu doğuracaksın," dedim.

Elini karnının üzerine koydu. Sesi acıydı. "Ve eğer çok şanslıysam, onu öldürmek zorunda kalmayacağım."

"Jennifer!" Bir kadın yanımıza geldi. Jennifer'ın zayıf, uzun vücuduna ve soluk saçlarına sahipti. Kız kardeşlerinden biri. "İşte buradasın. Benimle gelin. Bir masa hazırladık."

Jennifer hareket etmedi.

"Yemek yemelisin," dedi kadın. "İki kişilik yiyorsunuz, unuttunuz mu?"

Jennifer yavaşça ayağa kalktı.

"İşte bu," diye mırıldandı kız kardeşi. "Hadi gel. Şu bebeğin icabına bakalım."

Jennifer'ı götürdü. Ben yalnız oturdum. Curran yanıma düştü.

"Hey."

Otururken zıplamak zordur. Yine de başardım. "Neden bana böyle sinsice yaklaşıyorsun?"

"Bu çok komik."

"Öyle değil." Ona doğru eğildim ve o da kolunu bana doladı. "Bu çok komik. Neredeyse senin horlaman kadar komik."

"Ben horlamam."

Geniş bir sırtıyla başını salladı. "Sessiz, huzurlu bir horlama. Küçük, sevimli bir Tazmanya canavarı gibi. Uyurken çok sevimli, uyanırken pençeleri ve dişleri var."

"Sen daha kötü horluyorsun. En azından ben uykumda bir aslana dönüşmüyorum."

"Sadece bir kez yaptım."

"Bir kez yeterince tuhaftı, teşekkürler."

Bana baktı. "Julie olayını hala devam ettiriyor musun?"

"Evet. Neden bana sorup duruyorsun?"

"Fikrini değiştireceğini umuyorum."

"Değiştirmeyeceğim."

İçini çekti ve beni kendine yaklaştırdı.

"SENİN KANIN VE ERRANIN KANI TEMELDE Aynı," dedi Doolittle bana.

Gözlerimi ovuşturdum. Bir gece önce fazla uyumamıştım ve bütün sabahı şekil değiştiren kan örneğinin büyüme yanıt vermesini sağlamaya çalışarak geçirmiştım. Ben tam olarak hiçbir şey başaramadı. Kan küçük plastik tabakta hareketsiz duruyordu. Curran'ın beni izlemekte ısrar etmesi ve son üç saati köşede oturup sinirli görünerek geçirmesi de yardımcı olmadı. Bekçiler'in yarattığı kaos ve şekil değiştirenlerin Kale'ye geri dönmesi vardı ama hayır, burada oturup başarısızlığımı izleyebilmek için her şeyi askıya almıştı.

Doolittle, "Onunla aranızdaki tek fark büyüünün yoğunluğu," diye devam etti.

Onun biriktirmek için binlerce yılı vardı, benimse ancak çeyrek yüzyılım oldu.

Doolittle, "Bunun bizi hiçbir yere götürmeyeceğine inanıyorum," dedi. "Ve bana kötü kötü bakmayın leydim. Biz demedim vazgeçmeli."

Curran, "Bence yapmalıyız," dedi.

"İhtiyacımız olan şey bir çapa. Julie'nin kanında sizin büyüünüze yanıt verecek bir şey." Doolittle bir şırınga aldı.

ve şırıngadan tek bir damlanın kanın içine düşmesine izin verdim. İğrenç büyü beni çekiştirdi.

"Vampir kanı." Hissettim, ölümsüzlüğün tabaktaki kandan fışkırdığını hissettim.

Doolittle başını salladı. "Şimdi dene." Konsantre oldum ve çektim.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilmeliydim.

Saç çizgimden ter boşandı.

Kan tabaktan bir santim kadar yükseldi ve kırmızı bir küre şeklinde kıvrıldı. Onu orada tuttum ve bir disk haline getirdim. Aktı, itaatkâr ve uysaldı.

"Nereden biliyorsun?" Curran sordu.

"Erra'nın kan örneğinde vampirizm izleri var."

Doolittle dedi ki. "Öldürücü bir formda değil. Bu çok garip bir şey, neredeyse virüsün kendisinin uykuda olan bir öncüsü gibi. Bizim hanımda da var ama daha düşük konsantrasyonda."

Kanın tabağa akmasına izin verdim.

"Ölülerin yol göstericilerinin çoğunun da aynı şeye sahip olduğunu tahmin ediyorum, muhtemelen çok çok daha küçük miktarlarda. Boş zamanım olduğunda kanınızı daha detaylı incelemek istiyorum." Doolittle kaşlarını çatı.

"Ne yani, bizde de mi var?" Curran yerden kalktı. "Büyüye tepki veriyor," dedi Doolittle. "Belki de bu bir Büyünün sürekli var olduğu bir dünyaya evrimsel adaptasyon. Daha fazla test yapmam gerekecek ama şimdilik elimizdeki sorunla ilgilenmeliyiz. Vampirik vektöre ihtiyacımız var."

"Bana Julie'ye vampirlik bulaştırmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Bu çılgınlıktı. Vampirlik geri döndürülemezdi. Ama Lycos-V de öyleydi.

"Size bir şey söylemeye cüret edemem," dedi Doolittle. "Bütün bu plan delilik üzerine bir egzersiz. Ancak, bu saçma sapan, akılsızca girişimde ısrar edersen, onun kanını şekillendirmenin tek yolu bu."

Curran, "Bunu yapmasak nasıl olur?" dedi.

Derin bir nefes aldım. "Bana kesin olarak söyleyebilir misin Julie'nin uyanır uyanmaz kaçacağından emin misiniz?" İkisi de aynı cevabı verdi. "Evet."

"O zaman bunu yapmak zorundayım," dedim onlara.

"Başka seçeneğim yok."

ÜÇ GÜN SONRA AREZ AYİNİNİ GERÇEKLEŞTİRMEK İÇİN YOLCULUĞA ÇIKTIM

Sibley Ormanı'nın derinliklerinde. Cadılar oradaydı ve bir şekilde Grigorii ve kardeşi de oradaydı. Aralarındaki anlaşmazlıkları nasıl çözdüklerini hiçbir zaman tam olarak öğrenememiştim ama hediye volhv'un ağzına bakmamaya karar verdim.

Stone Mountain'ın minyatür bir versiyonu gibi orman zemininden fırlayan yalnız bir kuvars kayasının tepesinde bir yer seçtik. Kamen, ormanda aldığımız cihazı çalıştırdı. Palmetto. Julie önümde bir sedyede yatarken cadılar etrafımda bir çember oluşturmuşlardı. Ona sakinleştirici verilmişti.

kaslar ve kemikler sanki kendi akılları varmış gibi derisinin altında şişiyor ve hareket ediyordu. Derek ve Jezebel sedyenin iki yanında durmuş bekliyorlardı.

Kamen cihazı açtı. İçinden yoğun bir soluk parıltı çağlayanıyla büyü döküldü. Cadılar gerildi ve sonra bir güç seli bana çarptı, o kadar soğuktu ki kaslarım donmuş gibi hissettim. Bu

İçime yayıldı, hücreden hücreye aktı, kanımı doyurdu, sinirlerimi ateşe verdi.

Cadılar beni güçle beslemeye devam etti, daha fazla, daha fazla. Buz ıstıraba dönüştü, beni içimden tıraş ediyor, özümden katman katman kazıyordu.

Doolittle büyüünün sisi içinde Julie'ye doğru bir adım attı. Elindeki şırınga yükseldi. İğne derisine dokundu ve Immortuus patojeni vücuduna girdi.

Normal bir kurbanda, vücudun tamamen kolonize olması yedi saat sürer. Enfeksiyondan tam gelişmiş vampirliğe kadar yedi saat. Süreç geri döndürülemezdi. Bizim yedi saate ihtiyacımız yoktu. Vampirleşmek için sadece bir dakikaya ihtiyacımız vardı.

Julie'nin vücudunda kanın tamamen dolaşması için.

Daha fazla büyü geldi. Ellerim ve ayaklarım acı içinde eridi.
Tüm içgüdülerim durmam için bağırıyordu. Bitirmem için.
Sadece bitir.

ve acı duracak.

Julie'nin vücudu parlamaya başladı. Bir bataklık ışığı gibi beni çağırıyor, gittikçe yaklaştırıyordu. Tekmeledi ve kasları ve tüyleri kabarmış bir halde sedyede kıvranıyordu.

Neredeyse varmıştım. Biraz daha sihir. Biraz daha acı.

Yakıcı bir büyü patlaması bana çarptı ve beni uçurumun kenarına itti.

Julie hırladı. Bağları koptu ve etleri kaynayarak ayağa fırladı. Grotesk çeneleri yüzünden fırladı, kambur duruyordu, yarı insan, yarı vaşaktı, ama bir şekil değiştirenin savaşçı formu aerodinamikken, Julie'nin vücudu uyumsuz parçalardan oluşan bir karmaşaydı. Sol kolu kocaman, sağ bacağının ise geriye doğru bükülmüş bir dizi vardı. Karnı kürkle kaplıydı, insan derisi ise sırtında soluk lekeler halindeydi.

Büyülenmiş gibi baktı.

Damarlarında dolaşan kanın, küçük sihir parçacıklarından oluşan bir akım halinde aktığını hissettim.

Julie ağzını açtı, korkunç yüzü kararsızdı.

Derek onu ayı gibi kucakladı ve Jezebel boynunu keserek şahdamarını kopardı. Kan basınçlı bir spreyci halinde fışkırdı ve ben onu gücümle yakaladım, her bir değerli kanı topladım.

küçücük bir damla, yoğunlaşıyor, dönüyor, parlak bir sihir küresine dönüşüyor.

Kalbimin atışı dışında tüm sesler kayboldu.

Hepsini alıncaya kadar çekmeye, et kabından çıkarmaya devam ettim.

Benden önce kanın sahibi olan yaratık yere yığıldı.

Küreyi çağırdım ve bana doğru süzüldü, açık ellerimin avuçlarına yerleşti, o kadar canlı, o kadar sihirle doluydu ki.

Onda bir sorun vardı. Bozulmuştu, bir şekilde lekelenmişti. Ama nefes kesecek kadar güzeldi.

Uzak bir varlık beni çekiştiriyordu, inanılmaz uzaklardan geliyordu, mesafenin ya da zamanın ötesinden bana doğru uzanıyordu.

Anlat. İçime baktı, büyüme nüfuz etti, ellerimdeki kanı inceledi.

Bu kanla bir şeyler yapmam gerekiyordu, değil mi? Belki de değildir. Avularımın içinde duruyordu, çok sıcaktı ve g le zonkluyordu.

Varlık beni izledi. Ben de onu izledim.

Kafamda bir düşünce oluştu ve bu düşünce bana ait değildi ama yine de bir şekilde bana aitti. "Aferin."

Yaratığın cesedinin yanında başka bir yaratık yüzü buru mu  bir halde bana bağırıyordu.   nc  bir yaratık bana bakıyordu, yüzünde saf bir dehşet ifadesi vardı.

Tuhaf, bu kan. Tamamen yanlış. Onunla bir şeyler yapmalıydım ama ne yapacağımdan emin değildim.

Kanı varlığa doğru uzattım. "Bu kirli." "O zaman temizlemelisin," diye önerdi varlık nazikçe.

Temizlemem gerekiyordu. Evet, i te buydu.

"Kanının akmasına izin ver," diye mırıldandı varlık.

Kan ter içinde kaldım. G zeneklerimden akıyordu, kanayan büyü.

" imdi onları birbirine bağla," diye önerdi varlık.

Kanımı  ekillendirdim, ince iplikçikler halinde elimdeki yaratığın kanının parlayan çekirdeğine uzattım, b y m  etrafına sardım, onu deldim, temizledim.

" şte bu kadar.  şte bu," dedi varlık bana. "M kemmел. Şimdi geri

ver." "O benim!"

"Onu geri vermelisin yoksa ocuk hayatta kalamaz."

"Ama o benim!"

"Hayır. Sen onu sadece ödünç aldın. Eğer onu elinde tutarsan, ta ıyıcısını  ld receksin."

Yaratıklar ığlık atıyordu.

Kimseyi öldürmek istemedim.

Küreyi uzun bir süre daha tuttum, tadını çıkardım ve yaratığın bedenine geri ittim. İçine aktı  km   damarlarını ve atardamarlarını doldurmak için acele ediyordu.

Yaratık kıpırdamadı.

Varlık bana nazikçe, "Onun yaşamasını istemelisin," dedi. "Yardımaınıza ihtiyacı var."

"Benim," dedim kana. "Bana itaat et. Yaşa. Hayatta kal. İtaat et, itaat et, itaat et ..."

Yaratık boğuk bir nefes aldı ve sarsıldı. Boynundaki yara kanıyordu. Vücudu kasılmalarla çırpınıyordu. Diğerleri ona doğru hamle yaptı.

Dünya yan yattı, karanlığa gömüldü ve her şey hareketsiz kaldı.

GÖZLERİMİ AÇTIM. CURRAN yanımda oturuyordu, gri gözleri beni izliyor.

Julie . . .

"Hayatta kaldı," dedi. Sessiz sesi sert bir hırıltı kazandı. "Eğer bu boktan şeyi tekrar yapmana izin vereceğimi düşünüyorsan, o zaman aramızdaki bu şey bitti. Bittik amına koyayım."

Başardık. Tek parça halinde başardık. O ölmedi, Julie ölmedi, ben ölmedim. Bu bir çeşit kanlı bir mucize.

"Beni sevdiğini ve asla terk etmeyeceğini sanmıştım." "O sen değildin. Bu berbat bir şeydi."

Kollarımı ona doladım ve onu öptüm. Curran beni ona kenetledi. Kemiklerim inledi. "Bir daha asla."

"Bir daha asla," diye söz verdim. "Sana söz veriyorum. Asla tekrar."

"Uyandığına çok sevindim."

"Aha! Ayakkabı diğer ayağın üzerinde."

"Kapa çeneni." Beni öptü ve ben de kişisel psikopatımı yatağıma çektim.

YİRMİ DAKİKA SONRA TAVUK ÇORBASI YİYORDUM. Bu hayatımda içtiğim en güzel çorbaydı. "Ne zamandır baygındım?" "Üç gün."

"Bu bir şey değil. On bir yaşındaydın."

Curran omuz silkti. "Üç yeterliydi."

"Julie nasıl?"

"Çıldırılmış ve ev hapsinde, ama iyi." "Neden ev hapsinde?"

Curran başını salladı. " 'Hayır, Kate'i ben öldürdüm. Kate benim yüzümden öldü. O ölürse, ben de kendimi öldürürüm. Ve diğer

aptalca şeyler yapmasın diye. Aptalca bir şey yapmasın diye kilit altına alınmasını emrettim. Doolittle iyileştiğini söylüyor. Lyc-V izi yok. Vampirlik yok." Curran bana odaklandı. "İkinizi de orada kaybettiğimi sanmıştım."

"Sanırım öyle. Bir noktada gerçekten kafam karışmıştı. Sanırım halüsinasyon gördüm. Neredeyse yemin edebilirim ki Birisi." "Kim?"

"Bilmiyorum. Söz veriyorum, bir daha asla. Bir daha böyle bir şeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Curran iç çekti. "Sanırım şimdi çocuğu görmek istersiniz."

"Evet."

Curran kükredi. "Barabas!"

Kapı açıldı ve dadım dikenli kafasını içeri soktu. Beni gördü ve yüzü keskin bir sırıtışla ikiye ayrıldı. "Lordum, leydim, en sevdiğim alfamın kendini daha iyi hissetmesine çok sevindiğimi söyleyebilirim. Neden, her an ezici olasılıklara karşı pervasızca tehlikeye koşuyor olacaksınız."

Curran homurdandı. "Kapa çeneni. Julie'yi getir."

Üç dakika sonra Julie odaya girdi. Julie girişte durdu, solgun, sıska bir hayalet. Bekledim ama daha fazla yaklaşmadı.

"Hey," dedim.

"Hey," diye cevap verdi.

"İyi misin?"

"Bilmiyorum." Julie yutkundu.

Oh be. "Sorun nedir?"

"Bana bir şey yaptın." Julie tereddüt etti. "Benim sihrim seninkine benziyor."

Curran'a baktım. "Ona söylemedin mi?"

"Hayır, bu senin pisliğin. O işi alabilirsin. Sen devam et."
Daha dik oturdum. "Leslie seni ısırduğında, sana Lyc-V bulaştırdı. Seni kurtarmak için eski bir ritüeli kullandım ve kanını kendi kanımla temizledim."

Julie birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Peki bu ne anlama geliyor?" "Artık Lyc-V'ye karşı bağışıklığınız olduğu anlamına geliyor.
vampirlik. Bazı yeni güçler geliştirebilirsin. Bir süreliğine garip gelebilir ama ben sana yardımcı olacağım."

Julie yutkundu. "Yani artık gerçekten senin yeğenin miyim?"

"Onun gibi bir şey. Seni kurtarıırken neredeyse ölüyordum. Bir çeşit kucaklama falan mı alacağım?"

Bir adım attı, koşmaya başladı ve bana sarıldı.
Curran başını salladı.

Dilimi ona doğru uzattım. Her neyse. O yaşıyordu. Diğer her şeyle geldiği gibi ilgilenecektim.

"Asla kimseye söyleyemezsin," dedi Curran. "Kate'in senin için yaptığı şeyi başkasına yapamazsın, değil mi? Anladın mı? Sürü, çocukları loup olabilecek çaresiz ailelerle dolu. Etrafta dolaşıp insanlara Kate'in seni iyileştirdiğini söyleyemezsin. Biri sorarsa, kendi başına atlattın. Büyün o kadar güçlüydü ki vücudun Lyc'i reddetti."

V. Julie, cevap ver bana."

"Evet efendim," dedi Julie kollarımda. "Kendi başıma üstesinden geldim."

Kapı çalındı ve Barabas elinde çiçeklerle dolu dar mavi bir vazoyla odaya geri döndü.

"Mutlu buluşmalar. Bunlar da senin için geldi Kate. Onları bir vazoya koydum. Bu çiçeklerin ne olduğundan pek emin değilim ama harika kokuyorlar."

Vazoda bir düzine küçük çiçek vardı, taç yaprakları bembeyazdı, ortaları siyah küçük yıldızlar gibiydiler. Julie hala bana sarılırken donup kaldım.

Morgan'ın Çanları. Bu çiçekleri biliyordum; onları ben yapmıştım.

İşaret fişeği sırasında Bran'in cansız bedenini tutarak hüngür hüngür ağladığım yerde filizlenmişlerdi.

Yanımdaki Curran çok hareketsizdi.
Ağzımın hareket etmesini istedim. "Kart var mı?"
Barabas başıyla onayladı ve bana ikiye katlanmış küçük beyaz bir dikdörtgen uzattı. Çevirip açtım.

Zaferiniz için tebrikler, Majesteleri.
Bir sonraki toplantımızı dört gözle bekliyoruz.

Hugh

ARALIK 2011'DE ACE
BOOKS'TAN ÇIKIYOR
KADERİN KIYISINDA

TARAFINDAN ILONA ANDREWS

The Edge dünyalar arasında, sihrin bir peri masalı olduğu Kırık ile sihrinizin gücünün kaderinizi değıştirebileceği Tuhaf arasındaki sınırda yer alır.

Audrey Callahan hırsız ve dolandırıcı bir aileden geliyor olabilir, ancak Edge'deki bu hayatı geride bıraktı ve yasal -ve kesinlikle büyüsüz- bir işle uğraşmaya başladı.

-Broken'daki iş. Sonra erkek kardeşinin başı belaya girer ve babası onu son bir soyguna yardım etmesi için kandırır.

Ancak Audrey, kendisi de kanunun yanlış tarafında yer almış bir Edger olan Kaldar Mar'da eşıyle karşılaşmak üzeredir.

Kaldar, bazen kumarbaz, avukat, hırsız ve casus Kendine has bazı sıra dışı yetenekleri olan bu adam, çalınan bir eşyanın izini sürmekle görevlendirilir ve izler onu Audrey'e götürür.

Birlikte çalışmak zorunda kalan Kaldar ve Audrey, kayıp eşyanın tehlikeli bir suç örgütünün eline geçtiğini keşfederler; yaşamak istiyorlarsa bu örgütü alt etmek zorundadırlar.

YAZAR HAKKINDA

Ilona Andrews bir karı-kocanın takma adıdır.

Yazım ekibi. Ilona doğma büyüme bir Rus, Andrew ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Andrew hiçbir zaman öldürme yetkisi olan bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu olmamıştır.

Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Andrew bu konuda hâlâ kızgındır.) Andrew ve Ilona birlikte New York Times çoksatanı Kate Daniels şehir fantezisi serisinin ve romantik şehir fantezisi romanları Edge'in ortak yazarlarıdır. Şu anda Portland'da yaşamaktadırlar,

Oregon'da iki çocuğu ve çok sayıda evcil hayvanıyla birlikte yaşıyor. Örnek bölümler, haberler ve daha fazlası için

www.ilona-andrews.com adresini ziyaret edin.

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR SIHIR
YAKAR SIHIR
VURUR SIHIR
KANAR SIHIR
ÖLDÜRÜR

The Edge Romanları

KENARDA BAYOU
MOON